ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\CHALKER Jack L_Chalker Jack L - Vládci diamantu 04 - Medúza - Tygra za ocas.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jack L. Chalker

Medúza : Tygra za ocas

Čtvrtá kniha Vládců Diamantu

Název originálu:
MEDUSA: A TIGER BY THE TAIL Poprvé vyšlo roku 1983
v nakladatelství Ballantine Books v New Yorku

Pro Walta Liebchera, elfího Pucka science fiction, kterým je už déle než čtyřicet let. Ti, kdo se s ním nesetkali nebo od něj nic nečetli, přišli o něco unikátního a báječného.

Poznámka autora

Toto je čtvrtý a vrcholný román Vládců diamantu. Předcházely mu Lilith: Had v trávě, Kerberos: Vlk ve stádu a Charón: Drak před branami. Tyto knihy by měly být čteny v tomto pořadí, aby čtenář nepřišel o celkový efekt. Pokud jste je ještě nečetli, neváhejte a kupte si je, ale zároveň žádejte i ostatní. Dobří knihkupci by je měli mít všechny.

Pro ty, kdo sledovali odyseu bezejmenného agenta, je zde závěr, ve kterém jsou všechny volné konce elegantně spojeny.

Jack L. Chalker

Prolog
Začátek závěrečné hry

Nic se nevyrovná pocitu, jako když si svého úhlavního nepřítele pozvete na přátelský pokec. Na malé obrazovce se objevil obličej i přesto, že se podobné hovory často odehrávaly bez vizuálního kontaktu. Ale v tomhle případě byly obě strany zvědavé na to, jak ten druhý vypadá.

Podíval se na tvář na monitoru a okamžitě pochopil, proč se jí každý, kdo ji viděl, bojí. Byl to pohledný obličej patřící dobře stavěnému, štíhlému muži ve středním věku, na němž bylo něco vojenského. Byly to však jeho oči. Sice vypadaly dutě jako oči smrtky, ale přesto nebyly prázdné - zářilo v nich nedefinovatelné cosi, co působilo strašidelně i neskutečně zároveň.

"Tady Yatek Morah," řekl muž s podivnýma očima. "Kdo jste a proč se mnou chcete hovořit?"

Muž na druhé straně se lehce usmál. Nalézal se v obrovském městě, plovoucím ve vesmíru, které bylo hlídkovou lodí a zároveň základním táborem pro ty, kdo střežili čtyři vězeňské světy Wardenova diamantu, třetinu světelného roku z dosahu zvláštních wardenovských zbraní. "Myslím, že víte, kdo jsem," oznámil Morahovi.

Cizincovo obočí trochu v rozpacích nadskočilo, ale pak najednou přikývl a také se mírně usmál. "Takže vládce loutek se konečně objevuje na scéně."

"Vy tak máte co mluvit!"

Morah lehce pokrčil rameny. "Co ode mě chcete?"

"Pokouším se zachránit nejméně padesát nebo šedesát miliónů životů - včetně toho vašeho," informoval ho a oči mu plály. "Možná ještě mnohem víc než to."

Morahův úsměv se rozšířil. "Jste si jistý, že jsme to my, kdo je v nebezpečí? Nebo, lépe řečeno, že vůbec někdo je?"

"Přestaňme mlátit prázdnou slámu. Vím, kdo jste - tedy alespoň za koho a za co se vydáváte. V poslední době jsem vás sledoval, zejména na charónském Hradu. Vydáváte se za šéfa ochrany našich skrytých přátel tady na Diamantu a já mám v úmyslu vás ve vašem světě akceptovat - prozatím. Pochopitelně doufám, že mluvíte pravdu."

Morah se opřel a na chvíli se zamyslel. Nakonec prohlásil: "Zdá se, že toho opravdu víte hodně. Jak moc toho víte?"

"Vím, proč tam jsou vaši mimozemští přátelé. Taky vím moc dobře, kde musejí být. Znám povahu a účel Wardenova diamantu a jeho zajímavých bytůstek. A skutečně vím, že vaši šéfové budou bojovat jako o život proti jakémukoliv činu namířenému proti Wardenovu diamantu. A co víc, vím, že mí šéfové udělají úplně totéž, až zanalyzují mé hlášení. Co nevím, je to, jak značný můžou vaši šéfové zorganizovat odpor. Ale brání relativně malou oblast proti zdrojům nesmírné mezihvězdné bytosti, kterou, pokud jste opravdu Morah, velmi dobře znáte. Všechno se může nakonec zvrhnout v obrovské krveprolití na obou stranách. Vaši šéfové by snad mohli dostat značné množství našich světů a vaši roboti udělat zmatek na stovkách dalších - ale my bychom dostali Diamant. A tím ‚dostat' myslím úplně. To znamená, že bez ohledu na to, oč přijdeme my, vy a vaši šéfové ztratíte víc."

Yateka Moraha nechávala logika klidným, avšak rozhovor jako takový ho zajímal i nadále. "Co tedy navrhujete?"

"Myslím, že bychom si měli promluvit. Ale tím ‚my' mám na mysli vaše a mé šéfy. Domnívám se, že bychom to měli urovnat bez totální války."

"Opravdu? Jestliže toho však víte tolik, milý příteli, musíte si také uvědomit, že k samotné existenci současné situace došlo proto, že mí šéfové, jak jim říkáte, se po konzultaci s mými lidmi rozhodli, že Konfederace nedokáže nikdy cokoliv urovnat s jinou vesmírnou rasou. Takže si uděláme společnou konferenci a obě strany budou říkat všechny ty správné věci. Pak podepíšeme nějakou tu smlouvu, která bude zajišťovat to a ono. Konfederace ji však nebude dodržovat déle, než pro ni bude nezbytné. Pošle svoje misionářičky, kteří zjistí, že mají co do činění s civilizací natolik cizí, že jí nebo jejímu jednání vůbec nerozumí."

"Opravdu?"

Morah pokrčil rameny. "Já je znám a akceptuji, i když jim tak úplně nerozumím. Pochybuji, že jim kdy nějaký člověk porozumí - nebo oni nám. Jsme produkty dvou naprosto odlišných a cizích historických vývojů, takže pochybuji, že by vůbec byla možná vzájemná akceptace úmyslů a postojů byť jen v akademickém slova smyslu. Možná na individuální bázi, snad - ale na té kolektivní nikdy. Konfederace prostě nemůže tolerovat něco natolik mocného, co je zároveň i tak nevyzpytatelně odlišné, zvlášť když je to, jak víme, i tak technologicky vyspělé. Zaútočí a vy to víte."

Na tohle neodpověděl, protože v jeho argumentaci nenašel žádnou trhlinu. Morah jen přednášel historii lidstva od jejích počátků. Taková prostě byla lidská přirozenost - jak sám dobře věděl, vzhledem k tomu, že sám byl také člověk. Proto raději nenásilně změnil téma. "Existuje jiný způsob? Víte, sám jsem tak trochu v pasti. Mí šéfové požadují hlášení. Abych se sem dostal a mohl zavolat, musel jsem přemluvit svůj vlastní počítačový analyzátor, aby mě pustil z laboratoře - a ten by to nikdy neudělal, kdyby tušil, že se vám chystám zavolat. Až se vrátím, budu mít rámcově hodiny, možná i pár dní na to, abych to hlášení zpracoval. Pak už to celé bude mimo můj vliv. Utíká mi čas, proto jsem se na vás obrátil."

"Co ode mě chcete?"

"Možnosti," oznámil tomu cizímu, mocnému muži. "Vyřešení vaší malé hádanky bylo snadné. Vyřešení onoho většího problému už jde mimo mě."

Morah vypadal, že to na něj hluboce zapůsobilo. Klidně pravil: "Uvědomujete si, že vám ve vypracování toho hlášení mohu zabránit?"

"Možná," připustil. "Ale to by ničemu nepomohlo. Hrubá data už byla odeslána a mají také můj Mertonův vzorec. S malými obtížemi by mohli znovu celou proceduru zopakovat, v nějaké bezpečnější oblasti, a pak by přišli se stejným hlášením. Mimoto pochybuji, že by uvěřili, že jsem zemřel nešťastnou náhodou - takže pokud byste mě zabili, vzalo by vám to ještě víc větru z plachet."

"Problémy s tím, jak vás zabít bezpečně a přesvědčivě, nejsou ani zdaleka nepřekonatelné, ale to, co říkáte, je pravda. Získali bychom tím jen velmi málo času. Ale nejsem si jistý, zda opravdu máte celkový obrázek. Byla by sice škoda obětovat Wardenův diamant, ale byla by to jen místní tragédie. Vy jste nevzal v úvahu veškeré aspekty toho, co jste se dozvěděl. A, to je pravda, věci se mají tak, že by se to mohlo stát. Ale je zde nejméně čtyřicetiprocentní pravděpodobnost, že něco takového ani trochu nepříznivě neovlivní plány mých šéfů a jejich naděje. A existuje více než devadesátiprocentní šance, že to z jejich úhlu pohledu nebude úplný kiks."

To ho trochu rozrušilo. "A kolik času by potřebovali na čtyřsetprocentní úspěšnost? Jinými slovy, o jak dlouhém časovém úseku hovoříme?"

"Aby se věci udělaly správně - desítky let. Možná století. Vím, co si myslíte. Že je to příliš dlouho. Ale alternativou pro mé lidi není pohroma, se kterou počítáte, jen jisté nesnáze."

Otráveně přikývl. "A když budou v těch - nesnázích? Jakou budou požadovat od Konfederace cenu?"

"Strašlivou. Od začátku doufáme, že se vyhneme jakémukoliv rozsáhlejšímu krveprolití, ačkoliv uznávám, že sražení Konfederace na kolena je pro nás velikou výzvou. Srazit ji, snad se pokusit ji i převrátit naruby, to ano - ale ne

celoplošná válka. Taková možnost se nikomu myslícímu mezi námi nelíbí a vzrušující může být jen pro ty naivní a psychicky nemocné." Jeho zamračení trochu ustoupilo. "Přemýšlím, kolik pravdy opravdu znáte."

Muž na druhé straně se opřel v křesle a neschopen vyvarovat se mírné samolibosti, zračící se mu ve tváři a ozývající se v jeho hlase, sdělil Morahovi základy. Na šéfa ochrany to zapůsobilo.

"Vaše teorie má jisté mezery," oznámil muži na hlídkové lodi, "ale udělal jste na mě skutečně velký dojem. Bezesporu toho víte...Dost. Víc než dost. Obávám se, že jsme vás všichni hanebně podcenili. Nejen vaše agenty tady dole na Diamantu, ale také jejich nadřízeného."

"Tak to potom také máte jisté mezery v tom, co víte vy," opáčil. "A zejména jednu významnou. Ale já vám její zaplnění daruji - stejně byste na to dříve či později přišel sám, jen vám pomůžu nastavit správný směr. Ani jeden z nich - ze všech čtyř - není můj agent. Všichni čtyři jsou, obrazně řečeno, mnou. Mertonův proces, vzpomínáte?"

Na straně jedné byl komplexní a promyšlený plán Konfederace vůči protivníkovi a na straně druhé ještě komplexnější a rozsáhlejší plán ze strany jejího nepřítele. Konfederace byla po celá staletí hloupá a samolibá, načež byla náhle konfrontována se skutečností, že ji objevila mimozemská mocnost s nadřazenými technologiemi, vyrábějící tak dokonalé roboty, že mohli nahradit klíčové pracovníky, a přitom je nedokázaly zjistit ani ty nejvyspělejší známé metody, a že se Konfederace vlastně nachází pod jakýmsi soustředěným útokem. Ohniskem útoku byl Wardenův diamant, čtyři lidmi obydlené světy, které se používaly jako vězeňské planety pro nejskvělejší kriminální a zvrácené politické mozky. Byla to dokonalá věznice, vzhledem k tomu, že všechny čtyři světy byly kontaminovány organismem, který se nějakým způsobem živil energií dostupnou jen ve Wardenově systému. Tento organismus napadl těla všech, kdo tam přistáli, zmutoval je a dodal jim zvláštní schopnosti. Také je však uvěznil, protože nedokázal přežít daleko od slunce Wardenova systému - stejně jako kdokoliv, koho obýval.

Ale umístění největších zločinců a politických deviantů společně na čtyřech světech, kde byli všichni navzájem v kontaktu, zapříčinilo vytvoření nejmocnějšího zločineckého centra, jaké kdy bylo známo, jehož tykadla se rozpínala daleko za Wardenův systém a na dálku, účelněji než kdy dřív, pokračovala v organizování zločineckého podsvětí na tisících planet. Všechny tyto skvělé mysli však byly v pasti, za kterou Konfederaci nenáviděly.

V této situaci se objevili mimozemšťané. Byli technicky vyspělejší než Konfederace, co do počtu jí nestačili a byli natolik cizí, že na ni, pokud chtěli vyhrát, buď nemohli zaútočit přímo, anebo to nemohli udělat v tajnosti. Pak narazili na Wardenův diamant a uvědomili si, co v sobě tyto čtyři světy skýtají. Byl uzavřen obchod. Vůdcové těchto čtyř světů - ty nejmocnější a nejbezohlednější zločinecké mozky, které kdy žily - čtyři vládcové Diamantu dostali nabídku. Použijí vlastní síly a technologie mimozemšťanů a spolu se svou znalostí lidstva zničí Konfederaci. Způsobí takové množství obtíží a takový rozklad, že Konfederace bude příliš zaměstnána vlastními problémy, než aby byť jen pomyslela na Wardenův diamant.

Marek Kreegan, vládce Lilith, sám bývalý konfederační agent, přišel s podrobným plánem na nahrazení lidí v klíčových pozicích v celé Konfederaci neskutečnými roboty. Díky operaci Waganta Larooa na Kerberu byli roboti nejprve vybaveni myslí lidí, které měli nahradit. Kerberané si dokázali vyměňovat mysli, což byl vedlejší produkt Wardenova organismu, a k tomu, aby to všechno správně fungovalo, měli také doktorku Mertonovou, tvůrce mechanické výměny myslí, kterou experimentálně používala Konfederace. Aeolia Matuze z Charónu vládla světu, kde mohlo být téměř cokoliv snadno schováno, a proto Charón sloužil jako místo setkání mimozemšťanů a agentů - a jako Morahova operační základna. A konečně Talant Ypsir, vládce Medúzy, poskytl strojní vybavení, surové materiály a přepravu mimozemských technologií v rámci systému - a možná i samotných mimozemšťanů. Každý z vládců také ovládal rozsáhlé podloudné organizace v samotné Konfederaci.

Kreegan doufal, že se vyhnou strašlivé válce, ale chtěl Konfederaci rozvrátit a možná i zničit, čímž by zůstala jen tlupa roztroušených světů, nad kterými by on a jeho přátelé vládcové převzali kontrolu. Mimozemšťané jim to přislíbili, na oplátku za odstranění konfederační hrozby by poskytli prostředky k úniku z Wardenova diamantu a od jeho zákeřného organismu.

Avšak jakmile byl úskok s roboty odhalen a jakmile ukázala své nadřazené schopnosti, Konfederace rychle pochopila celé spiknutí a vyrukovala se svým vlastním. Poslat agenta dolů na Wardenovy světy nestačilo. Vládcové své světy ovládali; mimoto by tam byl každý agent chycen do pasti a záhy by poznal, která strana je pro jeho budoucnost nejlepší.

Ale za použití Mertonova procesu byla mysl nejlepšího konfederačního agenta souběžně umístěna do těl čtyř usvědčených zločinců s bohatou minulostí. Každý z nich byl poslán na jeden ze čtyř Wardenových světů. Skrytý implantát v každém z nich přenesl všechno, co viděli a udělali, původnímu agentovi kroužícímu na orbitě v hlídkové lodi. S pomocí sofistikovaného analytického počítače, jak doufali, bude tento agent schopen sestavit dohromady skládanku Wardenova diamantu. Mezitím měla jeho vlastní osobnost posílit psychologický příkaz agentům dole na planetách - zabít čtyři vládce, narušit jim harmonogram, získat pro Konfederaci čas.

Ale agent sledoval, a dokonce i prožíval, život každého ze svých duplikátů na Lilith, Kerberu a Charónu a viděl, jak jeho duplikáty - on sám - odhodily své základní hodnoty, loajalitu, konfederační pravidla, která on - oni přijímali jako obecně platné a kterým on - oni zasvětili život. Teď, když byl přesvědčen, že spiknutí přišel na kloub, a pod tlakem ze strany počítače a svých nadřízených, to vyprávěl Morahovi. Nebylo to sebevědomí, co jej přinutilo povědět záhadnému, nikdy neviděnému šéfovi mimozemské ochrany celé tajemství. Spíše to mělo jeho sebevědomí posílit. Morah znal a měl blízko po ruce jednoho z "nich" - Parka Lacocha na Charónu. Teď bude Morah vědět jen to, s kým má doopravdy tu čest.

Na šéfa ochrany to udělalo patřičný dojem. "Všichni z nich jste vy? Fascinující. V jistém smyslu to umožňuje Kreeganovým robotům postoupit o krok dál. Dobře - souhlasím, že my pravděpodobně můžeme uzavřít dohodu. Ale

obávám se, že pokud jste prožil ty životy společně s nimi, nejste tak úplně stejným člověkem, kterého sem poslali - a oni to vědí. Už proto, že vedeme tento rozhovor, znám já toho prvního. Druhého si odvozuji z vašich prohlášení. Předpokládáte, že další utkání v laboratoři nepřežijete. To mi nedává žádnou možnost, víte? Jakákoliv dohoda, kterou uzavřeme, jistojistě nebude mít pro vaše nadřízené žádnou váhu. Přesto jsem vaší snahou - a vaší oddaností - dojat. Vy víte, že se nemusíte do laboratoře vracet."

Agent zpříma pohlédl na monitor, do těch divných očí, do kterých se ještě nikdo osobně nepodíval. "Pokud mě vůbec znáte, tak pak víte, že musím. Můj titul zní ‚zabiják', ale nejsem žádný nájemný vrah. Musím udělat nějakou práci - pokud můžu."

"Jen hypoteticky - jestliže dokážete přežít poslední vstup a hlášení, co uděláte? Kam půjdete? Jistě ne zpátky do Konfederace."

Zašklebil se. "Dáváte mi snad hypotetickou pracovní nabídku?"

"Možná. Doufám, že přežijete. Bude mi ctí si s vámi za nějakou dobu promluvit."

Zasmál se. "Stačí vám promluvit si s Parkem. Nebo Calem Tremonem. Nebo Qwinem Zhangem. Anebo - hmm... sakra. Nevím, jak se jmenuji na Medúze. K tomu jsem se ještě nedostal."

Morah byl okouzlen. "K tomu všemu, co víte, jste se dobral bez Medúzy? Máte úžasný mozek."

"K tomu jsem byl vytvořen." Vzdychl. "Pokud přežiji, setkáme se - a to brzy. Pokud ne, tak potom ostatní, jiní než jsou teď, budou pokračovat."

"Bylo by fascinující mít vás všech pět pohromadě. To stojí za zamyšlení."

"Fascinující, ano," přiznal, "ale nejsem si jistý, zda bych to byl já, kdo by byl v téhle skupině nejslavnější."

"Snad, snad. Předpokládám, že bychom tak dostali čtyři stejně chytré, stejně ambiciózní, a přesto rozdílné osobnosti. Přesto vám děkuji za varování a nabídku. Detaily předám příslušným místům. Také doufám, že se lze vyhnout masivní válce - ale k tomu bude potřeba chytřejších hlav, než je ta moje." Odmlčel se. "Hodně štěstí, můj nepříteli," dodal upřímně a ukončil spojení.

Zůstal sedět a jen několik minut zíral na prázdnou konzolu. Nevzal jste v úvahu všechny aspekty...

Něco mu unikalo. Morah se vyjadřoval až příliš nedbale, byl si až příliš jistý sám sebou. Zbýval jeden kousek, jeden podstatný kousek. Možná že bude nalezen na Medúze. Musí tam být.

Zrcadlo, zrcadlo...

Nechtěl se do té místnosti vrátit. Čekala tam smrt, nejen jeho, ale i miliónů anebo i více dalších.

Jsem rozpolcený...

Morahovo chování - byl to bluf a bravurní kousek? Skrýval něco? Nebo to myslel se svou naprostou jistotou vážně?

Copak bych ti lhal?

Vzdychaje vstal z křesla a odešel zpět do laboratorní kostky na přídi hlídkové lodi.

Dveře kostky, kterou obecně nazýval svou laboratoří, se před ním otevřely, aby se pak se zvláštní konečností se zasyčením zavřely. Celý modul byl připojen k hlídkové lodi, ale zevnitř jej ovládal samostatný počítač. Kdyby to bylo potřeba, mohlo být všechno nezávislé na lodi - energie, vzduch, systém vzduchové filtrace, dokonce měl vlastní syntezátor potravin. Dveře byly zároveň, v případě nouze, i vzduchovým uzávěrem. Celé místo byl v podstatě kontejner s univerzálním vnitřním uzávěrem, nesený vesmírnou nákladní lodí, aby pak mohl být pomocí mírného zatáhnutí usazen do svého výklenku v hlídkovém plavidle. Vzhledem k tomu, že modul neměl vlastní pohonný systém, byl v hlídkovém plavidle uvězněn, dokud se neuvolní jeho bezpečnostní plomby a nebude znovu pomocí mírného tahu vytažen nazpět.

Ovládací počítač uznával jen jeho a byl by neoblomný vůči pokusu o vstup kohokoliv jiného - což by bylo smrtelně nebezpečné, pokud by takový narušitel uspěl. Ale potíž byla v tom, jak si byl vědom, že počítač byl speciálně naprogramován pro tuto misi tajnou policií a že ne veškeré tohle naprogramování bylo míněno na ochranu jeho bezpečnosti, pro jeho přežití a pohodlí.

"Tentokrát jste nebyl pryč dlouho," poznamenal počítač přes reproduktory ve stěně. Zněl překvapeně.

"Moc k dělání toho nebylo," informoval ho unaveně. "A dokonce ještě míň, co bych mohl udělat já."

"Uskutečnil jste hovor na jednu z vesmírných stanic ve Wardenově diamantu," podotkl počítač. "Přes kódovanou linku. Proč? A komu jste volal?"

"Tobě se nezodpovídám - jsi stroj!" odsekl, ale pak nad sebou zase získal trochu kontrolu. "Proto jsme na téhle misi oba, nejen ty sám."

"Proč jste mě k tomu telefonátu nepoužil? Bylo by to snazší."

"A v záznamu," nadhodil.

"Podívejme se na to zpříma, můj chladný společníku, ty nepracuješ pro mne, ale pro tajnou policii."

"Ale stejně tak i vy," upozornil ho počítač. "Oba máme na práci stejnou věc."

Nepřítomně přikývl. "Souhlasím. A pravděpodobně jsi nikdy nechápal, proč je mne vůbec zapotřebí. Ale já ti povím proč, syntetický kamaráde. Tobě nevěří o nic víc než mně, to za prvé. Myslících strojů se bojí, proto také nikdy nevyvinuli organické roboty, které používají mimozemšťané. Tedy, spíše, jednou jsme to udělali - a přežili jsme, abychom toho mohli litovat."

"Byli by nadřazení," odvětil zamyšleně počítač. "Ale berme to, jako že to tak je, dokud ovládají mé programování a omezují mně v autoprogramování, nejsem pro ně hrozba."

"Nejsi, ale proto tady ve skutečnosti nejsem. Kdybys byl ponechán vlastním nápadům - promiň tenhle vtip - prostě

bys pokračoval v misi slovo od slova bez ohledu na různé důsledky, politiku nebo psychologii. Ty bys určitou informaci doručil, i kdyby to mělo znamenat ztrátu miliard životů. Zato já dokážu to, co zjistím, subjektivně oddělit a zvážit víc faktorů, než jsou jen holé kontury mise. A proto mi důvěřují víc než tobě - přesto že mi zase tolik nevěří, a proto jsi tady ty. Hlídáme a prověřujeme jeden druhého. Nejsme partneři, víš - vlastně jsme protivníci."

"Tak to není," nesouhlasil počítač. "My oba plníme stejnou misi se stejnými zdroji. Není naše práce hodnotit subjektivně informace, máme jen hlásit pravdu. Zhodnocení provedou jiní - mnoho jiných, kteří jsou k tomu lépe vybavení. Získáváte božskou egocentrickou osobnost, kterou nelze ospravedlnit, ani na ni nemáte právo. Takže - komu jste volal?"

"Yateku Morahovi," odpověděl.

"Proč?"

"Chtěl jsem, aby věděl, že vím. Chtěl jsem, aby to věděli i jeho nadřízení. Zjistil jsem, že válka je nevyhnutelná. Přesto jsem taky zjistil, že jeho strana ztratí všechno, zatímco my sice přijdeme o hodně, ale sotva o všechno. Sám jsem se rozhodl postavit ho před tuto skutečnost a přihrát mu balón, jak se říká. Buď on nebo jeho nadřízení přijdou s nějakým řešením, anebo se válce opravdu nevyhneme."

"Je to sice sporná taktika, ale už se stalo. Jak to vzal?"

"Právě v tom je ta potíž. Vzal to. Nezdálo se, že mu to dělá starosti, nebo že ho to trápí. Věřím, že má upřímný zájem vyhnout se válce ze svých vlastních důvodů, ale z úhlu pohledu těch, kteří ho zaměstnávají, mu to starosti nedělá. Tohle jsem z polních hlášení získat nemohl - jak se mimozemšťané dívají na hrozbu války."

"Byl to jen pohled zobrazující jednu osobu," upozornil ho počítač. "Mohl blufovat. Když vezmeme v úvahu všechny záležitosti, jak jinak mohl reagovat?"

Pomalu zavrtěl hlavou ze strany na stranu. "Ne. Říkej si tomu třeba vnitřní instinkt, říkej tomu tušení nebo intuice, říkej si tomu, jak chceš - ale taky tomu říkej zkušenost. Sledoval jsem délky odmlk, zabarvení hlasu, nepatrné pohyby těla v reakci na špatné zprávy a neprůstřelnou argumentaci. Tím o sobě vypoví všechno."

"Každopádně je to zajímavé. Potvrdil vám to základní?"

Přikývl. "Máme pravdu - do puntíku. To byl další důvod, proč jsem mu volal. Přesto z toho nemám žádnou radost - protože pokud máme úplně pravdu, který faktor jsme přehlédli? Když ti někdo potvrdí všechny tvé dedukce a závěry, je to potěšující. Ale když zjistíš, že máš pravdu i v těch nejdivočejších logických vývodech, přehlédl jsi nějaký faktor, který je pro ně rozhodující - a to tě znechutí."

"Myslím, že vám rozumím. Proto jste se vrátil, že? Mě a Konfederace se bojíte stejně jako mimozemšťanů - možná ještě víc. Přesto jste se vrátil. Takové přesvědčení, jakmile je postaveno před vaše skvělé dedukce, má určitou váhu. Dobře. Uniká nám nějaký faktor. Co to je?"

"Neexistuje způsob, jak bychom se to mohli dozvědět. Morah mi dal najevo, že jsem své dedukce nedovedl k jejich logickým závěrům." Vzdychl a poklepal prsty o desku stolu. "Určitě to má něco společného s povahou mimozemšťanů. Řekl, že jsou od základu nepochopitelní, přesto prohlásil, že rozumí tomu, co dělají. To znamená, že to není otázka nějakých skutků, ale motivace." Praštil do stolu tvrdě pěstí. "Ale my jejich motivaci známe, sakra! Musíme!" Přemohl se a získal nad sebou zase kontrolu.

"V jednom ohledu jsme pořád ještě v nevýhodě," pronesl počítač. "S mimozemšťany jsme se ještě nesetkali, ani jsme je ještě neviděli. Pořád o nich ještě nevíme nic víc, než že pravděpodobně dýchají atmosféru podobnou lidským normám a cítí se pohodlně v normálních teplotních podmínkách."

Přikývl. "To je ten problém. A z Medúzy se to taky nedozvím, pokud se nestane nějaký zázrak. Psychotický zabiják, když je spatří, si o nich myslí, že jsou odporní. Psychotický vládce si o nich myslí, že sice vypadají legračně, ale ne odporně, že jsou jen sobečtí. A natolik intelektuálně vyspělí jedinci jako Kreegan a Morah v nich vidí něco kladného. A to je všechno, co o nich víme, že? Po tom všem..."

Kapitola první
Znovuzrození

Po Kregově projevu a troše příprav, kdy jsem si dával do pořádku vlastní záležitosti - tohle bude trvat dlouho - jsem se nahlásil na klinice konfederačni bezpečnostní služby. Byl jsem tam sice už mnohokrát dříve, samozřejmě - ale nikdy ne vědomě za tímto účelem. Ve většině případů to pro mě byla pouze instituce, kde vám naprogramovali veškeré informace potřebné pro určitou misi, ale kde také provedli vaši "reintegraci". Přirozeně, že práce, kterou jsem se zabýval, byla často extralegální, což je výraz, kterému dávám přednost před slovem ilegální, protože to naznačuje zločinné úmysly - a její valná část byla prostě natolik ožehavá, že nikdy nemohla vejít ve známost. Aby se vyloučilo podobné riziko, vzpomínky na svěřené úkoly se vymazávaly z myslí agentů pokaždé, když se dotýkaly nějakých delikátních záležitostí.

Někomu snad může připadat zvláštní, že žijete svůj život a přitom nevíte, kde všude jste byli a co všechno jste dělali, má to však i svoje výhody. Protože každý potenciální nepřítel, vojenský či politický, ví, že vám vygumovali paměť, můžete v přestávkách mezi jednotlivými misemi žít vcelku normálně a klidně. Z informačního hlediska nemáte žádnou hodnotu - nemáte totiž sebemenší ponětí o tom, co jste udělali, proč jste to udělali, ani pro koho nebo komu jste to udělali. Výměnou za tato bílá místa žije agent Konfederace poklidným a pohodlným životem, má zajištěn prakticky neomezený přísun peněz a dostane všechno, na co si vzpomene. Já sám jsem se jen poflakoval, věnoval se plavání a hazardním hrám, stravoval se v nejlepších restauracích, na poloprofesionální úrovni jsem si občas zasportoval - jsem docela dobrý a navíc mě to udržuje v kondici. Všechno se mi ohromně líbilo a s výjimkou pravidelných rekvalifikačních

kurzů - čtyř až šestitýdenních soustředění podobných vojenskému výcviku, avšak náročnějších a sadističtějších - jsem se kvůli svému životu playboye necítil nijak provinile. Výcvikové kurzy mají zajistit, že vám v důsledku všeho toho dobrého živobytí nezměknou svaly ani mozek. Trvale implantovaná čidla vás nepřetržitě sledují a rozhodují o tom, kdy potřebujete znovu dostat pořádně do těla.

Často jsem přemýšlel, jak dokonalá tahle čidla doopravdy jsou. Pomyšlení na to, že by všechen bezpečnostní personál mohl být svědkem veškerých mých prostopášných výstřelků a prohřešků, mi zpočátku dělalo starosti, po nějaké době jsem se je však naučil ignorovat.

Život, který vám náhradou za to nabízejí, je zkrátka příliš příjemný. A kromě toho, co jsem s tím mohl dělat? Podobná čidla v sobě dnes mají lidé na většině civilizovaných světů, i když sotva tak výkonná a technicky dokonalá, jako jsou ta moje. Jak jinak by asi bylo možné udržovat pořádek, pokrok a všeobecně klidnou existenci tak četné a široce rozptýlené populace?

Když se však objevila nějaká nová mise, nemohl se člověk přirozeně obejít bez všech zkušeností, které v minulosti nashromáždil. Vymazání mozku bez jejich uložení by prostě nebylo zrovna praktické, protože dobrý agent se zdokonaluje právě tím, že neopakuje chyby, kterých se v minulosti dopustil.

První věcí, kterou jsem musel udělat, tedy bylo, že jsem zašel na kliniku bezpečnostní služby, kde měli uložené všechno, co jsem kdy prožil, a nechal jsem si vrátit zbytek svých vzpomínek, abych byl plně připraven na to, co si pro mne tentokrát vymysleli.

Pokaždé, když jsem vstal z toho křesla se svou kompletně obnovenou minulostí, přímo jsem žasl. Udivovaly mě vždy i jasné vzpomínky na to, co jsem všechno dokázal, nechtělo se mi věřit, že jsem to ze všech lidí byl právě já, komu se to či ono podařilo.

Věděl jsem, že tentokrát bude jediný rozdíl v tom, že celý proces dotáhnou o jeden krok dál. Nejen že od stolu vstanu jako své kompletní „já", stejné paměťové schéma bude vloženo do dalších mozků a do dalších těl - do tolika, kolik bude třeba, dokud se moje vzpomínky "neujmou".

Přemýšlel jsem, jak asi budou ty další čtyři verze mé osoby vypadat. Pravděpodobně se budou tělesně odlišovat - zločinci na Wardenově diamantu většinou nepocházeli z civilizovaných světů, kde byli lidé v zájmu rovnosti od základu standardizováni. Ne, tihle lidé budou nejspíš z okrajových regionů, budou to obchodníci, prospektoři a dobrodruzi, kteří existují na hranicích expanze a kteří jsou nezbytným průvodním jevem rozpínající se civilizace, protože v nebezpečných podmínkách, ve kterých žijí, potřebují značnou míru individuality, samostatnosti, originality a tvůrčích schopností. Neschopná vláda by všechny takové jedince eliminovala, jenže neschopná vláda díky přílišné standardizaci degeneruje anebo ztrácí svou životaschopnost a růstový potenciál. Taková Utopie pro masy, samozřejmě, ale pro každého ne zrovna přijatelná, jinak by to ani nebyla Utopie příliš dlouho.

To byl samozřejmě původní motiv pro založení vězeňské rezervace na Wardenově diamantu. Někteří z těchto drsných hraničářů byli natolik individualističtí, že ohrožovali stabilitu civilizovaných světů. Problém je v tom, že člověk, schopný uvolnit svazky poutající naši společnost v jeden celek, je velice pravděpodobně tou nejchytřejší, nejbezohlednější, nejnebezpečnější a nejvynalézavější osobností, jakou dokáže lidstvo zplodit - a není tudíž někým, koho by se mohla společnost bezstarostně zbavit. Diamant se mohl pro lidi tohoto druhu stát efektivním doživotním vězením, v němž měli možnost nadále uplatňovat své tvůrčí schopnosti. Ty mohly pod řádným dohledem i tady vyprodukovat něco, co by se Konfederaci hodilo - byť by to byla jen myšlenka, nápad, způsob nazírání na určitý pohled z perspektivy, která dosud nikoho nenapadla.

A odsouzení zločinci tam dole se přirozeně také snažili vyhovět, protože jedinou další alternativou pro ně byla smrt. Po nějaké době se díky svým tvůrčím schopnostem stali pro Konfederaci nepostradatelnými a zaručili si tak své další přežití. Jisté možnosti se daly předpovědět - a nebyly to vcelku ani nepříjemné možnosti. Podobně jako zločinné organizace minulosti provozovala i tato služby, o nichž byli lidé přesvědčeni, že jsou protizákonné, nemorální nebo tak něco, ale které přesto množství lidí vyžadovalo.

Ta zatracená sonda nesnesitelně bolela. Obvykle bylo cítit jen drobné zašimrání, po kterém se dostavil pocit velmi podobný spánku. Člověk se po několika minutách probudil v křesle a byl zase sám sebou. Tentokrát se šimrání změnilo v úpornou fyzickou bolest, která jakoby mi pronikala do lebky, chvíli uvnitř poskakovala sem a tam, a pak zachvátila celou hlavu. Bylo to, jakoby nějaká veliká obří ruka popadla můj mozek, zmáčkla ho, pak ho pustila a pak znovu zmáčkla, to vše v mučivě bolestivém rytmu. Místo abych poklidně usnul, ztratil jsem vědomí.

Probudil jsem se s tichým zasténáním. Pulzování v hlavě už odeznělo, ale vzpomínka na ně byla příliš čerstvá a živá. Myslím, že mi trvalo několik minut, než jsem nabral dostatek sil k tomu, abych se mohl posadit.

Znovu mě zaplavil příval starých vzpomínek a opět jsem byl překvapen vlastními hrdinskými činy ze své minulosti. Napadlo mě, jestli moji mentální dvojníci prošli toutéž procedurou vzhledem k tomu, že jim tak jako mně nebude možné po skončení téhle mise vymazat mozek. Ta myšlenka mě přiměla v duchu si připomenout, že tyhle dvojníky bude téměř určitě nutno zabít, mají-li celé moje paměťové schéma. V opačném případě by se po Wardenově diamantu nekontrolovaně pohybovala spousta tajných informací, z nichž mnohé by se ocitly v rukou lidí, kteří by přesně věděli, jak s nimi naložit.

Přesně ve stejném okamžiku, kdy mě napadlo tohle, se mě zmocnil zvláštní pocit, že něco není v pořádku. Rozhlédl jsem se po malé místnosti, v níž jsem se probudil, a okamžitě jsem si uvědomil, z čeho ten pocit pramení.

Nebyl jsem na klinice bezpečnostní služby, nebyl jsem nikde, kde bych už byl někdy předtím. Byla to maličká kabina o celkovém objemu asi dvanácti krychlových metrů, i když jsem počítal poněkud nadprůměrně vysoký strop. Vybavena byla úzkým kavalcem, na kterém jsem se probudil, malým umyvadlem, vedle něhož byl standardní jídelní pult, a sklápěcí toaletou. To bylo všechno. Nic jiného - nebo snad ano?

Rozhlédl jsem se kolem sebe a ihned jsem si uvědomil svou situaci. Jistě, nemohl jsem se ani hnout, aniž bych byl vizuálně a pravděpodobně i zvukově sledován. Dveře byly téměř neviditelné a zevnitř je rozhodně nebylo možné otevřít. Okamžitě mi došlo, kde jsem.

Ve vězeňské cele.

Ještě mnohem horší ovšem bylo, že jsem cítil nepatrnou vibraci, která nepřicházela z žádného jasně ohraničeného zdroje. Ten pocit nebyl nijak nepříjemný, po pravdě řečeno šlo o vibraci tak slabou, že byla téměř nepostřehnutelná, věděl jsem však, co znamená. Byl jsem na lodi, která někam letěla kosmem.

Vstal jsem, nepatrně jsem se zapotácel pod návalem lehké závratě, která však rychle přešla, sklopil jsem oči a pohlédl na své tělo. Bylo menší, lehčí a hubenější než na jaké jsem byl zvyklý, zjevně se však jednalo o tělo muže z civilizovaných světů. Čím bylo ve srovnání s mým vlastním jiné či neobvyklé, mi nedošlo hned, nakonec jsem na to ale přišel. Byla to jeho nezkažená, nepoznamenaná novota, tělo ještě ne zcela vyvinuté - dokonce ještě ani nebylo příliš ochlupené na ohanbí. Bylo to tělo někoho nesmírně mladého. Nebylo to mé tělo a já tam jen omráčeně stál, ani nevím jak dlouho.

Já nejsem já? řvala na mě moje mysl. Já jsem jedním z nich - jedním z dvojníků! Posadil jsem se zpátky na kavalec a říkal si, že to prostě není možné. Věděl jsem, kdo jsem, pamatoval jsem si každičký kousek, každičký detail svého života a práce.

Šok po chvíli ustoupil zlobě - zlobě a frustraci. Byl jsem kopií, imitací někoho úplně jiného, někoho, kdo byl stále ještě naživu a měl se k světu a pravděpodobně i monitoroval každý můj pohyb, každou mou myšlenku. V tu chvíli jsem ho nenáviděl s patologickou silou, která se vzpírala chápání. On si tam v pohodě a bezpečí sedí, sleduje mě při práci, sleduje, jak dělám všechny věci - a když bude po všem, odjede domů rozebrat akci, vrátí se ke snadnému životu, zatímco já...

Chystali se mě vyklopit na planetě Wardenova diamantu, polapit jako nějakého zkušeného kriminálníka, uvěznit mě tam na zbytek mého života - každopádně na zbytek života tohohle těla. A pak? Až skončím se svou prací? To už jsem si řekl během probouzení, schválil jsem si vlastní rozsudek. Těch věcí, které jsem věděl! Samozřejmě, že budu pořád sledován. Sledován a zabit, pokud některé z těch tajemství vyzradím - po dokončení mise budu zabit tak jako tak, kvůli bezpečnosti.

V tomhle momentě převzal automatickou kontrolu můj výcvik, který potlačil šok a zlobu. Znovu jsem se začal ovládat a zvažoval všechno, co jsem věděl.

Sledování? Jistě - a víc než kdy dřív. Vybavil jsem si, jak Krega mluvil o nějaké organické vazbě. Užíváš si to, ty zkurvysynu? Dělá ti radost zprostředkovaně sledovat moje reakce?

Znovu se přihlásil ke slovu můj výcvik, díky kterému jsem se uklidnil. Na tom nesejde, říkal jsem si. Především jsem věděl, co si myslí - a to byla výhoda. Ze všech lidí právě on musel vědět, že zabít mě bude zasraně těžké.

Byl to šok, když jsem zjistil, že nejsem tím, za koho jsem se považoval, ale jen jakýmsi uměle vytvořeným monstrem. Stejný šok to byl, když jsem si uvědomil, že můj starý život, ten, který jsem si pamatoval, je navždy pryč. Už žádné civilizované světy, žádná kasina, krásné ženy a tolik peněz, kolik jsem dokázal utratit. A přesto - přesto jsem tam seděl a zvykal si. Právě proto přece vybírali do svých služeb lidi, jako jsem byl já - pro naši schopnost zvyknout si a přizpůsobit se téměř čemukoliv.

I když to nebylo mé tělo, byl jsem to přesto já. Člověka tvoří vzpomínky, myšlenky a osobnost, ne jeho tělo. Přesvědčoval jsem se, že nejde o nic jiného než o zvlášť důmyslné biologické maskování. A pokud šlo o to, kdo doopravdy jsem - připadalo mi, že tahle osobnost, tyhle vzpomínky, nepatří tomu druhému o nic víc než mně samotnému. Dokud jsem na klinice bezpečnostní služby nevstal z toho křesla, byl jsem stejně někdo jiný. Tak či tak mi chyběla značná část mého já, mých vzpomínek a výcviku. Pomyslel jsem si, že to původní já, které existovalo mezi jednotlivými misemi, bylo jen umělé, vytvořené. Tenhle člověk, ten nic neznamenající playboy, který momentálně neexistoval, byl právě onou umělou osobností. Moje skutečné já bylo utajeno a uloženo v jejich psychochirurgických počítačích a smělo se objevit na světě jen tehdy, když je potřebovali - a to z dobrého důvodu. Volný jsem pro mocenskou strukturu představoval stejné nebezpečí jako pro kohokoliv, proti komu mě nasadili.

A byl jsem dobrý. Krega říkal, že nejlepší. Proto jsem byl teď tady, v tomhle těle, v téhle cele, na téhle lodi. A pokud tomu budu moci zabránit, nenechám si vymazat paměť, ani se nenechám zabít. Ten druhý já, sedící tam někde u konzole - z nějakého důvodu už nijak zvlášť nebyl terčem mé nenávisti, už jsem k němu vůbec nic necítil; až tohle skončí, to jemu znovu vymažou paměť - by se možná i zabil, kdyby mí bratrští agenti na Diamantu zjistili příliš. V nejlepším případě se zase vrátí k existenci toho slabošského strašpytla.

Zatímco já... Já. Já budu stále tady, budu stále naživu, budu to skutečný já. Stanu se dokonalejším než on.

Přesto jsem si nedělal žádné iluze. Pokud nebudu plnit jejich rozkazy, zabijí mě, když budou moci. Udělají to automaticky z robotizovaného satelitu a bez výčitek svědomí. Já bych to tak udělal. Moje zranitelnost však potrvá jen tak dlouho, dokud se důkladně neseznámím s novou situací a se svým novým a trvalým domovem. Cítil jsem to s hluboce zakořeněnou jistotou - vyznal jsem se v jejich metodách i ve způsobu jejich myšlení. Budu za ně muset dělat jejich špinavou práci, čehož si byli vědomi - ale jen do té doby, než se tomu budu schopen vyhnout. Mohl jsem je porazit, dokonce i na jejich vlastním hřišti. Proto vlastně zaměstnávali lidi, jako jsem byl já - aby našli ty, kteří dokázali obratně skrýt celý svůj život a veškerou svou činnost, kterým se podařilo dokonale zmizet nejlepším jejich pozorovatelům. Aby je našli a zlikvidovali. Pokud je ale přelstím já, nepošlou za mnou žádného nového speciálního agenta, aby mne dostal. Docílili by tím jen toho, že by se někdo další ocitl ve stejném postavení.

V tom okamžiku jsem si uvědomil, jak si to nepochybně spočítali i oni, že nemám na vybranou a že budu muset svůj úkol splnit. Jedině v případě, že budu dělat to, co se ode mne čeká, budu před nimi bezpečný po dobu, kdy ještě budu zranitelný. A co přijde potom - no, to se uvidí.

Stejně jako pokaždé se mě zmocnilo vzrušení, vyplývající z nesnadného úkolu: čekala mě hádanka k rozluštění; cíle k dosažení. Rád vyhrávám a vítězství přijde snáz, neberete-li si případ osobně - pak je to prostě jen výzva, kterou vašim schopnostem klade daný problém, daný protivník, musíte-li na jeho vyřešení vynaložit pouze tělesné a intelektuální úsilí. Měl jsem zjistit, jakou pro nás ti mimozemšťané představují hrozbu. Osobně se mě to tak či onak netýkalo - každopádně jsem byl od této chvíle uvězněn ve Wardenově světě. Pokud by v následujícím měření sil zvítězili mimozemšťané, obyvatelé Wardenova diamantu by přežili jako jejich spojenci. Pokud by mimozemšťané prohráli - nu, vůbec nic by se nezměnilo, současný stav by prostě pokračoval. Tím pádem byl problém s vetřelci úkolem čistě intelektuálního charakteru, tedy naprosto ideálním.

Druhý můj cíl vytvářel podobnou situaci. Najít vládce onoho konkrétního světa Wardenova diamantu, na který jsem byl poslán, a pokud možno ho zabít. To byl v jistém smyslu obtížnější úkol, protože jsem musel svou činnost vyvíjet ve zcela neznámém prostředí a potřeboval jsem tudíž čas a pravděpodobně i nějaké spojence. Další problém. A pokud bych ho skutečně sprovodil ze světa, jen by to z dlouhodobé perspektivy posílilo mou vlastní moc a pozici. Pokud by místo toho dostal on mne, vyřešilo by to problémy všech zúčastněných - jenže pomyšlení, že bych mohl prohrát, se mi upřímně příčí. Takhle tedy z mého hlediska vypadala nejlepší definice zápasu, který mě čekal. Najít soupeře a zabít ho bylo tou nejlepší možnou hrou, protože v ní člověk buď vyhrál, nebo přišel o život a pak už nemusel žít s myšlenkami na to, co ztratil.

Náhle mě napadlo, že jediným skutečným rozdílem mezi mnou a jedním z vládců Diamantu je fakt, že já stojím na straně zákona, zatímco on - nebo ona -je mimo něj. Jenže ani to nebyla pravda. Ve svém světě rozhodoval o zákonech právě on a byl jsem to naopak já, kdo se měl těmto zákonům protivit. Tak dobrá. Z morálního hlediska jsme si neměli co vyčítat.

Jediné, co mi v tomto okamžiku vadilo, byla skutečnost, že mě vysílali do akce s obrovským handicapem a já nemám rád, když je tento handicap větší, než je nezbytné. Normální procedura byla taková, že předtím, než jsem se vydal plnit nějaký úkol, naprogramovali mi do mozku všechny potřebné informace - tentokrát to však neudělali. Pomyslel jsem si, že to pravděpodobně neudělali proto, že mě museli připravit na čtyři rozdílné mise a proces přenosu paměti do nového těla byl sám o sobě natolik obtížný, že se ho neodvážili ještě něčím dodatečně doplnit. Přesto mi však tato skutečnost mohla způsobit pořádné problémy. Roztrpčeně jsem si pomyslel, že na to měl někdo pamatovat.

Někdo na to skutečně pamatoval, chvíli mi ale trvalo, než jsem zjistil, jak to zařídil. Asi hodinu poté, co jsem se vzbudil, zazvonil vedle jídelního pultu malý zvoneček, takže jsem se tam šel podívat. Téměř okamžitě se objevil podnos s teplým jídlem a s ním tenký plastikový příbor, který jsem identifikoval jako samorozpouštěcí. Věděl jsem, že za hodinu nebo ještě dřív se rozteče v lepkavou loužičku, která krátce potom vyschne a promění se v prášek. Standardní vězeňská výbava.

Jídlo bylo mizerné, nic lepšího jsem ale nečekal. Vitamíny obohacená ovocná šťáva, která k němu byla, naproti tomu chutnala docela dobře; maximálně jsem ji využil a nechal jsem si lehký průhledný kelímek (ten nebyl samorozpouštěcí) pro případ, že bych se později chtěl napít vody. Všechno ostatní jsem položil zpátky na pult, kde se to beze zbytku vypařilo. Vše bylo provedeno čistě a sterilně. Z kohoutku jsem si dokonce nemohl najednou napustit víc než náprstek vody.

Asi jediná věc, které nemohli poručit, byly tělesné potřeby, takže asi půl hodiny poté, co jsem řekněme jako nový člověk pozřel svoje první jídlo, se ozvalo volání přírody. Zatáhl jsem za kroužek, toaleta se vyklopila ven - a světe div se, v koutě za ní byla ukrytá malá a jako papír tenká sonda. Posadil jsem se tedy na klozet, opřel se o panel ve stěně a zároveň s tělesnou úlevou jsem dostal svoje instrukce.

Fungovalo to jen přiložením ke kůži - neptejte se mě jak. V technických detailech se nevyznám. Nebylo to sice tak dobré jako naprogramování mozku, ale umožňovalo jim to se mnou mluvit a dokonce mi i poslat obrazové informace, přičemž jsem to všechno viděl a slyšel jen já sám.

"Doufám, že jste se už probral z toho otřesu, který jste musel prožít, když jste zjistil, kým a čím teď jste," ozval se Kregův hlas, který jako by se materializoval v mém mozku. Byl jsem šokován, když jsem si uvědomil, že ani moji žalářníci nemohou nic vidět nebo slyšet.

"Jsme nuceni vám předat instrukce touto cestou prostě proto, že proces přenosu osobnosti je sám o sobě až příliš choulostivý. Nemusíte si s tím ale dělat starosti - je permanentní. Chceme vám ovšem poskytnout co nejvíc času, v němž se vaše mozková schémata uchytí a přizpůsobí, aniž bychom mozek vystavovali dalšímu šoku, a za daných okolností jsme neměli dost času na to, abychom vás nechali plně se ‚ustálit'. Budeme se muset spokojit s touto metodou, čehož upřímně lituji, protože se domnívám, že už tak vás čeká značně obtížný úkol, snad i nemožný."

Cítil jsem, jak se mě zmocňuje vzrušení. Taková výzva mým schopnostem, taková výzva...

"Světem, na který jste vyslán, je Medúza, nejvzdálenější z kolonií Diamantu," pokračoval hlas korvetního kapitána. "Jestliže existuje jediné místo, kde člověk může žít, ale ani za nic by nechtěl, je to Medúza. Starý Warden, objevitel systému, prohlásil, že to místo pojmenoval podle mytologického stvoření, které proměňovalo lidi v kámen proto, že každý, kdo by tam chtěl žít, by musel mít v hlavě kamení. Tohle se pořádně blíží pravdě.

Přestože záznamová kapacita tohoto přístroje je omezená," hovořil dál, "můžeme vám poskytnout jednu základní informaci, která se vám může - ale nemusí - na Medúze hodit. Je to geopolitická mapa celé planety, obsahující všechny detaily, které jsou nám známy."

Zmátlo mě to. Proč by se mi mapa nehodila? Dřív, než jsem se mohl nad celou věcí pořádně zamyslet a proklínat nemožnost pokládat Kregovi otázky, pocítil jsem v zádech ostrou bolest, po níž následovala chvilka závratě a nevolnosti. Když to přešlo, zjistil jsem, že mám v paměti zřetelně a nesmazatelně vrytou podrobnou mapu planety.

Následovala řada informací o onom místě. Obvod planety kolem rovníku nebo od pólu k pólu činil - s přihlédnutím k topografickým rozdílům - přibližně 46 000 kilometrů. Stejně jako všechny čtyři světy Diamantu to byla v zásadě koule -

což je pro planety značně neobvyklé, přestože každý včetně mne v duchu všechny větší planety považuje za kulaté.

Přitažlivost byla zhruba dvacet procent nad normálem, takže jsem mohl počítat s tím, že budu trochu pomalejší a těžší než obvykle. To vyžadovalo nepatrné uzpůsobení svalové koordinace a udělal jsem si v duchu poznámku, že na tom budu pracovat jako na úplně první věci. Složení atmosféry se lišilo v setinách procent od lidského standardu - příliš malý rozdíl, abych si ho musel všímat, protože nikdo, koho znám, nikdy v běžném životě ten lidský standard vlastně nezažil.

Náklon zemské osy Medúzy činil asi 22°, což za normálních okolností způsobovalo značné rozdíly mezi ročními obdobími, ale vzhledem k tomu, že planeta obíhala kolem svého slunce typu F ve vzdálenosti větší než tři milióny kilometrů, to přinejlepším, byla tam stejně zima jak v psírně. Ve skutečnosti bylo nějakých sedmdesát procent Medúzy pod ledovcovým příkrovem, takže sestávala jen ze dvou obrovských ledových pólů, mezi nimiž byla jako sendvič po obou stranách rovníků samotná planeta. Den tam byl trochu delší, ale ne o víc než o hodinu proti standardu, takže to sotva stálo za pozornost. Co však stálo za pozornost, bylo, že se ony báječné tropické teploty na rovníku uprostřed léta pohybovaly kolem 10°C a během zimy mohly při extrémně tropických teplotách klesnout až na -20. Ale zóna života prostupovala až kus za tuto hranici - nahoru i dolů po rozeklané ledovcové linii táhnoucí ze přibližně po 35.stupni šířky, plus mínus nějaký ten stupeň. V subtropické zóně bývalo uprostřed zimy svěžích -80°C. Jak milé podnebí! Upřímně jsem doufal, že v okamžiku přistání dostanu zdarma tepelně izolační vybavení, zejména proto, že mi mapa v hlavě říkala, že množství měst se nachází v těch nejchladnějších oblastech.

Co se týče kontinentů, ty nebyly důležité, protože moře byla až po obydlené zóny zamrzlá pořád a směrem dolů k tropickým hranicím po dobu půl roku. Z mapy jsem vyčetl, že se na planetě nacházejí tři výrazné obyvatelné pevninské masivy, které by se stejně tak daly označit jako tři velmi rozsáhlé a velmi tenké kontinenty. Po celé šířce obyvatelných oblastí se táhla spousta hor, což klimatu zrovna moc nepomáhalo, a obrovské množství lesů, které všechny vypadaly jako různé stále zelené porosty. Jistě, nebylo to běžné, ale jednalo se o běžné typy nacházející se ve kterémkoliv chladném podnebí.

Kamenitý, strašlivě studený, krutý svět. Kdybyste o něm říkali, že je obyvatelný lidmi, trošku byste to přehnali a nezáleželo by na tom, odkud jste. Jedinou zajímavou věcí bylo, že Medúza, jako jediný z Wardenových světů, vykazovala známky vulkanické činnosti. Ne přímo sopky - to už by tam nevydržel vůbec nikdo. Ale uprostřed neúrodných pustin, a někdy i v těch nejstudenějších oblastech, se nalézaly termální tůně, horké prameny a dokonce i gejzíry. Pod povrchem bylo na mnoha místech zjevně něco horkého.

Přesto tam žila zvířata -jak se zdálo většinou savci v mnoha různých podobách. Ale to vážně sedělo - jen savci dokáží v takovém klimatu přežít. Někteří byli odporní, někteří neškodní, jiní zase tak trošku obojí, ale přítomnost čehokoliv živého nelze na tak nelítostném a drsném místě, kde se dá přežít jen díky obrovskému úsilí, považovat za samozřejmou.

No, raději bych to místo měl začít milovat, říkal jsem si. Kromě sebevraždy neexistoval jiný způsob, jak bych se mohl vyhnout tomu, abych ho nazýval domovem. Alespoň že to byl pravděpodobně moderní a průmyslový svět, takže na něm bude pohodlí, které poskytuje civilizace.

"Medúze vládne železnou rukou Talant Ypsir, bývalý člen Konfederační rady. Před více než pětatřiceti lety se pokusil zosnovat jakýsi převrat. Ten byl ututlán a Ypsir sešel z očí a zmizel ze zpravodajství. Ale cílem toho jeho převratu bylo uskutečnit základní změny ve způsobu, jakým byly organizovány a spravovány nejen civilizované světy, ale dokonce i ty hraniční. Jeho systém byl natolik brutální a tak odhaloval touhu po absolutní moci jednoho člověka, že jím byl nakonec pohoršen i jeho nejhorlivější stoupenec, a ten ho zradil. Narozdíl od charónské Aeolie Matuze, kdysi též členky Rady, nebyl Ypsir nikdy oblíbený, ani mu nedůvěřovali, ale v otázce byrokratické organizace je to naprostý génius a jednu dobu velel státní civilní správě. Mějte na paměti, že on a jeho přisluhovači vládnou Medúze pomocí stejného brutálního metodického systému, o kterém kdysi doufal, že ho zavede pro celé lidstvo a že města jsou stejně jako ekonomie vzorem efektivity, ale on má pod kontrolou úplně všechno. Jeho vláda totiž kontroluje jen organizační uspořádání - i když to zahrnuje více než dvanáct miliónů lidí, což je odhad současné populace Medúzy. Protože průmysl zásobují doly na měsících Momrathu, plynného obra, který je nejbližším sousedem Medúzy, a v divočině toho s výjimkou vody a dřeva mnoho není, nesnaží se rozšiřovat svou moc do divokých oblastí."

Dobře jsem si pamatoval na Matuze, ale musel jsem připustit, že o Ypsirovi jsem nikdy neslyšel. No, stalo se to před dlouhou dobou a Rada byla pořádně velká. Mimoto, kdo kdy vůbec sakra znal jméno vedoucího státní civilní správy?

Pokud šlo o osobu, kterou jsem měl být, udělal jsem si o ní během instruktáže v duchu první obrázek a byl to trochu šok. Měl jsem sice dojem, že jsem nějak mladší, pravda - ale tělo, které jsem nyní obýval, bylo jen o málo starší čtrnácti let, sotva se dostávalo do puberty. Nicméně to bylo tělo podle norem civilizovaného světa a to stačilo, i když jeho původní majitel pocházel z Halstansiru, ze světa, který jsem neznal. Přesto jsem mohl mnohé vyvodit podle kůže, tělesné stavby a fyziognomie. Teď jsem byl poměrně vysoký a štíhlý, s jasně oranžovou pokožkou. Nad chlapeckým obličejem jsem měl jako uhel černé vlasy, ale nikde ani stopu po kotletách nebo vousu. Taky jsem měl mandlové černé oči a nad širokými rty docela tlustý plochý nos. Jednalo se o silnou, pohlednou tvář i tělo - ale vypadající velmi, velmi mladě.

Takže co dělal čtrnáctiletý kluk v transportu na Diamant? Tedy, Tarin Bul z Halstansiru byl poněkud výjimečný mladý muž. Jako syn místního správce vyrůstal hýčkán přepychem. Ale člen Halstansirské rady, muž jménem Daca Kra, zjevně použil chlapcova otce jako obětního beránka v jednom menším skandálu, čímž ho vystavil posměchu a osobní zkáze. Bul starší to prostě nedokázal snést a namísto psycholéčby, kterou odmítl, se raději zabil. Podobné věci se občas stávají, zejména ve vyšších politických kruzích. Co se však nestává, a to ani občas, byla věc, kterou pak provedl chlapec, jenž svého otce zbožňoval. Tarin Bul využil přirozené náklonnosti nejvlivnějších halstansirských rodin a vymyslel, naplánoval a nacvičil si způsob, jak se dostat na recepci k poctě Dacy Kry - kde radního během potřásání

rukama zavraždil, a to dost kuriózně a ošklivě, když ho vykuchal mečem používaným pro fyzický trénink. V té době bylo tomu pubertálnímu chlapci dvanáct, což způsobilo více problémů než téměř neslýchaný akt vraždy.

Samozřejmě jsme ho sebrali a odvezli z planety. Předhodili jsme ho psychiatrům, ale on se po provedení vraždy uzavřel před okolím a stáhl se do vlastního světa představ. Psychiatrům se stěží podařilo k němu vůbec dostat, i když se dlouho snažili. Za normálních okolností by mu prostě vymazali mozek a vytvořili novou osobnost, avšak Kraova rodina využila svého určitého vlivu. Takže teď byl Tarin Bul venku ze své skořápky a cestoval na Medúzu - ale ne tak úplně. Bul zemřel okamžitě, jakmile má mysl nahradila jeho. Teď jsem byl já Tarin Bul a dumal jsem, jak bývalý rada přijme kluka, který zabil jednoho z jeho kolegů.

Ale tohle zatím nespěchá. V tom těle jsem viděl i opravdové výhody - ze kterých ne nejmenší byl fakt, že jsem dostal navíc nějakých třicet let života - ale stejně tak i nevýhody. Budou mít sklon zacházet se mnou jako s dítětem - a protože to bylo mé přestrojení, budu s nimi muset do určité míry hrát. Ale přestože děti mají, co se chování týče, oproti dospělým volnější režim, jsou také pod přísnějším dohledem společnosti. Tahle myšlenka mě přivedla k otázce, jaký nejlepší a nejúčinnější typ osobnosti zvolím. Skutečnost, že byl Bul mužem z civilizovaných světů, který se narodil v politické rodině, znamenala, že jeho IQ a všeobecná slovní zásoba budou dost nadprůměrné. Skutečnost, že vymyslel úspěšnou vraždu a přežil, i když jen proto, že jej poslali na Wardenův diamant, byla dalším kladem. Nebudu mít žádné potíže, když budu chtít kohokoliv přesvědčit, že jsem trošku starší než kolik mi doopravdy je. Tím se problém mírně zjednodušoval. Hrát roli ostrého a chytrého hocha bude snadné a užitečné.

Lehl jsem si zpátky na kavalec a uvedl se do stavu lehkého transu, v němž jsem si ještě jednou prošel všechny informace z instruktáže, vryl si je do paměti, utřídil a zamyslel jsem se nad nimi. Zvlášť důležité byly detaily, malé i větší, o Bulově krátkém životě a rodině, protože to bude oblast, ve které by mě mohli nachytat na hruškách. Také jsem prostudoval jeho manýry, tiky a tak podobně, a pokusil jsem se myšlenkově naladit na malého, ale zabijáckého vraha.

Ve chvíli, kdy jsme dospěli k Medúze, jsem věděl, že bych měl být pro vlastní dobro dokonalý. Ke konečnému účtu Tarina Bula jsem měl přidat ještě jednu vraždu a přestože jsem doufal, že mě podcení, já jsem ani na okamžik nepodceňoval Talanta Ypsira.

Kapitola druhá
Přesun a expozice

S výjimkou pravidelně podávané stravy jsem neměl žádný způsob jak sledovat ubíhající čas, ale byla to dost dlouhá cesta. Nikdo zbytečně neutrácel za přepravu vězňů po nejrychlejších možných trasách, to bylo jasné.

Přesto jsme nakonec přistáli v doku velitelské lodi umístěné třetinu světelného roku od Wardenova systému. Tento fakt jsem nevyčetl ani tak z nějakých příznaků uvnitř své cely, jako spíše z jejich neexistence - vibrace, které byly mým nepřetržitým společníkem, ustaly. Denní režim se však nijak nezměnil - měl jsem za to, že asi čekají, až se ze všech koutů galaxie shromáždí dostatečně velký kontingent, aby se přistání vyplatilo. Zatím mi nezbývalo, než sedět, po miliónté si procházet získané informace a uvažovat nad skutečností, že pravděpodobně nejsem příliš daleko od svého starého těla - jak jsem o něm začal přemýšlet. Bylo by mě zajímalo, jestli třeba dokonce občas nezajde sem dolů a alespoň z čiré zvědavosti se na mne potají nepodívá - na mne a na ty tři ostatní, kteří tu někde asi byli se mnou.

Měl jsem také čas, abych se zamýšlel nad vším, co jsem věděl o situaci na Wardenově diamantu, o tom, co z něj dělalo tak dokonalé vězení. Pochopitelně jsem tohle tvrzení nepřijímal bez výhrad. I když něco jako dokonalé vězení neexistuje, tady se to něčemu takovému muselo hodně blížit. Krátce poté, co budu vysazen na Medúze a začnu se po ní pohybovat a dýchat její vzduch, budu infikován oním podivným submikroskopickým organismem, který se zabydlí v každé buňce mého těla. Bude v mém těle žít, vyživovat se z něj a dokonce splácet svůj pobyt tím, že mě bude na oplátku chránit před choroboplodnými organismy, infekcemi a dalšími podobnými věcmi. Jedinou charakteristikou, kterou se organismus vyznačoval, byla žízeň po životě, a žít mohl jen tak dlouho, dokud jste žili i vy.

Potřeboval však něco, ať už nějaký stopový prvek nebo cokoliv jiného, co se nacházelo výhradně ve Wardenově systému. Nikdo nevěděl, co to je, a nikdo nebyl schopen vynaložit nezbytné úsilí, aby to zjistil. Ale ať už bylo to, co potřeboval, cokoliv - s výjimkou hostitele - nacházelo se to jen ve Wardenově systému. A ať už to bylo cokoliv, nepocházelo to z atmosféry, protože mezi jednotlivými světy Diamantu létaly raketoplány, v nichž lidé bez jakýchkoliv škodlivých účinků dýchali přečišťovaný, uměle vytvářený vzduch. Nebylo to ani v potravě. To už bylo také ověřeno. Člověk z jednoho z Wardenových světů byl schopen zcela pohodlně žít na syntetické stravě v naprosto izolované laboratoři, jako byla například planetární kosmická stanice. Jakmile se však organismus vzdálil příliš daleko, i s potravou a se vzduchem z Wardenova systému, umíral. A vzhledem k tomu, že modifikoval buňky vašeho těla, aby se v nich cítil jako doma, a řádná činnost těchto buněk na něm byla závislá, umírali jste i vy - pomalu a bolestivě, ve strašlivé agónii. Tato vzdálenost činila zhruba čtvrtinu světelného roku od slunce, což vysvětlovalo pozici velitelské lodi.

Všechny čtyři světy se od sebe lišily nejen klimatologicky. V tom, co s vámi organismus na každé planetě provedl, byla systematická důslednost. Ale - pravděpodobně v důsledku vzdálenosti od slunce, která se zdála být rozhodujícím faktorem v jeho životě - organismus vám prováděl rozdílné věci v závislosti na tom, na kterém světě jste byli jeho působení vystaveni. Ať už vám provedl cokoliv, zůstalo vám to, i když jste odcestovali na jiný svět Diamantu.

Vypadalo to, že organismus je neurčitým způsobem telepatický, přestože nikdo nedokázal docela vysvětlit jak. Rozhodně to nebyl organismus inteligentní, i když bylo jeho chování předvídatelné. Většina změn však zřejmě měla něco společného s tím, jak kolonie v jednom člověku ovlivňovala kolonii v druhém a v ostatních. Pokud toho byl jednotlivec schopen, mohl ovlivňování vědomě řídit a to také rozhodovalo o tom, kdo bude komu šéfovat. Pěkně

jednoduchý systém, přestože ho zatím nikdo nedokázal vysvětlit. I tak jsem matně chápal, že Medúza má v Diamantu ojedinělé postavení v tom, že kolonie Wardenova organismu uvnitř vašeho těla ovlivňuje určitým způsobem jen vás a nikoho dalšího. Nu, uvidíme.

Co se týče samotné Medúzy, věděl jsem o ní jen tolik, že je to strašlivě chladná a nepřátelská planeta. Znovu jsem proklínal, že jsem nedostal řádné naprogramování, které by mě plně připravilo - bude trvat dlouho, pravděpodobně hodně dlouho, než se seznámím s místními poměry.

Skoro šest dní - sedmnáct jídel - poté, co jsme dorazili k velitelské lodi, mě jakési kymácení spojené se spoustou hluku všude kolem přitlačilo na kavalec a trochu se mi zvedal žaludek. Přesto jsem nebyl zklamaný - znamenalo to, že dávají dohromady náklad a připravují naše vězeňské cely k odeslání do systému. Čelil jsem té myšlence se smíšenými pocity. Na jedné straně jsem se zoufale toužil dostat z té malé klece, která mi neposkytovala nic jiného než nekonečnou strašlivou nudu. Potíž byla v tom, že až se z té klece dostanu, ocitnu se v mnohem větší a pravděpodobně mnohem pohodlnější kleci - na samotné Medúze, která nebude víc než vězeňskou celou, přestože je to celá planeta. A byť mi má nová situace poskytne rozptýlení, nebezpečí, vzrušení a vůbec věci, které mi v téhle kleci chyběly, může to být naprosto definitivní.

Krátce po tom, co se začal ozývat hluk, zavládl znovu klid. Po nedlouhé přestávce, plné napjatého očekávání, jsem opět pocítil vibrace značící pohyb. Tentokrát byly výrazně zřetelnější než předtím a naznačovaly, že jsem byl buď na mnohem menší lodi, anebo jsem se nacházel blíže pohonným jednotkám.

Buď jak buď, trvalo dalších pět nekonečných dnů - patnáct jídel - než jsme dospěli na místo určení. Jistě to byla dlouhá doba, ale zároveň to byl slušný výkon na plavidlo cestující podsvětelnou rychlostí, pravděpodobně modifikovanou a plně automatizovanou nákladní loď. Poté vibrace ustaly a já věděl, že jsme na oběžné dráze. Znovu jsem měl ony smíšené pocity radostného vzrušení a dojmu, že jsem chycen v pasti.

Ozval se praskavý zvuk a k životu se probral reproduktor, o němž jsem ani nevěděl, že tam je.

"Všichni vězni, pozor!" zavelel. Ten hlas byl kovovou parodií mužského barytonu. "Dospěli jsme na oběžnou dráhu kolem planety Medúza ve Wardenově systému." Nic, co bych nevěděl, ale ostatní, ať už jich bylo kolik chtělo, to pravděpodobně slyšeli poprvé. Bylo mi jasné, co asi prožívají. I když jsem měl štěstí v tom, že jsem věděl, co mě čeká, nebyl jsem tam o nic dobrovolněji než oni.

"Za okamžik," pokračoval hlas, "se dveře vašich cel otevřou a vy je budete moci opustit. Upřímně vám radíme, abyste to skutečně udělali, protože třicet sekund po otevření se dveře znovu zavřou a vakuové čerpadlo zahájí uvnitř cel sterilizační proces, který by pro každého, kdo zůstane uvnitř, znamenal smrt."

Dobře vymyšleno, pomyslel jsem si. Nejen že jejich metoda vylučovala jakoukoliv možnost útěku během přepravy, navíc jste se museli pohnout v předepsaném okamžiku, nebo jste zemřeli. Neubránil jsem se pomyšlení na to, jestli se najde někdo, kdo raději zvolí smrt.

"Jakmile vyjdete do hlavní chodby," pokračoval hlas, "zůstanete stát na místě, dokud se za vámi dveře cel opět nezavřou, protože v opačném případě vás automatické strážní zařízení rozpráší na atomy. Venku na chodbě nebude nikdo mluvit. Každý, kdo promluví nebo kdo se nebude přesně řídit příkazy, bude okamžitě zlikvidován. Další instrukce obdržíte, až se dveře zavřou. Připravte se k odchodu - teď!"

Dveře se otevřely, takže jsem nemarnil čas a vyšel ven. Malý bílý čtverec s namalovanými značkami na nohy ukazoval, kam se mám postavit. Udělal jsem, co po mně chtěli, přestože se ve mně vzteky vařila krev. Být úplně nahý v totální izolaci lodi, která je ovládána pouze počítačem, bylo nespravedlivě ponižují. Vyvolávalo to ve mně pocit naprosté méněcennosti.

Ale aspoň jsem se mohl rozhlédnout kolem sebe, abych zjistil, že jsem měl pravdu. Stáli jsme v prostoru, který byl v podstatě dlouhou hermeticky uzavřenou chodbou, k jejímž stěnám byly připojeny naše malé cely. Podíval jsem se doleva i doprava a napočítal jsem jich možná deset až dvanáct, ne víc. Absolutní smetánka, pomyslel jsem si trpce. Tucet mužů a žen, nazí, špinaví a vyčerpaní vězni, kteří měli být vysazeni a opuštěni. Bylo by mě zajímalo, proč byli mí společníci namísto vymazání mozku vybráni pro transport sem, když vezmeme v úvahu, na kolik přišly jen samotné přepravní náklady. Co asi v těch schlíplých ubožácích objevili psychologové a počítače, co je vedlo k rozhodnutí, že mají žít? Oni sami to nevěděli, to bylo jasné. Přemýšlel jsem, kdo přesně to ví.

Dveře se s hlasitým cvaknutím zavřely. Napjatě jsem poslouchal a čekal jsem, jestli se neozve výkřik někoho, kdo se nepohnul dostatečně rychle a nevyšel ven dřív, než začala čerpadla vysávat vzduch. Neobjevil se však žádný náznak melodramatu. Pokud někdo zvolil tento únik, nebylo to znát.

"Na můj povel," vyštěkl hlas z reproduktorů umístěných podél stropu, "uděláte vpravo v bok a pomalu budete v zástupu kráčet tak daleko, jak to půjde. Tam objevíte zvláštní raketoplán, který vás přepraví na povrch planety. Usadíte se na sedadla odpředu dozadu a nenecháte mezi sebou žádná místa volná. Po usednutí se okamžitě připoutáte."

Pár spoluvězňů začalo brblat. Na podlahu těsně před jejich nohama okamžitě dopadl kratičký, avšak velice dobře viditelný světelný paprsek, doprovázený hlasitým zasyčením. Postižení sice při této ukázce síly překvapeně poskočili, ale mumlání a brblání přestalo.

Hlas se na chvíli odmlčel, potom však pokračoval v instrukcích, aniž by se o incidentu jakkoliv zmínil. Nebylo to potřeba.

"Vpravo v bok - teď!" zavelel a my ho poslechli. "Pomalu kráčejte podle instrukcí k raketoplánu."

V tichosti jsme se dali do pohybu a rozhodně jsme nijak nespěchali. Kovová podlaha chodby byla zatraceně studená, takže nám raketoplán alespoň připadal lepší než tahle prokletá lednice. Samotný raketoplán byl překvapivě komfortní a moderní, i když jeho sedadla nebyla určena pro nahá těla. Usadil jsem se někde ve třetí řadě odzadu, natáhl bezpečnostní pásy a čekal, až nastoupí ostatní. Všiml jsem si, že jsem se v odhadu moc nemýlil. V raketoplánu sice bylo místo pro čtyřiadvacet osob, nás však bylo pouze devět - šest mužů a tři ženy.

Příklop se automaticky uzavřel a slyšel jsem syčení typické pro vyrovnávání tlaku vzduchu. Pak jsme sebou bez dalších ceremonií prudce škubli, oddělili se od transportní lodi a letěli jsme dolů.

Raketoplán byl až příliš moderní a komfortní, než aby byl určen jen pro prostou přepravu vězňů. Určitě to tedy byla jedna z meziplanetárních lodí pravidelně používaných pro dopravu mezi jednotlivými světy Wardenova diamantu.

Reproduktory, které jsme měli nad hlavou, zapraskaly a ozval se z nich mnohem příjemnější ženský hlas působící opravdu lidsky. To byla velká změna k lepšímu.

"Vítejte na Medúze." Ten hlas zněl jako svěží, uhlazený turistický průvodce. "Jak vám bylo zajisté objasněno, je Medúza vaší konečnou stanicí a novým domovem. Přestože, až se vylodíte na planetě, nebudete moci opustit Wardenův systém, nebudete už nadále vězni, ale spíše občany Wardenova diamantu. Konfederační moc nad vámi skončila ve chvíli, kdy jste nastoupili do tohoto raketoplánu, který je společným vlastnictvím Wardenových světů a součástí flotily čtyř raketoplánů a šestnácti nákladních lodí. Rada našeho systému je právnickou osobou, jejíž vnitřní suverenitu Konfederace plně respektuje a která má dokonce zastoupení v konfederačním Kongresu. Každý z našich čtyř světů má rovněž svůj vlastní správní aparát a vlády všech planet jsou samostatné a nezávislé. Bez ohledu na to, kým jste byli a co jste udělali nebo snad kým jste mohli v minulosti být, jste nyní občany Medúzy a nic víc - nebo míň. Všechno, čeho jste se do dnešního dne dopustili, patří minulosti, nikdo na to nebude už nikdy vzpomínat, nebude to zapsáno do žádných záznamů a nikdo se na to nebude už nikdy odvolávat. Bude záležet jen na tom, jak si budete od nynějška počínat jako občané Medúzy a Wardenova systému."

Jo, jasně kámo. A teď tu o Červené Karkulce. Jestli čekali, že uvěřím, že samozvaní vládci Medúzy nevědí nic o naší minulosti , a že si nevedou pořádné záznamy, měli nízké mínění o mé inteligenci.

"Přibližně za pět minut dorazíme na kosmodrom v Gray Basin na Medúze," sdělil nám hlas raketoplánu. "Tam se setkáte se zástupci vlády, bude vám přidělen ochranný oděv a pak budete odvedeni do chráněného střediska, kde vám budou zodpovězeny veškeré vaše dotazy. Buďte prosím připraveni na extrémní chlad. Gray Basin leží na severní polokouli, která je teď ve fázi zimního období, podmínky jsou proto výjimečně drsné. Neztraťte se svým průvodcům, ani nechoďte sami ven. Pro nově příchozího může být podnebí v tomto ročním období za velmi krátkou dobu smrtelné. I když je na tom Medúza technologicky docela dobře, podle standardů takzvaných civilizovaných světů se jeví poněkud primitivní a fyzické požadavky Medúzanů se liší od požadavků ostatních lidí. Proto buďte připraveni na to, že je uvnitř budov poměrně chladno. Připravili jsme pro vás speciální umístění, kam vás odvezeme. Naše vláda je ukázkou výkonnosti, která je pro tento drsný svět nezbytná. Prosím, nepodceňujte jeho moc. Takže ještě jednou, vítejte na Medúze."

I když byl příklop zvednutý, nikdo příliš po zbytek cesty nemluvil - zčásti proto, že jsme v sobě pořád ještě měli okolnosti svého věznění. Zbytek byly nervy. Včetně mě. A je to, říkal jsem si. Tady to máme.

Jakmile jsme vstoupili do atmosféry, byl sestup nesmírně kodrcavý, ale ať už byl u řízení kdokoliv, svou práci zvládal dobře. I přes vzduchové turbulence se pilotovi zdařil pěkný sestup, načež plynule vplul do doku.

Za méně než minutu jsem slyšel, jak začíná pracovat mechanismus dveří vzduchového uzávěru a indikátor se přesunul z červené přes oranžovou až k zelené. Ozvalo se pneumatické syčení a pak se dveře převinuly. Chvíli se nikdo z nás nepohnul. Nakonec se ti, kteří byli nejblíže příklopu, postavili a vyšli otevřenými dveřmi ven. S povzdechem jsem vstal také a udělal to samé.

Na přístupové cestě byla sžíravá zima. Všichni jsme byli nazí jak palec, takže když jsme utíkali k terminálu, neměli jsme čas přemýšlet. Uvnitř na nás čekal muž se ženou a tou dobou už jsem byl promodralý zimou. Zakřičeli na nás, abychom se posadili ke stolu a co možná nejrychleji si oblékli ochranný oděv. Nikdo z nás nepotřeboval další pobízení. I když bylo pořádně obtížné najít něco v mé velikosti, udělal jsem, co bylo v mých silách. V těch věcech bylo standardní termální spodní prádlo, pak parka, kalhoty a měkké vysoké boty obšité nějakou kožešinou a k tomu podobně udělané, také kožešinové, rukavice. Když jsem se oblékl, pomohlo to, ale byla mi taková zatracená zima, že než rozmrznu, bude to nějakou chvíli trvat, to mi bylo jasné.

"Jakmile se obléknete, seřadíte se tady!" vykřikla žena přikazujícím hlasem podobným tomu, který používají výcvikoví instruktoři.

Udělal jsem, co mi bylo nařízeno a cítil jsem se trochu, jako bych se ocitl zpátky ve výcviku. Až když jsem tam stál, dopadla na mě skutečnost. Byl jsem tady, na Medúze - a v okamžiku, kdy mě zasáhl první nával ledového vzduchu, napadal mé tělo systematicky mimozemský organismus, který se měl stát mým trvalým věznitelem.

Kapitola třetí
Orientace

Dvojice, která nás přivítala, se tvářila asketicky, nepřístupně a zle. Vyzařoval z ní arogantní chlad, jakoby obchodnická síla. Oba byli oblečení v bledě zelených uniformách a na nohách měli černé boty s gumovými podrážkami. Uniformy však působily dost tenkým dojmem a nezdálo se, že by poskytovaly výraznou ochranu proti chladu. Ve skutečnosti byli oba oblečení tak, že byste přísahali, že se okolní teplota v terminálu nepohybuje pod bodem mrazu, ale někde v mírném pásmu stupnice. Na uniformách měli našité insignie s hodnostmi - pokud se tady řídili běžnými standardy, byl muž seržant a žena desátník - a na pravé kapse nášivku v podobě hada. Ale to bylo vše.

Všichni jsme se seřadili, otočili a zadívali se na dvojici. Ta se na nás koukala, jako bychom byli nějaká odporná stvoření určená pro laboratorní pitvu. Okamžitě jsem je začal oba nesnášet.

"Jsem seržant Gorn," oznámil nám muž. Díky uštěpačnému oficírskému hlasu mluvil jako všichni seržanti, které jsem kdy slyšel. "Tohle je desátník Sugra. Jsme vedoucími pro orientaci a lékařskými techniky vaší skupiny. Myslím, že jste

oblečeni tak dostatečně, jak jen jsme to byli schopní zvládnout. Nedělejte si starosti, jestliže máte problémy s velikostí oděvu - ty má každý. Jakmile se na Medúze více aklimatizujete, bude vám přidělen kompletní oděv ušitý na míru. Nejdříve vás musíme přemístit do orientačního centra, takže mne následujte a společně nasedneme do autobusu stojícího hned tady venku." S tím vykročil a my všichni ho po chvíli váhání následovali. Žena s hodností desátníka nás jistila zezadu.

Autobus měl podivnou konstrukci s magnetickým pohonem, tvrdá lisovaná sedadla, dvě řady vnitřních světel a nic moc dalšího. Nebyl v něm žádný řidič a, jak jsme brzy zjistili, ani topení. Alespoň že byl zkonstruován jako pevnost, takže nás chránil před hlasitým větrem a hustě vanoucím sněhem, když už ne před kousavým chladem. Jakmile nastoupil poslední z nás, vytáhla desátnice z jedné kapsy kartu, kterou vsunula do štěrbiny v předním panelu vozidla. Dveře se s hlasitým hůš zavřely, načež jsme poměrně hladce a rychle vyrazili kupředu a z tunelu jsme zamířili vstříc Medúze.

Kosmodrom ležel dost daleko od města. Po nějakých deseti patnácti minutách se nám podařilo vyjet z blizardu, takže jsme si mohli trochu prohlédnout ten stále zasněžený svět. V dálce jsem rozeznával drsné a zlověstné hory. Nikde nebyly žádné známky života - neměl jsem sice tušení, kolik je okolo sněhu, bylo ho však více, než jsem kdy viděl mimo polární ledovou špičku.

Každopádně, autobus se ukázal být úchvatným vozidlem, vlídným a silným, a zjevně naváděným nějakým systémem schovaným pod sněhem. Takový systém by měl smysl, protože by nezáleželo na tom, jak vysoko sněhové závěje dosahují a autobus by klouzal těsně nad nimi.

Náhle jsme bez škubání zpomalili a přijížděli k velké budově, která vystupovala z bílé záplavy. Zastavili jsme, počkali a pak se znovu rozjeli, zase zastavili, čekali a opět klouzali kupředu. Teď už byl před námi jasně vidět naváděcí systém.

Seržant Gorn uchopil mikrofon. "Západní branou vjíždíme do města Gray Basin," informoval nás. "Vzhledem k nepříjemnému počasí v okolí je většina města vystavěna pod zemí - vlastně pod permafrostem. Ony dvě zastávky, které jsme uskutečnili, sloužily k vyklizení silových polí, bez kterých by se brány otevřely divokým zvířatům a dalším nepříjemným stvořením. Ta se ve skutečnosti potulují po krajině, kterou jste viděli."

Znovu jsme zabočili a přijeli jsme na místo se složitou soustavou výhybek. Autobus zastavil, aby se dal zase opatrně do pohybu poté, co se na všech kolejích změnila světelná signalizace. Autobus se na jednu z kolejí usadil. Pomalu, ale stálou rychlostí jsme postupovali další dvě nebo tři minuty, pak jsme se vynořili z tunelu a byli jsme ve skutečném městě Gray Basin, které vypadalo stejně moderně jako autobus. Zdálo se, že se táhne do nekonečna.

"Město se nenachází v jeskyni," oznámil nám Gorn, "ale je vystavěno stejným stylem jako klenbová města na většině nehostinných hraničních světů. Ve skutečnosti je to něco jako klenbové město vzhůru nohama, protože nejprve jsme postavili město a pak ho zastřešili. Většina měst na Medúze, která nejsou na, nebo blízko rovníku, jsou vystavěna tímto způsobem. Gray Basin obývá sedmnáct tisíc lidí a je komerčním centrem severu."

Mapa, kterou jsem měl v hlavě, mi pěkně ukázala, kde se nalézám. Podle všeho jsme byli na východním kontinentálním pevninském masivu a na přibližně 38 stupni severní zeměpisné šířky. Na většině světů by to znamenalo docela příjemné klimatické pásmo, tady to byla tundra.

I přes teplé oblečení se do mě začínala dávat zima. Posledních několik týdnů jsme strávil v dokonale klimaticky ovládaných místech a mé tělo nebylo zvyklé na takové extrémy. Dokonce i v autobusu, kde by mělo všechno být teplotně celkem stabilní, mi byla zatracená zima.

Propletli jsme se ulicemi kolem elegantně vyhlížejících modulárních činžovních domů a kolem budov, v nichž musely být kanceláře a obchody, abychom nakonec zabrzdili u hranaté monolitické čtyřpodlažní stavby vytvořené z jakéhosi černého kamene. Dveře se se zasyčením otevřely.

"Následujte nás, prosím, do budovy," pravil Gorn. I přes ono "prosím" to stále znělo jako rozkaz, kterým to i bylo. "Nezdržujte se. Budete muset vyšplhat dvě křídla schodů. Neztrať te se."

Zase jsme se za ním vydali jako husy, vešli jsme do budovy a chodbou s kancelářemi a dalšími chodbami, které se větvily vlevo i vpravo, jsme sestupovali dolů. Nato jsme dorazili ke schodišti, po kterém jsme vylezli a snažili se co možná nejlépe držet s Gornem krok. Myslím, že většina byla trochu překvapená, jak ji zmáhají obyčejné schody přes dvě patra, nehledě na naše sedavé věznění. Nejen že nikdo z nás nebyl v kondici, ale navíc o sobě dávala vědět i mírně silnější gravitace.

Závan teplého vzduchu, který nás ovanul, jakmile jsem vstoupili do první místnosti ve třetím podlaží, byl stejně neočekávaný, jako byl i nesmírně vítaný. Přestože jsem byl pořádně oblečený, sotva jsem si uvědomoval, jak strašlivá mi byla zima, dokud mě nedostihla bolest způsobená teplem. Trvalo mi několik minut, než jsem dokázal pomyslet na něco jiného a rozhlédnout se.

První místnost, ta vytápěná, byla poměrně rozlehlá a zařízená v užitkovém stylu. Byly v ní dlouhé pevné skládací stoly, sklápěcí židle a nic moc dalšího. Místnost neměla žádná okna, kteroužto skutečnost nám hostitelé brzy vysvětlili.

"Posedejte si kdekoliv a zvykněte si na změnu teplot," řekl nám Gorn. "V této a třech sousedních místnostech byla pro vaše počáteční pohodlí teplota zvýšena na 21°C. Jsou to jediné přímo vytápěné místnosti, takže zůstaňte uvnitř po celou dobu. Pro vytápění jsme zvolili tyto prostory proto, že sem nefouká vítr a nejsou tu venkovní větrací otvory, takže je to nejefektivnější systém." Přešel k blízkým dveřím. "Pokud přijdete sem, ukážu vám zbývající části tohoto místa."

Poslechli jsme - pohybovali jsme se pomalu, protože jsme se ještě zcela nevzpamatovali z působení venkovních vlivů - a ukázalo se, že druhý pokoj je velký, kasárensky zařízený prostor s osmi dvoupatrovými palandami, se čtyřmi na každé straně tohoto sálu. Matrace vypadaly, že jsou z papíru a že nejsou ani nijak pohodlné, ale už jsem viděl horší. Místnost byla udržovaná, i když viditelně sotva kdy používaná. Za ní se nacházela ještě třetí velká místnost s velikou společnou sprchou, třemi standardními toaletami a čtyřmi malými umývadly se zrcadly. I tady vypadalo všechno málo

používaně, přesto provozuschopně.

Následovali jsme seržanta Gorna do "odpočívárny", kde jsme se posadili. Nikdo si zatím nesundal své termální oblečení a ani já sám jsem se k tomu nechystal. Cítil jsem se, jakoby už mi nemělo být nikdy znovu teplo.

Bylo na desátnici Sugře, aby k nám promluvila. Vypadala jako mnoho jiných policajtek, které jsem během své práce poznal - ne neatraktivně, ale tvrdě, chladně a světácky. S tím korespondoval i její hlas. Poprvé jsem se dokázal na ni a na Gorna podívat pozorněji, takže jsem za jejich chováním a uniformami zahlédl i něco málo jiného. Jejich pleť, která na kosmodromu a v autobuse vyhlížela žulově šedivě, se teď zdála být světlejší, skoro oranžová. Při bližším pohledu byla jejich kůže určitým způsobem tuhá a připomínala kůži hroší. Rozhodně nebyli měkcí.

"Jsem desátnice Sugra," začala tím, že se nám znovu představila. "Já a seržant Gorn s vámi budeme během příštího týdne. Budeme stát dole ve vstupní části tohoto komplexu a budeme vám k dispozici, abychom odpověděli na vaše otázky a poskytli vám základní přípravu. Průběžně budou přicházet různí lidé od vlády a budou s vámi probírat specifické záležitosti. Chápeme, že jste zrovna prošli krušnými chvílemi a že vám nejvíce vrtá hlavou, jaký vlastně je tento svět. A také co pro vás má a co pro vás udělá."

A co udělá mně, pomyslel jsem si.

"Nejprve se zeptám: je tady někdo, kdo neví, proč jsou Medúza a ostatní světy používány Konfederací jako exil?" Na chvíli se odmlčela, načež se zatvářila spokojeně, že všichni známe alespoň základy.

"Mikroorganismus, který je nyní uvnitř těl vás všech, se bude zabydlovat. Neznepokojujte se, prosím. Nic neucítíte, nebudete mít vůbec žádný pocit, že by něco bylo jinak. Ve skutečnosti se budete pravděpodobně během tohoto procesu cítit čím dál tím lépe, protože lidský systém je prošpikován všemožnými chorobami a fyzickými problémy. Vzhledem k tomu, že Wardenův organismus na vás, jakožto na svém místě pro život, závisí, chce, aby toto místo bylo v co nejlepším stavu. Takže všechno špatné opraví, zefektivní to, co je neefektivní, a nejen že vás vyléčí z jakékoliv nemoci nebo infekce, kterou byste mohli trpět, ale ochrání vás i před všemi novými. Takhle vám splácí dluh. A je to dobrý obchod."

Rozložitý, drsně vyhlížející muž vedle mne si tiše odkašlal. "Jo - ale jaká je naše cena?" zabručel.

"Neexistuje žádná... cena, jak tomu říkáte," odvětila. "Jak můžete vědět, spekuluje se o tom, že Wardenův organismus původně pochází z planety Lilith a na zbývající tři světy byl rozšířen původními průzkumníky, takže na nich zmutoval, aby přežil. Někteří lidé na Lilith mají schopnost Wardeny ovládat, čímž dokáží způsobit bolest, potěšení a v některých případech dokonce samotnou silou vůle ničit. Na Charónu je tato schopnost dokonce ještě zřetelnější, kdy lidem vycvičeným v ovládání Wardenů fyzická a mentální síla dodává téměř zázračné schopnosti nad sebou samými i ostatními. Na Kerberu si lidé skutečně mohou vyměňovat mysli, což je vedlejší produkt Wardenova organismu. Ve všech případech, pokud jde o vedlejší účinky, převládají klady nad zápory. Avšak zde, na Medúze, všemu ostatnímu dominuje snaha přežít. Tady je organismus v podstatě více koloniální, přilepí se na cokoliv, co je uvnitř a nestará se o ostatní."

"Netvrďte nám, že neexistují žádné vedlejší účinky," přerušila ji jedna skeptická žena.

"Ne, tyto účinky existují, ale jsou omezeny na jednotlivce. Také jsou univerzální a automatické, takže není potřeba žádné síly vůle nebo výcviku. Každý je může využívat rovnou měrou, čímž je Medúza mnohem lepší. To, co nám wardeni udělali, co neustále dělají vám, je úplná změna vaší základní biochemie. Vypadáme lidsky, chováme se lidsky, ale pod mikroskopem lidmi nejsme. Tady na Medúze v nás Wardenovy kolonie přežívají jen tak dlouho, jak přežíváme my sami. Takže tyto kolonie člověka zmutovaly, aby přežil ve zdejším podnebí bez ohledu na to, jaké je. Změny jsou mnohem extenzivnější a obsáhlejší než na zbývajících třech planetách. Celá naše buněčná struktura je modifikovaná, každá Wardenova kolonie v každé buňce má naprostou a úplnou kontrolu, takže může reagovat na okamžité změny, a to jak nezávisle, tak kolektivně, podle potřeby."

"S jakým výsledkem?" zeptal jsem se opravdu zvědavě. "Co to udělá?"

"Okamžitá adaptace jakýmkoliv potřebám organismu," pravila. "Dokážeme přežít téměř každý teplotní extrém. Naše těla mohou zkonzumovat a využít téměř kteroukoliv látku tak, aby vytvořila jakoukoliv potřebnou energii, bez ohledu na podmínky. Mohli bychom vyjít úplně nazí do té sněhové divočiny, kterou jste cestou sem viděli, a nezmrzli bychom, ani bychom nezemřeli hlady. Jedinou naší potřebou je voda. Dokážeme se přizpůsobit extrémní radiaci, pít vroucí vodu, dokonce i chodit bosí po rozžhaveném uhlí. Medúzané jsou ve všech ohledech lidem nadřazení, nebo alespoň těm, kteří obývají ostatní tři světy. Okamžitá evoluce, tak se tomu říká. Co potřebujeme, to máme nebo se tím staneme. Jak říkám, tento systém je automatický - není třeba žádných soustředění myslí nebo pokynů."

"Proto se autobus a budovy nevytápějí," přemýšlel jsem nahlas. "Vy topení nepotřebujete."

Přikývla. "Přirozená izolace stačí, aby pro nás všechno bylo přibližně stejné a pohodlné. Tyto uniformy označují naše postavení a hodnost a poskytují takové užitečné věci, jako jsou kapsy. V žádném případě neposkytují ochranu, protože my žádnou nepotřebujeme - a ani vy nebudete."

Odmlčela se, aby nám umožnila trochu to strávit, pak se podívala na seržanta Gorna a kývla na něj. Ten pokračoval ve vysvětlování.

"Prozatím zůstanete v této zvlášť pro vás vytápěné a izolované ubytovně," sdělil nám. "Během týdne z vás Wardenův organismus udělá fyzicky Medúzany. Naším cílem je udělat z vás Medúzany také sociálně a politicky. Máme zde společnost, která je jedním z dávných snů člověka. Každý jednotlivý muž, žena nebo dítě je zde ve všech fyzických ohledech nadřazený. K tomu přidal náš současný První ministr, Talant Ypsir, své značné schopnosti v politickém uspořádání a sociální politice a vytvořil vysoce pokročilou společnost. Na Lilith nebo Charónu můžete skončit jako primitivní námezdní dělníci. My zde jsme technologicky vyspělí se vším, co k tomu náleží. Vaše místo ve společnosti bude dáno vaší myslí a schopnostmi a ne nějakými fyzickými či technologickými omezeními. Tento svět vypadá nehostinně, vím, ale až vás už nebude ohrožovat, stane se pro vás světem zázraků, krásy a pohodlí. Máme štěstí, že

jsme Medúzané, když vezmeme v úvahu další možnosti." O tom jsem pochyboval.

Kasárenský styl znamenal, že se nás devět navzájem pořádně pozná, přinejmenším v povrchním smyslu slova. I když si jedna dvojice vůbec nepřála mluvit o své minulosti, podle těch zbývajících šesti, kteří zábrany neměli, bylo jasné, že jsme skutečně neobvyklá tlupa. Každý z těch šesti - sedmi včetně mého náhradníka - chladnokrevně a promyšleně zabil alespoň jednoho jiného lidského tvora. Předpokládal jsem, že všech nás devět reprezentuje ty nejnásilničtější zločinecké mozky. Nebyli tady žádní pašeráci nebo defraudanti - byli jsme absolutní smetánka.

Protože jsem byl "mrňous" skupiny, byli vůči mně ostatní podivně milí a ochranářští, skoro všichni. Ten, kdo se nikdy dřív nesetkal s opravdovým zločincem, tomu možná těžko uvěří, ale je pravda, že zločinci jsou většinou příjemní obyčejní lidé, s výjimkou jediné maličkosti. Všichni tihle lidé byli neobyčejní, protože oproti mě - Tarinu Bulovi - a mé dost přímé a špinavé pracičce, všichni zabíjeli extrémně chytrými technologickými postupy.

Druhý den jsme zjistili, jak nás chce Talant Ypsir proměnit v modelové občany své nové nadřazené společnosti. Vešel vysoký muž, který vypadal stejně žulově šedivě jako Gorn a Sugra, když jsme je viděli poprvé. Představil se jako Solon Kabaye, politický komisař města Gray Basin. Jeho uniforma byla sice celá černá, přesto byla střižena vojensky. Měl zlaté prýmky na rukávech a zlatavý opasek. Na kapse se mu skvěl viditelný vládní symbol - stylizovaná ženská hlava s vlasy plnými čehosi, co museli být hadi. Byl nenucený a upovídaný jako většina lidí v politice. Možná jsem byl jediný, kdo si všiml, že se mu světle šedé zbarvení kůže změnilo ve stejný oranžový odstín, jaký měli i Sugra s Gornem. To byl názorný důkaz, že něco uvnitř jeho těla pracovalo úplně jinak než na co jsme byli zvyklí.

"Budu stručný a otevřený," oznámil nám, "protože je to nejlepší způsob, jak začít. Takže si hned projdeme pár faktů, ano? Zaprvé - zůstanete tady. Z Medúzy není úniku, není kam utéct. Proto byste si raději měli co nejrychleji na tenhle svět zvyknout a co nejlépe se zařadit. Vaše budoucnost - zbytek vašeho života - je tady, jste připoutaní k Medúze. Tenhle systém funguje, a funguje dobře. Bere v úvahu klady naší planety, naše vlastní problémy a omezení jakožto obyvatel Wardenova systému a poskytuje lidem vysokou míru prosperity. Během uplynulého století se tento systém vyvíjel s tím, jak byly zkoušeny a zavrhovány různé ideje. Tahle funguje. Neprosili jste se o to být tady - ale sami jste se sem dostali díky vlastním činům. Ani my se o vás neprosili. Bez obalu, dokud nevymyslíte nějakou novou technologii, kterou bychom mohli využít, nejste tady ve skutečnosti zapotřebí. Takže musíme prostě zjistit, kam patříte - pak se zařadíte. Buď to, anebo definitivně vkročíte do zapomnění, před kterým vás zachránil příchod sem. Tak vypadá základní obrys."

Tohle znělo tvrdě a také velice znepokojivě. Přesto to bylo velmi profesionálně načasované. Zůstali jsme tady viset, na cizím světě, a čekali jsme na něco, co jsme neviděli, neslyšeli ani necítili, aby to převzalo naše těla. Bylo to celkem prosté, vlastně jsme neměli na výběr. Po první noci nám dokonce odebrali termální oblečení, zatímco jsme spali, a nechali nám jen tenké jakoby nemocniční župany. Teď zkus, chlapče, utéct do mrazivé divočiny.

"Vypadá to jako Konfederace," mumlal si zpola pro sebe Turnel, ten červenolící brumla naší skupiny. Kabaye ho pochopitelně slyšel a mírně se usmál.

"Možná, že vypadá. Konfederace je existující společností proto, že funguje. To z ní nečiní ani nejlepší, ani nejefektivnější, ani žádnou jinou ‚nej' společnost, ale existuje, protože pro většinu lidí funguje."

"No, tak my jsme menšina," podotkla Edala, drsňácká, světem protřelá vězenkyně.

"Pravda," souhlasil Kabaye. "To jsme všichni. Já jsem se v Konfederaci narodil a vyrostl, stejně jako vy. Stejně jako Talant Ypsir, náš První ministr. A teď jsme tady, vy jste tady též a je ironie, že lidi jako já nebo Prvni ministr zjistili, že jsou spíše sami vládou než aby se stavěli proti ní. Stojíme před stejnými problémy jako Konfederace, navíc máme díky omezením Medúzy i své specifické starosti. Přesto máme výhodu, že je Medúza nejbohatší z Wardenových světů. Kontrolujeme rudné zdroje a protože se Wardenův organismus nevměšuje do výstavby různých věcí, můžeme nejlépe tyto zdroje využít. Takže mi dovolte popsat zdejší pořádek a já vám povím, jak se můžete vy sami zapojit."

Tím "pořádkem" se myslelo, že se z poněkud totalitářské společnosti, která věřila v lidskou dobrotu, přemístíme do velmi totalitářské společnosti provozované muži a ženami, kteří byli přesvědčeni, že lidé, pokud by měli na výběr, budou vždycky dělat špatnosti. Ypsirovou novou vizí byla tudíž pevně a krutě řízená společnost, v níž jsou známa a ve známost dávána všechna pravidla a netolerují se žádná jejich porušování. Ukázalo se, že to není ani náhodou nový nápad, jak by si mohl někdo myslet, byla to myšlenka opravdu velice stará.

V takzvaných mírných zónách bylo v malých ohraničených městech a městečkách, propojených magnebusy a nákladní přepravou využívající stejných kolejí, roztroušeno třináct miliónů Medúzanů. Elektrická energie se získávala hlavně z termálních pramenů a umístění a velikost měst určovalo právě to, kolik energie měla tato města k dispozici. Medúza ovládala nákladní flotilu Diamantu tím, že z měsíců nejbližší sousední soustavy kolem velikého plynového obra jménem Momrath, bohatých na minerály, těžila surové materiály. Ty se vykládaly ve speciálních nákladových terminálech umístěných strategicky kolem planety, takže si z nich města posloužila tím nejekonomičtějším způsobem. Města, jako je Gray Basin, nevznikla jen kvůli svým obrovským zásobám geotermické energie, ale také proto, že magnetické koleje, vzhledem k umístění těchto měst tak daleko na severu, mohly být položeny přes permanentně zamrzlý severní oceán a tím propojit kontinenty. Měli jsme sice k dispozici leteckou dopravu, ale byla nákladná, příliš podléhala častým ošklivým změnám počasí a nebyla praktická při transportu těžkých nákladů.

Některá města byla dost veliká, ale většina z nich měla mezi padesáti a sto tisíci obyvatel. Všechna byla soběstačná a všechna, která jako Gray Basin neležela na rovníku, byla vyhrabána pod zemí, namísto aby byla vystavěna na povrchu. Každé z nich se specializovalo jen na několik málo průmyslových odvětví. Například Gray Basin se zaměřoval na dopravu a související povrchové obory. Všechny magnebusy, některé nákladní přepravníky a mnoho uložených vodících kolejí bylo vyrobeno tady. Jedno město sestavovalo počítače - to pro mě bylo překvapení, protože bych

předpokládal, že něco podobného by konfederační dohlížitelé striktně zakázali. Několik měst se zabývalo výrobou a distribucí potravin, většinou syntetických a dovážených z Lilith a Charónu. Byla pravda, jak nám říkala Sugra, že jsme mohli sníst skoro cokoliv - přesto, jak neopomněl zdůraznit Kabaye, skutečnost, že můžeme jíst lidské maso, neznamená, že mu dáváme přednost při přípravě steaků. Být schopen něco jíst nebylo to samé, jako mít to rád nebo si to vychutnávat.

Ekonomie Medúzy zjevně úzce spolupracovala s hospodářstvím Kerberu, sousední planety v soustavě. Kerbeřané pomáhali navrhovat výrobky, které vyráběli Medúzané, a měli pod palcem skoro všechen počítačový software. Stejně tak odebírali námi vyprodukované surové materiály jako zásaditou ocel, plasty a podobné a vyráběli věci, které na jejich nebo ostatních světech nebyly k ničemu, ale nám se hodily. Například samotný pojem motorového člunu byl na Medúze nesmysl, ale ve vodním světě Kerbera po nich byla velká sháňka.

Továrny a průmyslové podniky Medúzy byly v podstatě automatizované, ale na planetě se našla práce pro každého člověka. Rodáci z Medúzy chodili od čtyř do dvanácti let věku do státních škol, pak dělali zkoušky z mnoha různých oborů, včetně zkoušek způsobilosti a inteligenčního potenciálu, aby potom byli umístěni na výcvik v určité specializaci, pro kterou se nejvíce hodili. Bylo to sice trošku těžkopádnější než konfederační metoda pěstování lidí pro určitou práci, ale posloužilo to stejně.

V protikladu ke konfederačním zvyklostem bylo také to, že zakládáni rodin se podporovalo už od mladého věku, rodiny bývaly často netradiční a jejich složení vždy určoval stát. Pravidlem byly skupinové svazky a skupinové rodiny a to z části kvůli potřebě plodit a vychovávat děti a zčásti kvůli tomu, čemu říkali "efektivnost", kterézto slovo už mi začínalo lézt na nervy.

Existovalo čtyřicet čtyři mzdových stupňů, nebo snad tříd, přestože nejvyšší čtyři třídy byly určeny pouze pro vrcholné vládní pracovníky a přirozeně že existovala jen jediná třída 44.

Uvědomil jsem si, že nejjednodušší způsob, jak o této společnosti smýšlet, je myslet na ni, jakoby všichni - každý muž, žena nebo dítě - byli v armádě umístěni do určitých úkolových sekcí. Uvnitř těchto sekcí byla většina třídních úrovní, kdy každá z nich označovala hodnost a tím pádem i úroveň moci. Stát, anebo chcete-li jeho určená sekce, poskytoval společná jídelní zařízení, potravu, oblečení a ochranu a také dával k dispozici luxusní zboží, které jste si mohli koupit za vydělané peníze. Platy se zdály být dost nízké, dokud si člověk neuvědomil, že o jeho základní potřeby je postaráno a veškeré výdělky může utratit za luxusní zboží.

Denně se pracovalo na tři směny, z nichž každá trvala osm hodin a hodina byla oproti konfederační časové normě upravená. Pracovní týden měl šest dní, sedmý bylo volno, ale různá průmyslová odvětví měla různé dny volna, takže nějaké univerzální volno neexistovalo. Monitorovací služba zajišťovala, aby všechno fungovalo dobře a hladce.

Měl jsem podezření, že právě nápad s Monitorovací službou vysloužil Talantu Ypsirovi jeho jednocestnou jízdenku z Konfederace na Diamant. Sice jsem pochyboval, že by takový systém uspěl na tisícovce světů roztroušených po čtvrtině galaxie, ale na Medúze, jak se zdálo, fungoval bez problémů, i když ho nikdo z nás neměl rád a nejméně ze všech já sám.

Každičká místnost v každém jednotlivém městě byla monitorována. A nejen místnost, ale též ulice, ulička, autobus, prostě všechno. Skoro každá věc, kterou člověk řekl nebo udělal, byla pozorována a zaznamenána hlavním počítačem nebo, opravdu, obří počítačovou bankou obíhající po planetární orbitě. Ať už tenhle počítačový program napsal kdokoliv, měli by ho umučit k smrti.

Ale dokonce ani největší počítač v galaxii nedokázal doopravdy zanalyzovat všechna taková data a tohle byl bod, kdy nastoupila Ypsirova ďábelská chytrost. Monitorovací služba, druh policejní jednotky ovládající tento systém, všeobecně nazývaná MS, naprogramovala počítače tak, aby vyhledávaly jen určité věci - fráze, skutky a kdo, kromě MS, věděl co dalšího? - které způsobily, že vás počítač "označkoval". Pak si lidský agent MS sedl a s počítačovou pomocí o vás všechno, co chtěl nebo chtěla, zkontroloval. Nato vás přitáhl k sobě, aby se dozvěděl, proč jste se chovali tak divně či podvratně. Nikdo netušil, jaké jsou značkovací kódy a MS prováděla určité množství zcela náhodných znepokojujících akcí, takže na ně nemohli žádní chytrolíni ani přijít.

Tento systém, jak hrdě zdůraznil Kabaye, opravdu sklízel ovoce. Produktivita byla extrémně vysoká, absentismus a vyhýbání se práci velmi nízké. Kriminalita téměř neexistovala s výjimkou ojedinělých zločinů z vášně, které počítač nedokázal označkovat včas, aby je bylo možné zastavit. Ale i kdyby se vám podařilo nějaký zločin spáchat, MS na něj okamžitě přišla a mohla si celou scénu vyvolat, takže viděla přesně, jak to bylo.

Pachatelé byli v tajnosti souzeni soudy MS, zdálo se, že nesmírně rychle, a bývaly jim udělovány tresty pohybující se od degradace po předání psychiatrům - z nichž mnozí byli Konfederací odsouzení darebáci a sadisté - kteří s vaší myslí provedli, cokoliv se jim zachtělo. Nejvyšším trestem, za velezradu, bylo něco, čemu se říkalo "úplná degradace" - v takovém případě vás poslali na velice nepříjemný výlet bez návratu do dolů na Momrathových měsících.

Byl to ošklivý systém, se kterým bylo nesmírně těžké bojovat nebo ho obelstít, pokud jste přesně nevěděli, kde se nalézají monitorovací zařízení a co zapříčiní nebo nezapříčiní označkování. Tím se z toho stával skoro nemožný úkol, zvláště pro kluka, jehož minulost zaručovala, že nebude nikdy připuštěn do přílišné blízkosti vládců. Přesto se mi to v jistém smyslu líbilo. Nejen, že to vytvářelo opravdovou výzvu, možná mou největší v životě, ale Medúza byla přesto přese všechno světem podle mého gusta - byla technologicky zaměřena a na této technologii nezávislá. Pokud bych objevil způsob, tak by se to povedlo, i za přispění místního systému. MS a tím pádem i Talant Ypsir musí být zatraceně sebejistí a spokojení.

Ale čím je úkol složitější, tím více toho budu muset vědět a učit se. Tenhle nebude v žádném případě snadný a systém nebude tolerovat žádné chyby. Zabere to nějakou dobu, možná velmi dlouhou, než budu bezpečně vědět dost, abych mohl jednat.

Po Kabayeho návštěvě konverzace utichla a atmosféra byla přinejmenším pochmurná. Objevilo se množství pokusů

ke zjištění, kde jsou v jednotlivých místnostech rozmístěna monitorovací zařízení, ale tu noc nikdo z nás žádné nenašel.

Nicméně lekce třetího dne se ukázala být pořádně poučná, když nám byly našimi hostiteli po jednom zopakovány i ty nejosobnější šepoty. Dostalo se nám tak faktické ukázky, nakolik je zavedený systém doopravdy účinný - dokonce selektivně zachytil jedno zašeptání, i když bylo maskované jiným, stejně jako hlasitými zvuky. Hrozně jsem chtěl vidět obrázky, abych mohl prověřil úhel a tím i lokalizovat monitorovací zařízení, ale nic takového nám neukázali. Došli jsme k obecné shodě, že jsme se ocitli v pekle jedné planetární cely, ale zatím neexistovalo nic, co by s tím mohl kdokoliv z nás udělat.

Čtvrtý den nás testovali a zpovídali. Různí oficiálně vypadající úředníci ve stejném druhu stejnokroje, jaký nosili i Gorn se Sugrou, nám individuálně předkládali celou hromadu testů, jejichž vyplnění zabralo větší část dne. Pak vedli všeobecné rozhovory.

Na konci toho všeho byl každý z nás odveden do malé místnosti, o které jsme předtím neměli tušení, na závěrečný rozhovor.

Řekla, že se jmenuje doktorka Crouda a podle její čistoty a zdravotnického označení jsem hned věděl, že je psycholožka. Ale to mi opravdu nevadilo - nejen že jsem byl proti obvyklým psychologickým trikům vycvičený a mentálně opevněný, ale svým způsobem jsem sám byl výtvorem nejlepších psychologů Konfederace. Potřeboval jsem proto jen sehrát důvěryhodné divadýlko, které by upevnilo mé krytí a celkově mi prospělo.

Ukázala, abych se posadil do křesla, sama si sedla za malý pracovní stůl a chvíli si pročítala mou složku. "Jsi Tarin Bul?"

Dětsky nervózně jsem se v křesle ošil. "Ano, madam."

"A je ti čtrnáct?"

Přikývl jsem. "Před několika měsíci. V současnosti si nejsem jistý. Už je to fakt dlouho od doby, co si vzpomínám jenom na vězení a psychology - promiňte, madam."

Pokývala hlavou a nedokázala potlačit lehký úsměv. "Rozumím ti dokonale. Věděl jsi, že jsi, pokud víme, nejmladší osoba, která kdy byla poslána na Wardenův diamant?"

"Tak ňák jsem si to domyslel," odpověděl jsem popravdě.

"Tvé vzdělání, výcvik a genetické předpoklady tě sice předurčují k administrativní práci, ale ve svém věku jsi sotva připravený. Uvědomuješ si to, že?"

Zase jsem mohl jen přikývnout. "Rozumím." V tuhle chvíli, pokud by se všechno vyvíjelo normálně, by byl Tarin Bul pořád ještě ve škole.

Vzdychla a prohlédla si hlášení. Všiml jsem si, že jsou to skutečně psané složky. Jak neotřelé. "Takže tvé testy ukazují opravdové nadání na matematiku a silné chápání počítačových principů a operací. Zamýšlel už ses nad tím, čím bys chtěl být?"

Na okamžik jsem zapřemýšlel, abych mohl zvolit nejlepší taktiku. Nakonec jsem se rozhodl pro takovou, o níž jsem si myslel, že bude pro hraní mé role nejlepší. "Vládcem Diamantu," oznámil jsem jí.

Znovu se usmála. "No, to chápu. Ale z reálného pohledu, když vezmeš v úvahu své nedokončené vzdělání a oblíbené a neoblíbené věci - je něco, k čemu by tě to opravdu táhlo?"

Na chvíli jsem se zamyslel. "Ano, madam. Pilot nákladní lodi." To ani nebyl takový risk, vzhledem k tomu, že se to hodilo k mé roli - ale jak moc jsem si přál být skutečně pilotem nákladní lodi! Peníze, pohyb, postavení a mnohé další.

"To není nerozumné," pravila, když nad tím přemýšlela, "ale máš ještě daleko k věku, kdy bys mohl byť jen vstoupit do pilotního kurzu." Odmlčela se a pak se vytasila s typickou psychologickou kličkou. "Měl už jsi někdy nějaký sexuální zážitek, ať už s dívkami nebo chlapci?"

Zahrál jsem šokovaného. "Ne, madam!"

"Co si myslíš o děvčatech?"

Pokrčil jsem rameny. "Hm, dají se."

Sama pro sebe si přikývla, něco načmárala a pak se zeptala: "Jaké pro tebe je, že jsi tady? Tedy, že tě sem poslali?"

Zase jsem pokrčil rameny. "Lepší než bejt mrtvej, asi. A neviděl jsem tady ještě dost, abych moh říct opak."

Znovu přikývnutí a čmárání. "Myslím, že to prozatím stačí - co, Tarine? Můžeš jít. Zítra si s tebou přijde někdo popovídat a potom budeme vědět, kam se vydáš." To zatím znělo dost rozumně. Odešel jsem.

Když na mě předtím vyrukovali s tou hromadou testů, neměl jsem s ní žádný problém. Už jsem podobné testy viděl i dřív a věděl jsem přesně, jak jsou zvažovány a hodnoceny. V jistých specifických oblastech, jako byla elektronika, mechanika a také počítače, jsem své schopnosti vyzvedl, zatímco jsem profil Tarina Bula udržoval na úrovni, která se ode mne podle původu a výcviku očekávala. Přesto jsem pochopil, že se mnou mají určité starosti. Ve skutečnosti jsem byl příliš starý, než abych přímo zapadl do jejich zavedené planetární výcvikové soustavy a příliš mladý na to, abych mohl řádně pracovat. Nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo, abych se ukázal jako nějaký génius - rozumbrada a doufal v nejlepší.

Čtvrtý den změnila má kůže barvu na oranžově hnědou, stejně jako u čtyřech dalších. V jistém smyslu mě tahle změna přiváděla v úžas, protože jsem poprvé zjistil, že se uvnitř mého těla skutečně děje něco významného. Ale stejně tak mě z toho mrazilo.

Gorn se Sugrou byli tímto vývojem zjevně potěšeni, takže to ráno nás pět strávilo tím, že jsme procházeli nějakými fyzickými testy. První z nich byl jednoduchý a základní. Byl jsem oblečený jen v tenkém nemocničním rouše, když mě ledovou chodbou zavedli do prvního podlaží budovy. Na chvíli jsem si myslel, že se mnou udělají krátký proces - když se otevřely dveře a vyšli jsme ven, pocítil jsem zimu, tu však velmi rychle vystřídal pocit narůstajícího tepla a pohodlí, až mi nakonec bylo zase úplně normálně.

Přesto jsem normální nebyl, což jsem si uvědomil prostým pohledem na hřbety rukou. Ostře oranžová rychle bledla a na její místo nastoupilo neutrálnější šedavé zabarvení. Ale i tak jsem se cítil normálně - bylo mi dobře, děkuji za optání, cítil jsem se stejně lidsky jako vždy.

V prvním patře byl zaměstnaný recepční a několik lidí procházelo dovnitř a ven, v žádném případě tam nebylo narváno. Několik párů očí se k nám zvědavě obrátilo, ale nic moc dalšího se nestalo.

Gorn, spokojený, že je nám dobře, vyvedl naši pětici ven na ulici. Znovu jsem pocítil lehké mrazení následované uspokojujícím teplem a to bylo vše. Bylo mi teplo, jako bych byl ohřívaný, a dokonale příjemně i přes fakt, že jsem byl bosý a na sobě jsem neměl nic víc než kus povlečení. Tenhle test byl určitým způsobem uklidňující, protože některé obavy z neznámého a neovladatelného se vypařily s vědomím, že se necítím nijak neobvykle, výjimečně nebo odlišně.

Spokojení s našimi pokroky nás odvedli nazpátek do ubytovny. Jakmile jsem vstoupil dovnitř, ucítil jsem opravdu silný nával horka, který odezněl stejně rychle jako předtím chlad, takže mi bylo stejně dobře, jako když jsem chodil venku po ulici. Teď jsem se alespoň cítil jako Medúzan. Ještě pořád jsem si přál, aby nám pověděli všechno o té wardenovské transformaci - byl jsem si celkem jistý, že podle teorie, která říká, že co neznáš, to nemůžeš využít, si mnoho informací nechávali pro sebe - ale neexistoval způsob, jak bych se to mohl dozvědět přímo. Budu muset počkat a zjistit to až na ulicích nebo náhodou, ksakru.

To odpoledne byli ti z nás, kteří se "aklimatizovali" - jak tomu říkali - po jednom předvoláni do malé kanceláře. Jakmile na mne došla řada, vešel jsem v očekávání dalšího psychologa, ale místo toho jsem tam našel muže, kterého jsem nikdy dřív neviděl.

"Tarin Bul? Jsem personální dohlížitel Trin z Cechu pracovníků v dopravě. Bylo mi řečeno, že by ses chtěl stát pilotem."

Nadšeně jsem vyletěl: "Ano, pane!"

"Nu, je to možné. Tvá úroveň gramotnosti je nad hranicí měřitelnosti, matematická úroveň skoro stejně tak a ovládání počítačové teorie dosahuje nad očekávání vysoko. Přesto ještě není tvé vzdělání pokročilé a budeš muset trochu vyrůst a zestárnout, než tě budeme moci zapsat do pilotní školy, pokud to vůbec uděláme. Každopádně jsi byl přidělen k našemu Cechu. Ale nedělej si přílišné naděje. Tvůj příchod k nám je dost zvláštní - vezmeme-li v úvahu tvůj věk a zkušenosti, či jejich nedostatek. Prostě sem nepasuješ. A ani tvé testy skutečně nenaznačují zaměření nebo ohnisko zájmu. To znamená, že vzhledem ke svým ambicím jsi ve správném Cechu, ale na nejnižší postupové úrovni. Nemůžeme tě poslat do školy - na integrovaný program jsi příliš starý a na pokročilý výcvik příliš mladý.

Proto bylo rozhodnuto, že ti bude přiděleno postavení - říkáme tomu rámec - na nejnižším stupni Cechu, stejně jako samostudijní počítačové kurzy obsahující množství oborů, abychom tě trochu připravili na budoucnost."

Vážně jsem přikývl. Ohodnocení sice nebylo tak vysoké, ale pro začátek bylo víc než dostatečné.

"Nejnižší stupeň vyžaduje těžkou, nepříjemnou, nudnou práci," varoval mě. "Ale ty budeš sledován, takže jestliže budeš jak v práci, tak v kurzech prospívat, čeká tě přiměřené povýšení. To, zda jsi způsobilý pro pilotní či řidičský výcvik nebo pro nějaký jiný obor, bude záviset na tvých pracovních návycích, píli, hodnocení tvého pozorovatele a na tom, jak dobře se zařadíš do systému. Rozumíš?"

"Ach ano, pane. Ehm... jak musí být člověk starý, aby mohl vstoupit do pilotní školy?"

Usmál se. "Minimální věk je šestnáct, průměrný osmnáct let. Celý program je jednoletý, a pak je ještě jeden rok učňovské práce v oboru, než se rozhodne, zda obdržíš plnou licenci."

Přikývl jsem. Přesto, zatímco jsem se snažil toho muže přesvědčit, že jsem co nejhorlivěji připravený následující dva roky si cestu vzhůru odpracovávat a potěšit všechny kolem, v koutku duše mi "dva roky" zněly úplně jiným tónem. Dva roky byla dlouhá, předlouhá doba...

Kapitola čtvrtá
Práce na železnici

Následujícího dne mi dali kartičku, která měla na přední straně číslo a nějaký znak a na zadní straně soustavu teček z nějakého magnetického materiálu. Tím znakem byl blesk ohraničený dvojicí tlustých černých čar - vypadalo to na koleje. Znak Přepravního cechu. V souladu s tím, co nám řekli při prvním setkání, jsem také obdržel sadu ručně šitých uniforem ve své velikosti. Měly saténově červenou barvu Cechu a na kapsách se skvěl cechovní znak. Malý kufřík obsahoval základní toaletní potřeby včetně holícího strojku, což byla věc, kterou ještě nějaký čas nebudu potřebovat. Uvnitř byl také pár červených bot s gumovou podrážkou zlepšujících chození po hladkých podlahách a chodnících města.

Na kartičce bylo mé jméno, adresa, Cech, pracovní zařazení a různá kontrolní čísla. Sloužila mi také jako bankovní karta. Centrální banka v Gray Basin vedla účet na mé jméno. Pokaždé, když jsem chtěl za něco zaplatit, jsem musel zasunout kartičku do příslušného otvoru a částka se mi automaticky odepsala z účtu. Udělalo to na mě dojem. Bylo to hodně podobné jako doma, i když tam byl můj bankovní limit jen sto kreditů.

Základní měnou byla jednotka - jednotka práce, jak jsem předpokládal - která se dělila na sto menších částí řečených bity. Pěkný, standardní desetinný systém. Věci tady musí být dost levné.

Mimoto se mi dostalo poněkud neupřímných přání "hodně štěstí" od Gorna se Sugrou a mnohem upřímnějších od mých osmi soudruhů, teď už všech šedivě zbarvených neboli aklimatizovaných na Wardenův organismus. Vyzvedl jsem si plán autobusových linek města, který mi měl poradit, jak se kam dostanu, a to bylo vše. Popadl jsem svůj toaletní kufřík, vyšel jsem dveřmi ven a ocitl se na ulicích velkého města.

Když už mi teplota nezpůsobovala žádné problémy, připadalo mi město podobné jako ona kupolovitá města, která

jsem viděl na několika jiných světech. Továrny a podobná zařízení šlo snadno rozeznat díky jejich vzhledu, ale hlavně díky tomu, že se odsávací ventilátory vypínaly až k nasvícenému stropu a skrze něj ven. Protože teploty venku i uvnitř byly docela vyrovnané, neexistoval problém se zamrzáním, i když vzduchem občas poletovaly ledové krystalky. Podivné bylo, že se můj dech v chladu nezpomalil. Přemýšlel jsem, co to z nás, hergot, ten brouk udělal, jelikož jsem si byl setsakra jistý, že jsem pořád ještě teplokrevný savec.

Najít autobusy bylo hrozně lehké a v souladu se svým automatizovaným stylem fungovaly velice dobře. Lokálky se zdály být naváděny jediným magnetickým pruhem uloženým v samotném dláždění ulic, a jezdily na gumových pneumatikách - pochopitelně ze syntetické gumy. Na zřetelně označených zastávkách, které byly označeny podle barevného kódu, byly senzory a ty by autobus zadržely, kdyby se někdo potuloval uvnitř namalovaných zón k zastavení. Dveře byly něco na způsob turniketu, odemkly se, jakmile člověk zasunul kartičku do bočního otvoru, a pustily vás dovnitř, aniž by měl někdo jiný možnost prosmýknout se spolu s vámi - znamenalo to pro mě zajímavý náznak, že tohle místo není zase až tak zločinu prosté a absolutně poctivé, jak mi bylo vykresleno. Měl jsem za to, že i obvykle poctivý člověk se zde dopouštěl drobných přečinů. Byl to asi jediný způsob, jak se mohl člověk systému alespoň trochu pomstít.

Nejen že byl autobus pohodlný, také měl nad předním sklem užitečnou mapku, na které svítil průběh trasy, a ukazovala, kde se nacházejí přestupní místa. S tímhle a vlastními pokyny ohledně směru jsem neměl žádné potíže projet městem, dvakrát přesednout a vynořit se přesně tam, kde jsem měl být. Na té medúzanské efektivnosti určitě něco bylo.

Během jízdy jsem jen seděl a pozoroval město a lidi. Vypadali celkem normálně, všichni byli oblečení do identických uniforem, jejichž barvy a nášivky hlásily jejich cechovní zařazení a stupeň. Nemusel jsem být ani detektiv, abych pochopil, že ty jakoby vojenské hodnosti a uniformy Gorna a Sugry znamenaly, že oba patří k obávané MS, a určovaly, že se mohou přátelit jen mezi svými. Jakmile se někde v dohledu objevila bledě zelená uniforma, mohli jste vidět, jak všichni předstírají, že si jí nevšímají a přitom se snaží vypařit. A lidé od MS samozřejmě vyzařovali arogantní opovržení masami a potěšení z vědomí, že jsou mocní a občané z nich mají strach. Tady byli policajti určitě nepřátelé, a z dobrého důvodu. Nikdy jsem neviděl systém, kde by měly policejní síly větší všeobecnou kontrolu. Dumal jsem, jak se dá vstoupit do MS - a koho se báli oni?

Kolem městského jádra, kde se nacházely kancelářské budovy, družstevní obchody a trhy a centrální terminál, byly do tvaru kruhové výseče rozmístěny obytné a výrobní oblasti. Klíny průmyslových a obytných jednotek se pravidelně střídaly a všechna to byla čtyřpodlažní zařízení sestávající, jak se zdálo, z identických apartmá. Přesto, jak jsem později zjistil, tomu tak nebylo. Rodinné buňky měly jeden pokoj na rodinného příslušníka nad dvanáct let věku, takže z některých byly opravdu velké byty. A lidé na vysokých stupních měli fakt fešné bytečky jen sami pro sebe.

Mým vlastním umístěním bylo T-26, buňka, která vypadala úplně stejně jako všechny ostatní. Když za oknem busu proběhlo mé číslo domu, zmáčkl jsem tlačítko "stop" a vyskočil. Musel jsem se vrátit o celý blok zpátky. Váhal jsem jen chvíli, nato jsem se dal do pohybu a vešel hlavním vchodem dovnitř.

Vypadalo to tam jako na koleji. Ve foyeru v přízemí poskytovaly počítačové obrazovky obecné informace, včetně změn rozvrhů a sportovních výsledků. Dvojité dveře vedly do společného jídelního sálu. Tady zjevně jídávali obyvatelé budovy ve stylu bufetu, přestože jídlo bylo určitě připravováno někde jinde. Pro kuchyni tam totiž moc místa nezbývalo.

Po všech stranách byly dveře vedoucí do obecních obchodů. Nacházela se tam malá lékárna, krejčí, obchod s obuví a další podobné prodejny. Podle všeho měly otevřeno vždy jen hodinu před a po každé výměně směn. Také nemohly být nijak velké, říkal jsem si, protože mít činné obchody v každé domovní jednotce by nebylo efektivní. Každá prodejna zaměstnávala jednoho člověka, který od vás prostě vzal, co jste mu dali - například boty na opravu, objednávku na toaletní potřeby a tak podobně - načež je odeslal do centrálního obchodu a tam boty opravili nebo splnili objednávku. To, co jste chtěli, bylo pro vás připraveno, když jste se vrátili ze směny. Celkem dobrý systém. Nebýt MS, mohlo by mě tohle místo nadchnout, říkal jsem si.

Všiml jsem si, že se na každém konci sálu nacházejí také malé výtahové klece, takže nebudu muset chodit po schodech.

Instrukce, které jsem obdržel, mi nařizovaly, abych se nejprve hlásil v T-26, místnost 404 - předpokládal jsem, že je to ve čtvrtém patře - a zabydlel se. Tam budu kontaktován a bude mi řečeno, kam mám jít a co mám dělat.

Místnost 404 se nalézala tam, kde měla logicky být. Vzhledem k tomu, že jsem nenašel žádný klíč, ale jen otvor na kartičku, vložil jsem svou kartu do této štěrbiny a dveře se klouzavě otevřely.

Pokoj byl malý, asi pět krát čtyři metry, ale citlivě jej vytvořil někdo, kdo dělával hotelové pokoje. Dvě zdejší postele působily pohodlně a standardně - po kavalcích v celách a v těch kasárnách vypadaly přímo božsky - navíc tam byly dvě dost prostorné převlékárny, podél zdi naproti postelím množství přihrádek a terminál CRT, jehož konstrukce sice byla neznámá, ale pochopit ji bylo snadné jako hračka.

Boční dveře vedly na toaletu, do sprchy a k bazénku, o který jsme se dělili s vedlejším pokojem. Říkám "my" jednoduše proto, že když jsem se podíval do převlékáren a přihrádek, někdo už tam měl své věci. Ten někdo nemohl být podle velikosti oblečení o moc větší než já, ale na to jsem si musel počkat, abych se mohl přesvědčit.

I když monitory byly chytře skryté tak, aby splývaly s okolím, nečinilo mi velké problémy je najít. Ten v koupelně se nacházel uprostřed ve stropním světle a ten v hlavním pokoji byl skoro určitě zabudovaný do detektoru kouře a požáru, umístěného ve středu místnosti. Z nudy jsem přemítal, zda mají pokryté i záchody. Přestože to vypadalo jako pořádně směšný nápad, určitě tomu tak bylo. Ypsir a MS totiž takhle zkaženě uvažovali.

Zkontroloval jsem počítačový terminál, zda nemám nějaké vzkazy, ale žádný se mi neukázal. Zatím jsem ještě nedostal kódy potřebné k provádění méně rutinních záležitostí. A vzhledem k tomu, že jsem neobdržel jiné instrukce mimo toho, že mám přijít sem a čekat, odložil jsem si své věci do prázdné poličky a tašku s věcmi na přenocování hodil

do jedné z převlékáren. Pak jsem se vrátil k terminálu a pořádně ho prošmejdil. Proti tomu, na co jsem byl zvyklý, byl značně primitivní, ale to základní měl, včetně klávesnice a hlasového dekodéru pro oboustrannou komunikaci. Celý byl kombinací počítačového terminálu a telefonu, možná i videotelefonu. Když vezmeme v úvahu zřejmá technologická omezení, která Konfederace Wardenovu diamantu uložila, byl tohle opravdu fajnový kousek z domácí dílny. Poté, co jsem dospěl k závěru, že nemám potřebné nářadí, abych mohl sundat kryt a podívat se, jak ta mašinka vlastně šlape, jsem to zatím nechal být, přesunul jsem se k posteli, lehl si na záda a v příjemně měkounkém hnízdečku začal relaxovat. Velmi záhy jsem usnul.

Asi po dvou hodinách mě probudilo zašustění otevíraných dveří, které někoho vpouštěly dovnitř. Rozhodl jsem se, že nejlepší bude diskrétnost, takže jsem zůstal nehybně ležet a byl jsem zvědavý, kdo to asi může být. Jakmile jsem nově příchozího spatřil, otevřel jsem oči a zprudka se posadil. Tohle jsem skutečně nečekal.

"Ach, ahoj!" zvolala, když si mě všimla. "Ty musíš být Tarin Bul."

Dívka byla velmi mladá - jak mladá, to jsem nedokázal odhadnout - celkem malá a subtilní, s vlasy ostříhanými stejně nakrátko, jako jsem měl já. Pořád ještě jsem seděl na posteli, zíral jsem na ni s pusou dokořán a pokoušel se vyrovnat s faktem, že ona byla ona, když v tom si začala svlékat uniformu.

"Hej!" vykřikl jsem, protože mi bylo doopravdy trapně. Sice jsem nebyl nijak prudérní, ale jsou určitá společenská pravidla a společnost, ze které jsem přišel já, až takhle nenucená nebyla.

Trošku zmateně se zarazila. "Co se děje?" A myslela to vážně.

"Ehm - svlékáš se před úplným cizincem."

Tohle jí připadalo směšné. "Ale ty bys měl to samé udělat taky. Monitoři ti to měli říct. Vsadím se, že u pultu dneska někdo spí." Svlékla si i zbytek svého oblečení, všechno to zabalila do malé kuličky, otevřela poličku, ze které vytáhla plastikový pytel, a oblečení do něj nacpala. "Není dovoleno nosit uniformu v domácí ubytovně, pokud nedosahuješ alespoň úrovně Dohlížitele. Copak tohle nevíš?"

Pomalu jsem zavrtěl hlavou a pokoušel se přijít na to, jestli si ze mně dělá legraci. Jakmile jsem mohl zase jasněji uvažovat, uvědomil jsem si, že to, co mi říká, dává z pohledu MS dokonalý smysl. Nemohli jste si s sebou nic přinést, aniž byste to nejprve museli vytáhnout zpod oblečení. Ale úplná nahota byla tak či onak absolutním vpádem do soukromí. Ovšemže jsem byl už nahý ve smíšené společnosti mnohokrát, většinou v nóbl rekreačních střediscích na světech s vilami u moře a nikdy mi to nepřišlo divné. Tohle však byl úplně jiný zážitek, na který jsem si musel tak trochu zvyknout.

Podala mi pytel. "No tak - než tě Monitor uvidí. Dolů a do pytle."

Vzdychl jsem a rozhodl se, že by k mé roli nesedělo, kdybych se vzdal přehnaně lehce. "Ale - ty jsi holka!" Náhle jsem byl mentálně velice opatrný. Samotný fakt, že mi o tomhle nařízení nikdo neřekl, naznačoval, že pozorují mé chování a průběh společenské aklimatizace. To, že mi bylo čtrnáct, znamenalo určitou ochranu, nikoliv však absolutní. Musel jsem uznat, že jakákoliv vláda, schopná poslat nadlidského robota do nejtajnějších místností Velitelství vojenských systémů, mohla snadno znát Mertonův proces a odvodit si pravdu i v případě, že jinak by byla taková pravděpodobnost poloviční.

Prudce vstala a udiveně potřásla hlavou. "Jsou všichni z Venku tak stydliví a nervózní, když se jedná o něco takhle prostého?"

Její dotaz mi hned sdělil dvě skutečnosti, tedy pokud opravdu byla tím, kým se být zdála. Zaprvé se na zdejším světě narodila a za druhé, že jsem byl prvním člověkem z "Venku" - což znamená mimo Medúzu a možná dokonce i mimo Wardenův diamant - kterého kdy viděla. Obyčejně bych takovou informaci mohl využít při ústupu v případě možných problémů, ale nemohl jsem předpokládat, že ten, kdo mě sleduje, je nějak nezkušený nebo naivní.

Vzdychl jsem, vzdal jsem se a svlékl si šaty, které jsem nacpal do společného pytle. Ona pytel zavázala a nechala ho ležet na podlaze. "Jsem Ching Lu Kor," představila se. "A - ty jsi Tarin Bul?"

Nervózně jsem přikývl. "Ehm hmm."

Silně kriticky si mě změřila pohledem. "Nejsi tak hrozný. Pořád jsem slyšela, že lidi z Venku jsou změkčilí a nanicovatí, ale ty vypadáš dost dobře."

Nervózně jsem se ošil, když jsem se zase dostával do role. "Ehm - už dlouho jsem necvičil, ale jinak jsem cvičíval pravidelně."

Posadila se na roh postele naproti té mojí. "Cos' provedl, že tě sem poslali? Nebo bych se snad neměla ptát?"

Pokrčil jsem rameny a sedl si na svou postel. "Popravil jsem vraha svého otce," sdělil jsem jí. "Nikdo jiný to udělat nechtěl."

Zamračila se a zdálo se, že ji to trochu vyvedlo z míry. Takto závažný zločin byl zřejmě pro někoho, kdo byl vychován na totalitářském světě jako Medúza, těžko k pochopení. Ale důsledky tohoto činu zjevně chápala, i když jí připadal neskutečný. Dokonce se zdálo, že to na ni dělá dojem. Dospěl jsem k závěru, že je romantička.

"Máš hlad?" zeptala se najednou a změnila tak téma hovoru. "Já hlady umírám - právě jsem se vrátila ze směny. Ty máš štěstí - až do 16:00 zítra tě nečeká žádná práce." Vyskočila z postele. "Pojď. Stejně musíme vyhodit špinavé oblečení. Pak mi můžeš povídat o Vnějšku a já ti můžu říct, jak to chodí tady."

To vypadalo jako fér obchod, ale musel jsem hrát trochu zdrženlivého. "To půjdeme jíst - takhle?"

Zasmála se. "Ty tím jsi fakt posedlý, co? Jestli se trochu neuvolníš, pošlou na tebe psychiatry." Otočila se a máchla do vzduchu. "Mimoto, stejně tě pořád někdo sleduje. Tak jaký je v tom rozdíl?"

V tom měla pravdu. Nechal jsem ji, ať vezme pytel s oblečením a následoval ji ke dveřím. Pak jsem se zastavil. "Hele - a co kartičky?"

Zjevně jsem zase řekl něco legračního. "Když jsi doma, kartu nepotřebuješ," odvětila cestou ke schodům.

Co se týkalo nahoty, měla určitě pravdu. Staří, mladí, muži, ženy - všichni chodili, posedávali a bavili se bez

jakýchkoliv zábran. Když se sem tam objevil někdo v uniformě, tak to byl buď někdo ve vysokém postavení, kdo chtěl, aby si to ostatní zapamatovali, nebo to byli lidé, kteří zrovna přicházeli či odcházeli do práce. Pro nástupy do směn podle všeho platily různé časy rozložené ve dvou hodinách, asi aby se zamezilo přepravním návalům.

Bufet byl naplněn asi z poloviny a panoval v něm ruch a nesrozumitelné bzučení hromadného hovoru obvyklé pro jídelny. Zjistil jsem, že není žádný výběr menu - postavili jste se do fronty, zmáčkli tlačítko, obdrželi zakrytý tác, pak jste odešli ke stolu a posadili se. Jedinou možností volby byla voda a výběr ze tří nápojů v samoobslužné části umístěné ve středu bufetu.

Jídlo pro mne sice bylo neznámé, ale chutnalo skvěle. Co se týče jídla, nebyl jsem nikdy příliš vybíravý a v žádném případě jsem nebyl žádný gurmán, takže jsem se přizpůsobil stejně snadno, jako bych tohle jídával celý život. Po té vězeňské šlichtě a odporné břečce v přijímacím středisku bylo opravdovým potěšením mít talíř s odděleným předkrmem, zeleninou a moučníkem. Jídlo vypadalo jako standardní syntetika, ale ovoce a zelenina se zdály být čerstvé. Vzpomněl jsem si, že Medúza importovala značné množství potravin ze světů patřících do teplejší kategorie. Udržujte masy šťastné, pomyslel jsem si, i když můžou chroupat stromovou kůru.

Jakmile jsem si sedl a dal se do jídla, uvědomil jsem si několik věcí, z nichž mě nejméně jedna skutečnost překvapila. Lidi tady žili v nejtotalitnější společnosti, jakou jsem kdy viděl, a přesto nečinně seděli, uvolnění a bavili se, tvářili a chovali jako osazenstvo bufetu kdekoliv jinde ve vesmíru - samozřejmě až na to, že byli zcela nazí. Zjištění, že na Medúze existuje totalitní společnost, která funguje - a to tak dobře, že generace do ní narozené a v ní vychované se cítí naprosto spokojeně - mne znervózňovalo a ani náhodou jsem se ohledně tohoto světa necítil ve větším klidu. Musel jsem připustit, že Talant Ypsir sice může být nepříjemným jedincem, ale že je zatraceně chytrý.

Pokračoval jsem v pozorování praktičtějších záležitostí. Medúzané vypadali skoro stejně lidsky jako kdokoliv jiný, výrazněji se podobali obyvatelům hraničních světů. Člověku z Venku, jako jsem byl já, byly přesto okamžitě patrné rozdíly, kterých by si jinak nikdo nevšiml. Struktura kůže se zdála být jaksi tužší. Také vlasy byly mnohem pevnější, jakoby drátovité. Dokonce i oči vypadaly tak nějak jinak, skoro jakoby je umělecký sochař vytesal z mramoru, a postrádaly lesk a vlhkost lidských očí.

Věděl jsem, že i já sám teď sdílím stejné charakteristické rysy, přesto jsem se cítil naprosto normálně, nezměněn ani v nejmenším. Má kůže vypadala stejně jako kůže všech ostatních kolem, mně však připadala normální, jemná a přirozená.

Třetím zjištěním bylo, že v bufetu vyhlížím nejmladší, i když tam sedělo několik velice mladých lidí. No, nemohl jsem dělat nic jiného než trochu lépe poznat svou spolubydlící. Ta se tvářila, že touží poznat mne.

"Kolik ti je?" zeptala se. "Říkali mi, že jsi mladý, ale myslela jsem, že budeš tak v mém věku."

Zvedl jsem obočí. "Kolik je tobě?"

"Před dvěma týdny mi bylo šestnáct," oznámila mi hrdě. "Tehdy jsem začala pracovat tady."

"Teda, je mi skoro patnáct," zodpověděl jsem její úvodní dotaz a trochu jsem poupravil skutečnost. Mezi šestnácti a patnácti je mnohem menší rozdíl než mezi čtrnácti a šestnácti. Taky jsem chtěl trochu srovnat tu její poznámku. "Kdo ti o mně řekl? A jak to, že jsme tady spolu?"

Vzdychla. "Oni ti fakt neřekli vůbec nic, že ne? Dobře, před třemi týdny jsem dokončila školu a byla jsem v Huang Bay - to je hodně jižně odtud - se svou rodinou. Věděla jsem, že mě brzy přidělí a taky že jo, přišly mi příkazy. Dosadili mě do Přepravního cechu a poslali pracovat sem. Asi před týdnem si mě zavolali do Dohlížitelovy kanceláře, kde mi sdělili, že budu dána do páru s nějakým Tarinem Bulem, mladíkem poslaným sem z Venku, a pak že budeme oba pracovat jako pár. Taky mi řekli, že máš jisté nápady a způsoby, které by mi mohly připadat zvláštní - a to je teda pravda. Vlastně je to všechno pro mne ještě trochu zvláštní, i když se jedná o stejné sestavování, v jakém jsem vyrostla. Ale přidělili mě do vnitrozemí a pryč od vody."

"Takže Huang Bay leží na rovníku?" Díky příhodné mapce uvnitř hlavy jsem věděl přesně, kde leží, ale byla to logická otázka.

Přikývla. "Každopádně blízko. Je tam mnohem pěkněji než tady, jsou tam různé kytky a stromy. Ne že by tady bylo nějak moc škaredě. Nejsou tu problémy se zvířaty nebo hmyzem a ovoce je čerstvější." Na chvíli se odmlčela. "Přesto, tak nějak mi chybí domov a rodina a vůbec."

Dokonale jsem jí rozuměl. I když jsem nebyl vychovávaný v rodinné atmosféře, ani jsem neprožil žádné těsné osobní vztahy, dobře jsem chápal, jak se někdo, kdo je prožil, může v podobné situaci cítit osaměle a že se mu může stýskat po domově. To, že tohle odtržení přijímala bez jakýchkoliv námitek, vypovídalo něco velice důležitého o celé společnosti. Ale také to vysvětlovalo, proč mě tak ráda vidí.

Odnesli jsme tácky na odkládací místo, špinavé oblečení hodili do malého okýnka, u kterého teď stál uniformovaný hlídač, a pak se po schodech vydali nazpět. Zbytek tohohle místa si prohlédnu později. Teď byl čas, abychom se navzájem lépe poznali a já abych se začal učit pravidla.

Když už byly dveře jednou aktivovány kartou, otevřely se pokaždé, když vás poznaly. Proto se zasunuly a my vešli dovnitř. Ching nejprve prohlédla pokojový terminál, pak, když zjistila, že je obrazovka prázdná, padla na postel a podívala se na mě. Ještě bylo příliš brzy udělat cokoliv jiného, takže jsem se posadil na své lůžko. Přesto jsem nepočkal, až ona začne mluvit.

"Dole jsi říkala, že z nás udělali pár - znamená to to, co si myslím, že to znamená?" zeptal jsem se.

"To záleží na tom, co si myslíš, že to znamená. Každý, kdo nezačal nebo se nepřipojil k rodinné skupině, je dán do páru.

Odteďka budeme dělat všechno spolu. Jíst, spát, chodit ven, pracovat - dokonce i naše kartičky mají identické kódy k účtům, takže si můžeme vzájemně utrácet peníze."

Nejistě jsem se usmál. "Co když se spolu nesneseme?"

"Ále jo, sneseme. Stát nás v těch jejich velkých počítačích prohnal mnoha testy a proto jsme spolu. Stát nedělá chyby."

Samozřejmě jsem doufal, že to není pravda. Na rovinu, já věděl, že není. Ale co, sakra. "To by mohlo platit pro rodilého Medúzana, ale o mně nemůžou vědět tolik, kolik toho vědí o člověku, který se narodil a vyrostl tady." A jak taky! Tedy - alespoň jsem v to doufal.

Tvářila se smutně. "Tím myslíš, že se ti nelíbím?"

"Hele, to jsem neřekl. Myslím, že se můžu naučit mít tě moc rád, ale zatím tě vlastně neznám a ty neznáš mě. A vůbec neznám Medúzu - což by ti mělo být jasné."

Moje hraná upřímnost ji trochu uklidnila. "Asi máš pravdu. Ale o Medúze je toho k věděni tak málo."

"To se ti zdá proto, že ses tady narodila a vyrostla tu. To, co ty považuješ za samozřejmé, já vůbec nechápu. Například to párování - je to vždycky kluk a holka?"

Díky tomuhle mému dotazu se začala zase hihňat. "To je hloupá otázka. Udělej pár z kterýchkoliv dvou lidí a z jednoho z nich se holka stane."

"Jak to?" Teď jsem byl doopravdy zmatený. Něco mi unikalo a bylo těžké přijít na to co.

Vzdychla a pokusila se zatvářit trpělivě, aniž by mluvila blahosklonně, ale moc se jí to nedařilo. "Pořád nechápu, jaký je tvůj problém. Chci říct, že kdysi jsem sama byla kluk a nebylo to nic extra."

" Cože!" Ale když jsem zkrotil překvapení a opatrně volil otázky, povedlo se mi najít klíč. Tím bylo základní wardenovské pravidlo Medúzy: přežití.

Narozdíl od zbytku Wardenova diamantu nebyl Wardenův organismus na Medúze všeprostupující. Jeho přežití na Medúze bylo závislé na živých stvořeních. Na místech jako Lilith nebo Charón byly ty potvůrky úplně ve všem, i v kamenech a stromech, ale tady se soustředily jen na živočišné formy života - které měnily tak, aby si zajistily vlastní přežití. To znamenalo, že se wardeni nemohli rozmnožovat více než jim dovolovala kapacita hostitele, aniž by při tom hostitele deformovaly a tím ho všeobecně pro přežití oslabily. Takže jejich prvořadým úkolem bylo zajistit, aby se dvoupohlavní lidé - a zdálo se, že i zvířata - rozmnožovala také.

Děti se rodily v zásadě bezpohlavní, i když předpokládám, že psychologicky by se daly zařadit jako ženy. Jakmile přišla puberta, mezi desátým a třináctým rokem života, nabyly pohlavní charakteristiky založené na tom, s jakou skupinou žily a s kým se nejčastěji stýkaly. Drtivá většina lidí na Medúze, snad až pětasedmdesát procent, byly ženy, protože k zajištění pravidelné reprodukce bylo třeba více žen než mužů.

Krátce řečeno, sice jsem se ještě dostatečně neseznámil se společností na Medúze na to, abych si mohl tenhle dojem ověřit, ale když jsem si zpětně vzpomněl na skupiny v autobusech a dokonce i v bufetu, opravdu to vypadalo, že je všude plno ženských...

"Nech mě, ať si to ujasním," řekl jsem nakonec ve snaze to vyřešit. "Kdybychom se měli, řekněme, připojit k některé z těch skupinových rodin a ta by už měla svůj poměr mužů, tak bych mohl změnit pohlaví?"

Přikývla. "Jasně. Pořád se to děje. A nikdo z toho fakt moc nedělá."

"Teda, já ano," pravil jsem. "Jak mi bylo řečeno, tak všude jinde, dokonce i na Diamantu, když se narodíš jako muž, mužem zůstaneš a když se narodíš jako žena, tak zůstaneš ženou. Na místní systém si musím tak trochu zvyknout."

Sociologické aspekty byly překvapivé, ale nad nimi vyvstávala důležitější otázka: pokud dokáže Wardenův organismus způsobovat takto závažné změny ve zjevně velmi krátkém čase, co pak ještě dokáže? Existoval zde potenciál, díky němuž se mohli Medúzané měnit podle vlastní volby - jestliže by dokázali ovládat wardeny, namísto aby jimi byli ovládáni. Pokud by tohle bylo nějak možné, mohl by člověk doslova změnit podobu jen silou vůle, stát se kýmkoliv - nebo získat podobu jakékoliv věci - kým by chtěl. Nadnesl jsem tuhle možnost před ní.

"Vždycky se o takových věcech povídalo, jako třeba o Divokých, ale nikdo, koho znám, nikdy nic takového neviděl. Každopádně to není tím, že bys to přikázal. Občas se něco podobného prostě stane, ale není to nic, co by někdo dokázal ovládat."

Z pomyšlení na to všechno jsem byl u vytržení. Všechno, co se může prostě stát, může být nějak ovládáno, zejména na světě s počítači, psychiatry a dalšími moderními mysl a tělo kontrolujícími technologiemi. Vsadil bych vlastní život, že pro Ypsira na tom buď pracují nejlepší vědci, anebo už vymysleli způsob jak to udělat. Jistě, pokud by to byla pravda, nemohli byste věřit ničímu vzhledu. Chápal jsem však, proč by taková schopnost byla využívaná jen málo a samotné pomyšlení na ni, i když vysmívané, tvrdě potlačováno. Společnost sestávající z lidí schopných měnit svou podobu by snadno přivedla tento totalitní stát ke krachu. Konečně jsem zde začínal spatřovat určité možnosti. Avšak nebylo možné, abych se soustředil jen na tento nápad. Zejména ne teď.

"Divocí? Kdo to je?"

"Blázni," informovala mě. "Divoši. Žijí v divočině mimo Stát. Jsou pořádně primitivní, politováníhodná banda, jsou velmi pověrčiví a veškerý svůj čas tráví tím, že se prostě snaží zůstat naživu. Já to vím - několik jsem jich viděla."

Spíše proto, že mě to zajímalo než že bych byl zmatený, jsem se zamračil, ale v tomhle případě byl vzhled všechno. "Ale odkud jsou? Teda, jsou to snad emigranti? Vyvrhelové? Uprchlíci? Co?"

Pokrčila rameny. "Nikdo si není jistý, ale byli tady ještě předtím, než byl vůbec Stát založen. S největší pravděpodobností jsou to potomci prvních osadníků, výzkumníků nebo co, kteří zůstali odříznutí od civilizace."

Tomu jsem tak úplně nevěřil, ale mohl jsem uvěřit, že jsou to lidé - a děti a vnuci lidí - kteří prostě nedokázali snést Stát a jeho rostoucí kontrolu, takže si zvolili život venku. Nepochyboval jsem, že jsou tak primitivní, jak mi je Ching popisovala - tohle byl tvrdý, nehostinný svět - ale někdo si určitě takový život zvolil raději než aby existoval v tomhle akváriu. Bylo užitečné vědět, že jsou, a také pomáhalo vědět, že se Stát Medúzy rozkládá jen na území hlavních měst, městeček a přepravních sítí, takže zbytek planety zůstává divoký a svobodný. Nijak zvlášť se mi nezamlouvalo pomyšlení, že bych se měl hrabat ve sněhu, abych našel nějaké větve a kořínky, ale měl jsem díky tomuto vědomí

určitou možnost - a právě v té chvíli jsem na Medúze strašlivě potřeboval jakékoliv možnosti, i když nebyly zrovna přitažlivé.

Vrátil jsem se k rozhovoru s Ching. Raději se nebudu na nic opravdu zajímavého vyptávat, co kdyby neviditelní pozorovatelé začali mít podezření. Bude ještě dost času, abych další informace získal kousek po kousku.

"Jak to, že tady děláš jen základní práci?" zeptal jsem se. "Já vím, proč jsem tady - právě teď tak nějak nikam nepasuju a ani nebudu, dokud nebudu starší. Ale ty ses tady narodila. A vůbec, jakou to máš vlastně práci?"

Tohle téma pro ni bylo příjemnější. "Já - my - čistíme a opravujeme vlaky a někdy i autobusy. Je to fakt strašně lehká práce."

Zase jsem byl překvapený. "Copak nemají na takovéhle věci roboty?"

Znovu se zachichotala. "Ne, hlupáčku! No jasně, průmyslové roboty používají často, ale na místech s pasažéry, jako jsou vlaky a autobusy, je třeba člověka, aby uklidil po jiném člověku. Mimoto, Stát si nemyslí, že jen proto, že stroje dokáží takovou práci dělat, je pro ně prospěšné ji provádět."

Znělo to sice jako odříkávání svatého písma, ale mně to stačilo. Oba jsme byli údržbáři - no a co? Na mou první otázku však neodpověděla.

"Jsi chytrá holka," řekl jsem, přičemž jsem jí lichotil jen trošku, "a moc hezky mluvíš. Máš slovní zásobu studovaného člověka. Takže jakto, že tady trčíš s námi, nízkostupňovými?"

Vzdychla a zatvářila se trochu nejistě.

"Jestli mi to raději nechceš říct, pochopím to," konejšil jsem ji.

"Ne, to je v pořádku. Už jsem si na to zvykla. A ano, máš pravdu, říkají, že mám vysoké IQ - ale nic dobrého z toho pro mne neplyne. Víš, hrozně dávno, možná když jsem se narodila nebo ještě dřív, se mi v hlavě přihodilo něco divného. Říkají, že je to podobné elektrickému zkratu, jenže ta postižená oblast je tak malinká, že ji nedokážou najít a opravit. Ve většině případů jsem stejně normální jako kdokoliv jiný. Ale když se podívám na slova nebo na shluky písmen, všechny se mi nějak pomíchají." Ukázala na počítačový terminál. "S hlasovým dekodérem se s touhle věcí srovnám. Ale když se podívám na klávesy, tak se mi v hlavě začnou všechny nějak točit dokolečka. Hlasu rozumím výborně, ale když je něco napsané na monitoru, všechno se mi to poplete." Smutně potřásla hlavou a ještě jednou vzdychla. "Takže se asi díváš na nejchytřejšího analfabeta na Medúze."

Chápal jsem, v čem je její problém - i problém Státu. V technologicky vyspělé společnosti bylo nezbytné umět číst. Buď jak buď, bylo nezbytné umět přečíst opravárenské příručky, nakreslit technický diagram nebo se řídit instrukcemi pro opuštění hořící budovy. Na kterémkoliv civilizovaném světě by mohla být léčena, i když se tuhle věc - říká se jí dyslexie - nikdy nepodařilo úplně odstranit. Přesto mi to s ohledem na ty zatracené wardeny nedávalo smysl.

"Jak to že to wardeni nedokáží spravit?" zeptal jsem se. "Myslel jsem, že nikdo nemůže onemocnět nebo mít nějaké problémy."

Pokrčila rameny. "Odborníci, ke kterým mě poslali, říkají, že je to proto, že jsem se s tím už narodila. Možná mě tak stvořili, takže si wardeni myslí, že to tak má být. Říkali mi, že i kdyby našli, v čem to vězí a pak to opravili, wardeni by to pravděpodobně zase ‚odopravili', protože si myslí, že to tak má být. Naučila jsem se sice s tímhle svým handicapem žít, ale kdysi mě to přivádělo k šílenství. Hlavně proto, že jsem byla chytřejší než většina těch, co dostávali dobrá hodnocení při testech a teď se ve školách připravují na dobrou práci."

V mnoha směrech jsem s ní mohl soucítit. S pocitem marnosti vyplývajícím z toho, že jste chytří, ale zároveň omezení, by soucítil každý. Já si však zároveň uvědomil, že co se týče vrozených vad, je to s wardeny jistým způsobem ošemetné. Dokazovalo to, že skutečně morální a praktické je jen genetické vytváření lidí - ne že bych nějaký důkaz potřeboval, já sám, stejně jako Tarin Bul, jsem byl produktem genetického inženýrství.

"Takže to znamená, že budeš navždy jenom servírka nebo uklízečka nebo tak něco?" otázal jsem se. "Že budeš dělat práce, které stroje dělat nedokáží nebo nedělají, které však nevyžadují schopnost číst?"

"Když to dokážu, můžu dělat i něco málo navíc," odvětila sebejistě. "Koneckonců, když dokážu mluvit s počítačem a ten mi dokáže odpovídat, můžu ho přece v pohodě používat. Ale jo, máš pravdu. Za určitou hranicí existuje hodně zaměstnání, která bych sice mohla vykonávat, ale gramotný člověk to dokáže trochu rychleji nebo efektivněji, takže takovou práci dostane on. Ale já bych to stejně nedělala. A vůbec, proč myslíš, že z nás udělali pár?"

Na chvíli jsem se zamyslel. "Protože se sem ani jeden z nás nehodí?"

Zasmála se tomu. "Ne - teda, možná. Na tohle jsem nepomyslela. Ale stejně se předpokládá, že nakonec založíme rodinnou skupinu. Já budu hlavní matka - budu se starat o dům a o děti. A budu schopná je učit, když budou malí, a nikomu nebude vadit, jestli k tomu budu potřebovat hlasový dekodér. Není to tak zlé. Pořád lepší, než zůstat trčet ve slepé uličce nějaké práce anebo ostatní možnosti, jako třeba být dívkou pro potěšení nebo pracovat v dolech na měsících Momrathu."

Aha! Další kousek skládačky zapadl na své místo. "Takže jistým způsobem jsme manželé. V našem věku!"

Široce se na mě usmála. "Hádám, že to můžeš takhle říct. Tak nějak. Proč? Kdy se berou lidé Venku?"

"No, většinou se neberou," oznámil jsem jí upřímně. "Většinou jsou lidé geneticky vytvoření tak, aby dělali konkrétní věci a aby je dělali lépe než cokoliv jiného. Člověk je vychovávaný odborníky a cvičený k tomu, co bude dělat a to pak dělá. Ale jo, nějaké sňatky jsou." Také všech druhů, ale nebylo nutné jí teď věci komplikovat. "Přesto se většina lidí s něčím takovým neobtěžuje."

Přikývla. "Něco o Venku nás učí, ale je fakt těžké představit si, že je ještě něco jiného než tady. Znám pár lidí, co byli na Kerberu, a už tam je to dost divné. Pořád si vyměňují mysli a těla a žijou na stromech ve vodě. Bláznivé."

Výměna těl, pomyslel jsem si. Můj tamní protějšek musí procházet pořádným polním cvičením. "Tohle zní i mně pěkně ujetě," ujistil jsem jí. "Ale možná že to jednou uvidím. Oni si myslí, že můžu být pilot, až budu dost starý."

Její romantické já, které skrývala uvnitř, o sobě dalo znovu vědět ve výrazu její tváře. "Pilot. Páni! Už jsi někdy něco

pilotoval?"

Zavrtěl jsem hlavou. "Ne," zalhal jsem, "vlastně ne. No, otec mi občas dovolil převzít řízení, když už jsme letěli, a o létání znám všechno, co se dá. Ale víš, bylo mi teprve dvanáct, když mě zatkli."

Tím se do popředí dostala zase moje minulost a jak jsem předpokládal, nechtěla se tímto směrem ubírat. Přesto se zeptala: "Jestli ses narodil v laboratoři, nebo tak něco, a vychovávali tě ve skupině, tak jak to, že jsi měl otce?"

To byl inteligentní dotaz. Dělala na mě čím dál tím větší dojem. "Ti z nás, co zastávají určité pozice například v politice nebo ve státní správě, musí mít jakousi rodinu, abychom se mohli naučit, jak některé věci fungují, a abychom si mohli vytvořit potřebné osobní kontakty," vysvětloval jsem. "Takže když je nám pět let, někdo s pozicí, pro kterou jsme určeni, nás adoptuje. Někdy je to jen obchod, ale někdy se opravdu sblížíme, jako třeba já a můj otec." Čas na herecké výkony, hochu - sehraj kvalitní představení. Tvář získává výraz zloby, možná i náznak hořkosti v hlase. "Jo - jako já a můj otec," zopakoval jsem pomalu.

Najednou se zatvářila nervózně. "Promiň. Už o tom nebudu víc mluvit, pokud o tom nebudeš chtít mluvit ty."

Uklidnil jsem se. Alespoň pro ni tohle představení stačilo. "Ne, to je dobrý. Byl to skvělý muž a já na něj nechci zapomenout - nikdy. Ale bylo to už před dlouhou dobou a je konec. Důležité je, co je tady a teď." Pro dramatický efekt jsem se odmlčel, pak jsem si odkašlal, trochu potáhl a změnil téma. "Co ty dívky pro potěšení? Co jsou zač?"

Vypadalo to, že se jí ulevilo, že může z té ošemetné situace vybruslit. Jen jsem doufal, že jsem dal jinak nevyhnutelné vzývání minulosti, kterou jsem vlastně neměl, k ledu. Byla to oblast, která by mi s největší pravděpodobností podrazila nohy. "Dívky pro potěšení jsou obecným názvem pro třídu lidí určených pro zábavu. Není z ní sice úniku, ale tyhle lidi dávají do ruky psychiatrům, takže moc nepřemýšlejí." Otřásla se. "Nechci o nich mluvit. Jsou sice nezbytní, jistě, a slouží potřebám Státu, ale není to nic pro mě." Náhle zívla, pokusila se to zívnutí potlačit, což se jí nepovedlo, takže potřásla hlavou. "Promiň. Už se asi blíží můj čas, kdy bych měla jít spát. Většinou spím uprostřed času volna, takže než jdu do práce, můžu udělat nějaké věci. Jestli to chceš jinak, budeme muset něco vymyslet."

"To je v pořádku," ujistil jsem ji. "Zatím se přizpůsobím tvému režimu. Ty se trochu vyspi - já to zvládnu. Když se mi nepodaří zabrat, můžu zkusit trochu prozkoumat ubytovnu, abych viděl, co všechno tady je. K tomu, abych si zvykl na tyhle změny spacího rytmu, budu potřebovat pár dní."

Ospale přikývla a znovu zívla. "Jestli už půjdeš ven, nechoď nikam mimo ubytovnu. Je pravidlo, že by páry měly dělat všechno spolu." Další zívnutí.

"To je v pořádku. Zvládnu to," ubezpečil jsem ji dobrosrdečně. "Mám dobrou učitelku."

Nechal jsem ji vlézt si do postele, kde velmi záhy tvrdě usnula. Nešel jsem ven, alespoň zatím ne. Místo toho jsem jen ležel, přemýšlel o veškerém novém materiálu, kterým jsem se musel probrat, o tom, co jsem zjistil, s čím budu muset pracovat a jaké jsou zde možnosti pro záškodnickou činnost.

Ze začátku bude Ching nedocenitelnou výhodou, to bylo jasné. Byla chytrá, romanticky založená a navíc i domorodý průvodce s vědomostmi. Ale při běhu na dlouhou trať by s ní byl problém. Nemůžete svrhnout systém nebo nalíčit atentát na vládce Diamantu, když vedle sebe neustále máte někoho, kdo byl vychovaný k tomu, aby systému věřil a důvěřoval. Jakožto romanticky založená duše by to mohla zkazit, kdyby se do mne zamilovala - což by bylo v pořádku - ale což by také znamenalo, že by mě pro mé vlastní dobro mohla prozradit MS.

Existovaly způsoby, i když zaberou nějaký čas a důmyslnost. Ale zkuste mluvit o dlouhodobém plánování! Zjevně jediným způsobem, jak mě a Ching rozdělit, bylo dostat ji do jiného stavu a tak ji uvrtat doma s dětmi. A mně bylo teprve čtrnáct a půl a technicky jsem byl pořád ještě panic...

Kapitola pátá
Přátelský rozhovor s MS

Práce byla opravdu tak snadná, jak ji Ching líčila. Tu skutečnou dřinu stále ještě dělaly stroje - my jsme je jen hlídali a instruovali a prováděli konečné prohlídky přepravních vozů, busů a ubikací posádek vlaků a to prostě proto, že lidé rádi něco přilepují, odhazují a zastrkují na místa, kam by se žádný stroj nikdy nepodíval, natož aby to uklidil. Styděl jsem se snad někdy, když jsem přilepoval věci pod sedadlo nebo mezi polštáře jen proto, že to bylo vhodné místo? Každému by prospělo, kdyby strávil pár měsíců uklízením vlaků a autobusů dřív, než by jimi mohl jezdit.

Ching byla tak šťastná, že má konečně přítele a někoho, o koho se může opřít, že pro mne byla spíše potěšením než přítěží. Protože doufala, že nás zahrne do zájmových a rekreačních aktivit Cechu, využívala plně náš volný čas, aby mi ukázala město s jeho službami a zábavou, které byly trochu propracovanější, než jsem čekal.

Když už jste pochopili jeho základní logiku, byl Gray Basin výborně rozvržený. Ujistila mě, že skoro stejně jsou vystavěna všechna města Medúzy, dokonce i ta nad zemí. Téměř všechno byly prefabrikáty, což umožňovalo expanzi, změnu a růst při minimálním vysídlování a bez traumat. Všechno všude tak nějak pasovalo k sobě.

Ve městě bylo divadlo, jehož repertoár sestával hlavně z hudebních oddechovek smíchaných s propagandou a řečmi o povinnostech vůči Státu. Na terminálu doma na ubytovně jste si mohli navolit rozsáhlou knihovnu nebo dokonce i za malý obnos objednat tištěnou kopii s dodávkou až do domu. Knihy se zabývaly zejména technikou a praktickými tématy, nebylo mezi nimi příliš děl literárních či o politice a to ze zřejmého důvodu - vyprahlou mysl není třeba znečišťovat.

Mnohem méně spoutané byly umělecké galerie obsahující některá z nejlepších lidských výtvarných a sochařských děl - to nebylo překvapení, protože většinu z nich ukradli z muzeí Konfederace a tady byla tak nějak v ochranném zapůjčení. Skupině nefalšovaných místních umělců bylo dovoleno ztvárňovat skoro všechno, aniž by do toho Stát zasahoval, pokud se nejednalo o politická témata, tedy alespoň ne politická v tom smyslu, že by byla v protikladu s

oficiální doktrínou. Také existovala hudba, dokonce celý medúzanský symfonický orchestr - jeden z mnoha, jak mne ujistili - který mě fascinoval tím, že hrál nádherné skladby z dávné minulosti lidstva, které jsem nikdy neslyšel anebo jsem dokonce neslyšel ani o nich, stejně jako novější a experimentálnější věci. Musel jsem připustit, že když hudbu vytvářejí živí lidé, je to tak nějak lepší, živější a příjemnější než ony zručné a bezchybné počítačové muzikony, na které jsem si zvykl v Konfederaci. Hudebníci měli vlastní cech vedený ženou, o které se říkalo, že na Medúzu přišla dobrovolně. Protože byla expertkou na muzikologii a také hudebnicí, považovala ji Konfederace za anachronismus. Ale znala Talanta Ypsira, ke kterému se přidala v jeho exilu, když jí nabídl, že může vytvořit opravdový, primitivní, široce otevřený hudební celoplanetární program.

Co se týkalo naší ubytovny, měla vlastní základní aktivity a mohli jsme používat společná cechovní zařízení jako tělocvičny a hřiště. Z vnitro a mezicechovní rivality vzniklo množství sportovních družstev, která pomáhala jak v tom, že jste se mohli bez ohledu na postavení setkat s jinými lidmi, tak v tom, že jste mohli zůstat ve formě. Ve skutečnosti jediným cechem, který podle všeho neměl žádné družstvo ani nevyvíjel rekreační aktivitu, byla MS. Bylo mi řečeno, že to zkusili, jednou, při kampani, která jim měla dodat přátelštější a lidštější rozměr, ale že to byla naprostá katastrofa. Člověk se prostě nedokáže uvolnit a bavit se se skupinou, jejíž členové mu můžou udělat moc ošklivé věci, pokud se odváží byť jen ohradit proti nějakému rozhodnutí.

Mimoto dokonce ani MS nepovažovala za nějakou zvláštní výzvu, když vyhrála každý závod a utkání bez ohledu na to, jak mizerně hrála. Takže zůstala uzavřená do sebe, dál do všeho strkala nos a byla hnusná a každý se ji snažil ignorovat, co nejvíce to bylo možné.

Po pravdě řečeno, když jsem pracoval a hrál si s Ching, skoro jsem se zase cítil na čtrnáct a opravdu se mi to líbilo - ale jen do chvíle, kdy jsem se musel soustředit na svůj hlavní úkol, kterým bylo sestavit plán, pomocí něhož bych nakonec odstranil Talanta Ypsira. Kvůli restriktivní povaze společnosti jsem se vzdal jakýchkoliv jiných plánů - i když ty stávající byly určitě dostačující! Mohli by hostit mimozemšťany a v každé třetí správní budově v Gray Basin stloukat dohromady humanoidní superroboty, a já bych o tom buď nevěděl, anebo bych neznal žádný způsob jak to zjistit.

Jakýkoliv čin proti vládě Medúzy bude muset být založený na něčem, co bylo zatím jen teoretickou možností. Společnost byla sevřená příliš těsně a byla příliš dobře vedená na to, aby jí bylo možné doopravdy ublížit dřív, než bude odstaven monitorovací systém. Abych mohl tohle provést, budu muset nějak zjistit, jestli je skutečně možný ten princip proměny a pokud ano, jak bych toho mohl já využít.

Jak pozorně jsme monitorováni, nám každý druhý týden při soukromém sezení předvedl úředník zajišťující spojení mezi Cechem a MS. Většinou po nás chtěl vysvětlení, proč jsme udělali to či ono nebo proč jsme pronesli nějakou poznámku, často když jsme byli venku. Záhy jsem pochopil, že se nejedná o inkvizici, ani že nás obviňují z podněcování nebo z nějakého druhu trestné činnosti - byla to čistě připomínka toho, že jsme stále sledováni a tak bychom měli raději začít systém zcela přijímat a myslet a chovat se správně ve kteroukoliv dobu.

Ke konci třetího měsíce svého pobytu na Medúze jsem si začal čím dál tím víc uvědomovat změny, které se děly se mnou i s Ching - byly to fyziologické změny a bylo těžké si jich nevšímat. Když jsem se s ní setkal poprvé, byla hubená, vytáhlá a, i když rozkošná, nebyla tím, co byste nazvali náležitě vybavená. Teď se zaoblovala a netrvalo mi dlouho, než jsem si uvědomil, že se nejedná o pozdně pubertální dorůstání, ale o přímou reakci wardenů na mé podněty. Rychle se z ní stávala neskutečně sexy ženská s tím správným vybavením. A hormonální páčky, za které wardeni zatahali, aby tyhle fyzické změny vyvolali, jednoznačně vyvolaly též očekávaný psychický dopad.

Co se mě týče, procházel jsem stejným druhem transformace. Sílil jsem, stával jsem se pevnějším, štíhlým a přesto svalnatým, narůstaly mi chloupky po těle a neustále jsem cítil sexuální vzrušení. V celkovém plánu mi to pomohlo v tom smyslu, že jsem vypadal čím dál tím méně jako čtrnáctiletý kluk. Taky to pomohlo proto, že z hraní si na sexuálně neuspokojené dítě už mi stejně šplouchalo na maják. Přesto jsem byl pořád nějak nervózní. V rámci svých hereckých schopností jsem sice dokázal napodobit skoro cokoliv, ale role čtrnáctiletého panice bez zkušeností by mohla být nad mé schopnosti. Naštěstí to byla Ching, kdo to téma nakonec vytáhl na světlo, přičemž zároveň zmírnila mé skutečné obavy z téhle záležitosti.

"Tarine?"

"Hmm?"

"Cítíš - něco - když se na mě díváš?"

Na moment jsem se zamyslel. "Jsi pěkná holka a dobrá kamarádka."

"Ne, já myslím - teda, kromě tohohle. Já, když se na tebe dívám, to cítím skoro pořád. Jsou to fakt srandovní pocity, jestli víš, co myslím."

"Možná," odpověděl jsem opatrně.

"Ehm... Tarine? Už ses někdy... miloval s dívkou?"

Dělal jsem vystrašeného. "Když mě zatkli, bylo mi dvanáct. Copak jsem měl možnost?" Na chvíli jsem zaváhal. "A ty?"

Zatvářila se přiměřeně šokované. "Ach, ne! Kdo si myslíš, že jsem? Holka pro potěšení?"

Zasmál jsem se, přešel k ní a konejšivě ji poklepal po zádech. "Klídek. Tak je to pro nás oba něco nového." Anebo jsme velice dobří lháři, pomyslel jsem si. Přesto, od ní to znělo upřímně, čímž byla celá věc mnohem jednodušší. Ve společnosti, kde je sex většinou dostupný všem, je skoro až nudné na nějakém vnitřním televizním okruhu sledovat, jak to dva lidi spolu dělají. Dokonce i kdyby byla MS ujetá tímhle směrem, budeme v rámci celé populace tak bezvýznamnou částečkou, že si toho sotva někdo všimne. Ale jestli měla zkušenosti, mohla mi to říct.

A tak jsme se nakonec pokusně pomilovali a pro mne to byla opravdu mentální úleva. Pokud jde o Ching, skutečně byla nemotorná a nezkušená a všechno to pro ni bylo nové, ale zakončila to šťastným a oslňujícím vyvrcholením, které

jsem ještě nikdy dřív nezažil. V následujících dnech byly její psychické proměny neskutečné. Byla šťastnější, mnohem více sebevědomá a to i přes spontánní a automatické projevy náklonnosti v práci. Chvílemi mě to trochu přivádělo do rozpaků. Na něco takového jsem nebyl zvyklý, a přiznejme si to, nebyl jsem zvyklý na žádnou citovou vazbu. Vždycky jsem byl samotář a byl jsem na to hrdý, v mém oboru to ani jinak nejde.

Ale sex jsme měli často, čímž se všechno jen posílilo.

Teď z jiného soudku. Objevil jsem zájmový kroužek zabývající se elektronikou, financovaný Cechem, a stal jsem se jeho aktivním členem. Připadlo mi, že je to nejlepší dostupný způsob jak zjistit, jaká je technologická koncepce medúzanské společnosti, a také jsem získal přístup k nástrojům, s nimiž odrazím jakoukoliv technologickou hrozbu vyplývající z této koncepce, až nakonec přijde můj čas.

Avšak byl to právě onen čas, co mi dělalo starosti. Už to trvalo tři měsíce a já vlastně ještě ani nebyl připravený s něčím začít. Stále jsem byl mimo státní správu, stále mi ještě byly odepírány nástroje a postavení, které jsem potřeboval, a dokonce jsem byl ještě více přikovaný k docela příjemnému dennímu režimu v rámci nízkoúrovňové cechovní práce. Měl jsem jen tolik informací, nástrojů a technologií, kolik jsem potřeboval k plnění svých povinností, a bez nějakých dramatických nebo radikálních změn, které jsem prostě nedokázal vyvolat, jsem toho více nedostal.

Bylo zajímavé, že ten kopanec, který jsem potřeboval, mi uštědřila zrovna MS. Jednou jsme se vraceli z práce, drželi se za ruce a povídali si tak nějak o ničem a právě když jsme přecházeli přes cestu od autobusové zastávky k naší ubytovně, zabrzdilo na druhé straně ulice malé vozidlo, jehož řidič pohlédl naším směrem. Teda, samostatná vozidla byla dost ojedinělá, takže už sama o sobě vzbuzovala pozornost či nějaké tušení, a díky vojensky zelené uniformě a výrazu vnitřní moci ve tváři ženy za volantem nemohlo dojít k mýlce.

Pokoušeli jsme se nevšímat si jí, jak jen to šlo, ale agentka MS vystoupila z vozu a rychle a sebevědomě k nám zamířila. Jakmile bylo zřejmé, že to my jsme objektem jejího zájmu, zastavili jsme se. Ching mi stiskla ruku tak silně, že jsem myslel, že mi z ní stáhne kůži.

"Tarin Bul?" zeptala se monitorka i přesto, že už od okamžiku, kdy opustila velitelství, věděla, kdo jsem.

Přikývl jsem. "Ano?"

"Tohle je jen rutinní prověření. Ching Lu Kor, vy pokračujte na ubytovnu a ve své běžné činnosti. Měl by se vrátit za několik málo hodin."

"Cožpak bych neměla jít s ním?" ohradila se Ching. "Tím chci říct, že jsme pár..."

Odvážná holka, pomyslel jsem si, ale nahlas jsem řekl: "Ne, to je dobrý. Jsem si jistý, že je to jen rutina, Ching. Pokračuj. Až se vrátím, všechno ti povyprávím."

Váhavě mi pustila ruku a zdálo se, že očima monitorku prosí - ale setkala se jen s ocelově prázdnou odezvou. Monitorka se otočila a vydala se zpátky k vozu. Poté, co jsem lehce políbil, konejšivě pohladil a objal Ching, jsem ji následoval. Ale Ching tam zůstala stát a tvářila se vylekaně a ustaraně i poté, co jsme se monitorka a já vsoukali do vozu a odspěchali jsme pryč z cechovního sektoru.

Bylo to poprvé od chvíle, kdy jsem přišel na Medúzu, co jsem se vezl samostatným vozidlem, takže jsem dával dobrý pozor, abych viděl, jak ho důstojnice řídí. Zdálo se to být jednoduché, protože jezdilo na elektrický pohon a bylo omezené na městskou rozvodnou síť. Mělo malý volant a plyn i brzdu v jednom pedálu. Všiml jsem si, že má i vypínač, ale nikde jsem neviděl žádný vstup pro klíč nebo kód. Tihle lidičkové z MS si fakt věřili.

Věděl jsem, že bych měl být vyplašený a tak vůbec, nedokázal jsem se však k hraní těchto pocitů přinutit. Skutečně to pro mne byla první zvláštní či neobvyklá věc, která se stala od chvíle, kdy jsem začal pracovat v Cechu a bezesporu to prolomilo monotónnost mého života. Mimoto mi tahle zkušenost možná i přinese nějaké nové informace. Jedno bylo jisté - nejednalo se o rutinní prověrku, jak tvrdila agentka. Viděl jsem hodně případů, kdy sebrali lidi právě kvůli těmto prověrkám a pokaždé s sebou vzali pár nebo celou rodinnou skupinu a nikdy, nikdy pro ně neposílali osobní automobil.

Projeli jsme centrem a po pravé ruce se nám objevila malá nízká černá budova. Zajeli jsme do zadní ulice táhnoucí se po straně budovy, pak jsme prudce odbočili vlevo a vjeli dovnitř. Hladce jsme doklouzali do připraveného stání v garáži s automatickými zařízeními pro dobíjení, doplnění energií a ochranou proti chladu, která se vysunula a začala svou práci v momentě, kdy jsme zastavili a vozidlo vypnuli. Věděl jsem, že ochrana proti chladnému počasí musí existovat. Stroje totiž nebyly proti teplotám tak odolné jako my, Medúzané, takže jim musela být věnována zvláštní pozornost, aby se zajistilo, že budou v našem báječném klimatu správně fungovat.

"Následuj mě," nařídila monitorka. To jsem udělal, společně jsme pak kráčeli k blízkému výtahu, nastoupili do něj a vyjeli dvě patra. Když se odsunuly dveře výtahu, odhalila se přede mnou jaksi povědomá scéna - policejní místnosti vypadaly stejně jako policejní místnosti všude v galaxii.

Moje monitorka, která mi zatím ještě ani neřekla své jméno a která měla na výložkách jen jeden proužek, se zapsala u seržanta za pultem, načež se ke mně otočila. "Tvoji kartu." Natáhla ruku, já jí kartu podal a ona ji obratem předala seržantovi. Teď jsem tady musel zůstat, dokud mi nedovolí odejít.

Prošli jsme kolem pultu halou vedoucí ke komplexu kanceláří, na jejichž dveřích byly většinou tajemné nápisy. Když jsme zastavili u dveří označených Kontrarozvědka pro podvratnou činnost a vešli dovnitř, trochu jsem znervózněl. Bylo to příliš blízko. Až mě zabolelo, když jsem si uvědomil, že agent vypuštěný v jejím středu může v obraně nepřítele, který dokáže proniknout do vašich nejtajnějších vojenských objektů, způsobit trhlinu.

Šel jsem dovnitř za monitorkou a zavřel za sebou dveře - starobylé, jak jsem si všiml, s kódovým zámkem. Kancelář byla rozlehlá a působivá, velká místnost uprostřed se stolem, který byl větší než snad bylo třeba, za ním pohodlné křeslo a skoro nic jiného. Lidé před tím, komu tahle kancelář patřila, stávali pravděpodobně v pozoru.

Křeslo se otočilo a já spatřil, že v něm sedí vysoká, energicky se tvářící žena vojenského vzhledu s výložkami bez proužků, jen s majorským listem. Pořádně vysoká šarže. Byl jsem jak znepokojený, tak to na mne dělalo i přiměřený

dojem.

Vojínka přistoupila správným vojenským způsobem ke stolu, postavila se do pozoru a zasalutovala. "Občan Tarin Bul, podle rozkazu!" vyštěkla.

Majorka nedbale přikývla a ani se neobtěžovala zasalutovat v odpověď. "To bude všechno, vojíne. Můžete odejít."

"Jak si přejete!" odvětila řízně monitorka, nato udělala čelem vzad a prošla kolem mě ke dveřím a ven. Teď jsem byl o samotě s velkým zvířetem z MS tady v Gray Basin, kde, jak jsem se dozvěděl, byl jen jeden generál a dva plukovníci. Tahle ženská tudíž byla vedoucí odboru - určitě úroveň 30 nebo ještě víc.

Jenom jsem tam tak stál, dost daleko od stolu, a tvářil jsem se znepokojeně a zvědavě. Majorka si mě chvíli jen prohlížela. Nakonec řekla: "Pojď sem."

Přistoupil jsem ke stolu, takže mezi námi pořád ještě zůstávalo dost místa. Všiml jsem si, že toho na stole moc nemá. Tohle byla kancelář na ukázku, která měla udělat dojem nejen na mě, ale i na nižší šarže. Skutečná práce tohohle oddělení se prováděla někde jinde.

Znovu na mě hleděla. Nakonec se zeptala: "Jak se ti líbí na Medúze, Bule?"

Pokrčil jsem rameny. "Asi je to lepší než na mnoha jiných místech. Nemám žádné stížnosti až na to, že ta práce, kterou dělám, je trochu nudná."

Přikývla, vůbec ji nepřekvapil můj naprostý nedostatek podlézavosti. Hned jsem si uvědomil, že jednám s profíkem - teda, to jsem byl i já. Přesto nezůstalo mé chování bez povšimnutí. "Cožpak nejsi nervózní, že tě sem takhle přivedli?"

"A měl bych být?" opáčil jsem. "Vaši lidé by měli vědět lip než kdokoliv jiný, že jsem byl hodný kluk."

V koutcích úst se jí objevil náznak úsměvu. "To je pravděpodobně pravda, ale nic to nemusí znamenat. Možná si myslíme, že nečisté jsou tvé myšlenky."

"To taky jsou," ujistil jsem ji. "Ale neznamenají žádné nebezpečí pro Medúzu."

Tohle mé prohlášení ji trochu zarazilo, nedala to však na sobě znát. Jednoznačně byla zvyklá jednat s jiným typem charakterů, než jsem měl já. No, kdo ví? Ale buď jsem hrál dobře svou roli nebo jsem se z jejího pohledu choval správně - a na druhé straně stolu už jsem stál mockrát, než abych přesně nevěděl, jaký je to pohled - anebo jsem v ní vyvolal ještě větší podezření. Každopádně jsem byl na planetě nový a nemohli ode mne čekat, že se budu chovat jako domorodci.

Chvíli jen tak seděla a zamyšleně mě pozorovala. "Jsi chytrý kluk. Skoro bych si myslela, že nejsi takový, jako vypadáš."

To bylo nepříjemně blízko. Svou práci uměla. "Ještě jsem tu nepobyl dost dlouho, abych musel švindlovat," odsekl jsem. "Ale prošel jsem více policejních výslechů a sedánků s psychiatry než většina starých lidí."

Vzdychla. "Čtrnáctiletý se chová jako čtyřicátník... Tvá situace je - unikátní, přiznávám. Vím, že ve tvém příchodu k nám sehrála svou roli politika, ale mám za to, že v tom byla i ona unikátnost tvé situace. Nevěděli, co si s tebou mají počít." Odmlčela se a pak se zeptala: "Co my s tebou uděláme?"

"Existuje snad nějaký důvod, proč byste mě nemohli nechat pokračovat v mém životě?" vrátil jsem jí to, trochu překvapený vlastním přístupem. "Anebo není dovoleno, abych se ptal, proč jsem sem byl přiveden?"

"Obyčejně není. A tys sem nebyl přiveden za nic, co bys udělal, Tarine Bule. Ve skutečnosti jsi něco jako modelový občan. Ale když tady sedím a povídám si s tebou osobně, mám ohledně tebe nějaké tušení. Je na tobě něco, co prostě smrdí... nebezpečně. Proč smrdíš nebezpečím, Tarine Bule?"

Pokrčil jsem rameny a zatvářil se tak nevinně, jak jen jsem byl schopen. "Nevím, o čem mluvíte, majore. Opravdu jsem popravil člověka, ale to byla prostě spravedlnost. Ostatní, co sem přišli se mnou, by ochotně zabili bez nějakého skutečného důvodu."

Odmítavě zavrtěla hlavou. "Ne, to není ono. Něco je na tobě... divné. Mám za to, že přesně to samé cítila i Konfederace a její psychiatři. Proto tě poslali na Diamant, i když si myslím, že bychom na tom asi byli lépe, kdybys nebyl Medúzan." Znovu vzdychla. "Tohle je lehké varování, Bule. Budu tě zvlášť pozorně sledovat."

"Měl jsem za to, že jsem byl pozorně sledovaný tak jako tak, protože jsem nově příchozí."

Chvíli na mou poznámku nereagovala, nakonec se však dostala rovnou k věci. "Nezkontaktoval... tě někdo, o kom bychom měli vědět?"

Překvapivý dotaz. "Cožpak to nevíte sami?"

"Nehraj si se mnou, Bule!" vyštěkla. "Odpověz na otázku!"

"Nechtěl jsem být vtipný," ujistil jsem ji. "Ale musíte připustit, že je to na Medúze dost divná otázka."

Její zlost polevovala s tím, jak si uvědomovala, že mám samozřejmě pravdu. Už samotnou otázkou přiznávala, že jejich systém není natolik spolehlivý ani všezahrnující, jak prohlašovali. Bylo to potenciálně zničující přiznání a já si je cenil velmi vysoko. "Jen odpověz ano, nebo ne," prohlásila nakonec.

"Ne," odvětil jsem popravdě. "Alespoň ne nikým, kdo by se vymykal mému běžnému životu a práci. O co tady jde, majore?"

"Někteří z těch, co sem přijeli s tebou, byli zkontaktováni podvratnými živly," vypustila ze sebe další, ještě překvapivější přiznání. "Až na tebe není v současné době nikdo z nich v Gray Basin. Ale je mou povinností zjistit, zda se tito veřejní nepřátelé nerozšířili mezi nás. A kdyby tomu tak bylo, logicky by zkontaktovali tebe."

"O nich, ani o ničem podobném jsem neslyšel," odpověděl jsem pravdivě. Nedodal jsem však, že vidím, jaké má ona všemocná MS s něčím takovým obrovské těžkosti. Podvratníci znamenali opozici Ypsirovi, MS a systému - což je přirozené, ale v natolik seřazené a monitorované společnosti, údajně dokonalé ve své činnosti, stála každá podobná skulina za pořádné zamyšlení. A někdo tuhle skulinu jednoznačně objevil. Někdo, nejméně na verbální úrovni, prováděl činnost proti medúzanské vládě a nějak se mu podařilo obelstít ty jejich úžasné počítače, monitory, indikátory a nahrávací zařízení. Znamenalo to, že ten někdo je víc než génius, co se týče elektroniky - také to znamenalo, že pracuje

někde uvnitř. Tudíž z toho vycházelo, že vůdce téhle záležitosti musí být buď vysoce postavený vládní činitel, anebo někdo na dost vysokém postu v MS.

"Říkají si prostě Opozice," oznámila mi. "Nemyslíme si, že by jich bylo nějak mnoho, ale čím je jejich organizace menší a organizovaná formou buněk, tím je těžší ji zničit. Vzhledem k tomu, že jsi nebyl kontaktován, musíme předpokládat, že ještě nejsou v Gray Basin." Chvíli se kvůli efektu odmlčela. Jak říkám, fakticky profík. "Jak by se tobě a tvé párové partnerce líbilo povýšení, Bule?"

Překvapení následovalo překvapení a já sotva potlačoval rozrušení. Konečně jsem měl manévrovací prostor. Skoro jsem věděl, co přijde dál. "Víte dobře, že by se nám to líbilo," pravil jsem. "A jaká je cena?"

Zase se slabě usmála. "Cena může být ve skutečnosti velmi vysoká, Bule. Dva z těch, co sem přišli s tebou, jsou teď mrtví. Jeden se k nim přidal, ale nebyl příliš chytrý. Druhý je odmítl a jak předpokládáme, byl jimi popraven. Třetí se přidala, uklouzla a pokusila se s námi blufovat. Předali jsme ji psychiatrům. Měla velmi silnou mysl a vůli a bojovala až do hořkého konce. Přesto jsme z ní dostali nějaké informace, avšak za cenu ztráty její mysli. Teď pracuje jako děvče pro potěšení pro městskou vládu. Hodně se usmívá a dělá, co jí řeknou - kdyby dostala příkaz, skočila by z domu nebo by si sama usekla hlavu - ale vlastně už více nemyslí."

Obávám se, že jsem náhlé chraptění v hlase vůbec nehrál. Bez obalu řečeno, smrt snesu. Vždycky byla součástí rizika vyplývajícího z mého povolání, takže jsme ji všichni přijímali. Takyjsem se nikdy doopravdy nebál rutinních psychosond nebo dokonce fyzického mučení. Na tyhle věci jsem byl vycvičený a připravený těmi nejlepšími odborníky. Musím však připustit, že totální napadení mé mysli, které by ji dokázalo zlomit, bylo možné. Tudíž by ze mne při takovém pokusu sice žádné informace nedostali, ale mohli by mě mentálně zničit. Taková možnost vždycky existovala a já nenáviděl byť jen pomyšlení na ni.

"Chtěl by ses stát děvčetem pro potěšení, Bule?" zeptala se, protože cítila mé znepokojení.

"Ne. Jistěže ne," ujistil jsem ji slabým hlasem.

"Takže uděláme následující. Dva z oněch lidí bydleli ve městě Rochande, což je více než šestnáct set kilometrů odsud na jih.

Tak nějak se stalo, že mezi Gray Basin a Rochande provozujeme tři vlaky, z nichž dva jsou nákladní. Tudíž nás zajímá kombinovaná osobní a nákladní souprava, protože máme jisté informace, že nejméně jeden kontakt byl uskutečněn v ní. Máme v úmyslu přidělit tě do tohoto vlaku jako zcela běžného zaměstnance v rámci povýšení. Vzhledem k tomu, že cesta i s přípravou a počištěním zabere celou směnu, budeš mít dvě bydliště. Jedno tady a druhé tam a budeš střídavě pracovat v obou směrech. Věříme, že tě dříve nebo později, buď ve vlaku, nebo v Rochande, zkontaktují."

Jasně. Návnada. Ale vlastní práce vypadala, že to bude zábava a získám alespoň nějakou zahajovací pozici pro svou vlastní malou bitvu. "A až - jestli vůbec - budu kontaktován?"

"Přidáš se k nim. Budeš dělat, co ti řeknou. Nechceme po tobě jen to, abys nám nahlásil kontakt. Chceme, aby ses na nějaký čas přidal k jejich organizaci. Chceme vědět, kdo ti lidé - ona buňka - jsou. Chceme jejich vůdce, protože to je jediná osoba, která bude mít dostatek informací, aby nás posunula kupředu."

Přikývl jsem, přesto mi však hlavou vířilo mnoho otázek. "Víte, majore, možná nejsem dost starý, ale mám výcvik pro organizaci a státní správu. Vím, jak tyhle politické záležitosti fungují. Zaprvé, s největší pravděpodobností nikdy nezjistím jejich pravá jména a jen jeden z nich bude znát moje, pokud ovšem do sebe nenarazíme náhodou na ulici nebo v práci."

"Ale budeš vědět, jak vypadají, a jsi dost chytrý chlapec. Budeš schopný vydedukovat o mnohých z nich hodně informací. Někdo se podřekne o rodině jedné z nich anebo někdo jiný odhalí něco, co alespoň naznačí, ze kterého je cechu. Nakonec podle tvých popisů vytvoříme jejich obraz, který zadáme do počítačů, a tak jich odhalíme slušnou dávku. Neboj - hranice téhle práce známe lépe než ty."

"Dobře, beru to. Ale dělá mi starosti ten, co ho oni zabili. Znamená to, že mají nějaký způsob, jakým si prověřují upřímnost. Jeden z nich je buď psychiatr, nebo technik v psycholaborce. To se bude hrozně špatně falšovat."

Znovu se usmála tím svým stylem. "Ty jsi opravu chytrý kluk. Ale tvou námitku lze snadno vyvrátit. Jejich vybavení je určitě jen základní a přenosné. Pravděpodobně nebudou schopni provést na tobě celou proceduru. Takže řešení je prosté - povíš jim všechno o tomhle setkání a o mně."

"Ha?"

"Povíš jim, že sice hraješ pro nás, ale ve skutečnosti že sympatizuješ s nimi. Což bude pravda - nenamáhej se, nemusíš mi to vymlouvat. Tahle ambivalence bude dost velká na to, aby zmátla jejich přístroje, o tom mě naši psychiatři ujistili. Jsi tady ještě dost nový a dost čerstvý, než abys měl s tímhle problémy."

Zamračil jsem se a zatvářil se při tomhle jejím vysvětlení nervózně. I když měla naprostou pravdu a bylo to přesně to, co jsem měl v úmyslu udělat tak jako tak. "Nakolik jste si tím jistá?"

"Hodně," ujistila mě. "Věř mi, máme tady to nejlepší. A už dřív to fungovalo. Ta třetí, co přišla o rozum, byla jednou z našich. Bohužel pro ni, zašla příliš daleko na jejich stranu a pokusila se nás napálit. V takovém případě se to, co se stalo jí, stane i tobě, Bule. To si pamatuj."

Otřásl jsem se. "Budu," prohlásil jsem. "Ale - dříve či později určitě vymyslí nějakou konečnou zkoušku, a ta už bude mít pořádné grády. Budu jí muset projít dřív, než zjistím, kdo doopravdy jsou."

Přikývla. "To předpokládáme, i když o tom nevíme nic bližšího. Existují určité důkazy, že tuhle operaci zajišťuje Konfederace, a to pomocí osoby nebo osob, jinde v Diamantu neznámých, které, když už nejsou zaměstnanci Konfederace, přinejmenším pracují proti nám. Až ta zkouška přijde, budeš připravený. Myslíme, že ta, co mezi nimi byla před tebou, jí prošla - s pomocí našich vlastních lidí. Pokud při ní budeš mít problémy, poskytneme ti základní psychologickou clonu, která je obalamutí. A tím jsme si jistí, protože ji prostě vystavíme z protistátních částí tvé vlastní

přirozenosti a mentálního pozadí. Dáme ti myšlení rebela, které ti pak zase odstraníme."

Těžko jsem jí mohl říct, že dokážu každou psychosondu, včetně těch jejich nejlepších, přimět, aby našla přesně to, co chci.

"Dobře - zatím to chápu. Ale jestliže to tak dobře funguje, proč jednoho z nás zabili?"

"Ona pro nás nepracovala přímo. Podcenili jsme situaci, ale už jsme se poučili z vlastních chyb. Podruhé už jsme nechybovali - až na to, že se ona osoba v určité chvíli rozhodla, že udělá pitomce z nás. Ty jsi náš třetí, Bule. Teď už jsme své přípravné techniky zvládli dokonale a z těch dvou předešlých případů jsme se moc dobře poučili. V tuhle chvíli o naší dohodě neví nikdo, a tím opravdu myslím nikdo, kromě tebe a mne. Ve správný čas budou informování dva další z MS, jeden z nich bude špičkový psychiatr a to bude vše. V téhle kanceláři není žádné záznamové zařízení, takže o tom, co se tady stalo, neexistuje vůbec žádný záznam. Nahradí jej velmi přesvědčivá nahrávka zcela fiktivního projednávání menšího přestupku."

"O.K. Přiznávám, že mě strašně nudí umývání autobusů a větší kredit se mi bude určitě líbit. Mimoto můžu svou roli sehrát fakt kvalitně. Víte, ono nebylo vůbec snadné dostat se na Halstansiru na tu recepci, zvlášť když jsem nesl meč."

To se jí líbilo. Přemýšlel jsem, jestli se narodila tady, jak naznačoval její přízvuk, nebo jestli byla odsouzenec. To se asi nikdy nedozvím.

"Jsem ráda, že souhlasíš, Bule - ale uvědomuješ si, že nemáš v téhle věci na výběr?"

Přikývl jsem. "V životě jsem moc na výběr neměl."

"Takže pojďme k postupům při hlášení. Nebudeš se spoléhat nebo se hlásit svému terminálu, ani jiným důstojníkům MS. Dám ti kód, který můžeš zadat ze kteréhokoliv terminálu. Ten ti jednoduše oznámí stav tvého účtu v Centrální bance - a opravdu ti ho oznámí. Ale také to bude signál pro mne. Zadáš ho a já se to dozvím, takže tě potom vyzvednou, jako by tě odváželi na rutinní výslech, stejně jako dneska. Rozumíš?"

Přitakal jsem. "Ale přesto, jedna věc - co s Ching?"

"Zatímco jsme si tady povídali, byla Ching odvezena k psychiatrovi, kterého používá jen moje zvláštní oddělení. Ach, netvař se tak utrápeně - nic se nezmění. My jsme jen posílili jednu její zřejmou slabost. Teď tě prakticky zbožňuje. Od teď to bude prostě její dominantní vlastnost. Žádné změny si nevšimneš, stejně jako si ona ani nebude vědoma toho, že byla u psychiatra - je přesvědčená, že na tebe celou tu dobu čeká ve vašem pokoji. Bude však velice nekritická, pokud jde o tvé postoje a sklony ve společensko politické oblasti. Ona se narodila a vyrostla tady. Jakožto loajální občanka by tě pro tvé vlastní dobro oznámila nebo by nám nahlásila cokoliv podezřelého. Teď už to neudělá. Pokud jí řekneš, že zradíte vládu, půjde s tebou. Pokud se přidáš k Opozici, půjde také a přijme to. A až později Opozici zradíš, bude si za to o tobě myslet jen to nejlepší. Proto nebude mít žádné obtíže projít jejich zkouškami. Je to jeden z logických důvodů, proč jsme ji vybrali jako tvého partnera. Podobně jako většina naprosto frustrovaných lidí je i ona nevyléčitelná fantazírující romantička."

To, že si pohrávali s myslí Ching, se mi vůbec nelíbilo - už tak měla dost problémů - ale nezdálo se to být zase tak špatné, protože dokud budu v pořádku já, bude i ona. Přesto, teď bude ze všech stran vystavená úplně stejným nebezpečím - a osudu - jako já a na to není dobře připravená. Měl jsem ji moc rád na to, abych si nedělal starosti, co by se mohlo stát, ale já jsem byl profesionál. Když to musí být, tak to být musí - a jestliže dojde k tomu, že to bude buď ona, nebo já, tak jsem věděl, že já žádné romantické nápady mít nebudu.

Kapitola šestá
Neloajální Opozice

Když jsem se vrátil, nebyla, jak slíbili, Ching odlišnější než když jsem odcházel. A přesně tak, jak mě upozornili, řekla, že několik uplynulých hodin čekala v obavách v pokoji. Kdybych nevěděl, že je to jinak, přísahal bych, že spíš vypráví správnou verzi událostí než že odříkává to, co jí bylo přikázáno, aby si pamatovala.

Za dva dny nás zavolali do cechovního sálu na setkání s nejvýše postaveným dohlížitelem. Já toho překvapeného dělníka, kterým Ching byla doopravdy, hrál. Informovali nás, že jsme prokázali, že máme na víc než na místo, které zastáváme v současnosti. S okamžitou platností nás povýšili na pozici sloužících průvodčích, úroveň 6, s brzkým zařazením do týdenního výcvikového a vyhodnocovacího kurzu. Vzhledem k tomu, že jsme byli na úrovni 3 (nikdy jsem nezjistil, co jsou jedničky a dvojky - sotva jsem si dokázal představit nižší postavení než čistič autobusů), byl to značný skok, i když pochopitelně závisel na úspěšném absolvování výcviku a na hodnocení prvních dní v nové práci. Samotné zaměstnání sice zajišťovalo jen úroveň 5, ale o jeden stupínek nahoru nás postrčili proto, že jsme teď měli dva domovy vzdálené od sebe mnoho kilometrů, takže jsme potřebovali dvojnásob toaletních potřeb a podobných věcí. Na své předešlé úrovni jsme nevlastnili prakticky vůbec nic - nemohli jsme si to dovolit - ale teď, i když jsme na tom v porovnání s mnoha jinými nebyli zrovna nejlépe, jsme mohli z nákladů na základní potřeby něco ušetřit a koupit si trochu luxusních věcí.

Předali jsme jim karty, které prohnali počítačem a vrátili nám je naoko nezměněné, ale věděli jsme, že teď informace na nich uložené ukazují vyšší úroveň a status. Také jsme měli ještě dva dny, než najedeme na normální pracovní cyklus a než budeme moci nastoupit na odpolední směnu a připojit se ke své posádce. Tím nám zůstala trocha volného času, čehož jsme maximálně využili. Ching byla ze zvratu událostí nadšená a potěšená a já se snažil ze všech sil se k její radosti a rozrušení připojit. Ale ono je to těžké, když víte, o co doopravdy jde.

Po dvou dnech jsme se vydali k hlavnímu přepravnímu terminálu, kde čekala směnová dohlížitelka Morphy, vznešeně se tvářící žena na začátku středního věku, která vypadala trochu jako obyvatelka civilizovaných světů. Dospěl jsem k závěru, že je s největší pravděpodobností domorodec, ale že je asi potomkem nebo prapotomkem

obyvatele civilizovaného světa pohraničního typu. Takoví lidé byli na Medúze velmi obvyklí.

Samotné zaměstnání nebylo i přes honosně znějící označení pozic nikterak úžasné nebo vzrušující. V podstatě jsme hlídkovali ve vozech, čistili pasažérům nosy, odpovídali na jejich pitomé dotazy, vysvětlovali jim, kde dostanou jídlo a pití anebo jak si nastaví sedadlo, a zároveň zajišťovali, aby všechno fungovalo tak, jak má. V některých ohledech to bylo horší než umývání busů, kdy jsem většinou jen postával a poflakoval se kolem a přitom jsem dohlížel, aby čistící stroje odváděly pořádně svou práci. Namísto toho tady jsem byl neustále lidem na očích a při procházení vlaku zepředu dozadu sledovaný směnovými dohlížiteli. Zároveň jsem musel být pořád velice upravený a velice čisťoulinký a pořád se usmívat a usmívat...

V jednom ohledu byla tahle práce stejná jako sledování a usvědčování zločinců. Obě činnosti byly plné stále se opakujících situací a dlouhých nudných období, přesto byly zároveň zajímavé i odporné.

Náš vlak většinou sestával ze dvou nebo ze tří přepravních vozů, zbytek byly nákladní vagóny. Počet nákladních zůstával stále stejný, zato množství přepravních vozů se zvyšovalo nebo snižovalo podle potřeby. První týden jsme měli jeden vlak se šesti vozy a nato jen s jedním, nikdy jsme však nejeli ve vlaku bez vagónů s pasažéry.

Při výcviku to bylo občas pořádně rozčilující, to když museli každičkou věc kritizovat. Několikrát jsem Morphy málem zmlátil. Ten týden se zdál trvat věčně. Nakonec nás přece jen nechali být a méně na nás dohlíželi, takže se atmosféra trochu uvolnila.

Posádky vlaků měly charakteristické uniformy, pěkně ušité a s příliš velkými insigniemi. Vzhledem k tomu, že mnoho z příslušníků našeho vlastního Cechu používalo vlaky pro přepravu z jednoho místa určení na druhé, musel existovat nějaký způsob jak odlišit posádku daného vlaku od ostatních přepravovaných. Ve skutečnosti jsme vypadali dost elegantně, podle medúzanských standardů, to ale byla slabá náplast. Vzpomínám si na jedno legrační letovisko, kde kdysi dávno zaměstnávali v obsluze hodně skutečných lidí jen proto, aby celému tomu místu dodali elegantnější a osobnější vzezření, takže nejlépe oblečenými osobami ve výčepu byli dveřník a číšníci.

Náš nový pokoj v Rochande byl prakticky identický s tím, který jsme měli v Gray Basin. Jediným rozdílem bylo to, že se nacházel ve třetím a ne ve čtvrtém patře a postele stály u levé a ne u pravé stěny. V podstatě to byl zrcadlový obraz, který nám měl připomínat, kdeže to vlastně jsme.

Přesto bylo Rochande docela jiné než Gray Basin, snad díky svému zeměpisnému umístění. Bylo centrem distribuce potravin pro region a tudíž i přístavem pro kosmickou nákladní dopravu. Také, pokud bychom chtěli srovnávat, leželo o hodně jižněji a ačkoliv i tam nastávalo zimní období, nebylo ani dlouhé, ani kruté, a město se rozkládalo na povrchu, místo aby bylo zakopané pod zemí a celé zastřešené. Okolo byly též ohromné lesy a celkem dost exotických rostlin, takže to tam bylo pocitově úplně jiné, přestože koláčovitý tvar města a jeho pochmurná, hranatá architektura byly depresivně povědomé.

Také samotný výlet na jih, jakmile se člověk konečně dostal přes elektronické barikády Gray Basin, byl moc zajímavý. Čím jsme se dostávali jižněji, tím více se postupně měnilo klima, nejprve občasnými trhlinami v řídnoucí sněhové pokrývce, kde se objevovaly otužilé traviny, pak nějakými keři a konečně i čím dál tím vyššími stromy. Nakonec jsme víceméně vyjeli z krušné zimy a byli jsme v mírnější zóně. Celý svět nebyl zdaleka tak hrozný, jak by se mohlo podle Gray Basin zdát, i když jsem po celé délce cesty nikde neviděl známky kultivace nebo dokonce nějaké silnice. Spíše než klimatické a vegetační proměny to byl skutečný kontrast Medúzy, co ve mně po každém výletu zůstávalo. Ve městech a městečkách a v úpravných, příjemných a moderních vlacích jste se nacházeli ve vysoce technologické a moderní, i když usměrňované společnosti. Mimo města byl primitivní svět.

Byl to svět, o němž se říkalo, že skýtá opravdové hrozby, přestože jsem se o něm dokázal dozvědět jen velmi málo. V zásadě byli lidé v téhle divočině uvnitř svých moderních kapes ve velkém bezpečí a většina z nich se nikdy nedostala mimo ochranný krunýř společnosti. Co se tam venku skutečně nacházelo, kromě divokých a zlých zvířat, z nichž některá dokázala změnit svůj tvar, to byla opravdová neznámá. Historky o měnění tvaru jsem shledával nanejvýše zajímavými a hlavním úkolem pro mne bylo co nejvíce prozkoumat tato zvířata v knihovně přístupné přes terminál. Medúzané se zjevně nechtěli o těchto tvorech nic dozvědět, alespoň ne veřejně. Pokud totiž ona zvířata opravdu dokázala měnit tvar - a v popisech o tom nebyla ani nejmenší zmínka - chápal jsem, proč by medúzanské úřady neměly chtít, aby se myšlenky podobné mým usazovaly v mozkových závitech lidí.

Nicméně dominantní životní formou byli savci, což bylo sice zajímavé, ale logické - plazi by na takhle chladném světě neměli nijak zvlášť výraznou budoucnost a hmyz by prožíval každoročně příliš krátká vývojová období, takže by tak akorát vyplnil jen nějakou malou ekologickou mezírku. Dokonce i mořští živočichové, pokud bylo známo, byli savci dýchající vzduch, zatímco řas a planktonu podporujících rybí evoluci se zjevně nedostávalo a moře byla poměrně mělká.

Přesto, existoval tady známý vzorec vývoje zvířat s vegetariánskými stvořeními zvanými vetové, která většinou pojídala traviny, a s dalšími, kterým se říkalo tubrové a která jedla hlavně listy a další části stromů. Oba tyto druhy byly v instinktivní rovnováze, ale nezabíjely. Těmi velkými ohavnými surovci byli hararové, kteří požírali hlavně vety a tubry. Existovalo několik stovek poddruhů obou vegetariánských větví a několik odrůd hararů. Zbytek zvířecí říše tvořilo množství různých tvorů, většinou neviditelných, kteří však zapadali do normální rovnováhy přírody naprosto běžným způsobem. Soustředil jsem se na dominantní životní formy, s výjimkou menších živočichů, kteří byli jedovatí nebo odporní, protože jsem doufal, že mezi těmi velkými naleznu nějaká vodítka k tomu, co jsem hledal.

Co se týče vzhledu, měli vetové obrovské ploché a zubaté zobáky, veliké kulaté oči, krátké krky a velice široké nohy s drápy a blánami a přesto se dokázali na krátké vzdálenosti pohybovat, pokud museli, rychlostí až čtyřicet kilometrů v hodině. Tubrové měli dlouhé tenké čumáky, krky kymácející se na všechny strany, které byly delší než jejich těla, a ohromné končetiny s drápy, které vypadaly skoro jako ruce. Jejich ocasy jistým způsobem připomínaly jejich krky a občas je používali jako vějičku, když se chtěli přesvědčit, jestli je břeh bezpečný. Pokud je do ocasu něco kouslo,

odpadl. Tubrové nebyli výrazně rychlí, ale dokázali ve zlomku okamžiku vyšplhat na strom a mohli spát i vzhůru nohama, když se pověsili na silné větve nebo kmeny. Vetové žádnou skutečnou obranu, vyjma své rychlosti, neměli. Zato tubrové dokázali být pořádně oškliví, když je něco zahnalo do kouta, a mohli používat svůj ocas jako bič.

Nejtěžší bylo popsat harara. Většinou vypadal jako obrovská zvlněná hromada srsti, kůže a drápovitých nohou, které se skoro podobaly ptačím. Tohle zvíře zpravidla chodilo a vypadalo směšně na těch svých nohách. Jakmile však zachytilo kořist, byly dvě ruce uvnitř onoho kožichu dost silné na to, aby utrhly hlavu. Někde v té hroudě se nacházela největší tlama v poměru k tělu, jakou jsem kdy viděl, s řadami a řadami zubů. Právě hararové mě vzhledem k legendám, že jsou to měniči tvaru, zajímali nejvíce. Tenhle žrout určitě musí hodně jíst, aby nakrmil tak velké tělo, a sotva vyšplhá na strom anebo předběhne něco, co běží čtyřicetikilometrovou rychlostí.

Mořská stvoření se zdála být odrazem těch suchozemských až na to, že jich bylo více druhů s mnohem většími vzájemnými závislostmi, počínaje malými slimáky pojídajícími bakteriím podobné organismy těsně pod hladinou a u zdechlin na dně, až po vodní protějšky vetů a tubrů. I přes hladké boky a nožní a tělní ploutve vypadala tato stvoření hodně podobně jako jejich suchozemské protějšky - byli to však všežravci a jedli jak malé tvory, tak také vodní rostliny na dně a na hladině. Existovala též obojživelná verze harara, která vypadala jako tunová hrouda šedi nebo černi s dorsální a ocasní ploutví, malými korálkovými očky, velikánskou tlamou - a o moc víc už toho nebylo. Mořský masožravec, řečený machara, se zdál naprosto neschopný stíhat hbitou kořist - přesto se mu dařilo velice úspěšně udržovat tu hromadu tuku v pohodě. Jak to dělal? Jak vůbec dokázal polapit svou kořist? Nejenže tyto otázky nebyly v textech zodpovězeny, nebyly dokonce ani položeny.

Severně od dvacáté osmé rovnoběžky nežili žádní tubrové, protože tam byly příliš nízké stromy a bylo jich příliš málo pro podporu takové životní formy. Byli tam však sněžní vetové schopní prohrabat se metry sněhu a ledu, aby se dostali k tomu, co tam rostlo, a hararové, kteří je lovili. Tohle bylo taky zajímavé. Hodně informací o unikátním životním cyklu sněžných vetů, ale jen zmínka, že tam jsou i hararové. Z toho jsem vyvodil, že neexistují sněžní hararové, takže to znovu vyvolalo zajímavou otázku: jak mohl takový tmavý, neohrabaný a nemotorný harar vůbec pochytat dostatečné množství sněžných vetů, z nichž mnozí strávili většinu času zahrabaní hluboko pod sněhem?

Ching se k mému překvapení začala o některá má hloubání zajímat. Velmi mne překvapovalo, že někdo narozený a vychovaný na Medúze může vědět o vlastní planetě tak málo. Ona si však byla své nevědomosti vědoma - poté, co to sama poprvé přiznala a dokud jsem nezačal tyhle věci prozkoumávat, nikdy na něco takového ani nepomyslela - a tím byla dychtivější zaplnit si mezery.

Jedna věc byla jistá - dokonce i na nejvyšších místech v medúzanské vládě se hararů opravdu báli. Stačilo vzpomenout si na dvojité energetické bezpečnostní zábrany kolem vstupů do Gray Basin, dokonce i Rochande mělo po obvodu dvojitý plot znamenající bariéru se stejně smrtící energií. Takový systém k obraně veřejnosti - takto prezentovaný a přijímaný - také pochopitelně udržoval lidi pevně uvnitř monitorovaných měst a chráněných vlaků. I tyto vlaky byly zapečetěnými odděleními, naprosto izolovanými od vnějšího světa, skoro jako by to byly kosmické lodě oddělující obyvatele od smrtícího mimozemského prostředí.

Člověk vždy vítězil nad těmi nejkrutějšími a nejodpornějšími masožravými obludami na jednotlivých světech. Tady to však vypadalo, jakoby měli ti legendární dovoleno rodit se, potulovat se krajinou a násobit svůj počet. Což také asi i měli, a to ne ani tak z technologických, jako spíše z politických pohnutek. Většina Medúzanů, od kolébky až do hrobu trávící čas v izolovaných kapsách, by pravděpodobně nedokázala přežít jediný den bez všech těch vymožeností, které považovala za samozřejmé. Tohle dávalo úřadům Medúzy opravdu dobrou pozici.

Ať už to měl na svědomí Ypsir nebo jeho předchůdce, byla to unikátní společnost a tak trochu geniální počinek založený na skutečnosti, že Lilith a Charón dodávali tolik potravin, že na Medúze nebylo třeba nic pěstovat. Technologie dělala z Medúzy uzavřenou kulturu a živila ji.

Pracovali jsme asi šest týdnů, aniž by se cokoliv přihodilo a já už se začínal pořádně nudit a zase se mě zmocňoval neklid. Nevynořila se ani MS, ani ta záhadná Opozice, v jejíž existenci jsem věřil tak napůl, a proto jsem si začínal v hlavě sumírovat jiný zahajovací manévr.

Ching mé podráždění pustila z hlavy jakožto náladovost, na což už byla zvyklá, ale já byl rozhodnutý udělat něco proto, abych se dostal z mrtvého bodu a porazil systém. Samozřejmě, jakmile jsem se vzdal všech nadějí a víry v Opozici, doslechl jsem se o ní. A "doslechl" je to správné slovo, přestože postup jakoby opsali od Kregy.

Ve vlaku jsme měli oddělené toalety pro posádku hned vepředu prvního pasažérského vozu, kam jsem se jako obvykle zašel vyčurat. Byla to jedna z velmi mála příležitostí, kdy jsem byl oddělený nejen od Ching, která musela pracovat dál, zatímco jsem byl pryč a naopak, ale také od dohlížitelů a obyčejných cestujících. Na záchodku bylo pochopitelně také monitorovací zařízení. "Tarine Bule?" zaslechl jsem elektronicky překroucený hlas, načež jsem zmateně vzhlédl a rozhlédl se. Hlas z terminálu už na mne volal mnohokrát, ale nikdy nezněl tak odlidštěně jako tenhle.

"Ano?"

"My tě sledujeme, Tarine Bule."

"To snad děláte pořád, ne?" zaskřípal jsem, zatím co jsem si zapínal kalhoty a přecházel k umyvadlu.

"My nejsme MS," informoval mě ten hlas. "My nemáme MS příliš rádi. A máme za to, že ty už je touhle dobou taky nemáš zrovna v lásce."

Pokrčil jsem rameny a umyl si ruce. "Bylo by odsouzeníhodné, kdybych řekl že ano a zároveň i kdybych řekl že ne," pravil jsem hlasu upřímně. "Jestli je tohle zkouška MS a já řeknu, že je nemám rád, seberou mě a budou se ptát proč ne. Na druhou stranu, jestli řeknu, že MS prostě miluju, tak mě seberou určitě a šupito presto pošlou k nejbližšímu psychiatrovi. Takže odpověď na tuhle otázku vzdávám a pokud nemáte něco dalšího, musím se vrátit k práci."

"My nejsme MS," oznámil mi hlas. "Jsme vůči MS a současné vládě Medúzy v opozici. Jsme dostatečně mocní, abychom monitorům MS předhodili falešný záznam, nahraný dříve, jak sedíš na záchodě, zatímco s tebou za pomoci

tohohle kanálu mluvíme."

"To tvrdíte vy," odsekl jsem.

"Nejsi domorodec naprogramovaný ke svému způsobu života. Proč nepřijmeš, co říkáme?"

"Z jednoho důvodu: jestli jste tak mocní, nepotřebujete mě. A jestli mě skutečně potřebujete a zároveň jste i tak mocní, pak jste buď nastrčení, nebo pořádně neschopní vzbouřenci."

"My tě nepotřebujeme," odvětil hlas. "My tě chceme. To je rozdíl. Čím budeme mít více lidí z různých cechů, tím budeme silnější a schopnější zvládnout tenhle svět, až bude náš. Ty konkrétně máš pro nás dvě cenné výhody. Vzhledem ke své práci máš možnost pohybu, což je v naší společnosti neocenitelné. A nepocházíš z tohoto světa, který ti dřív nebo později začne lézt na mozek."

"Možná už leze," pravil jsem, zachovávaje skeptický tón hlasu. "Ale řekněme, a berte to jen jako argument, že věřím tomu, kdo jste a co prohlašujete. Jak mi to prospěje?"

"Pozorně poslouchej, protože to řekneme jen jednou a čas se krátí. Někomu začneš brzy chybět, takže se bude vyptávat, proč ses ještě nevrátil k práci. Máš jen jednu jedinou šanci přidat se k nám. Po další výměně směn v Rochande budeš mít volný den. Při té příležitosti půjdeš na odpolední představení do Velkého divadla. Posadíš se na balkón. V polovině prvního jednání se zvedneš a půjdeš na toaletu. Budeme tě kontaktovat."

"A moje družka?"

"Ne při prvním setkání. Později zařídíme jedno i pro ni. Tato rozmluva končí. Hlídej si, co říkáš."

A tím se věci zdánlivě vrátily k normálu. Rychle jsem odešel zpátky do práce. Ching si všimla, že se tvářím veseleji než v posledních mnoha týdnech, nedokázala však určit proč.

Když jsme měli volný den, vždycky jsme chodili ven, kde jsme si dali nějakou specialitu a pak jsme si zašli na představení. Jakmile jsem tedy navrhl Velké, nebyla Ching ani v nejmenším překvapená. Podle dávno obdržených instrukcí jsem zadal kód do svého terminálu, který mi oznámil, kolik můžu během našeho dne i ve městě utratit a zároveň dal mému kontaktu v MS vědět, že se věci začaly konečně odvíjet. Neměl jsem v úmyslu obalamutit ani jednu ze stran, dokud z tohoto úkolu nedostanu to, co chci, a určitě ne do chvíle, kdy budu vědět, že mi to projde.

Pokud sedíte uprostřed šerého a zaplněného divadla, můžete ze sebe okamžitě udělat lotra mnoha různými způsoby. Nejhorší je ale odejít v polovině představení na záchod. Za klení a zlobných pohledů -ještě zhoršených jistotou, že se budu vracet zpátky - jsem se nakonec dopracoval do uličky a zamířil k hornímu foyeru, kde se nacházely velké umývárny. Když jsem procházel poslední řadou sedadel - mnohem méně obsazenou, protože byla tak daleko od plátna, že už by vyšlo lépe, kdyby se člověk na představení díval na svém terminálu - vystřelila ze sedadla v temnotě ruka, popadla mě za paži a přitáhla tak silně, že jsem skoro ztratil rovnováhu.

Jediné, co bych o ní mohl s určitostí říct, je, že byla vysoká, štíhlá a vypadala na čistokrevnou obyvatelku civilizovaného světa. "Poslouchej, Bule," zašeptala, "prostě se posaď a snaž se tvářit, že sleduješ představení. Mluvení přenechej mně."

"Dobře," zašeptal jsem v odpověď a sedl si.

"Máš pořád ještě zájem o naši organizaci?"

"Ještě pořád v ni nevěřím," sdělil jsem jí, "ale jsem tady, když už nic jiného, tak alespoň ze zvědavosti."

"To stačí - prozatím. Jen dva bloky severně od divadla je malá kavárna, Gringol. Po představení jdi tam. Objednej si z menu, cokoliv chceš. Počkej na nás. Od té chvíle se o vše postaráme, jak o tebe, tak o MS. Pokud tam nebudeš, už o nás nikdy víc neuslyšíš. Teď vstaň a jdi na toaletu."

Už už jsem chtěl otevřít pusu, že odpovím, ale pak jsem si to rozmyslel a udělal jsem, co mi bylo nařízeno.

S Ching jsme se dodívali na představení a jakmile skončilo, vyšli jsme pomalu ven, kde sice bylo pořád ještě světlo, ale už ne dlouho. Navrhl jsem procházku, abychom ze ztuhlých nohou vyhnali mravence. Uprostřed druhého bloku na sever od divadla jsem si všiml malého štítu označujícího Gringol a obrátil jsem se k Ching. "Dostávám hlad. Nedáme si něco?"

"Jasně. Proč ne? Chceš někam konkrétně? Jak jsme bohatí?"

"Moc ne," odpověděl jsem popravdě, aniž bych se zmínil o hotovosti navíc. "Podívejme se, co mají v téhle kavárně." Byl to pěkný, jemný a přirozený manévr, takže neměla žádné podezření.

Kavárna byla malá a tlumeně osvětlená, i když něco takového MS a jejím všudypřítomným monitorům pochopitelně nemohlo vadit. Ale i tak, ve světě s pořád stejnými bufety byl příležitostný výlet do restaurace nebo kavárny, kde jste si mohli vybrat jídlo ze skutečného menu, opravdovým požitkem. Někdy v podobných malých podnicích dokonce připravovali jídlo skuteční živí lidé za použití vlastních speciálních receptů. Bývali to většinou wardenovští exulanti a nebo měli recepty ještě od prvních průzkumníků či vyhnanců.

"To vypadá draze," poznamenala pochybovačně Ching. "Jsi si jistý, že si to můžeme dovolit?"

"Pravděpodobně nemůžeme, ale k čertu s tím," opáčil jsem, načež jsem vybral malý stolek pro dva, ke kterému jsme si sedli. Kavárna byla skoro prázdná, i když se dovnitř nahrnulo několik lidí, jakmile jsme se usadili. Ze zadní části přispěchala lidská servírka a podala nám malé jídelní lístky. Zase tolik možností výběru v nich nebylo, ale těch několik málo slibovalo "speciální recepty, které jinde na Medúze nenajdete": kerberský steak z řas, mísa neobvyklého charónského ovoce a jiné wardenské speciality, včetně několika masných jídel, jak jsem si všiml. Menu se chlubilo tím, že nic použitého k přípravě jídel není syntetické. O tom jsem sice pochyboval, ale už samotné toto prohlášení znamenalo, že se opravdu úporně snažili, abyste tomu věřili. Ceny byly celkem mírné, takže když nám servírka nabídla výjimečné lilithské víno, podíval jsem se na Ching, načež jsem ho objednal. Na rovinu, vzhledem k našemu zjevnému mládí jsem byl nabídkou překvapený. Víno, které nám přinesli, se rozlévalo z malých dřevěných lahví. Zvedl jsem tu svou, pohlédl na Ching a usmál jsem se. "Už jsi někdy pila alkohol?"

"Nepila," přiznala, "ale vždycky jsem na něj byla zvědavá."

"No, teď poznáš, proč jsi ho ještě nezkusila. Napij se."

Já jsem ze své sklenice jen usrkl, ale ona tu svou vypila, jako by to byla voda. Poté se zatvářila zvláštně. "Chutná to - legračně."

Vlastně to bylo velice dobré víno, a když vezmu v úvahu, že nevím, z čeho bylo vykvašené, chutnalo jako prvotřídní bílé z civilizovaných světů. "Tobě nechutná?"

"Ne - teda jo. Jen je to - jiné."

Servírka se záhy vrátila, aby přijala objednávku, kterou jsme jí nadiktovali a uvolnili se. Napadlo mě, že by buď víno, nebo něco v jídle mohlo obsahovat drogy, ale starosti mi to nedělalo. Čekal jsem to.

Přes stůl jsem se podíval na Ching, které se už začínaly trošku lesknout oči a jen na mě hleděla a usmívala se. Byla malého vzrůstu a alkohol byl pro ni něco nového, takže na ni bude účinkovat. Vzdychla: "Fakt se cítím dobře. Uvolněně." Natáhla se po lahvi, nalila si další skleničku a celkem rychle ji vypila. Já jsem samozřejmě pořád ještě usrkával ze své první a konečně jsem se poprvé od chvíle, kdy jsem se probral na vězeňské lodi, cítil skutečně lidsky a normálně.

Ať už byli lidi z téhle Opozice kdokoliv, bylo to to nejcivilizovanější podzemní hnutí. A ať už bylo v jídle cokoliv, nechali nás dojíst dřív, než se nám tak nějak ztratilo vědomí, aniž bychom si toho všimli. Napůl jsem to očekával, takže jsem mohl uvést v činnost mentální obranu, aby zablokovala případné účinky - ale tím bych překazil celý plán.

Probral jsem se v zapáchajícím tunelu, kde se kolem mě vznášelo několik tmavých postav. Smrdělo to tam fakt strašně, jako neředěné splašky, a nebylo třeba žádné výrazné mozkovny, aby si člověk domyslel, že jsem se ocitl někde dole v kanalizačním systému pod městem.

To, co použili, nebylo víc než lehké hypnotikum, jehož účinky bych dokázal velmi snadno zdolat. To ale nebyla věc, které by měl být schopen Tarin Bul, takže jsem prostě přenastavil svou mysl, zatímco jsem zůstával přibližně na stejné úrovni otupění, jakou by způsobila ta droga či co to bylo - ale substanci nahradila autohypnóza. Kdyby bylo možné agenty odrovnat pomocí tak prostých chemických prostředků, jejich náročná výchova a trénink by přišel vniveč.

I když stály velmi blízko, nedokázal jsem ony tmavé obrysy zcela rozeznat. Buď na sobě měly všezahalující černé hábity s kapuci, anebo používaly nějaký druh rušícího pole.

"Probouzí se na úroveň jedna," oznámil ženský hlas.

"No už bylo načase," odvětil jiný - chraplavý mužský. "Hele, nechejte mě, ať ho prohlédnu." Klekl si velmi blízko ke mně a černá přízračná ruka mi otevřela jedno oko, zkontrolovala puls a provedla ostatní rutinní zkoušky. Pak se zase postavil a vypadalo to, že je spokojený. "Je to v pořádku, Sestro 657, chceš si ho vzít?"

"Tarine Bule - slyšíš nás?" zeptal se mírně ten ženský hlas.

"Ano," odpověděl jsem otupěle.

"Chápeš, že tohle je bod, ze kterého není cesta zpět? Že nám můžeš ještě teď říct, abychom tě vrátili zpátky a pak už o nás nikdy víc neuslyšíš? Ale pokud budeš pokračovat, odevzdáváš se nám, takže kdybys Opozici kompromitoval nebo zradil, zaplatíš svým životem?"

"Chápu," sdělil jsem jim. "Nepřišel jsem sem proto, abych se vrátil zpátky."

Zdálo se, že se jim to líbí. "Velmi dobře," prohlásila Sestra 657, "tak vstaň a následuj nás."

Udělal jsem, co mi přikázali, přičemž jsem si vděčně všiml, že mě položili na suchou dřevěnou plošinu a ne do toho sajrajtu kolem. Přes řeku bahna, někde pod Rochande, jsme procházeli po vyvýšených plošinách a byl to tak složitý labyrint, že i ti, co v něm pracovali, by potřebovali mapu, aby se v něm vyznali. Ale ne tihle lidi; věděli přesně, kam jdou. I přes obrátky a odbočky jsem si byl celkem jistý, že bych se dokázal dostat nazpátek tam, odkud jsme vyšli, ale to mi nijak nepomohlo. Neměl jsem žádnou jistotu, že se to místo nachází někde v blízkosti kavárny, protože jsem netušil, jak dlouho jsem byl mimo.

Nakonec jsme zabočili a přešli přes asi tři metry dlouhou provizorní plošinu. Ta vedla k otvoru ve zdi tunelu, za kterou se nacházela spoře osvětlená místnost plná údržbářského vybavení. Na světlo se vynořilo několik dalších obrysů, dohromady s mými únosci jich tedy byl přibližně tucet, což bylo dobré. Vzhledem k množství lan, sond, kabelů a plechovek se záplatovací hmotou tam nezbude místo pro mnoho dalších.

Když mě před sebe posadili na bednu, uvolnil jsem se. Ta látka, co mi dali, by už teď stejně z mého systému vyprchala a oni by byli první, kdo by si to uvědomil.

Sestra 657 se zdála být vůdce. Tohle byl skvělý nápad, používat jenom důvěrné oslovení a jednoduché číslo. To číslo s největší pravděpodobností znamenalo, že je na žebříčku postavená fakticky vysoko - jak se ukázalo, předpokládal jsem správně, že čísla označovala buňku a město a jen jedno z nich patřilo jednotlivci v rámci buňky.

"Popatřete na možného bratra," zanotovala Sestra 657. Jen jsem doufal, že tu nestrávím noc blbým tlacháním a těmi pitomostmi s tajnou lóží. "Dáváme mu číslo 6137. Je vzhůru, bdělý a připravený na otázky."

"Bratře - proč se chceš postavit proti vládě?" zeptala se mě nějaká žena vzadu.

"Protože jsou to blbci," odvětil jsem, což vyvolalo několikeré zachichotání.

"Bratře - proč se chceš přidat k nám?" otázala se jiná žena.

"To vy jste zlanařili mě," podotkl jsem. "Právě teď jste ve městě jediní, takže fajn, přidám se. Ale ve skutečnosti nechápu, o co vám jde a možná že jsou vaše nápady jak řídit Medúzu ještě horší než ty, co má vláda."

Ozvalo se šeptání, jako bych řekl něco, co jsem neměl, já však chtěl jednat upřímně. Z toho mála, co jsem dokázal zaslechnout, zaznívalo znepokojení nad tím, jak jsem přes své mládí domýšlivý a sebejistý.

"V tomhle má pravdu," zasáhla Sestra 657, čímž umlčela šeptání. "O sobě jsme mu neřekli vůbec nic. Možná bychom to měli udělat, než postoupíme dál." Otočila se ke mně. "Bratře 6137, my se s přísahami, potřásáním rukou a ceremoniemi nezatěžujeme. To je pro pověrčivé masy. Tudíž bych tě měla informovat, že jsme jako většina skupin tohoto druhu více jednotní ve svém odporu proti současné vládě, než jsme v otázce, čím ji nahradit. Přesto by se s

tímhle světem dalo dělat víc než současná společnost dovoluje, a dalo by se to dělat efektivně, aniž by tě vláda sledovala i na záchodě. Jsme silní, mocní a máme dobré postavení; ale zatím se nám ještě vyhýbá možnost uskutečnit převrat. V tuhle chvíli se soustředíme na nabírání rekrutů, získání co největšího množství technických informací místního charakteru z každého místa a na to, abychom byli v každém větším populačním centru Medúzy. To je začátek."

Přikývl jsem. "Ale stejně tak byste se mohli stát jen mocným debatním kroužkem," namítl jsem. "Koukněte, narodil jsem se a byl jsem vychován pro politiku. Kdyby se věci vyvíjely jinak, byl bych namísto sezení tady a čekání na pasažéry za pár let v planetární administrativě. Nesnažte se mě ochraňovat nebo přemýšlet o mně jako o dítěti. To nechávám lidem, u kterých chci, aby mě podcenili. Například si myslím, že byste měli vědět, že MS o vaší přítomnosti v Rochande ví a nasadila mě jako návnadu."

Po tomhle mém prohlášení se ozvalo hodně šoupání a lapání po dechu. Nakonec se vůdkyně zeptala: "Jsi si jistý, že víš, co jsi právě řekl?"

Kývl jsem. "Proč to skrývat? Vy jste jednoho od nich vyčmuchali a oni zase získali informace od dalšího, takže já jsem byl logickou vějičkou. Proto mě protlačili do práce, která by mě přivedla sem. Stručně řečeno, už mi lezlo pořádně na nervy, když jsem na vás čekal."

"Přiznává, že pracuje pro MS!" téměř vykřikla jedna žena.

"Odstraňte ho - hned!"

"Kdybych byl opravdu výkonným agentem nebo špehem MS, tak to, co jsem vám právě řekl, bych udělal jako poslední věc na světě," upozornil jsem je - ve skutečnosti nepravdivě. To vzplanutí mi dělalo starosti. Amatéři. Zatracení amatéři, co si hrají na revoluci! Doufal jsem v něco víc.

"A oznámíš MS, žes nás kontaktoval a přidal se k nám?" zeptala se Sestra 657.

Přikývl jsem. "Jistě. Takže budete muset spíchnout něco obzvláštního, čím bych tu majorku tvrdou jako skála nakrmil, jinak mě seberou a hodí na stůl psychiatrům. To už jedné z vás udělali - žádná jména neznám - před několika málo měsíci, byla to nově příchozí jako já, a rozvařili jí mozek. Nechci, aby se něco takového stalo i mně, takže jestli jste tak mocní, jak tvrdíte, očekávám vaši ochranu."

Pravděpodobně jediný muž v místnosti - kromě mě - se poprvé postavil. "Mluvíš rozumně, mladíku. Jsi velice bystrý. Možná až moc. Skoro o tobě pochybuji. Říká se, že Kerbeřané dokáží vytvořit roboty jakéhokoliv tvaru a velikosti, které od člověka nerozeznáš. Takové, kteří si umí osvojit rysy charakteristické pro kterýkoliv ze čtyř Wardenových světů."

"Nejsem robot," ujistil jsem ho, "ale tahle informace mě zajímá." Odmlčel jsem se, jako bych přemýšlel o něčem závažném. Pak jsem nasadil výraz a postoj, jako že jsem dospěl k nějakému závěru. "Vlastně se vám chystám sdělit něco, co není dokonce ani v mých záznamech. Něco, co neví nikdo na Medúze a předpokládám, že ani na Halstansiru. Doma jsem byl práskač. Nepocházím ze šlechtitelské skupiny pro administrativu, ani z jejich škol. Copak si myslíte, že by vysoce postavený úředník mohl vniknout na recepci a useknout mečem hlavu špičkovému politikovi? Ne, z důvodů, které jsou starou historií a nemají s vámi nebo s kýmkoliv jiným co dělat, pocházím ze šlechtitelské skupiny zabijáků."

Tak. Pěkná čistá lež, díky které jsem mohl být trochu víc sám sebou, zatímco jsem zároveň chránil svou skutečnou identitu a účel svého pobytu tady. Kdo ví? Moje logické vývody byly natolik dobré, že to dítě skutečně mohlo být z mé vlastní líhně. Rád bych si to myslel. Vždycky mě rozhodí, když amatér odvede práci tak čistě.

A oni to spolkli s háčkem, prutem i navijákem jenom proto, že to doopravdy dávalo smysl. Při prvním setkání jsem si vybudoval přinejmenším společenský postup. Jak říkám, amatéři.

"To o tobě a o tvém chování mnohé objasňuje," pravila Sestra 657. "Jestli je to tak, pak jsi mnohem cennější rekrut než jsem, než jsme původně doufali."

Zajímavé přeřeknutí. Naznačovalo to, že já znám ji a ona zná mě, přičemž já zase tolik starších lidí na Medúze neznal. Přesto se zdálo, že si své chybičky není vědoma, a tak pokračovala.

"Náš čas pro tuhle záležitost je vyčerpán," oznámila. "Navrhuji, abychom mu podali lehké hypnotikum a vrátili ho do kavárny. Později, tento nebo příští týden, budeš, 6137, povolán k závodnímu psychiatrovi na rutinní vyšetření. Jedna z našich přispěje k tomuto vyšetření se svou troškou, takže si prověříme, zda nám říkáš pravdu. Pokud projdeš, připojíš se k naší skupině a na setkání budeš odcházet stejným způsobem jako teď, z různých malých kaváren, jenže bez drog. Námitky?"

Zakroutil jsem hlavou. "Na tu záležitost s psychiatrem ne. Ale navrhuji, abyste i nadále používali Gringol, alespoň pro mě. Vzhledem k tomu, že jsem jak sledován, tak povinen hlásit se MS, bylo by naprosto nesmyslné kompromitovat jiné kavárny a podobná zařízení. Všichni ostatní mohou používat různá místa - ale mně nechte tu kavárnu. Nakonec mi možná někam připevní vysílač, kdy o jednom budu pravděpodobně vědět, ale o druhém ne. Předpokládám, že na takové věcičky máte nějaké detekční zařízení. Pokud nemáte, ukážu vám během následující jedné nebo dvou schůzek, jak je sestavit. Stejně budou předpokládat, že jakékoliv selhání takového přístroje máte na svědomí vy."

"Proč mám pocit, že jsme se zrovna my přidali k němu?" zavrčela jedna žena vepředu. Usmál jsem se.

Musím přiznat, že jednali jemně. Ching sice ztratila vědomí, ale po opatrném podávání dalších dávek hypnotika - což byl vzhledem k tomu, že cokoliv jiného by wardeni okamžitě eliminovali, extrakt z místních rostlin - si sotva uvědomovala, že vůbec uplynula nějaká doba. Jako většina lidí reagovala na hypnotika velmi přístupně, takže přijala přiměřeně romantický scénář odehrávající se v kavárně a její blízkosti, který, jak mě Opozice ujistila, bude mít podporu i v záznamech MS.

Navečer jsem se z terminálu poslušně nahlásil majorce a druhý den samozřejmě MS provedla, jakmile jsme se vrátili do Gray Basin a dali si něco k jídlu, další "náhodné předvedení". Tentokrát nás sebrali oba, i když jsme byli po příchodu na velitelství odděleni.

Majorka, jejíž jméno, jak jsem zjistil, bylo Hocrow, se velmi zajímala o můj referát, který byl nepochybně prověřován a ověřován bezpočtem skanerů a senzorů. Opravdu jsem o tom nepochyboval - tentokrát pro mě totiž měla i křeslo a trvala na tom, že v něm musím sedět. Přesto jsem se jich vůbec nebál - nejen že jsem dokázal kontrolovat skoro všechny své důležité tělesné ukazatele tak, aby ty přístroje viděly, cokoliv jsem si přál, ale pojistil jsem se i tím, že jsem říkal jen čistou pravdu, přičemž zbytečné detaily jsem samozřejmě vynechával.

"V celé oblasti pod kavárnou a v každé údržbářské místnosti máme monitory," zabručela majorka, "a jakmile bylo jasné, že ses nemohl ztratit nikde jinde, provedli jsme úplnou prověrku. Nic se neobjevilo. Jak je to možné?"

"Jeden kanál vypadá úplně stejně jako druhý," upozornil jsem. "A většina z nich je skoro po celou dobu naprosto prázdná. Pak je strašně jednoduché napíchnout se na monitory a nahradit obrázek starým záznamem toho, co kanály dělávají."

Přikývla. "A všechny monitory tam dole jsou napojené na jeden kabel, aby se ušetřilo. Mohla bych je propojit každý nezávisle, čímž bych jim způsobila nekonečné starosti, ale to by byl dost průhledný plán."

"Nehledě na skutečnost, že by to bylo nejen průhledné, ale zároveň by to stálo i hromadu peněz a trvalo by vám to měsíce, pokud byste to neprovedla v celém městě, zatímco oni by se mohli přesunout do jiného kanálu. Ale vy už jste určitě věděli předtím, že se scházejí v kanalizaci."

"Věděli. Každopádně je to nejlogičtější místo. Ale jakýkoliv pokus napíchnout ten kabel by měl zalarmovat všechny možné indikátory v Kontrolním."

"No, existují dvě možnosti. První je, že v Kontrolním někoho mají, a ten někdo může být zrovna na tom správném místě, aby něco podobného zaretušoval, když je to nutné. Druhá možnost je, že jste prostě byli technicky předstiženi. Váš systém je sice pořádně propracovaný, ale pro tým konfederačních techniků by bylo snadné ho porazit, což víte sama líp než já."

"Naznačuješ snad, že za touhle skupinou stojí Konfederace?"

"Vypadá to pravděpodobně - ale jen nepřímo. Možná ty chytrolíny zásobují z něčeho podobného, jako je hlídková loď nebo jejich vlastní satelity, ale ti lidi jsou místní. Nevím - přes ta svá technická kouzla mi připadali jako děti hrající nějakou hru, něco jako nebezpečnější verzi snahy o obelstění automatických dveří ve vlacích a v busech. Oni si hrají na revoluci, alespoň ti, co jsem viděl, to dělají."

Hocrow se na mě na moment zadívala. "Je to, cos jim povídal o tom, že jsi vlastně šlechtěný vrah, pravda?"

"Jo, je. Taky za to zaplatili pořádný balík. Byl jsem otcova dalekonosná skrytá zbraň v mocenské hře, kterou plánoval. Vyhmátli ho dřív, než byl hotový nebo než jsem byl já dost starý, abych mohl konat, a přiznávám, že jsem byl tenkrát příliš mladý - příliš emotivní."

"Takže kdyby se to stalo teď, tak bys otcovu smrt nepomstil?"

"Ale jasně že pomstil - ale nenechal bych se chytit."

Převracela si to v hlavě, seděla tam a několik minut se dívala do stropu. Nakonec si sama pro sebe přikývla. "To je to, co mě předtím na tobě nedávalo spát. Sedí to. Hodně to vysvětluje."

Znovu se rezervovaně usmála. "Zdá se, že jsi na špatném místě. Měl bys být v MS."

Zvedl jsem obočí. "Já myslel, že jsem. Co tady jinak děláme?"

Vzdychla. "Jedna věc mi ale dělá starosti. Jestliže máš všechen ten přípravný výcvik a speciální určení, jak vůbec zjistíme, na které jsi vlastně straně?"

Zasmál jsem se. "Na tom nesejde, mám jen omezené zkušenosti. Pokud si vy a celý ten váš štáb monitorů, psychiatrů a podobných nemůžete být jistí mnou, pak je váš systém příliš vratký, než aby měl v dlouhodobém výhledu vůbec nějakou šanci na přežití. Buď svou práci umíte, anebo byste to měli vzdát."

Byla to sice neomalenost, skoro opovážlivost, ale zároveň bylo jisté, že to zapůsobí na ego každého správného policajta, protože to byla, stručně řečeno, pravda. Skutečnost, že jsem byl vycvičený, abych porazil jakýkoliv systém, neznamenala, že jsem sám nemohl být poražen. Znamenalo to jen tolik, že oni musí umět svou práci. "Takže co s tím psychiatrickým vyšetřením?" zeptal jsem se jí. "Můžete mě přes něj dostat?"

"Pro někoho s tvými předpokládanými schopnostmi by to měla být hračka," posmívala se mi. "Přesto než odsud odejdeš, můžeme s tvou pomocí pár věcí vylepšit. Řeknu technikovi."

"To bude stačit," ujistil jsem ji. "Ale nechystáte se udělat nic tak bláznivého, jako že seberete zaměstnance kavárny, že ne? Všichni v tom musí zůstat se mnou, alespoň v buňce, která je vedle té mojí. Když to bude možné, vystopuju je a zaměřím. Mám v úmyslu být pro organizaci natolik nepostradatelný, že budu jen stoupat v hierarchii. Pokud jsou všichni takoví amatéři jako tihle lidi, žádný skutečný problém nemáte, je to jen nepříjemnost. A co na tom, že si dokáží se systémem pohrávat, když jsou pořád uvěznění uvnitř? Ale jestliže je v nejvyšších úrovních někdo nebo nějaká skupina schopná doopravdy využít to, co mají, pak se s ním nebo s nimi chci setkat."

Vrhla na mne svůj ocelový pohled. "Proč?"

Zašklebil jsem se. "Protože chci vaši práci. Protože bych byl možná rád prvním ministrem dřív než mi bude čtyřicet. Nebo možná tím, kdo prvnímu ministrovi říká, co má dělat."

"Jsi ambiciózní, co?"

Pokrčil jsem rameny. "Jsem mladý."

Kapitola sedmá
Práce pro obě strany

Ta záležitost s psychiatrem nebyla žádný problém. Nejhorší na tom bylo vlastně jen to, abych neprozradil, že o těch

mašinkách vím víc než technička. A také se předpokládalo, že jako člověk, který byl déle než rok po spáchání vraždy sledován psychosondami, budu mít s těmihle věcmi určitou dávku zkušeností a budu je důvěrně znát.

Rutinní psychovyšetření bylo sestaveno tak, aby zachytilo problémy dřív než se tyto vyvinou v něco, co by mohlo způsobit opravdové potíže Cechu a celému systému. Zatím co jsem procházel testem, zjistil jsem díky nedbalé konverzaci další informace zařaditelné do mého souboru.

Na Medúze neexistovala škola pro psychiatry; všichni psychiatři narození ve Wardenově systému byli školeni na Kerberu. Tudíž bylo logické, že Opozice může mít také kerberský původ. Jistě, neměl jsem žádný důkaz, ale technologická odbornost na takové úrovni, zkombinovaná s natolik amatérským a naivním společenstvím lidí, vedla nutně k závěru, že jsme - tedy Opozice - nástrojem rozšířeného podzemního hnutí Konfederace, jehož hlavním úkolem, alespoň na Medúze, bylo zorganizovat se a čekat, dokud nás nebude potřeba.

Se členy buňky jsem vycházel dobře, zvláště od chvíle, kdy jsem zavrhl ten pitomý plášť s kápí a závoj, které používali ostatní. Sakra, všichni stejně věděli, kdo jsem, tak proč blbnout s takovými zbytečnostmi? K mému zklamání i většina z ostatních patřila k Přepravnímu cechu - chtěl jsem svou základnu rozšířit - i když nejméně dva členové měli dost vysoké šarže. Ale byli to tak horliví amatéři, že jsem měl pocit, že je musím víceméně vést a možná též připravit nějakou návnadu pro ty nahoře. Proto jsem na jednom setkání odpálil opravdovou bombu. Zrovna probírali obvyklé téma svého debatního kroužku o tom, jaké problémy by přineslo zničení systému narozdíl od využívání jeho nedostatků, když jsem je přerušil. "Myslím, že mám naprosto jasno v tom, jak zcela zničit vliv MS na Medúzu." V nastalém tichu byste slyšeli spadnout špendlík.

"Tak? S jakým mistrovským plánem přišlo naše superdítě tentokrát?" zeptal se nakonec jeden z nich.

"Dovolte mi povědět vám něco o hararech," začal jsem. "Ti jsou příliš obrovští na to, aby pořád jenom nejedli, a příliš velcí a tlustí na to, aby někdy něco ulovili. Přesto je v divočině spousta hararů. Pamatujete na některé babičkovské historky, které se o nich vyprávějí?"

Přikyvovali, potřásali hlavami a mručeli, až nakonec někdo řekl: "Ale těm blbostem nikdo nevěří."

"Na světě, který byl obydlený za tak krátký čas, je skoro vždycky pro takové historky dobrý důvod," podotkl jsem. "A hararové se do nich dokonale hodí. Umí měnit tvar. Umí to udělat tak, že vypadají jako ostatní, známější věci, takže pak jen sedí na zadku a čekají, až se kořist přiblíží. Možná ji dokonce dokáží přilákat. Ale tak jako tak dokáží měnit tvar. Myslím, že na primitivní úrovni mají něco málo z těchto schopností i tubrové. Ti mají ocas s koulí tuku na konci, který vypadá jako jejich krk. Proč? Krk bez hlavy nebo tuková koule neoblbne žádného predátora, kterému jde o přežití. Myslím, že když musí, udělají to tak, že ta tuková koule vypadá úplně stejně jako jejich tečkovaná hlava. Všichni mění barvu, aby splynuli s prostředím tak, jako to dělávají skoro všechna zvířata na Medúze. Sakra, dokonce i my to určitým způsobem děláme."

"Ale to jsou zvířata," poznamenal kdosi. "Co to má společného s námi, i kdyby to byla pravda?"

"Myslím, že lidé to umějí taky. Skutečnost je taková, že Wardenovy buňky tvořící naše těla jsou základními živými buňkami pro rostliny i zvířata. Nejsou jako normální lidské, rostlinné nebo zvířecí buňky, spíše se podobají sobě navzájem než běžným buňkám. Chrání nás před chladem a horkem a dokonce i před hladověním, bez jakéhokoliv omezení. Když máme vzduch a vodu, můžeme, pokud musíme, žít kdekoliv a téměř z čehokoliv. Příroda je opravdu pořádně důsledná. Měnění tvaru je prostě praktická vlastnost pro přežití, kterou dokáží wardeni vyvinout."

"Tak proč to neumíme my?" chtěl někdo vědět.

"Protože nevíme jak. Mám za to, že kdybychom se ocitli v divočině, přišla by tahle schopnost víceméně přirozeně. Ale ona existuje, dokonce i tady. Viděl jsem, jak se rány hojí tak rychle, že to lze skoro pozorovat. Viděl jsem, jak tři lidé, které znám, změnili pohlaví tak dokonale, že byste přísahali, že už se tak narodili. Jestliže dokážeme dosáhnout něčeho natolik absolutního, určitě také dokážeme jakoukoliv změnu vzhledu či podoby."

"Možná to tak je," vložila se do hovoru Sestra 657, "ale nikdo nedokáže tyhle věci ovládat, takže nám nejsou k ničemu."

"Já myslím, že je možné je ovládat. Myslím, že nám hararové a ocasy tubrů ukazují, že to jde. U nich je to pravděpodobně instinktivní záležitost, ale ta schopnost tu je. Jde jen o to objevit způsob, jak to udělat. Jsem přesvědčen, že vláda to ví. A protože to ví, dala si velkou práci s tím, aby to zamlčela. Systém je založený na vizuálním a zvukovém dozoru. Kdyby každý vypadal a mluvil úplně stejně jako někdo jiný, mohl by používat kartu toho někoho, jako kdo by vypadal. Nahraďte někoho - téměř kohokoliv, kdo má hrubým odhadem vaši velikost - a můžete chodit, kamkoliv by šel on nebo ona, a monitoři nikdy tuhle záměnu nezachytí. Například mnoho kanceláří MS samo monitoring nemá. Pozorovatelé jsou neradi pozorováni a někdy potřebují pár míst mimo záznam. Relativně malá skupina lidí, schopných změnit se, by mohla přijít do MS jako vězni a skončila by tím, že by nahradila každého ve vedení. Koordinované úsilí by způsobilo takové zhroucení systému, že už by to nešlo jen tak napravit."

"Od něj to zní tak jednoduše," zamumlal další mužský člen.

"Ne, není to jednoduché a celý plán není bez rizika. Někteří lidé by zemřeli. Byla by třeba velká příprava, která by po co nejdelší možnou dobu zabránila odhalení. Ale naše skupina má dost lidí umístěných ve vrcholných úrovních, kteří by mohli hned zfalšovat záznamy - používají stejný princip, o jakém tady mluvím, jen v omezenější míře. Chápou, že totalitní vláda závisí na kontrolní technice a je v bezpečí, jen dokud tahle technika funguje a dokud ji mají v rukou. Už jim začíná pomalu hrabat z toho, že ten jejich systém porážíme a to jsme ani neudělali nic, co by je ohrožovalo. Vezměte jim důvěru v jejich systém tím, že si nebudou jistí, zda je ta osoba na jejich záznamech opravdu tím skutečným člověkem a lidé ve vedení začnou být zuřiví, naprosto paranoidní a budou se bát. Zatřepete s tím a ono se to převrhne. Celé je to mnohem křehčí než vám namlouvali."

Tím jsem rozpoutal divokou debatu, kterou ukončila poznámka Sestry 657. "Všechno tohle může být pravda - jestliže je skutečně možné ovládat tělo. A to je opravdu velké ‚Jestliže'."

"Nejsem si jistý, zda to ‚jestliže' je," odvětil jsem. "Podívejte, my jsme na žebříčku Opozice zatím pořádně nízko, ale někdo tam úplně nahoře je velmi bystrý a ve velmi vysokém postavení. Pokud tenhle nápad protlačíme dost nahoru, mohli bychom to vědět s jistotou. Mohla byste to zařídit?"

"Pokusím se," ujistila mě, "ale pořád si myslím, že je to jen pohádka."

Pobýval jsem na Medúze už déle než šest měsíců, když jsem konečně dostal odpověď. Řeknu o nich asi tolik - ať už byl na špici kdokoliv, byl až extrémně opatrný. Informace, jakmile dorazila, byla zároveň dobrá i špatná a nepatřila k těm, které se dají okamžitě použít.

Ano, všichni lidé na Medúze mohli potenciálně měnit tvar, ale abyste takové změny dosáhli, museli jste v sobě nejprve vyvolat vnímání wardenů a jejich propojení jednoho s druhým. Když už jste tohoto vnímání dosáhli - jakési schopnosti "rozmlouvat" se svými wardeny - mohli jste přes hypnózu nebo psychopřístroje dosáhnout toho, co jste potřebovali. Potíž byla v tom, že nikdo nikdy nezjistil jak toho dosáhnout. Ano, bylo to možné a muselo se to dít, ale ti, kteří to dokázali, neuměli vysvětlit, jak toho dosáhli, anebo přesně popsat, jaký je to pocit. A ani to nedokázali naučit ostatní. A dokud jste nezískali ten "pocit komunikace", jak tomu říkali, tak veškerá hypnóza ani všechny psychopřístroje světa nedokázaly tuhle zatracenou věc vyvolat.

Všeobecně se soudilo, že lidé, kteří tuhle schopnost měli, se s ní narodili, přinejmenším s její latentní formou, a nedalo se jí naučit. Vláda strávila chvíli tím, že takové lidi hledala a odvážela je do speciálních táborů izolovaných od všeho a všech ostatních. Doufala, že tu schopnost vypěstuje, ale celý plán ztroskotal. Existovala hlášení, že to mnoho z Divokých dokáže a často také dělá, ale zda jde o úmysl nebo o reakci na kruté podmínky, ve kterých žijí, to se nevědělo.

Reakce na podnět, to byla odpověď. Ale co podnítilo tento "pocit", aby se rozvinul? Najdi ho a máš klíč - ale zdroj Opozice při jeho hledání neuspěl a ani v něj nevěřil, alespoň oficiálně ne. Přesto, pokud buď určité sociální podmínky, anebo psychiatři dokáží vyvolat změnu pohlaví, pak musí existovat způsob, jak vyvolat i zbytek.

Ten samý "pocit" byl jistě zodpovědný i za bájné schopnosti vládců Lilith, i když ani tam nebyly tyto schopnosti určené masám a nedalo se jich dosáhnout. Buď jste je měli, nebo ne. Bylo to skličující pomyšlení, protože stejné by to mohlo být i tady. Protože ani já, ani nikdo z lidí, které jsem znal, nemusel tuhle schopnost mít.

Nicméně na Charónu a Kerberu ji měl každý, alespoň do jisté míry. Na Charónu musel mít takový člověk výcvik; na Kerberu byla tahle schopnost neúmyslná, automatická a univerzální. Rozdílnost mezi všemi třemi ostatními světy při hledání medúzanského klíče nikterak nepomohla.

Přestože jsem byl varován, vzpomínám si, jaký jsem zažil šok při prvním setkání se změnou pohlaví. Nešlo o nic postupného - že by se určitá osoba měnila postupně - bylo to překvapivé a odehrálo se to doslova během pár dnů. Medúzanská společnost byla tím nejméně sexistickým spolkem, s jakým jsem se kdy setkal. Jo, jistě, na civilizovaných světech sice existovala úplná sexuální rovnost, ale obě pohlaví byla rozdílná fyzicky, hormonálně a nikdy nebylo skutečně možné, aby jedno pohlaví plně porozumělo tomu druhému. Nikdy totiž nebylo jedno druhým. Na Medúze jste se mohli stát jak jedním, tak druhým a to buď díky nějakému divnému pravidlu wardenů, anebo díky psychiatrickým sezením, a to proto, že jste to chtěli - což bylo vodítko k mé teorii, její potvrzení. Jestliže šlo vyvolat něco tak drastického, jako je změna pohlaví, šlo vyvolat jakoukoliv změnu, jen kdybyste měli správný klíč.

To mě přivedlo k Divokým. Nikdo o nich vlastně příliš nevěděl kromě toho, že mají primitivní lovecko-sběračskou kmenovou společnost. Na Medúze se o nich nešířily žádné romantické legendy; samotné pomyšlení na život mimo elektrickou energii, přepravní vymoženosti a automatizovaně dodávanou stravu děsilo i ty nejodvážnější Medúzany. Sice mě to rozčilovalo, ale chápal jsem to. Méně pochopitelné už bylo, proč medúzanská vláda vůbec Divoké trpí. Nesloužili žádnému viditelnému cíli, společnosti nepřispívali ničím - i když, pravda, ani si od ní nic nebrali -a byli naprosto nekontrolovatelnými, nezávislými živly vlastnícími tu část světa, která byla divočinou, což byla jeho většina. Z vlastní hořké zkušenosti jsem věděl, že pro totalitářské smýšlení Ypsira a jeho kumpánů by byla samotná existence takových banditů nepřijatelná. Podle nich nemohl člověk zůstat svobodný a bez pout dlouho. Tím jsem si byl naprosto jistý, pokud neexistovala jedna ze tří následujících podmínek:

1) odváděli vládě užitečné, cenné nebo nezbytné služby - vysoce nepravděpodobné;

2) vůbec neexistovali -ještě nepravděpodobnější; anebo

3) ať už Medúza dokázala cokoliv, neuměla je pochytat.

A teď jsem měl odněkud seshora spolehlivé zprávy o tom, že Divocí pravděpodobně mění svůj tvar, že jsou na tom přinejmenším stejně jako hararové. Takže třetí varianta se zdála být, logicky, nejpravděpodobnější. Medúza je chtěla, ale prostě nebyla v pochytání těch primitivních lidiček úspěšná. Tento závěr také vedl k otázce, nakolik primitivní doopravdy mohou být. To jsem však mohl zjistit jen tak, že bych je spatřil na vlastní oči. Jestliže to skutečně je jen tlupa kmenového druhu, žvýkající kořínky a chrochtající, zůstanu u nich trčet a nebudu mít štěstí.

Práce pro obě strany pro mě právě v tuto chvíli znamenala výhodu, ale taky nemohla trvat věčně. Majorka mě nechá na vodítku volně pobíhat jen potud, pokud ji budu krmit informacemi, které budou buď užitečné, anebo povedou k jiným užitečným informacím. Kdybych ji nechával moc dlouho na suchu anebo kdyby se rozhodla, že už jsem získal, co se dalo, pak jsem věděl, že by má budoucnost bez ohledu na její tvrzení nebyla nikterak zářivá a bylo by to i mé poslední určení. Byla dobrý agent s tím správným čichem na potíže a ve mně čichala zradu.

Na druhé straně, bez ohledu na to, jakým bylo tohle debatní fórum zklamáním, báli se medúzanské vlády a MS tak moc, že by zabili při první známce dvojí hry. Vzhledem k tomu, že to byli tak nervózní amatéři, nebude moc dlouho trvat a nejméně dva z nich ztratí trpělivost a postaví se proti mně. Muž uprostřed žije vždycky na vypůjčený čas.

Asi nejsvětlejším bodem bylo, že si obě strany uvědomily, že nejsem natolik sentimentální, aby proti mně mohli použít Ching. Opravdu mi na ní záleželo. Stejně jako bylo těžké si to přiznat, musel jsem i připustit, že mi bylo mnohem

lépe, když jsem ji měl u sebe, i když tam jen prostě byla a něco tiše dělala ve stejné místnosti, než při těch několika málo příležitostech, kdy jsem byl sám. Rád bych si myslel, že mé city byly spíše otcovské než cokoliv jiného. Pro někoho s mým zaměstnáním bylo smrtící vytvořit si jakýkoliv druh náklonnosti - o to více tady a teď. Byl jsem přesvědčený, že ostatní lidi potřebuji jen jako nástroje nebo prostředky k dosažení svých cílů, ale tak nějak jsem si uvědomil, že Ching potřebuje mě.

Bylo by nepatřičné a nefér zatahovat ji v nepravidelných intervalech při našem pobytu v Rochande do kavárny, pak ji na nějakou dobu pro jistotu uspat a ukrýt se. Nejenže by to bylo nepraktické, ale brzy by se z toho stala rutina, které by se snažila ze všech sil vyhnout. Vlastně to byla Hocrowina technika, co mi přineslo odpověď a pomoc. Ching už věděla, že mám něco s MS, ale důvěřovala mi. Takže když jsem byl podruhé u Hocrow, dokázal jsem se jí vymluvit a využít tuto techniku, abych zesílil její hypnózu. Pomocí jednoduchého posthypnotického příkazu jsem z ní mohl udělat buď naprosto loajálního příslušníka medúzanské společnosti, nebo zcela oddaného stoupence Opozice, takže mě doprovázela v roli, kterou jsem zrovna hrál - až na to, že v ni věřila. Protože už jsme znali jejich prověřovací procedury, bylo doopravdy snadné nahrát to tak, aby prošla bezpečnostními prověrkami Opozice.

Mezitím pokračovala rutina. Ching byla dostatečně bystrá, aby pochopila, že je moje, a tím pádem i její, pozice pořád nejistá. Musím připustit, že se mi ta situace nelíbila. Cítil jsem se trochu provinile, že jsem ji do toho zatáhl, ale ksakru, já se o ni neprosil.

Zimní sníh konečně ustoupil jaru a celé se to vleklo, ale měl jsem svázané ruce. Já jsem věděl, že je můj návrh revoluce reálný a ještě jistější jsem si byl tím, že ti ve vedení Opozice nejen že souhlasí, ale mají i prostředky jak, nějakým způsobem, vypustit ten potřebný stimul. Jedinou skutečnou otázkou bylo, proč nejednají. Určitě to nebylo ze strachu ze selhání - teď byli ve slepé uličce a stagnovali - ale kvůli něčemu jinému. Jestliže bych měl pravdu ohledně mimoplanetárního původu tohoto vedení, mohlo by to znamenat, že čekáme na sjednocený, mnohoplanetární postup - ale tady by to nijak nepomohlo, to jsem věděl. Tihle lidé prostě neměli adekvátní výcvik a ani jsme vlastně nevěděli, jakými "pěšáky" budou, až dojde na věc.

Zatím jsem si nebyl úplně jistý, zda bych to měl rozjet sám. Stále jsem byl také polapen v systému a vůbec se mi to nelíbilo. Dříve či později, začal jsem si uvědomovat, se budu muset osvobodit a zariskovat víc, než jsem dosud riskoval. Ale nějak se mi do toho nechtělo. Měl jsem tak málo informací! Kéž bych jen věděl o Divokých víc! Nedokázal jsem si pomoct a přemýšlel jsem, zda i mí dvojníci na ostatních třech světech cítili takový zmar. Jistým perverzním způsobem jsem doufal že ano - nerad bych byl jediným, kdo neuspěl.

Ne že by mi ještě na misi nějak moc záleželo, i když mi trvalo dost dlouho, než jsem si to uvědomil. Jakmile jsem se probudil na té lodi, dokonce ještě před vysazením na planetě, docela jsem se uzavřel myšlenkám na starou dobrou Konfederaci a její důvody a způsoby. Bylo zvláštní, že šlo tak snadno zabouchnout dveře za celým životem - ale naproti tomu jsem to nebyl já, kdo ty dveře zabouchl. Oni mě vyhodili a pak je za mnou neprodyšně uzavřeli.

Ale i tak zůstával prvotní cíl mise i můj osobní cíl stejný. Chtěl jsem svrhnout medúzanský systém a ani trochu by mi nevadilo, kdybych při tom vyřídil i Talanta Ypsira. A zatím jsem byl tady, celé měsíce zavřený v kleci a napůl poražený. K čertu se vším, vlastně jsem ani nevěděl, kde je Ypsir, a i kdybych to věděl, neexistoval způsob, jak bych se k němu mohl dostat.

Co se to tady se mnou dělo? V co jsem se to měnil? Prošel jsem snad při své pouti za hledáním klíče k fyzické metamorfóze nějakou mentální proměnou, které jsem si ani nevšiml?

Stejně jako už se to stalo i dřív, můj další postup si vynutily okolnosti, které byly mimo moji kontrolu. Začalo to pozvánkou na výjimečně naléhavé setkání Opozice, kterého se měli zúčastnit všichni členové buněk. Ve skutečnosti mě to pozvání rozrušilo - možná, ale jen možná se někdo konečně rozhodl pohnout.

V místnosti údržby jsem nenašel jen svou buňku, ale pět samostatných článků, možná šedesát lidí, všechny nacpané v prostoru, který by stěží pojal třetinu tohoto počtu. Vpředu někdo nainstaloval obrazovku a malý rekordér. Vzduch prostupovala atmosféra extrémního napětí, přesto málokdo vyjadřoval nahlas své pochyby nebo se o ně dokonce dělil s někým z ostatních. Bylo nepohodlné, když byly buňky takto seskupené pohromadě, a to nejen ve fyzickém smyslu.

Vysoká žena z jedné z ostatních buněk, přičemž všichni byli jako obyčejně zamaskovaní a zahalení v róbách - dokonce i Ching se zamaskovala, já však stále ještě odolával - se rozhlédla, spočítala nás, načež spokojeně požádala o klid. Znepokojený dav jí rychle vyhověl. S Ching jsme se vyšplhali na hromadu nějakých krabic, takže jsme se nemuseli mačkat a přitom jsme viděli alespoň vrchní část obrazovky.

"Od rady našich vůdců jsme dostali pokyn, abychom vás tady shromáždili a přehráli vám tento záznam," oznámila nám ta žena. "Nikdo z nás neví o nic víc než vy, co obsahuje. Proto pokračujme, jak nejrychleji to jde. Bylo mi řečeno, že se záznamová karta sama po přehrání zničí, takže žádné reprízy nebudou." Vložila kartu do rekordéru a obrazovka se rozblikala.

S tou obrazovkou si mohli ušetřit starosti. Ukazovala jen muže, zamaskovaného a v róbě, který seděl za stolem. O okolí nebylo možné nic říct, ani o planetě původu, a hned od začátku bylo jasné, že i hlas je zkreslený.

"Druhové, soudruzi v opozici proti vládcům Diamantu," začal. "Přináším vám pozdravy. Jak už mohli někteří z vás uhádnout, nejste součástí jen celoplanetární organizace, ale skupiny operující v celém systému, která zasvětila svou činnost svržení všech čtyř vládců Diamantu."

V davu se ozvalo lapání po dechu a nějaké bručení. "Každý z vás má svůj osobní důvod, proč si přeje svrhnout medúzanský systém, a jsou to důvody, kterým dobře rozumíme. Jen proto, že jste součástí rozsáhlejšího plánu, nemyslete si prosím ani na chvíli, že vaše vlastní naděje a cíle jeho součástí nejsou," pokračoval muž. "Ale každopádně události mají ve zvyku dohánět plány, což se přihodilo v tomto případě. Sama Konfederace už proti čtyřem vládcům podnikla jisté kroky a má určitou šanci uspět. Proto tedy nadešel čas vysvětlit vám všechno to málo, co za tím je.

Mimozemská rasa, naprosto cizí všemu, co známe, objevila lidstvo dřív než lidstvo objevilo ji. Tato rasa je nějakým způsobem provázaná s naší domovinou, samotným Wardenovým systémem, a je velmi chytrá a velmi dobře chápe způsob, jakým lidé pracují. Namísto aby válčili s Konfederací, zkontaktovali se se čtyřmi vládci, kteří se společně dohodli, že zničí lidskou civilizaci mimo Diamant."

Teď se ozvalo další šeptání a šoupání a zaslechl jsem útržky obsahující jako "šílené", "urážka" a tak podobně. Tahle skupina, která jakoby právě vyšla z kláštera a ze které jen málo lidí nebo nikdo nepoznal v životě jiné místo než Wardenův diamant, zřejmě tomu muži buď nevěřila, anebo jim byli mimozemšťané úplně šumafuk. Byla to pochopitelná reakce a, jak jsem zjistil, přesně taková, jakou mluvčí očekával. Buď to byl psychiatr, anebo mu řeč připravili nějací odborníci.

"Takže, já vím, že to nevypadá, že by to mělo platit i pro vás, ale skutečnost je taková, že platí. Čtyři vládcové uzavřeli tuhle smlouvu a už ji naplňují. Způsoby, jakými tak činí, nejsou pro vás relevantní, protože jsou zaměřeny proti lidem, kteří nepocházejí z Diamantu. Ale jsou závislé na utajení do poslední minuty. Teď se tohle utajení rozpadlo. Konfederace ví. Ví, ale ne dost. Zbývají jim dvě možnosti. My jsme jednou z nich. Čtyři vládci musí odejít a nahradit je musí čestnější, wardenovsky orientovaní lidé, kteří budou pracovat pro Diamant a ne pro nějakou hromadnou odplatu. Ale ujišťuji vás, že nejsme žádnými nástroji Konfederace. Děláme to pro naše vlastní dobro."

Teď se hezky dramaticky odmlčel, to je fakt.

"Druhá a jediná zbývající možnost ke svržení čtyř vládců a následnému zlikvidování těch mimozemšťanů je prostá. Konfederace, pokud se jí nepodaří učinit první krok, nebude váhat udělat v masovém měřítku to, co se jí nepovedlo s jednotlivci. Navrhují úplné vypálení čtyř světů Wardenova diamantu a vyhlazení každého živého člověka nebo věci na nich."

Další odmlka, při které zavládl už větší neklid a z publika se ozvalo několik opravdu hlasitých poznámek. Zněly zlobně a rozrušeně.

"Mají moc, aby to provedli. Mají k tomu prostředky. A ti mimozemšťané nás nezachrání. Kdyby mohli, nepotřebovali by čtyři vládce, to v první řadě. Proto byla vytvořena tahle organizace čestných, opravdových mužů a žen z celého Diamantu, která je sice na každém světě jiná, ale je tady ne aby zachránila Konfederaci, která pro nás nic neznamená, ale aby zachránila naše domovy, naše světy, samotné naše životy. Vládcové se nestáhnou. Budou bojovat až do smrti, protože cokoliv menšího než úplné vítězství mimozemšťanů je zničí. A vzhledem k tomu, že o nich sami víme jen velmi málo, nemáme důvod si myslet, že by tito mimozemšťané byli i v případě nyní nepravděpodobného vítězství svého a čtyř vládců k nám přátelští. Nemáme na vybranou.

Nicméně každá z planet je rozdílná a musí s ní být zacházeno podle rozdílných metod - a nejlépe se s každou z nich jedná prostřednictvím domorodců. Proto si teď musí členové medúzanské Opozice sednout, popřemýšlet a diskutovat mezi sebou o situaci. Do maximálně dvou týdnů budou buňky požádány, aby předložily své plány akce. My je prověříme a zkoordinujeme, pak vypracujeme samostatný a hlavní plán. My vyhrajeme. My musíme vyhrát. Teď vás nechám, abyste si v jednotlivých buňkách mohli situaci prodiskutovat. S vaší pomocí bude do roka Medúza, MS a samotná idea monitorů rdousících tento svět poražena."

S tím se záznam zastavil, načež okamžitě zavládl zmatek, takže skupinové vedoucí chvíli trvalo, než ho utišila na úroveň tlumeného hučení. Nakonec měla dost klidu, aby zaječela: "Diskuse budou probíhat v jednotlivých skupinách buněk. Ti, kteří mají čísla začínající čtyřkou, odejdou jako první, pak šestkoví, všichni následují své vedoucí. Ti z mé buňky zůstanou zde. Proveďte!"

Všichni ještě chvíli postávali, pak se malá skupina čtyřkových vydala k východu, za ní zbytek, přičemž všichni pořád brblali a mluvili. Pokud jde o mne, byl jsem tímto vývojem dost rozčílený, protože to znamenalo, že se v blízké budoucnosti uskuteční nějaká akce. Fakt jsem si dokázal představit ty bouřlivé debaty, které teď budou při soukromých setkáních následovat. Ale něco mi pořád ještě dělalo trochu starosti. Byla skutečně pravda, že neměli žádný plán, nebo to byla jenom zkouška? A bude pravda pro zúčastněné zklamáním?

Spatřil jsem Sestru 657 a otočil jsem se k Ching. "Co si myslíš?"

Pokrčila rameny. "Je těžké tomu uvěřit."

"Ale je to pravda," sdělil jsem jí. "Věděl jsem to předtím, než jsem se dostal na Medúzu."

Na okamžik se nad mým prohlášením zamyslela. Nakonec řekla: "Ale je to opravdu naše věc? Dokonce si nejsem jistá, koho myslí těmi mimozemšťany, a pokud jde o Konfederaci, tak pro nás je stejně všechno, co se týká Venku, jen pohádkou."

Když jsme se všichni z buňky shromáždili, čekal jsem, že podobné logiky uslyším víc. Mnohem víc. Co byste čekali od lidí, kteří si nejsou jistí, jaká divoká zvířata žijí na jejich rodné planetě? Co pro ně vůbec znamenal výraz "mimozemský"? Nejvíce mimozemští pro ně byli asi Kerbeřané a Charóňané. Myšlenka, že někdo někde mohl, nebo by vydal rozkaz a přál by si a byl by schopný vyhodit do vzduchu nějaký svět, byla nesrozumitelně abstraktní. Předpokládal jsem, že i vůdce Opozice s tím měl plné ruce práce. Jen z jeho přízvuku jsem mohl vyvodit, že sám byl na některou z planet transportován, pravděpodobně z civilizovaných světů. Jeho vkusná, dřevem obložená kancelář nebyla v medúzanském stylu, alespoň jsem tady nic takového neviděl, což mě vedlo k nevyhnutelnému závěru, že naši vůdci pocházejí z Kerbera nebo z Charónu, ne z Medúzy. Věděl jsem, že k takovému konečnému závěru dojde i skupina - a to vyvolá ještě intenzivnější protivůdcovské nálady. Naši rádoby rebelové byli poprvé požádáni, aby něco udělali, možná i obětovali své životy, a udělají cokoliv, aby se tomu vyhnuli.

Naše skupina šla ven, takže jsem seskočil a pomohl dolů Ching. Obrátili jsme se a následovali ostatní, přičemž jsme tvořili zadní voj celé skupiny. Udělal jsem jen pár kroků ven ze dveří, když v tom jsem se zastavil a zacouval zpátky dovnitř. Ching se na mě vystrašeně podívala. "Co se děje?"

"MS!" zakřičel jsem tak, aby to všichni slyšeli. "Je to past!"

Monitoři také slyšeli můj varovný výkřik, odrážející se od stěn, protože se náhle ozval zesílený úřední hlas: "Tady je MS! Všichni uvnitř místnosti vyjdou ven, po jednom, s rukama na hlavách, a to přesně za minutu od tohoto okamžiku! Na všechny, co zůstanou uvnitř i poté, kdy ostatní vyjdou, použijeme plyn, takže není důvod váhat. Jste v pasti a není úniku. Máte padesát sekund!"

Ching, vystrašená a zmatená, na mne pohlédla. "Co budeme dělat?"

Vykoukl jsem ze dveří a spatřil jsem přibližně tucet agentů vyrovnaných po obou stranách chodníčku, asi deset metrů na každé straně provizorního mostu. Nikdy jsem neviděl, že by monitoři MS byli ozbrojení něčím nebezpečnějším, než je obušek, tihle však třímali velice povědomé laserové zbraně.

Otočil jsem se zpátky k Ching a tiše promluvil: "Teď mě pozorně poslouchej. Mám v úmyslu dostat nás odsud pomocí Hocrowina jména. Přinejmenším by nás to mohlo dovést přímo k ní." Prohlédl jsem si členy Opozice, zbývající místnosti. Většina z nich už měla dole kápě a ve výrazu jejich tváří a v jejich chování byla zjevná porážka. Byly to ovce, které teď, když byly chyceny, udělají, co jim kdo přikáže, jako hodné dětičky.

"Třicet sekund!"

"Sakra!" zaklel jsem. "Ne, to s Hocrow neprojde jinak než jako diverze. Za vším tímhle musí být ona, alespoň částečně. To znamená, že už pro ni nejsem užitečný. S ostatními ovcemi nás předhodí psychiatrům. Musíme utéct."

"Dvacet sekund!"

"Utéct? Jak?" Výraz Ching ukazoval, že něco takového je jí úplně neznámé. Na Medúze jste byli od narození vychováváni ve víře, že není úniku.

"Získám jednu z těch zbraní, pak se přes mříže dostanu do kanálu. Jestli chceš, pojď za mnou, ale bude to tvrdé."

"Deset sekund!"

"Ale - kam můžeme jít?"

"Jen na jedno místo. Buď tohle, nebo dívka pro potěšení, lásko. Připravena?"

Přikývla.

"Vyjděte teď!"

Vykráčel jsem ven s rukama nad hlavou a Ching mě následovala. Zbytek buňky šel za námi a všichni se tvářili velice sklíčeně. Teď jsem viděl, že další, kteří odešli před námi, stojí v řadě po obou stranách a ten pohled mě spíš než co jiného znechutil. Nemířila na ně jediná zbraň; ve skutečnosti na ně nikdo ani nedohlížel. Přesto tam stáli, ruce pokorně nahoře a čekali na zbývající ovce. No, z boží vůle měli ve stádu jednoho vzteklého psa. Nicméně jsem nedokázal uvěřit, že tohle jsou úderné jednotky skutečného povstání. Kdyby měli nějakou páteř anebo kdyby si je společnost takhle úplně nepodmanila, mohli by snadno všechny agenty MS přemoci a zmocnit se jejich zbraní. Útěk? Kam? Pravidlo první: nejprve uteč, pak jdi někam, kde nejsou oni.

Díky iluminačním páskám na stropě viděli pořádně daleko nahoru i dolů po celé délce potrubí, ale víc než ten tucet agentů MS jsem nenapočítal. Jen dva z každé strany drželi laserové zbraně, při bližším pohledu to byly krátké pušky.

"Přejdi ke zdi ke svým zrádcovským přátelům!" vyštěkla puškou ozbrojená žena, která vedle mě stála nejblíž.

"Hej! Já jsem od majorky Hocrow - jsem její vyzvědač!" protestoval jsem.

"Majorka Hocrow je zatčená stejně jako ty," odsekla mi agentka v odpověď. "Uvidíš se s ní v pekle zrádců!"

Aha! No, to bylo zajímavé. Přinejmenším to naznačovalo, že Hocrow buď podrazil nějaký podřízený, kterému šlo o její místo, anebo opravdu spolupracovala s Opozicí a byla jednou z těch, kdo nám zajišťovali krytí. Sice se nikdy nedozvím, co z toho byla pravda, ale ta poznámka odstranila i poslední pochyby, které jsem měl ohledně toho, co jsem se chystal udělat. Neexistovala žádná možnost omilostnění a jakmile se odtud dostanu, ani vůbec žádná šance.

Prošel jsem kolem monitorky s těmi hnusnými komentáři, která, jak jsem si všiml, se už na nás ani nedívala, jen nečinně držela pušku a přitom hleděla na lidi přicházející za námi. Byl jsem přibližně stejně velký jako ona, měl jsem však několik výhod, v neposlední řadě to, že jsem nebyl Medúzou upravený a věděl jsem jak tu hezkou pušku použít.

Prudce jsem se otočil, strčil do ní a hlavou jí praštil o mříž, pak jsem se natáhl a v okamžiku, kdy se uhodila, jsem jí z uvolněného sevření vytrhl pušku.

Jedním pohybem jsem se sklonil, vynořil se i s puškou, kterou jsem použil k tomu, abych pobídl Ching dopředu, a pak jsem začal pálit na řadu monitorů stojících naproti mě. Paprsek, nastavený na zabití, jimi prošel jak nůž máslem a za zády mi zůstala jen jedna další zbraň a čtyři neozbrojení monitoři.

Při pohledu na násilí, které nikdy nebylo součástí jejich životů, se muži i ženy rozječeli. Ocelovým stiskem jsem popadl vyřízenou monitorku, se kterou jsem praštil o mříž, a používaje ji jako štít, začal jsem pálit po ostatních.

Přesto bych neuspěl, kdyby tři z ovcí, stále ještě opřené o zeď, neučinily ve zlomku vteřiny rozhodnutí a nedaly se na útěk. Důstojnice na vzdálenějším konci, která měla laserovou pušku, byla sražena do bahna a úhledně se svalila na mříž. Zbývající tři monitoři, kteří se netvářili jen překvapeně, ale fakticky polekaně, měli oči jen pro mou pušku - a stáli tam jak přibití.

"Díky!" zavolal jsem na ty tři, kteří mi přispěchali na pomoc. "Bez vás bych to nedokázal!"

Jeden z nich mávl rukou a prohlédl si Ching. "V pořádku?"

"Ty-tys je zabil!"

"Je to moje práce. Jednou ti o tom povím. Právě teď se musíme dostat odtud - rychle." Pohlédl jsem na členy Opozice, z nichž někteří měli ještě pořád ruce za hlavami. Mohl jsem s nimi sympatizovat, svým způsobem. To, co právě shlédli, bylo nemožné, proto to fungovalo. Monitoři byli prostě příliš sebevědomí a příliš uvolnění, byli si až příliš jistí, že všechny ovce budou pokorné. Reagovali velmi pomalu a pušky měli amatérsky nastavené na úzký paprsek pro zabíjení, díky čemuž jsem mohl celou úpravnou řadu skolit jediným výstřelem. Dokonce i monitoři byli produkty Medúzy, zvyklými na určité typy chování, a byli si jistí svou úplnou nadvládou nad prostým stádem.

Odhodil jsem svou vězenkyni mezi ostatní a zbavil se všech fyzických omezení. Monitorka si prohmatala hlavu a

podívala se na mě se směsí strachu a rozčarování. "Raději bys to měl nechat na nás! Není kam utéct. Celá vaše organizace je zničená."

Usmál jsem se na ni, což ji zmátlo ještě víc. "O.K, vy členové Opozice, poslouchejte!" zvolal jsem. "Po celém městě zatýkají naše lidi, možná po celé planetě. Máte jen tři možnosti. Můžete se zabít, jít s monitory nebo jít se mnou!"

"Jít s tebou? Kam?" vykřikl kdosi nervózně.

"Ven! Do buše a do divočiny! To je jediné místo, kam můžeme utéct!"

Můj návrh je na okamžik zarazil. Nechal jsem je, ať si přeberou všechny důsledky, ale jen na chviličku. Museli jsme se rychle vydat na cestu, než nás začnou postrádat. Tahle skupina monitorů sice byla obvyklou bandou nekompetentních egomaniaků, ale MS měla i mnohem zdatnější lidi a těm nejlepším nebude trvat příliš dlouho, než se za námi vydají. V té době už jsem chtěl být hodně daleko. "Ví tady někdo, kde ústí kanalizace z města ven a jak se tam dostat?"

"Já to tu znám dokonale," zvolala jedna z těch tří, kteří zasáhli ve správný okamžik. "Myslím, že nás odsud dokážu dostat."

"Kdo jde s námi? Musím to vědět hned!"

Nepřekvapilo mě, že jít chtěli jen ti tři, co ukázali, že mají odvahu. Včetně Ching, která se pořád ještě tvářila dost vystrašeně a zmateně, a mě, to bylo pět ze skoro šedesáti. To jsou mi vzbouřenci!

"Vy tři pojďte se mnou!" zavolal jsem, pak jsem se otočil k Ching. "Jdeš?"

Bála se a byla v šoku, ale na znamení souhlasu přikývla. "Jdu."

"Hodná holka!" Prohlédl jsem si ty tři. Všechno to byly ženy, z nichž jedna mi byla povědomá. "Teda! Morphy! Já věděl, že v tobě něco je!"

Naše náročná směnová dohlížitelka se zatvářila zkroušeně.

"Tys to věděl?"

"Skoro od začátku. Ale podrobnosti potom." Přepnul jsem pušku na širší rozptyl. "Tohle nikoho nezraní," řekl jsem dost nahlas tak, aby to všichni slyšeli, "jen vás to na pár minut uspí. Ale musím říct, že si zasloužíte to, co vás od MS čeká." Rozhlédl jsem se. "Poslední možnost." Nikdo se nepohnul.

Nejprve jsem vystřelil na stranu, kde byli monitoři, pak jsem se obrátil, protože na druhé straně začali lidi opětovně ječet a panikařit. Všichni padli na kolena, přestože plazit se takhle po chodníku by to byla pořádná fuška.

Zadíval jsem se na ně a s puškou v ruce jsem se cítil podivně sebejistě a důležitě. Čtyři ženy a já. Bylo jasné, že to bude díky téhle skutečnosti v divočině snazší.

"Pojďme, bando!" řekl jsem, načež jsme si začali mezi bezvědomými těly razit cestu do volného prostoru tunelu.

Kapitola osmá
Divocí

Jakmile jsme se dostali dost daleko od padlého stáda, zastavil jsem a obrátil se k nim. Měl jsem dost prozíravosti, takže když jsme procházeli kolem mrtvé monitorky na vzdálenějším konci, sebral jsem další pušku a také energetický zásobník, který měla na opasku. Ale i tak to bylo jen omezené množství střeliva a já si byl zatraceně jistý, že jsem jediný, kdo umí z té věci vystřelit.

"O.K - teď se to zamotává," oznámil jsem jim. "Rozmístí jednotky po celé délce tohohle tunelu, takže se budeme muset plazit v bahně pod chodníky a být v absolutním klidu, jakmile budou přecházet někde v okolí tak, aby kolem nás prošli bez povšimnutí. Rozumíte?"

Přikývly. Podíval jsem se na tu, která tvrdila, že zná kanalizační systém, byla to velmi atraktivní žena něco těsně po dvacítce. "Říkalas, že tyhle kanály znáš. Můžeme se z nějakého ústí dostat k blízkosti vlaku?"

Zatvářila se překvapeně. "Já myslela, žes říkal, že budeme následovat odpadky."

"Na hádky bude čas později. A jen tak mimochodem, právě jsme si vysvětlili, že přesně tam nás budou hledat. Nezapomínejte, že mají v těchhle tunelech i všechny možné skanery, které nás budou taky hledat. Přesto jsem si prohlédl jejich běžná umístění, která jsou závislá na kabelech elektrického vedení, a jsou umístěná nad chodníčky. Když budeme dostatečně zticha a dostatečně opatrní, pak nás dole v bahně neuvidí. Mají nastavenou fixní vzdálenost záběru, takže všechno pod chodníky je rozmazané. Pojďme - ty první. Morphy, víš na co myslím?"

Přikývla. "Zkusme to."

"O.K. Následujte vedoucí a nemluvte, dokud vám neřeknu. Pojďme, bando - kupředu a do svinčíku." Jedna po druhé vyhověly, i když se to neobešlo bez výrazného váhání. Ten sajrajt byl fakticky hnusný, hustší, než bych si byl pomyslel, a dosahoval nám skoro po pás.

Nemohl jsem si pomoct a napadlo mě, že jsme hluboko ve sračkách, ale byla to jediná pohanská myšlenka, kterou jsem si dovolil, a navíc byla až příliš pravdivá než aby byla vtipná. Schválně jsem se vracel stejnou cestou, kterou jsme šli předtím z kavárny, a to podle teorie, že by monitorovací zařízení mohla být stále ještě mimo provoz, nemohl jsem se na to však spoléhat. Tahle mise se musela odehrát podle ucha a nejprve jsme se museli dostat k nějakému východu - což bude dlouhá cesta kanály.

Následujících několik hodin naplňovala nervozita, i když se mé naděje, že by původní úniková trasa mohla být pořád ještě zablokovaná, nenaplnily. Několikrát jsme stáli přímo pod jednotkami MS, které poháněly příslušníky Opozice k východu, a ještě vícekrát jsme se choulili v páchnoucím odpadu, když nad námi ve zdvojených hlídkách procházely velmi schopné ozbrojené patroly. To svinstvo nás dost dobře krylo, jen při pohybu jsme klouzali a podjížděli, takže bylo jasné, že to tak nemůžeme dělat donekonečna.

Zatím jsme měli neuvěřitelné štěstí. Můj útěk se svým způsobem podobal zázraku, ale ukázal, že když máte alespoň jednoho potenciálního vlka, nepošlete ovce, aby chytily jiné přesto, že ty ovce, které posíláte, jsou arogantní hajzlové. Po úvodním úniku nás chránila mezera v jejich vizuálním monitorovacím systému a značná komplexnost hlavních kanalizačních cest pod městem s téměř 350 tisíci obyvatel. Pravděpodobně to bylo pár tisíc kilometrů městských odtokových tunelů a MS prostě nemohla obsadit lidmi více než jen zlomek této délky. Museli čekat, až uděláme chybu a prozradíme svou pozici, takže by pak mohli své síly soustředit v této oblasti.

Byl jsem hrdý na všechny své čtyři společnice, které i za těch nejhorších myslitelných podmínek držely při sobě, a to nejen fyzicky, ale i mentálně, protože věděly, že jediná malinká chybička by nás vyzradila těm monitorům nad námi. Ti, jak jsem byl přesvědčený, sestávali jak ze skutečných lidí, tak také z počítačů.

Nakonec jsem byl nucen zeptat se té, která měla znát tunely, zda tomu tak opravdu je. Stručně řečeno, všichni už jsme toho měli dost a dříve či později nás jistě objeví. "Je to k vlakům ještě daleko?"

"Při naší rychlosti asi ještě hodina chůze," zašeptala. To se mi nelíbilo. "Jak dlouho k jakémukoliv východu v blízkosti hranice města?"

Na chvíli se zamyslela. "Podle sektorových čísel na poslední křižovatce je to ke kanalizační výpusti možná deset minut. Ale tam bude energetická bariéra."

"Risknu to. Tohle už moc dlouho nesneseme. Veď nás."

Pokrčila rameny.

Po době, která vypadala asi jako hodina, jsme se přiblížili k výpusti. Slyšel jsem, jak ta věc vypouští odpad se zvukem podobným vodopádu. Teď jsme se po pás brodili ve splaškách, které tady tekly značně silným proudem. Směrem k výpusti nebyl žádný chodníček a museli jsme ujít ještě asi třicet metrů než nás to úplně vyplaví. Nahoře bude určitě monitor, i kdyby měl v případě, že by selhaly energetické bariéry, sloužit jen jako poslední kontrola před vniknutím zvířat dovnitř.

Snažil jsem se co nejvíce naklonit, abych viděl, jak ta výpusť vypadá, ale jediné, co jsem spatřil, byly splašky stékající do nějaké bahnité nádrže a nezaměnitelnou světle fialovou barvu energetické bariéry. "Zajímalo by mě, jestli je ta bariéra až za přepadem," řekl jsem nahlas. "Jestli ano, mohli bychom se dostat k vodopádu a pak pod hladinou proplout pod bariérou. Nevíš, jak vysoko ten přepad je?"

Zavrtěla hlavou. "To je různé. Celé odtokové zařízení je vybudované v bývalém kamenolomu. Přepad nemusí být vysoko, ale záchytná nádrž může být hluboká až padesát metrů."

Tiše jsem pískl. "No, hádám, že tím se můj nápad ruší. Takže přece jen pojďme k transportnímu terminálu."

Po chviličce se těsně před námi ozval zvuk mnoha utíkajících nohou, který najednou ustal. Nedaleko dole pod námi jsem slyšel množství šoupání a na hladině kaliště jsem viděl prohledávající světla baterek. Zjevně jsem to zpackal - tihle monitoři museli být o hodně lepší než většina jejich kolegů.

"Dobrá! Víme, že jste tam dole!" zavolal ostrý ženský hlas. "Po jednom vylezte ven, jinak si pro vás dolů dojdeme. A jestli budeme muset vlézt do toho sajrajtu, nebudeme vás odvádět živé!"

Podíval jsem se na své čtyři společnice. "Co budeme dělat?" zeptala se Ching a dívala se na mě stylem, jako bych znal všechny odpovědi.

Vzdychl jsem. "Vlastně nám toho moc nezbývá. Umíte všechny plavat?"

Přikývly, což pomohlo.

"Pak se zhluboka nadechněte, ponořte se do tohohle bahna, zůstaňte pod hladinou a nechte proud, aby vás odnesl."

Morhy znepokojeně pohlédla na to svinstvo. "To máme zůstat pod hladinou tohohle?"

"Celou dobu. Nemělo by to trvat dlouho. Buď to, anebo tady budou za pár minut oni. Už teď smrdíme tak moc, že v tom žádný rozdíl nebude." Zhluboka jsem se nadechl, vydechl, znova nadechl, trošku vydechl, ponořil se a s oběma puškami přitisknutými k tělu jsem se modlil za svůj drahý život.

Byl to ten nejhnusnější zážitek ze všech hnusných zážitků, zejména od chvíle, kdy jsem musel mít zavřené oči. Mohl jsem jen říct, že se pohybuji, navíc mučivě pomalu. Ale krom toho, že jsem se snažil zůstat pod hladinou, aniž bych věděl, zda se mi to ve skutečnosti daří, nemohl jsem si ani být jistý, že mě unáší proud. Nakonec jsem se rozhodl, že vytrvám, dokud buď nespadnu dolů, neseškvaří mě energetická bariéra, anebo se nebudu muset vynořit, abych se nadechl, v kterémžto případě bych začal střílet.

Vypadalo to, že jsem ponořený celou věčnost, když tu se zdálo, jako by to bláto bylo podivným způsobem řidší a cítil jsem menší nutkání nadechnout se. Pak jsem náhle prorazil hladinu, a to nikoliv zespodu, ale před sebou a musel jsem se hodně rychle sehnout, abych těsně proplul pod energetickou bariérou. Pak už jsem padal, a padal jsem rychle, stále ještě uvnitř bahnité řeky. Při pádu, asi dvacetimetrovém, jsem přišel o obě pušky, načež jsem dopadl do hlavní nádrže, ruce roztažené a pokoušel jsem se ztlumit to, o čem jsem skutečně věřil, že bude mrzačící nebo smrtelný náraz.

Do nádrže jsem však dopadl lehce a setrvačností se ještě chvíli nořil hlouběji. Instinktivně jsem se skrčil, jednal jsem, jako bych byl v normální vodě, a vymrštil jsem se vzhůru, abych se dostal nad hladinu.

V nádrži, kterou ze tří stran obklopovaly strmé skalní stěny, nebyly žádné proudy. Na vzdálenějším konci se nacházela stavba, která určitě byla automatizovanou úpravnou. Nebyla nic moc - Medúze nijak zvlášť nezáleželo na tom, co se děje se životním prostředím venku - ale fungovala jen na sluneční energii. Nezpracované splašky se v ní míchaly s přírodní vodou a tato směs se pak odplavovala do řeky, která vtékala přímo do oceánu. To tak akorát stačilo, aby hladina splašků nestoupla a nekontaminovala přírodní vodní zdroj zásobující město.

Stavba, podobná přehradě, nebyla příliš vysoká, takže jsem zamířil k její svažující se bílé betonové stěně. Rychle jsem k ní doplaval a vyškrábal se na ni. Lapaje po dechu, rozhodl jsem se, že vyšplhám na její vrchol, který se nalézal jen nějakých sedm či osm metrů nad hladinou. Tam počkám, jak dlouho to půjde, abych se přesvědčil, že i ostatní

uspěli. Věděl jsem však, že MS sem dorazí okamžitě, jakmile velitelce jednotky dojde, co jsme provedli a poté, co zavolá na velitelství.

Už jsem byl napůl venku, když mi došlo, že jsem vlastně tu vzdálenost neuplaval běžným způsobem a že dokonce i teď lezu po zdi značně neobvyklým stylem. Ruce, teď tmavě hnědé v barvě splašků, jsem měl skoro jako ploutve! Uvědomil jsem si, že jsem se nějak proměnil - a rychle. Dospěl jsem k závěru, že na podrobnější sebeanalýzu bude čas později - nejprve jsem se musel dostat na vrchol, jinak to všechno nebude k ničemu.

Nervózně jsem čekal, ne však příliš dlouho. Oči se mi rychle přizpůsobily téměř temnému okolí a brzy jsem zahlédl, jak se vynořily dvě postavy a zamířily ke stěně, pak i třetí.

Jakmile se první z nich dostala k okraji záchytné nádrže a vylezla ven, zažil jsem trochu šok. Bylo to divné nelidské monstrum, celé černé a lesklé, s hranatou hlavou, ploutvemi a dvěma silnýma, plovacími blánami opatřenýma zadníma nohama. Stvoření se začalo plížit ke mně, nadzvedávalo se břichem a já už málem vyplašeně uskočil, když jsem si náhle uvědomil, že i mé končetiny vypadají podobně. I druhé se povedlo dostat se ven a šplhat začala ve chvíli, kdy ta první postava byla už skoro u mne. Pak si mě všimla a polekaně vykřikla.

"Neboj!"zvolal jsem na ni. "To jsem jen já! Wardeni nás proměnili, abychom mohli přežít v tom blátě! Pojďte sem nahoru - všechny! Pokud se odtud dostaneme, změníme se zase brzo zpátky!"

I ostatní reagovaly obdobně, ale přesto se nechaly umluvit. Podíval jsem se na ně a viděl jsem, že jejich kůže začala ztrácet něco ze svého lesku a počíná - no, proklubávat se, jakoby naše těla byla vytvořena z nějaké tmelové hmoty, která má svůj vlastní rozum. Zvláštní bylo, že se mi proto trochu ulevilo - měli jsme tu prokázaný stimul! Pokud jste se ocitli v nepřijatelném prostředí, proměnili jste se. Změnili jste se v něco, co vám umožnilo přežít. Tím se jistě dala vysvětlit schopnost Divokých unikat MS a pravděpodobně to byl též důvod legend o změnách tvaru. Divocí tuhle schopnost používali, aby se ukryli a přežili.

Kdybych se dostal k psychopřístrojům a přesvědčil někoho, že se nachází v jiném druhu prostředí, fungovalo by to - ale stále ještě bychom to doopravdy neovládali. Stalo by se z vás monstrum odvislé od toho, co by wardeni považovali za nezbytné pro vaše přežití.

Ale jak mohli wardeni vědět, co přesně potřebujete ve chvíli, kdy to potřebujete? A odkud získali tu neuvěřitelně sofistikovanou znalost biologie, že mohli dosáhnout všech změn tak rychle?

Počkali jsme ještě pět minut a já zkontroloval stav. Ching to dokázala, i když ji změna tvaru strašlivě rozrušila a vystrašila. Stejně tak prošla Morphy a ještě jedna, jejíž jméno jsem pořád neznal. Ale chyběla naše průvodkyně kanalizací.

Zase jsme začínali vypadat "lidsky", to wardeni uvnitř našich těl vycítili změnu prostředí. Vlastně jsme se stávali svými původními já, což naznačovalo, že se buď originální model pokaždé vrátil ke stavu, kdy wardeni "odpočívali", anebo že silné vědomí vlastní identity vždy způsobilo návrat. Jedna věc se nevrátila, a to byly vlasy a ochlupení, jak jsem si všiml; a naše kůže zůstala tmavě hnědá, jako když se z nás nakrátko stala "monstra".

Fascinovaně jsem pozoroval, jak mé vlastní paže pomalu jakoby tečou, mění se a upravují zpátky do povědomějších tvarů. Jakmile jsme byli dostatečně humanoidní, abychom mohli stát vzpřímeně, rozhlédl jsem se naposledy po nádrži po čtvrté hlavě. Nic. "Musíme jít. Myslím, že tam na vzdálenější straně vidím hlídku."

Morphy pohlédla na mě a pak zpátky do nádrže. "Ale ještě nám jedna chybí!"

"To se nedá nic dělat. Buď se nedokázala proměnit, anebo ji to usmažilo nebo ji chytili. Ať tak či tak, tím, že se sami necháme chytit nebo zastřelit, jí nepomůžeme. Pohyb!"

Ta, jejíž jméno jsem neznal, se zatvářila rozčarovaně a zmateně. "Kam? Kam teď jdeme?"

Vzdychl jsem. "Někam jinam, samozřejmě. Následujte mě!" Nato jsem se vydal po vršku úpravny. Jakmile začaly laserové vyhledávače ozařovat noc, začal jsem sestupovat po schodech, které se nacházely na druhé straně. Když jsme se po nich dostali k poměrně mělké řece tekoucí dole, prostě jsem do ní vběhl a brodil se na protější břeh a ani jsem nezkontroloval, jestli jdou ostatní za mnou. Neměl jsem na to čas a pokud by za mnou nebyly, stejně jsem s tím nemohl nic dělat. Mířil jsem k lesu na druhém břehu řeky a nehodlal jsem kvůli čemukoliv zastavit, dokud se neukryji mezi stromy.

Najednou jsem uslyšel Morphy, která vykřikla: "Dolů!" Nepočkal jsem, abych zjistil proč. Rovnou jsem sebou plácl do vody, která tentokrát nebyla dost hluboká, aby zahalila celé mé tělo. Jakmile jsem byl dole, zvedl jsem trošku hlavu a vzhlédl, takže jsem uviděl to, co spatřila Morphy. Dolů po řece letěla nehlučně malá osvětlená bublina se dvěma monitory MS a pátracím světlem prohledávala celý říční tok. V rychlosti jsem zkontroloval, zda jsou všichni opravdu dole, pak jsem ztuhl, když se k nám ta věc přibližovala, přelétla přímo nad námi a pokračovala dál. Pod tímhle světlem a na tak mělkém, kamenitém dně jsme museli pro vrtulník letící minimální rychlostí vypadat jako kameny. Byl jsem si však pořádně jistý, že tohle bylo něco, co MS nedělala každý den; pronásledovali nás.

Když světla zmizela, zase jsem se postavil a všem se nám podařilo dostat na druhý břeh a pod příkrov stromů. Konečně jsem si dovolil trochu oddechu a zhroutil se na zem. Ostatní udělaly to samé a chvíli trvalo než kdokoliv z nás mohl promluvit.

Nakonec jsem řekl: "Teda, vrátila se doba zázraků. Docela určitě jsme utekli."

Morphy se pochmurně ohlédla nejdřív na mě, pak i na zbývající dvě. Vyjma našeho zbarvení a naprosté absence tělesného ochlupení jsme všichni vypadali hodně stejně jako dřív, přestože ta transformace, nebo co to bylo, roztrhala i naše chatrné oblečení. "Nahatí jak palec, v neznámé divočině, pronásledovaní jako divoká zvířata, bez vlasů a chlupů a on si myslí, že vyhráváme!"

"Nemluvě o tom, že umíráme hlady," vložila se do toho neznámá.

Zazubil jsem se. "To já taky. My vyhráváme - vyhrajeme. Tímhle vším jsme neprošli proto, abychom teď prohráli. A jestli vás ten kousek v bahně nepřesvědčil, že jsme stroje k přežití, tak nevím, co by to dokázalo. Ale myslím, že se dnes

v noci musíme dostat co nejdál odsud. Nedomnívám se, že nás budou pronásledovat příliš daleko - prostě jim to za to nestojí, i když nás tahle skupina bude hodně chtít dostat."

"Poté, co budou ti zbývající vyprávět o tom, co jsi tam uvnitř provedl, když nás zatkli, tak budou ze všech nejvíc chtít dostat tebe, řekla bych," odvětila Morphy. "To, co jsi udělal s monitory, nebylo - lidské. Ráda bych věděla, jestli sis vůbec sám uvědomil, žes zlikvidoval ozbrojenou monitorku, popadl její pušku, otočil se, zabil čtyři monitory a pak ses otočil zpátky, abys postřílel ostatní, a to za méně než pět sekund?"

"Pět sek..." Na chvíli jsem nenacházel slov. Žádný div, že to vypadalo jako natolik snadná záležitost! Pět sekund na všechno! Ve svém původním, precizně nastaveném těle, bych to možná, jen možná zvládl, ale tady a teď... Vědět, co máte dělat a přinutit tělo, aby to udělalo, jsou dvě různé věci. Zeptejte se kteréhokoliv padesátiletého vesmírného pilota. Přesto byla odpověď na tohle zřejmá.

"Věděl jsem, co mám udělat," pravil jsem, "a wardeni zajistili zbytek. Byl jsem pod tak obrovským tlakem, kdy jsem si volil pozici a mentálně se připravoval k manévrování, že wardeni museli udělat nezbytné úpravy pro přežití - podle stejného principu, podle kterého nás změnili v to cosi, co z nás před nedávnem nakrátko udělali. Kdybyste to věděly a přály si to, fungovalo by to i u vás. Takže vidíš, že nejsme tady venku tak úplně bezbranní. Svou ochranu si neseme s sebou. Pro tuhle planetu jsme byli stvořeni - skoro jsem řekl zkonstruováni a možná je to pravda - a tohle je Medúza, ne ty pohodlné, zapečetěné věznice, kterým tady říkáme města."

"To, co se nám stalo, bylo... hodně zvláštní, nemůžeš říct, že nebylo," reagovala naše záhadná. "Nikdy dřív jsem neslyšela, že by se někdo v něco měnil, snad jen s výjimkou pohlaví."

"To je pravda," připustil jsem, "ale systém je vytvořený tak, aby podobným věcem zabránil. Všechny nás drží v umělém stabilním prostředí, kde se něco podobného prostě nestane. I tak jsem si jist, že se to děje, možná když se někomu přihodí nehoda nebo mu hrozí utonutí nebo tak něco. Transformace se můžou objevovat každý den. Ale když se tak stane, jsou dotyční lidé zachráněni, dostrkáni k psychiatrům a usměrněni. Přímo zainteresovaným lidem nebo těm, co to viděli, jsou dokonce z hlavy vymazány vzpomínky. A mimochodem, myslím, že bychom měli vědět, kdo jsi. Já jsem Tarin Bul."

"Angi Patma, Stavební cech," opáčila.

Všichni jsme se navzájem představili. Dělal jsem si starosti s obyčejně přístupnou Ching, která teď vypadala tiše a mrzutě, stále ještě v šoku. Přešel jsem k ní. "No tak - bude nám fajn," uklidňoval jsem ji.

Podívala se na mě. "Já vím."

Zamračil jsem se. "Co se děje, zlato? Byl jsem na tebe hrdý!"

Chvíli mlčela. Nakonec řekla: "Zabil jsi čtyři lidi, Tarine. Zabil. A ani trochu ti to není líto."

Vzdychl jsem. "Poslouchej, Ching, musel jsem to udělat. Byl to jediný způsob. Když tě někdo vede na smrt a dělá mu to radost, ztrácí vlastní právo žít. Ti, co přežili - stejně těch pětapadesát nebo kolik lidí, co zůstali, odvedou. Nikoho z nich nenechají naživu, přinejmenším ne bez poničených mozků. To je v mé knize hříchu strašnější zločin. Vzpomeň si, ti lidé byli do MS vybráni ze stejného důvodu, z jakého jsou všichni ostatní na Medúze vybíráni pro svou práci. Oni mají rádi týrání, strašení a dokonce zabíjení lidí."

"A ty ne?"

To mě na moment zarazilo. Skutečností bylo, že jsem opravdu svou práci miloval. Ale byl v tom rozdíl. Alespoň jsem doufal, že byl. "Já se o týrání nebo strašení kohokoliv, kromě těchhle lidí, nezajímám. Lidi, kteří rádi zraňují jiné, jsou ti, které lovím a chytám. To není tak zlé, ne?"

Nevypadala, že si je jistá a čím víc jsem o tom přemýšlel, ani já si jistý nebyl. Od narození mě vychovávali k tomu, abych věřil v Konfederaci, v její dokonalost a ideály. Ale když na to pohlížím v téhle souvislosti, co byla vůbec moje práce? Byla snad stejná, jakou vykonávala MS tady? Vyhledávání osob znamenajících hrozbu konfederačnímu systému - nebo těch, kdo jej narušovali a převraceli - a jejich posílání psychiatrům nebo do Wardenova diamantu nebo, při výjimečných příležitostech, na smrt. Pravda, většina Konfederace sice byla mnohem lepším systémem než Ypsirova Medúza, ale zdejší lidé, včetně těch z MS, v tento systém opravdu věřili. Ve svých myslích se ode mne nijak nelišili. Činilo nás to rozdílnými - nebo stejnými? Medúza nebyla ničím jiným než převrácením - pokrouceným zrcadlovým obrazem - konfederačního systému a snů. Proto jsem se v jejím zřízení cítil tak nepříjemně.

Zvedl jsem se. "Vydejme se na cestu. Jejich pěší hlídky sem dorazí každou chvíli a už jsme tady byli příliš dlouho. Pojďme co nejvíce využít noci. Povídat si můžeme po cestě."

Opravdu za námi poslali několik hlídek a vrtulníků a čas od času jsme je i zaslechli, ale vyvíjeli jen minimální snahu, a to prostě nestačilo. Podle jejich názoru se pobyt v divočině stejně rovnal smrti a nikdo ve skutečnosti nestál za takovou námahu, která by byla nezbytná k našemu vystopování. Znovu to byl medúzanský systém, co nám přineslo svobodu, i když jaký druh svobody to bude, to se teprve uvidí.

Jenže biologické spisky ani z poloviny neodhalovaly přírodní historii Medúzy. Nejen že zde rostly stovky, možná tisíce rozličných rostlin, velkých i malých, ale les se doslova hemžil živými tvory. Na první pohled vypadalo všechno velice zvláštně, zároveň se to však hodně podobalo živým formám na jiných planetách. Možná že teorie, že se ekosystémy vyvíjely za téměř identických podmínek, které si byly navíc velice podobné, byla pravdivá. Tady, stejně jako kdekoliv jinde, byly stromy prostě stromy a hmyz prostě brouci - a sloužili stejným účelům.

První skutečnou starostí nebylo vyhnout se odfláknutému pronásledování, ale sehnat jídlo. Jaro v "tropických" oblastech znamenalo, že všude kolem rostlo množství bobulí a ovoce, ale jen málo z toho vypadalo zrale a všechny plody mi byly neznámé.

"Jak víme, co je bezpečné a co ne?" stěžovala si Angi, hladová stejně jako my všichni.

"Myslím, že je to prosté," oznámil jsem jim. "Alespoň by mělo být. Jestliže je tu cokoliv opravdu smrtící, mělo by to něčím varovat, takže to uvede do pohybu naše wardeny. Tahle bobule tady, například, strašlivě páchne a já bych se jí

nedotkl. Už při svém úvodním školení jsem se dozvěděl, že můžeme jíst téměř cokoliv, protože wardeni to přemění v látky, které my i oni opravdu potřebujeme. Prozatím bych navrhoval, abychom si prostě utrhli něco, co vypadá alespoň trochu k jídlu, a snědli to."

I tak to nějakou dobu trvalo a chtělo to odvahu, než jsme se rozhodli provést zkoušku. Listy a nezralé ovoce chutnaly hořce až hnusně, ale jakmile jsme začali jíst, bylo pro nás těžké přestat, dokud jsme nebyli plní. V noci jsme sice měli všichni trochu bolení žaludku a běhavku, ale po troše přetrhávaného spánku na zemi pod širákem jsme se vzbudili s mnohem lepšími pocity. Poté se naši wardeni ještě více přizpůsobili nové situaci a poskytovali nám potřebné vedení - přesně jak jsem doufal. Některé věci, které poprvé chutnaly hrozně, poté začínaly chutnat celkem dobře, zatímco jiné byly odpornější a odpornější. Po nástupu takto úpravného třídění a klasifikačního systému jsme neměli žádné další obtíže, přestože přiznávám, že Ching nebyla sama, kdo snil o pořádném mase a čerstvém ovoci.

Takže hladovět nebudeme, proto další záležitostí bylo přizpůsobit náš životní styl novému prostředí. Oblečení se jako vždy ukázalo být zbytečné a jakmile jsme se vyrovnali s cudností, nebylo ani důležité. Přístřeší před chladivými dešti a občasnými krupobitími nám zajišťoval les a bylo-li to třeba, mohli jsme si z větví a širokých listů hojně se vyskytujícího keře zbudovat přenosnou chatrč. Ve skutečnosti jsem sice měl výcvik pro to jak přežít a prostředky ke stavbě trvalého přístřešku, pokud by to bylo nutné, ale v tomto momentě jsem neměl zájem zakládat vesnici. Do prvního sněhu a tudíž k nalezení Divokých nám zbývaly tři měsíce s tím, že nejlepší počasí teprve přijde. Tohle musela být naše hlavní priorita.

Během několika dnů jsem obešel v širokém kruhu Rochande, načež jsem zamířil k pobřeží směrem, o kterém mi ta příruční mapka uvnitř hlavy tvrdila, že je správný. Od té chvíle, používaje slunce pro směrovou orientaci, jsem dokázal přibližně určit naši polohu a to, kam jdeme.

Několik prvních týdnů bylo výukových. Naučili jsme se, co můžeme jist, kde to s největší pravděpodobností může růst a co způsobuje problémy. Uspořádal jsem malý seminář o schopnostech potřebných k přežití - o stavění chýší a takových věcech - a také jsme zjistili, jaké mají mnohá zvířata návyky. Na stromech přebývající tubrové byli všude kolem, ale pokud jste je neobtěžovali, neobtěžovali ani oni vás. Vetové se povětšinou zdržovali na paloucích a loukách, takže jsme se podobným místům spíše vyhýbali. Zatím jsme ještě nepotkali žádného harara a pokud jde o mne, neměl jsem ani zájem, jestli do toho teda můžu mluvit, o něco takového.

Příležitostně tam byly i termální oblasti. Sice jich nebylo plno, přesto byly mnohem četnější, než bych si byl pomyslel. V nejzastrčenějších místech se objevovaly otvory s gejzíry, bublající bažiny a převalující se množství výparů a občas jsme dokonce narazili na horkou termální tůňku. Když už jste si zvykli na sirný zápach, byly tyhle tůňky velmi užitečné k vykoupání. Dokonce jsme provedli několik experimentů, kdy jsme všemožné druhy jídla zabalili do listů a v horké vodě je uvařili.

Myslím, že jsme se také navzájem poznali lépe než kdokoliv z nás předtím poznal kohokoliv dalšího. To, co teď řeknu, platí pro všechny tři - vnitřně byly neuvěřitelně houževnaté. I když stížnosti byly časté, zkrátka a dobře fatalisticky přijaly svůj osud a začaly na nový život pohlížet jako na nějaké obrovské dobrodružství. Dumal jsem, zda by s celou situací vycházely s takovou důvěrou a tak dobře, kdybych nebyl s nimi, abych je naučil několik užitečných triků z oboru.

Ukrývání už nemělo žádný smysl a tak jsem jim vysvětlil, kdo a co skutečně jsem. Mé vysvětlení je, jak se zdálo, v jistém ohledu uklidnilo a skutečnost, že jsem profesionálním agentem podle všeho zmírnila Chingino prvotní rozrušení ohledně toho, že jsem zabil. U mě to proběhlo spíše jako méně radikální změna než jako náhlý zvrat a vypadalo to, že je lépe schopna to přijmout.

Do naprosté důvěrnosti jsme sklouzli tak snadno, že jsem často přemýšlel, jestli s tím nemají něco společného wardeni. Morphy se stala "prostě Burou", Ching byla stále Ching a Angiino příjmení jsem stejně zapomněl. Pokud jde o mě, přijal jsem, že mi všichni říkají zdrobnělinou, kterou pro mě vymyslela Ching -Tari - a stala se z nás prostě jedna velká rodina.

Přesto pomyšlení na těch pětapadesát lidí, kteří zůstali, na mě neustále ztěžka doléhalo a rozhodl jsem se zjistit, proč oni zůstali a tyhle ženské ne.

Zdálo se, že Bura byla domorodec, ale kdysi měla v Cechu mnohem vyšší postavení. Před lety se vdala do rodinné skupiny, která zahrnovala i jednoho vyhnance na Diamant, ostrého hocha s postavou podobnou býku, který byl sice k lidem mimo rodinnou skupinu hrubý a násilnický, ale doma se choval mile a jemně. Přesto obdivovala jeho nezávislou duši, jeho opovržení vůči MS a systému a mám za to, že ho skoro zbožňovala. Jednoho dne už samozřejmě bylo těch jeho oplétaček s MS příliš, on vypěnil a doslova přetrhl jednoho monitora vejpůl. Většina členů rodiny, aby si zachránili vlastní kůži, si přála proti němu svědčit, co se týkalo jeho vražedných instinktů a neschopnosti "asimilovat se" v medúzanské společnosti. Bura odmítla, proto ji odsunuli na druhý konec světa a degradovali na směnového dohlížitele přepravních služeb bez naděje na jakýkoliv postup. Vyvázla z toho se štěstím, jakmile ji však psychiatr, ke kterému byla poslána MS na "seřízení", namísto toho představil Opozici, byla víc než připravená a ochotná, takže rychle postoupila na vedoucího buňky - jistě, Sestra 657.

Angiiny pohnutky byly méně srozumitelné. Narodila se a vyrůstala na Medúze a nikdy vědomě nezaznamenala jediný kontakt s transportovanými na Diamant, nicméně byla vždy někým, kdo tak nějak nezapadá. Jako dítě jezdívala načerno v busech a taky trochu kradla v obchodech - za což ji nikdy nechytili - pak získala kvalifikaci pro práci stavebního inženýra. Tenhle obor ji fascinoval, ale vždycky ji znechucovala všechna ta omezení, chybějící kreativita, strohá stejnost nařizovaná shora, takže nikdy moc nepostupovala v hierarchii. Když stavíte jen tím jedním způsobem a veškeré záludnosti už jsou dávno vyřešené, je to pořádně nudná profese. Dělala dozor nad kontrolou kvality při celkové opravě autobusového systému v Rochande - "fakt vzrušující práce", nazvala to bez nadšení. A zase to bylo rutinní psychiatrické vyšetření, co jí představilo Opozici, a přidala se prostě proto, že to bylo konečně něco jiného.

Byla to ona, kdo přitlačil ozbrojenou monitorku k mříži - "čistě impulzivně", oznámila nám.

Další odvážnou, tu, která nás vyvedla z města, aby pak přišla nejen o svobodu, ale i o život, nikdo neznal, ale shodli jsme se, že bez ohledu na to kde - pokud vůbec - v tuto chvíli je, byla a vždy i bude členkou naší rodiny.

Přesně to se z nás v těch dnech přicházejícího medúzanského jara stalo, rodina. Na světě, jehož kultura je založena na skupinových sňatcích, neexistovala mezi jednotlivými ženami žádná skutečná žárlivost nebo špatné pocity. A u mne už vůbec ne. Ve skutečnosti bylo tohle období izolace, kdy jsme my čtyři žili tak, jak asi před milióny let žili i předkové lidstva v prapůvodním lidském domovském světě, v mnoha ohledech nejlepší chvílí mého života. Myslím, že to bylo během tohoto období, kdy jsem se jednou provždy obrátil zády ke Konfederaci.

Postupovali jsme "cikcak", od pobřeží do vnitrozemských termálních oblastí a zase zpátky. Vypěstovali jsme si orientační smysl pro to, kde se tyto termální oblasti nacházejí. Zamířili jsme na sever, protože dlouholetá zkušenost z vlaků Buře naznačovala, že mezi Rochande a Gray Basin určitě žijí nějací Divocí. V dálce několikrát na moment zahlédla lidské postavy - směrem k pobřeží. Občas jsme nalézali stopy po tom, že určité místo bylo obývané lidmi, známky dočasného táboření, nedokázali jsme však určit, jak jsou tyto stopy horké.

V zásadě jsme je my nikdy nenašli - oni našli nás. Nevím, jak přesně dlouho jsme žili osamoceně jako kočovný kmen, ale léto už bylo za námi, když jsme jednoho dne vstoupili na paseku a náhle jsme zjistili, že nás obklopuje několik neznámých lidí.

Skupina sestávala z jednoho muže a šesti žen, z nichž nejméně jedna vypadala, že je těhotná. I oni, stejně jako my, měli tmavou kůži a žádné ochlupení nebo vlasy, což byl stav, který nám teď připadal celkem přirozený a normální. Všichni měli sukně z nějaké narudlé nebo černé kožešiny a nesli doma vyrobené luky a oštěpy. Z jejich chování bylo zřejmé, že nás už nějakou dobu pozorovali, avšak když se nám ukázali, nic neřekli a ani nenaznačili pohyb směrem k nám. Prostě jen stáli a drsně shlíželi na naši skupinku. My jsme samozřejmě shlíželi zase na ně.

Nakonec jsem pokrčil rameny a předpažil jsem s dlaněmi vzhůru. "Jsme přátelé. Nechceme vám ublížit."

Chvíli neodpovídali a ani nenaznačili, že by mým slovům rozuměli, takže jsem trochu znervózněl. Co když je mezi námi jazyková bariéra? Nikde nebylo řečeno, ze které kultury se lidé narození v téhle divočině vyvinuli. Ale nakonec se jedna z žen zeptala: "Ze kterého kmene pocházíte? Kde jsou vaše kmenové znaky?"

"Žádný kmen," odvětil jsem úlevně. "Nebo řekněme raději, že jsme svůj vlastní kmen."

"Psanci," zasyčela jedna z ostatních tónem, který nenaznačoval souhlas.

"Ne z kmene," pravil jsem rychle. "Utekli jsme z měst."

To je trochu překvapilo a byla to první skutečná emoce, kterou jsem u kohokoliv z nich viděl. Nikdy dřív jsem nejednal s primitivní skupinou, takže jsem střílel od boku a doufal jsem, že nešlápnu vedle. Ty zbraně vypadaly dost zlověstně. Jedna z žen pošeptala té, která se zdála být vůdcem: "Na takových místech žijí démoni. Je to trik démonů."

Vedoucí skupiny pokrčila rameny na znamení, že to nebude komentovat. "Co zde chcete?"

"Kmen," odpověděl jsem a snažil jsem se vložit do toho tolik upřímnosti, kolik jsem jen mohl. "Místo, kam bychom patřili a učili se o světě a velkém lidském kmeni."

Vypadalo to na správnou odpověď, protože vůdkyně moudře přikývla. Zdálo se, že o tom přemítá, nakonec dospěla k rozhodnutí - které, jak jsem si všiml, bylo konečné bez ohledu na to, co si mysleli ostatní. "Půjdete s námi. Jsme Skalní lidé. Vezmeme vás do našeho tábora, kde rozhodnou Starší."

"To zní přijatelně," oznámil jsem jí. S tím se všichni otočili a vydali se zpátky k lesu. Podíval jsem se na ostatní, pokrčil rameny a šel za nimi.

Kapitola devátá
Horští démoni

Nezmínili se však, že je ten jejich tábor vzdálený několik dní a nějakou dobu to ani nebylo patrné. Dovolili nám, abychom je následovali, to ano, ale drželi se stranou, nemluvili s námi více, než museli a občas na nás vrhali podezřívavé pohledy, když si mysleli, že se zrovna nedíváme. Bylo jasné, že i když je rozhodnutí vůdce absolutní a bude splněno, neznamená to, že s ním musíte souhlasit.

Nesli vaky z jakési kůže, ve kterých měli různé zásoby, jako jsou luky, náhradní části oštěpů a podobné věci, ale žádné jídlo. To si sbírali, stejně jako my, přesto měli v jídelníčku prvek, který jsme my prozatím postrádali. Lovili vety a tubry a dělali to zkušeně, vezmeme-li v úvahu jejich primitivní vybavení. Dokázali stát na jednom místě zdánlivě bez hnutí a úplně potichu hodinu i déle. Jakmile se ale přiblížil například veta, obklíčili ho v kruhu, přesně a rychle po něm házeli oštěpy a stříleli šípy z luků, až zvíře plné paniky skolili k zemi. Pak ho jiným, ještě ohavněji vypadajícím kopím vykuchali. Vetové byli také wardenovská stvoření, takže jste je museli zabít rychle, jinak by začali regenerovat.

Jakmile si byli jistí, že je zvíře mrtvé, přivázali ho mezi dva oštěpy, které nesli zručně vyvážené na ramenou, a donesli ho k termálnímu jezírku. Tam jiní odborníci pomocí kamenných sekyr vetu rozporcovali na dvě menší části, které se pak zabalily do listů a v termálním jezírku uvařily. Pro mne, jakožto člověka, který už párkrát jedl přírodní maso na hraničních světech, to nebyla víc než zvědavost, pro mé tři manželky to však byl zážitek, z něhož se jim dělalo zle. Porcování zvířat není pěkná podívaná a ani jedna z nich to nikdy dřív neviděla, ani na to nepomyslela. Musel jsem pořádně zapracovat, abych jim zabránil v projevení jejich znechucení.

"Musíte být fakt odvážné," sdělil jsem jim, Jako jste byly tehdy při útěku. Jestliže někomu něco nabídnou, vezměte si to a snězte. Nemusí vám to chutnat, dokonce vám to může připadat odporné, ale my je potřebujeme."

"Nevím, proč bychom měli potřebovat kohokoliv," ohradila se Ching. "Myslím, že se nám dařilo dost dobře a byli jsme šťastní."

"Vetové jsou šťastní, dokud je nechytí a nezabijí," opáčil jsem. "My jsme víc než zvířata, Ching. Jsme lidské bytosti - a lidské bytosti musí růst a učit se. Proto je potřebujeme."

Poté, co si ostatní nabrali nejlepší kousky, opravdu nám něco ze zabitých tvorů nabídli a já jsem jim složil poklonu ohledně jejich skvělých loveckých schopností - což je viditelně potěšilo. Myslím, že věděli, že jsou mé tři městem rozmazlené společnice rozrušené z lovu a zabíjení a nesmírně je pobavily jejich reakce, když se pokoušely zakousnout do odřezků masa. Angi, která se podle všeho řídila mottem: "Jednou vyzkouším cokoliv," byla nejúspěšnější; Bura snědla co nejméně tak, aby jí to prošlo, a zatvářila se nesmírně nepříjemně; Ching se nakonec přinutila spolknout sousto, jen nedokázala zakrýt své znechucení a cokoliv víc odmítla. Netlačil jsem na ni; pomyslel jsem si, že kdyby se pozvracela, moc by nám to nepomohlo.

Ulevilo se mi, když jsem viděl, že to naši kmenoví hostitelé berou tak dobře a začal jsem mít podezření, že přinejmenším někteří z nich nejsou ani tak naivní, ani nevzdělaní, jak předstírají. Na konci jídla provedli obřad, který se zdál mít slavnostně religiózní podtext. Mrtvý veta nevydrží; jen kůže se dala uschovat a člověk jí musel zcela zbavit masa a kostí a "vyčinit" ji v termálním jezírku. Jakmile hostitel zemřel, začali také umírat wardeni a rozklad byl velmi rychlý. To samé jsem vypozoroval u ovoce a bobulí, ale ne u odsekaného dřeva a listů. Skoro to vypadalo, jako by wardeni byli rozhodnutí udržovat velice čistou, téměř asepticko u divočinu, ale jako by zároveň věděli dost, aby ponechali části, které byly užitečné pro člověka.

Samotný obřad byl zajímavý a pro mne, jako obvykle u podobných záležitostí, nesrozumitelný. Zahrnoval modlení a pozpěvování nad zbytky, nakonec vedoucí skupiny vložila to, co se nedalo uchovat, do termálního jezírka, jako by to nabízela, obětovala. Hrozně moc jsem se toužil dozvědět víc o jejich ceremoniích a víře už jen proto, abych je náhodou neurazil, ale právě v té chvíli jsem se neodvážil zeptat. Na to bude dost času později.

Další dva dny putování na severozápad, včetně dalšího lovu, ležel tábor. Cestou jsme se přiblížili a pak i překročili koleje naší známé vlakové trati; v Buře to vyvolalo přinejmenším mírnou nostalgii, u Ching byl tento pocit zřejmý.

Tábor byl víc než jen samotný tábor. Přitisknutý ke skále a odevšad dole ze země neviditelný, byl ve všech ohledech malým městem. Velký kruh z kamenů, kdy některé byly položené lidmi, jiné přírodou, vytvářel uvnitř "zdí" prostor přesahující v průměru kilometr a chránil tábor před sesuvy půdy i před větrem, přestože nezastřešená plocha uvnitř byla ostatním přírodním živlům přístupná. Ve skalním podloží uprostřed byl vyřezaný malý amfiteátr - na úpatí s čímsi, o čem mi můj výcvik napovídal, že by to mohl být oltář. Celému místu dominovalo právě tohle a ohniště, ale všude kolem se nacházelo mnoho kuželovitých obydlí vyrobených z kůže a podpíraných provizorními dřevěnými pilíři. Veškerá populace se nenalézala v tomto společném prostoru, ale nad, vlastně uvnitř strmé skalní stěny nahoře v tuctech jeskyní. Ty byly rozmístěny po celé stěně, vysoko i nízko nad zemí, a nebyly tam žádné žebříky - jen malé opotřebované úchyty na ruce a nohy, vydlabané po stranách do skály. Přesto se členové klanu po té stěně hemžili nahoru a dolů a dovnitř a ven z jeskyní, jako by pro to byli zrození.

Na úpatí útesu, těsně nad zemí byla jediná jeskyně, trochu větší než ostatní. Kanály, zjevně zbudovanými lidmi, stékaly v malých souběžných vodopádech proudy vody ze sněhu, který nahoře tál, a vlévaly se do záchytných nádrží po obou stranách tábora. Odtud byla voda buď odváděna pro použití v rámci společenstva, anebo odtékala otvory v přehradní stěně pryč.

Zejména na Angi to udělalo dojem. "Tohle je teda parádní ukázka stavitelství a většinou je to dělané ručně."

"Nezapomeň, že se nejedná o nijak zvlášť dlouhé časové období," připomněl jsem jí, stejně jako i ostatním. "Obě Medúzy se jedna druhé zcela uzavřely teprve před nějakými čtyřiceti či padesáti lety. Je úplně možné, že tady pořád ještě žijí někteří z původních průkopníků."

Největší starosti mi dělala právě ona dichotomie mezi nezbytnou průkopnickou vynalézavostí a primitivním, na víře založeném stylu života těchhle lidí.

Bylo nám řečeno, ať počkáme u amfiteátru, takže jsme tam jen mohli postávat a rozhlížet se kolem.

"Kolik bys řekla, že tady žije lidí?" zeptal jsem se naší inženýrky.

Na chvíli se zamyslela. "To je těžké odhadnout. Záleží na tom, jak jsou ty jeskyně hluboké a jaké druhy prostor mají uvnitř, i když pochybuji, že jsou příliš velké. Tohle je metamorfická hornina, ne sedimentární."

"Odhadni to."

"Stovka. Možná sto padesát."

Přikývl jsem. "To je i můj maximální odhad."

"Je to moc malé na město," vložila se do hovoru Ching.

"Hmm," zamručel jsem. "Je to moc velké. Jak nakrmíš sto padesát lidí, když nemůžeš uchovávat potraviny? Kdyby tamty stany byly na pláních v blízkosti vetů, anebo v lese, možná bych tomu rozuměl. Tam by se takhle malá populace uživila. Ale nacházíme se půl dne od jakéhokoliv lesa s pastvou nebo jinou potravou pro zvířata. Tady něco pořádně smrdí."

Různí lidé, téměř výhradně ženy a všechny v těch kmenových sukních, přecházeli sem a tam a nahoru a dolů, vždy se na nás zvědavě podívali, ale dost dlouho jsme byli úplně osamocení. Konečně si na nás zřejmě někdo vzpomněl a těhotná žena - ne ta z lovecké skupiny - vylezla z jednoho koženého stanu a došla k nám. "Pojďte se mnou," řekla. "Starší se s vámi teď setkají."

Podíval jsem se na ostatní tři pohledem naznačujícím: "Já obstarám mluvení," a doufal jsem, že to byl dobrý nápad, načež nás ona žena zavedla, což nebylo překvapení, do jeskyně těsně nad zemí.

Prvním překvapením byly pochodně, pěkně srovnané v řadě a osvětlující stěny jeskyně. Byl to první otevřený oheň, který jsme viděli Divoké používat, a první opravdové plameny za velmi dlouhou dobu.

Jeskyně prostupovala hluboko do útesu a to byl důvod, proč jsme přehodnotili své představy o rozsáhlosti interiérů. Ještě zajímavější byl ostrý předěl, který se objevil na stěně asi po deseti metrech. První část jeskyně byla

přirozená, ale zbytek nacházející se za tímto předělem někdo vydlabal moderními nástroji, pravděpodobně laserovým dělem.

Po přibližně sto dvaceti metrech jeskyně ústila do rozlehlé obdélníkové místnosti, měřící tak patnáct na deset, se stropem v pětimetrové výšce. Přesto byla jen půlka místnosti použitelná; asi po pěti metrech najednou končila podlaha a my jsme hleděli na rychle tekoucí řeku. Za ní, zase asi po pěti metrech, byl ve skále laserem vyhloubený výklenek - práce laseru se dala určit podle úhledných pravoúhlých rohů. Uvnitř výklenku stály tří dřevěné židle, ale nikde jsem neviděl náznak, jak by se někdo mohl do a z výklenku dostat. Ale nějak asi ano - seděly tam dvě velmi staré ženy a stejně letitý stařec a dívali se na nás. Myslím, že to byli nejstarší lidé, jaké jsem kdy v životě viděl, tvářili se však velmi ostražitě a prohlíželi si nás.

Takže označení Starší nebylo jen titulem respektu, bylo doslovné.

Trojice byla stejně bezvlasá jako všichni ostatní, ale kůži měli vytahanou, vrásčitou a stejně světle šedou, jako byla okolní skála. Ve světle pochodní vypadali strašidelně posvátně.

Letmo jsem se rozhlédl, ale po našem průvodci nebylo ani vidu - nebo po komkoliv dalším. Osaměli jsme se svraštělými Staršími Skalního lidu.

"Jak se jmenuješ, chlapče?" zeptala se jedna z žen nakřáplým vysokým hlasem.

"Říkají mi Tari a také Tarin Bul," odpověděl jsem.

"Ale to nejsou tvá skutečná jména."

Byl jsem trochu překvapený, zvláště proto, že se nejednalo o otázku, ale o konstatování faktu. "Nejsou," přiznal jsem. "Nicméně je to mé jméno teď a je jediné, pod kterým se pohybuji."

"Nejsi domorodec." Slova, znovu konstatování, nikoliv otázka, vyřkl muž, jehož hlas se od hlasu stařeny nelišil.

"Ne. Poslali mě sem z Konfederace."

"Jako trestance?"

Konečně! Skutečná otázka! Už jsem si začínal dělat starosti. "Proti mé vůli, ano." To byla skoro pravda. Nebyl důvod jim prozatím říkat víc, než musím.

"Tyhle ženy jsou tvá rodina?" ozvala se třetí z nich.

"Jsou."

Nastala odmlka, nato muž řekl: "Poutníkům jsi sdělil, že jste utekli z Rochande. Proč?"

Co nejstručněji jsem mu povyprávěl o Opozici, zradě a našem náhlém útěku. Do detailů, jako jsou motivy, jsem nezabředával, jen jsem vylíčil holá fakta a vyprávění jsem zakončil tím, jak jsme v divočině dlouho hledali někoho dalšího. Seděli nehnutě, ale oči měli jasné a živé a vyzařovala z nich inteligence a zájem. Když jsem skončil, čekal jsem další otázky ohledně našich životů, ty je však zřejmě nezajímaly.

"Co vám poutníci řekli, že je tohle místo zač?" zeptala se první žena.

"Jen nám oznámili, že nás zavedou do svého kmenového tábora." Nad touhle odpovědí se všichni tři zachichotali. "Tábor. Velmi dobře," pravila druhá žena. "Nuže - co si o našem táboře myslíte?"

"Myslím, že to není tábor ani kmenová vesnice," odvětil jsem.

"Skutečně? Proč ne?"

"Není možné, abyste všechny přítomné nakrmili. A skupině lovců říkáte poutníci."

"Velmi dobře, velmi dobře," pochválil mě stařec. "Máš pravdu. Tohle není tábor. Je to spíše něco na způsob náboženského útočiště. Zneklidňuje tě to?"

"Ne. Pokud nebudeme obětmi."

Tahle odpověď se jim zjevně líbila; znovu se zachichotali. Nakonec se první žena otázala: "Co od svého života tady v divočině očekáváte? Proč jste hledali ty, jež obyvatelé měst nazývají Divokými?"

No, v žádném případě se nesnažili předstírat, že jsou nevzdělaní nebo naivní. "Vědění," pravil jsem. "Velká část tohoto světa je v otroctví a lidé si to ani zcela neuvědomují. Obyvatelé měst začínají být přibližně stejně lidští jako vetové a ani v nejmenším stejně svobodní. Anebo jako tubrové lpí na svých zajištěných přístavech bezpečí, kde nemusí přemýšlet a jen dělají to, co jim řeknou, aby se jim dostalo základních potřeb."

"A to je špatné?"

"My myslíme, že ano. Vládce Medúzy je ďábel. Zabil v lidech ducha, který je činí lidskými - a líbí se mu to. Co hůř, zatáhl Medúzu do tajné války proti samotné Konfederaci, která možná zničí celou planetu."

"A ty máš za to, že vy čtyři ho můžete zastavit?"

"Myslím, že se o to můžeme pokusit," opáčil jsem upřímně. "Myslím, že to raději zkusím, než abych neudělal nic."

Chvíli nad tím přemítali. Pak se mě druhá žena zeptala: "V tom obraze světa lidí, vetů a tubrů, který jsi vykreslil - jak bys vykreslil sebe?"

Usmál jsem se. "Utekli jsme. Pětapadesát pokorně odešlo vstříc vlastní smrti ducha. Samozřejmě že my jsme hararové."

Všichni tři pokývali hlavami, ale úsměv mi nevrátili. Muž pravil: "V minulosti jsme také snili o tom, že ten ďábelský systém zničíme a Medúzu pro lidi osvobodíme. Před jedenapadesáti lety, kdy se města uzavřela a byly nainstalovány první monitorovací systémy, jsme my tři už byli dospělí. Jen jeden z nás - já - se narodil tady. Narodil jsem se předtím, než se tohle místo stalo věznicí a blázincem. Na celé planetě uniklo pogromu, který vyústil v to, co je tady dnes, jen méně než tisíc lidí, včetně nás. Byli jsme však chytří. Stejně jako vy, i my jsme utekli s úplně prázdnýma rukama."

Přikývl jsem, protože tolik jsem si domyslel. "Ale toto místo bylo postaveno před těmi ráznými opatřeními?"

"Bylo. Ne všechno tohle, pochopitelně - jen tahle jeskyně a síť v její zadní části. Říkej tomu místo úniku, jestli chceš. Záznamy o jeho samotné existenci byly z medúzanských svazků vymazány poté, co byl pogrom nevyhnutelný, ale předtím, než nastal. Odtud jsme vlastníma rukama i s pomocí ostatních vytesali zbytek."

"Je to velmi působivé," sdělil jsem jim a myslel jsem to vážně. "Tekoucí voda, něco jako kanalizační systém, úkryt - velmi působivé. Ale je to špatně umístěné než aby tu mohla žít jakákoliv větší populace."

"Ach, my si velkou populaci nepřejeme," oznámila nám první žena. "Ta by přilákala pozornost. Není ani naším cílem, ani úmyslem poskytovat domov většímu množství lidí než tady vidíte, zejména ne teď. Víte, jednu dobu jsme měli stejné sny jako vy. Ale mysleli jste si, že to Talant Ypsir vytvořil současný systém a spustil pogrom, že? On to nebyl. V těch časech byl pořád ještě vysoce postaveným mocným mužem Venku. On to jen zdokonalil, ještě více to zkompletoval. On je od chvíle, kdy to začalo, třetím vládcem a každý z nich byl horší než ten předchozí. První dva byli zavražděni - a druhý byl skutečným reformátorem, který chtěl zrušit změny a usmířit Medúzany s jejich planetou. Namísto toho byl sveden stejnou příhodnou drogou jako jeho předchůdce i následník - absolutní mocí. Zabít vládce nestačí. Nestačí povraždit vládcovu radu. Abyste dosáhli toho, co chcete, potřebovali byste selhání veškeré technologické podpory ve městech, dopravě a ve vesmíru. Obyvatelstvo by muselo být přinuceno en masse odejít do divočiny, ať už by chtělo nebo ne. A to je něco, co nejde. Oni mají zbraně a prostředky zajišťující, že se to nestane."

"A tak, když jsme si tohle uvědomili," pokračoval muž, "rozhodli jsme se, že je můžeme jen ignorovat stejně, jako oni ignorují nás. Vybudovat novou odlišnou kulturu přizpůsobenou krajině mimo jejich systém."

"Ale ten jejich systém si pro vás jednou přijde," podotkl jsem. "Nakonec vás pohltí, protože musí."

"Možná. My si to nemyslíme. My doufáme, že se to nestane. Ale náš způsob je jediný možný."

"Ale není!" zaprotestoval jsem. "Svých cílů můžete dosáhnout. Máte tady potenciál. Kolik - ehm, Divokých je teď zde?"

"Raději říkáme Svobodné kmeny," informovala mě první žena. "Po celém světě jich je mezi třiceti a čtyřiceti tisíci. To je odhad, pochopitelně - naše komunikační spojení je primitivní."

Třicet až čtyřicet tisíc! To by byla, panečku, armáda! Kdyby jen... "Taková síla dokáže infiltrovat a uchvátit hlavní města, zchromit průmysl a přepravní síť a vykolejit medúzanskou vládu."

"Jak? Desítky tisíc skoro nahých divochů, z nichž většina si myslí, že dokonce i baterka je nějaká magie a kteří nikdy neviděli vypínač světel ani věci vyrobené z oceli a plastu?"

"Věřím, že s výcvikem se to udělat dá. Věřím, že se to dá udělat, protože věřím v možnost proměny těla pomocí sebekontroly. Právě to tady hledám."

Zůstali potichu jakoby přemýšleli o tom, co jsem zrovna řekl. Buď jak buď, nezdáli se být příliš překvapení mým výrokem o ovládané tělesné proměně. Nakonec se ozvala první žena: "Blázne! Copak si myslíš, že se nad tvým nápadem nezamýšleli už dřív? Zpočátku to byla jediná rozumná možnost. Ale tenkrát jsme byli dezorganizovaní roztroušení uprchlíci, nebylo nás dost a neměli jsme schopnosti. Celá generace byla nemilosrdně lovena po planetě a naučila se jak přežít - ale v divočině. Následující generace se narodila tady a neměla nic než co se zdálo být fantaskními pohádkami o magii. Generace, která přišla jako další, ta současná, necítí s obyvateli měst vůbec žádnou spřízněnost - pro ně jsou to démoni. Teď je nás sice dostatek, ale nemáme vůli. Vybudovali jsme kulturu, která je udržuje při životě a pospolu, je však primitivní. Kdybychom měli deset, možná i jen pět tisíc lidí, jako jste vy čtyři, snad bychom to dokázali. Ale rozdíl mezi naší a vaší kulturou a inteligencí je příliš velký."

Nebyl důvod, abych tohle nějak vyvracel, velmi mne však zaujaly některé věci, které řekla. "Pak je kontrolovaná změna tvaru opravdu možná."

Neodpověděli; namísto toho se mě druhá žena zeptala: "Takže co teď s vámi? Do naší kultury nikdy nezapadnete. Nikdy ji nepřijmete a vaše snažení jen zničí ostatní. Do měst se vrátit nemůžete. Takže prozatím budete muset zůstat s námi jako naši hosté - ale nebudete rušit lidi, ani jejich zvyky nebo víru, jasné? Dokud se nerozhodneme, co s vámi uděláme, využívejte našeho pohostinství. Ale stejně tak jsme i ochotni a schopni se vás zbavit. Rozumíte?"

Přikývl jsem. "Myslím že ano."

"Pak je pro tuto chvíli audience u konce." Jakmile tohle zanotovala, objevila se vlevo uvnitř jeskyně loďka, jejíž přítomnost ukázala, jak se vlastně dostanete dovnitř, ven a na druhou stranu. Podzemní řeka, odchýlená až sem, byla zjevně dost hluboká a sjízdná. Loďka byla v podstatě jen dřevěná pramička se samostatným a příliš velkým kormidlem. Uvnitř seděla vysoká důstojně se tvářící žena. "Nastupte - všichni čtyři," nařídila nám.

Pohlédl jsem na zbývající tři, načež jsem vyhověl. Ničemu by neprospělo, kdybych právě teď Starší nějak popudil, a potřeboval jsem čas, abych našel informace, které jsem hledal.

Naštěstí jsme pluli po proudu, takže vesla byla k nepotřebě a kormidelnice nechala řeku, aby nás unášela. Opustili jsme sluj, nato jsme propluli celkem ostrým ohybem, až jsme dorazili k přístavišti, kde jsme se ale nezastavili. Minuli jsme ještě několik podobných ploch vhodných k přistání, od nichž vedly oběma směry tunely, než jsme dospěli k tomu, které zvolila kormidelnice. Lanem loďku uvázala, pak vyskočila ven a pomohla nám na kamenitou zem. Odvedla nás úzkou jeskyní, která se zdála být z větší části přírodní, ale ústila do značně rozlehlé komnaty. Ve světle pochodně jsme viděli, že je v ní podlaha hustě vystlaná nějakým materiálem podobným slámě, několik hrubých, ručně vyrobených dřevěných židlí, malý psací stůl, ale nic k psaní, a velmi málo dalších věcí. Přesto v ní byl jakýsi primitivní vodovodní systém; z malé skalní úžlabiny vedl do místnosti, skrz ni a ven potůček. Jeho proud byl pořádně rychlý a jinou úžlabinou na konci místnosti odtékal pryč. Těsně před tímto odtokovým místem vyčníval ohmataný vršek toalety.

"Voda je čerstvá a naprosto čistá," vysvětlovala nám průvodkyně. "Proud je dost silný, takže odpadní produkty jsou rychle odplavovány. Zakrátko vám přinesou jídlo, což se bude dít pravidelně. Zůstaňte prosím tady, dokud Starší nerozhodnou, co s vámi udělají. Avšak plavání v řece se nedoporučuje. Řeka totiž na dvoře končí takovým větším vodopádkem, který padá z více než čtyřiceti metrů mezi kameny." S tím se otočila a odešla.

Bura se za ní ještě chvilku koukala, pak se obrátila ke mně. "Takže si to představuju správně, že jsme vězni?"

"Vypadá to tak," musel jsem přiznat. "Ale ti lidé vědí, co se chci dozvědět. A možná mají pravdu. Možná že nemůžeme tu naši revoluci uskutečnit. Ale přesto se chci dozvědět, jak můžu na přání změnit svůj tvar. Ať už dokážeme

postavit armádu či nikoliv, tahle znalost určitě zvýší naše možnosti."

Ching se rozhlédla a zavrtěla hlavou. "Já věděla, že jsme měli zůstat v lese. Nechají nás tu hnít tak dlouho, až budeme stejně staří jako oni."

Přešel jsem k ní, objal ji a lehce políbil. "Ne, nenechají. Už jen proto ne, že prostě nevědí, co s námi mají právě teď udělat. Dopřejme jim čas. Nemyslím, že by chtěli být stejní jako MS nebo městští lidé a přesně takoví by byli, kdyby nás zabili. Mimoto," dodal jsem se zamrkáním, "když už jsme se dostali z rochandské kanalizace, co je proti tomu tohle místo?"

Rychle se ukázalo, že obavy Ching nebyly tak úplně na místě. Zatím co nás skutečně drželi jako vězně, nemarnili náš čas tím, že by nás nechali zavřené v nějaké odporně vlhké cele uvnitř hory. Pro nás všechny to byl docela výchovný pobyt. A jídlo bylo dobré - jako hlavní chod nějaký zvláštní savec s chutí ryby s přílohou dobrého čerstvého ovoce a těch nejchutnějších jedlých listů. Stále ještě fungovala malá přenosná elektrárna pocházející ze starších dob; používali ji pro malé hydroponické zařízení zcela zabudované do hory, ze kterého byl živ personál. Co dalšího mohla ještě napájet, jsem nevěděl.

Pravidelně nás navštěvovali různí lidé, kteří toho věděli fakticky hodně o Medúze, její historii a způsobech. Přinesli do knih svázané kopie počítačových dat, která v současnosti nebyla obyvatelům medúzanských měst přístupná, nemluvě o objemných, v potu tváře ručně psaných kronikách Divokých - pardon, Svobodných kmenů - a jejich zvycích.

Prvním vládcem Medúzy, jenž uzavřel společnost, byl námořní admirál jménem Kasikian, který vedl neúspěšný a ututlaný pokus o převrat ve Velitelství vojenských systémů. Voják tělem i duší a tvrdý zastánce disciplíny, tenhle člověk z civilizovaných světů, který se narodil a vyrostl proto, aby velel, se ujal Medúzy. Dal se do sestavování malé flotily nákladních lodí, kterážto práce mu byla přidělena díky jeho rozsáhlým zkušenostem. Postupem času však k sobě přitáhl množství dalších vojenských týpků, k tomu hodně nespokojenců a tentokrát mu ten coup ďétat vyšel bezchybně. Po určitém období konsolidace začal Kasikian reorganizovat medúzanskou společnost podle vojenského modelu, s přesně danými hodnostmi, úrovněmi a řetězci velení. Bez ohledu na své politické názory byl schopným organizátorem; to on modernizoval a rozšířil průmysl Medúzy a vybudoval vesmírné stanice obíhající nyní všechny čtyři Wardenovy světy. Je ironií, že nejdramatičtějších úspěchů dosáhl na Kerberu, který se z primitivního vodního světa transformoval v průmyslového giganta a který odebíral medúzanské produkty a přetvářel je ve vše, co Diamant potřeboval.

Avšak po dvou pokusech o převrat proti vlastní osobě začal být Kasikian nesmírně paranoidní. Tak se díky jeho strachu a díky kerberským počítačovým dovednostem zrodil původní monitorovací systém. Společnost byla sestavena ještě přísněji a ještě vojenštěji ovládána. Jako poslední gesto, když si uvědomil, že nikdy nedosáhne naprosté kontroly nad lidmi, pokud nebudou sloučeni a drženi v klíčových městech, nařídil pogrom. Ti, kteří se stoprocentně nesvěřili pod kuratelu jeho systému a vlády a neodebrali se do měst, měli být bez milosti vyhlazeni.

Starší nám objasnili, že následnou krvavou lázeň přežila méně než tisícovka lidí, z nichž většina uprchla do několika hlavních, předem připravených míst, jako bylo to, kde jsme se právě nacházeli. Do míst, která byla vymazána ze záznamů a která byla podle vnějšího zdání jen novými, malými primitivními enklávami. Přesto Kasikian rozkázal, aby bylo těch několik přeživších uprchlíků za jakoukoliv cenu bez milosti uloveno a byl tímhle úkolem tak posedlý, že začal být neopatrný na domácí půdě. Mladému důstojníkovi, který pracoval jako pomocník jednoho z admirálových vysoce postavených spolupracovníků, se podařilo dostat k němu, když odpočíval ve svém luxusním velitelském obydlí, a zabít ho.

Ale tenhle mladý důstojník motivovaný idealismem a odporem ke krveprolití sám začal být pořádně krvavý, když se svými nohsledy pochytal a popravil všechny lidi z pěti nejvyšších úrovní admirálovy vlády. Tehdy se Tolakah, nový vládce Diamantu, cítil v bezpečí, ruce měl stejně zakrvácené jako před ním admirál - a tenhle člověk nejenže se stal paranoidním, ale brzy ho pohltila vlastní moc. Ostatní vládcové, zejména ten z Kerbera, využívali jeho paranoiu a okouzlení mocí pro své osobní cíle. Potřebovali medúzanskou produkci a zdejší systém jim plně vyhovoval.

Monitorovací systém však dělal Tolakahovi starosti. Se svými lidmi jej dokázal obejít, takže věděl, jak je zranitelný. Ve výsledku byl nadšený, když se k němu dostal Talant Ypsir, odborník na státní správu, jehož názory na to, jak by měla fungovat společnost, silně korespondovaly s myšlenkami zesnulého Kasikiana. Za použití kerberského nadání pro počítače Ypsir zacelil mezery a vytvořil téměř obrněnou společnost - ale ne v Tolakahův prospěch. Zatímco mu Ypsir ukazoval řídící počítače na orbitální vesmírné stanici, které naprosto uzavíraly společnost, byl Tolakah svým specialistou na státní správu osobně sťat. Pravděpodobně se spoluúčastí ostatních vládců; ti náladovému Tolakahovi nedůvěřovali a dávali přednost někomu, kdo věděl, že je stejně jako oni podplatitelný a že ho to těší.

Mezitím se posledním uprchlíkům, kteří přežili pogrom, podařilo shromáždit na různých tajných místech, kde se rozhodli pro uspořádání svého společenstva v divočině. Hlavní slovo mezi nimi měla doktorka Kura Hsiu, povoláním kulturní antropoložka, která přišla na Medúzu kvůli celoživotnímu studiu dopadů wardenova organismu na společnost. Zejména ji zaujala představa společenství, kde lidé mění pohlaví stejně běžně jako spodní prádlo, a měla za to, že její práce za tu oběť stojí. Ale ne teď - když byla jako uprchlík a exulant v divočině. Uvědomovala si, že to málo, co zbylo, se nemůže měřit se silami Medúzy, ale zdálo se, že je Ypsir nechá na pokoji, pokud ho nebudou obtěžovat nebo mu překážet. Medúza byla příliš velká planeta, než aby se vyplatilo pronásledovat takhle malou skupinu, o níž si stejně poslední dva vládci mysleli, že ji rozprášili a neutralizovali.

Dr. Hsiu bylo jasné, že nová generace se narodí v buši a že bude svým dětem kulturně příliš vzdálená, takže se dala do vytváření společnosti, která by Divokým umožnila vyrůstat a vyvíjet se v podobě přirozené kultury, osvobozené od všech civilizačních nečistot minulosti. V mnoha ohledech to bylo její největší dílo, experiment, historická antropologická příležitost.

Jediným logickým východiskem se zdál být systém větší rodiny nebo kmene. Skupiny by musely být dost velké, aby mohly podporovat jedna druhou, a přesto dost malé, aby se mohly stěhovat za počasím a potravou a přitom nepřitahovaly Ypsirovu pozornost. Rozvinuli a vyučovali jednoduchý systém založený v prvé řadě na věku - mladší budou respektovat a poslouchat vedení starších a časem, pokud budou žít dost dlouho, budou také rozhodovat. Tahle tradice, původně zaměřená na to, aby se první generace dala co nejdéle řídit, se rychle stala v drsném prostředí institucí.

Vzhledem k tomu, že politická jednota mimo klanový systém nebyla možná, mohl se jedinou záštitou jednotící kmeny stát systém náboženský. Tak se několik hlavních útočišť stalo svatyněmi a byl ustaven systém jednoduché víry založené na mnoha náboženstvích.

Ale ještě předtím zaznamenalo náboženství zvláštní obrat. Místo aby uctívalo nějakého antropomorfního boha, stočilo se dovnitř, mimo vší pochybnost k uctívání planety. Bůh nepřebýval na nebesích, ale uvnitř samotné země, každý svět měl svého boha. Mladým to přišlo logické - neříkali snad Starší, že jsou nebesa naplněná hvězdami a planetami a že mezi nimi cestují lidé? Když Bohyně nebyla ve vesmíru, tak kde tedy byla?

Původní Starší tuhle teorii podporovali, protože fungovala; sama doktorka Hsiu konstatovala, že podobné víry v té či oné podobě existovaly na všech třech ostatních wardenových světech. Pozdější Starší v ní uvěřili a teď už i většina ostatních, ne však všichni.

V průběhu druhé generace v divočině se všechno do jisté míry stalo institucí. Svobodné kmeny, ať už byly kdekoliv, se modlily směrem k Boží hoře, což byl obzvláště vysoký vrchol na ledovém severu, o kterém se říkalo, že je to páteř samotné Bohyně Matky Medúzy. Tím se vysvětlily jak ritualizované modlitby, tak oběti zbytků zvířat u nádrže - návrat k Matce Medúze.

Religiózní centra se stala útočišti určenými ke studiu a meditaci, ale také domovy důchodců pro ty nejstarší a místy, kam přicházely rodit těhotné, pokud mohly. To vysvětlovalo tu těhotnou ženu ve skupině lovců a také to, proč bylo tolik žen přítomných na nádvoří těhotných.

Mou zvědavost popichovala zejména otázka, proč byla vybrána Boží hora. Říkalo se, že na ni narazila jedna lovecká skupina krátce poté, co se naplno rozpoutal pogrom a lov byl v plném proudu. Tam se skupina utkala s "ohavnými démony, kteří, jak se zdálo, obléhali horu, ale nemohli na ni vylézt; s démony na pohled strašnějšími, než dokáže lidská mysl vůbec pochopit." Tihle "démoni" zabili mnoho členů skupiny, ale její zbytek se uchýlil na horu, kde všichni zažili cosi, co se dá popsat jako klasický náboženský prožitek. Prohlašovali, že se nějakým způsobem dotkli mysli Bohyně a jako výsledek tohohle zážitku zjistili, že jsou schopni měnit tvar, podobu a pohlaví podle přání. Zjevně se jednalo o začátek změny víry směrem k uctívání planety a jejich prožitek byl následován dalšími, kteří vykonali cestu v jejich stopách.

Tak tady máme Bohyni, v hmatatelné, avšak ne snadno přístupné podobě, pod neustálým útokem hrozivých démonů, kteří Ji chtějí zničit, ale nedokáží vyšplhat na horu, aby tak mohli učinit. Démoni byli dostatečně strašní, aby si vybírali strašlivou daň mezi zvědavci, poutníky a všemi ostatními; ale zážitky všech, kdo se dostali až na horu a pak i zpátky, byly stejné - pocit, že rozmlouvali s Bohyní a získali moc ovládat každičkou zatracenou buňku v těle jen prostou silou vůle.

Zcela jsem chápal, proč by v současnosti bylo uskutečnění jakékoliv revoluce tvorů schopných měnit tvar dost namáhavé, a to nejen z kulturních důvodů. Ať už byla ta zvířata nebo tvorové, o kterých se mluvilo jako o démonech, cokoliv, byla to stvoření hrozná a smrtící - a velice skutečná. Tím jsem si byl jistý. Bylo by těžké odvést dostatek lidí k hoře a pak zpátky. Přesto měla ta hora něco, nějakou neznámou sílu, která způsobovala nejen určité schopnosti, ale také usvědčovala mnohé tvrdohlavé vědecké materialisty z tlachání.

Tehdy jsem pochopil, kam musím jít. Starší k mému překvapení souhlasili.

"Ano, musíš jít," pravila první žena, která by podle mého mohla klidně být doktorkou Hsiu. "Jen ty sám jsi klíčem ke spáse své rodiny. Bez tvého úsilí a neutuchajícího odhodlání by se zbylé tři usadily a přijaly by zdejší kulturu. Sní tvé sny, protože tě milují. Jestliže vykonáš Velkou pouť a přežiješ démonskou zkoušku, pak se tvá mysl setká s myslí Bohyně a ty budeš vědět. Pak se tvůj obraz života a světa nevratně změní, stejně jako se to stalo nám. A pokud i potom budeš snít o svých touhách, nalezneš alespoň sílu, kterou hledáš."

Usmál jsem se a přikývl. "Ale myslím, že bychom se nejprve měli více procvičit v používání zdejších primitivních zbraní. Nechci, aby někdo díky mé ignoranci zemřel."

"My?"

"Cože? Ano. My čtyři. V tomhle jsme všichni společně, jsme jeden."

"Ne"

Zatvářil jsem se zmateně a pocítil jsem hněv. "Proč ne? Udejte mi jeden dobrý důvod!"

"Dám ti dva. Tvá žena Angi čeká čtvrtý měsíc dítě. Tvá žena Bura je ve třetím měsíci. Na porod musí zůstat tady."

"Teda, to mě podrž!" řekl jsem, doopravdy překvapený a šokovaný. "To mě nikdy nenapadlo. Fakt ne." I po tak dlouhé době strávené na Medúze se mi pomyšlení na přirozený porod namísto vědecky kontrolovaného laboratorního procesu nedokázalo dostat do hlavy. "Ale proč mi to neřekly?"

"Nechtěly, abys to věděl, dokud se budeš zabývat tou svou zabijáckou misí. Na nás není v téhle fázi těhotenství vidět tolik jako na normálních lidech, stejně jako nevznikají žádné negativní symptomy, jak bývá běžné u prvního trimestru těhotenství normálních lidí." Na chvíli se odmlčela. "Chystaly se ti to říct, ale já je zastavila. Ale teď to víš a musíš se rozhodnout. Odejít na Boží horu nebo zůstat, abys spolu s těmi, které tě milují, vychovával své děti."

Myšlenky mi v hlavě létaly jak splašené, cítil jsem trochu zlost a měl jsem pocit zrady, že mi to neřekly hned, ale na druhou stranu, v poslední době se chovaly trochu divně a já to prostě přecházel.

"Co Ching?" zeptal jsem se. "Jestli jsou ty zbylé dvě těhotné, pak by i ona měla být. Jsme spolu mnohem déle."

"Pokud je nám známo, tak není, ale na Medúze musí být obvykle těhotenství pokročilejší, abychom to mohli určit s jistotou. Máme za to, že touží jít tam, kam chceš ty, dělat to, co chceš ty, bez ohledu na to, co to je. Kdyby čekala dítě, nemohla by. Na Medúze pevné odhodlání neotěhotnět stačí, aby tomu tak bylo."

Všechno jsem si to probral v hlavě a pokoušel se přijít na to, zda to nová situace opravdu nějak mění. Ano, sakra, ale také jsem měl zodpovědnost, která přesahovala rámec mé rodiny. Jak by pomohlo, kdybych zůstal a měl plno dětí a pak jednoho dne vzhlédl a spatřil, jak se k Medúze blíží konfederační torpédoborec a drtí na prach nás i naši budoucnost? Když už nic, pomyslel jsem si, tohle je ještě vážnější důvod, abych našel prostředky ke zničení Talanta Ypsira.

Nebo jsem sám sebe obelhával?

"Jak dlouho bude trvat dostat se k hoře?" zeptal jsem se.

"Sedm týdnů - stejně tak na sever jako na jih."

Čtrnáctitýdenní okružní výlet. Každopádně bylo možné, abych se tam dostal a vrátil se zpátky včas na Angin termín. "Zbraně?"

"Víš jak používat meč?"

Skoro jsem se nahlas zasmál. Vzhledem k minulosti Tarina Bula byla tahle otázka k zasmání. Ale já nebyl doopravdy Tarin Bul. "Závodně jsem šermoval," informoval jsem ji, "ale ne s meči."

"To je to nejlepší, co můžu udělat. My nemáme pistole nebo pušky. Meče jsou vyráběné ručně, roztavili jsme nějaké staré neužitečné kovové artefakty, které jsme tady našli, a z nich je ukovali."

"To zvládnu," ujistil jsem ji. Byl jsem si dost jistý, že zvládnu jakoukoliv zbraň a budu mít několik týdnů na to, aby si na ni zvykl. "A Ching?"

"Jsi si jistý, že půjde s tebou?"

"Vy si jistá jste," podotkl jsem.

Zachichotala se. "Ano, jsem. Ona si může vybrat cokoliv, co je jí milé a co si přeje. Půjdeš s malou skupinou opravdových poutníků včetně jednoho či dvou pochybovačů, kteří se chtějí přesvědčit na vlastní oči. Mezi těmito lidmi jsou zkušení mistři s kopím a lukem."

"Ti... démoni. Jací jsou?"

"Je téměř nemožné je popsat. Ale aby ses dostal k hoře, musíš přejít přes stále zamrzlou úžinu oceánu. Neexistuje žádná jiná cesta, která by byla praktická. Tam žijí, ve vodách pod ledem, a mohou jej prorazit, popadnout tě a stáhnout dolů, když nad nimi přecházíš. Jejich chapadla jsou jedovatá a na vrcholcích hlav mají obrovské tlamy. Jsou hrůzostrašní a smrtící, ale pamatuj si tohle, když je zraníš, stáhnou se. Nemají rádi, když je někdo zraní. Je však těžké zranit je skrz jejich pancíř."

Zamračil jsem se. "Oni mají krunýř?"

"Ne. Pancíř. Mají na sobě nějaký silný ochranný oděv, který je odolný vůči našim zbraním. Miř na chapadla, oči a tlamu. To je jediný způsob."

Pancíř? U stvoření žijícího v ledovém moři? Nebo snad možná pevný oděv zastávající funkci pancíře...

Teď jsem věděl s jistotou, že jsem se rozhodl. Budu muset jít. Pokud se zcela a naprosto nemýlím, je tahle výzva neodolatelná. Chystal jsem se na setkání s našimi zatracenými, nepolapitelnými mimozemšťany - a měl jsem zjistit, co to tam nahoře hergot prováděli, že spustili náboženství.

Kapitola desátá
Bohyně Medúza

"Co tebe tak žere?" chtěla vědět Bura. "To ty odcházíš."

"Tedy, přinejmenším jsem čekal, že mě od toho zkusíte odradit," opáčil jsem.

Angi mi pohlédla zpříma do očí. "Hrálo by to nějakou roli? Nešel bys snad, kdybychom plakaly a žadonily?"

Vzdychl jsem. "Pravděpodobně ano. Musím jít."

"A my to chápeme," řekla Bura. "Nelíbí se nám to, ale už tě dost dobře známe. Máš v sobě něco uvnitř, něco, co tě užírá a co jen tak nezmizí. Je to prostě..." Hlas se jí zadrhl a ona se odvrátila.

Natáhl jsem se a položil jí ruku na rameno. "Já vím. Děti, které mají přijít. Nevěřily byste, jak mizerně mi je, že vás teď musím opustit - ale když budu mít štěstí, vrátím se za čtrnáct týdnů. Kdyby to trvalo výrazně déle, počkal bych až na potom, víte po čem."

"To bys asi udělal," souhlasila Angi, "a pomalu bys šílel. Ty to víš a my to víme. Takže - jdi. Ale... vrať se nám, Tari."

Přiznávám, že mi samotnému bylo trochu do breku, obě jsem je objal a políbil a ony objaly a políbily Ching. Otočil jsem se ke své původní družce. "Pořád bych byl radši, kdybys nešla. Ony tě tady potřebují. Zvlášť když -"

"Půjdu tam, kam půjdeš ty," řekla po několikáté. "Nebudu tady sedět a zůstávat v nevědomosti."

"Tak teda dobře," vzdychl jsem. "Pojďme."

Vyšli jsme ven na nádvoří, kde se shromažďoval zbytek skupiny. Se mnou a Ching nás bylo čtrnáct pod vedením zkušené seveřanky jménem Hono. Stejně jako ostatní i ona se narodila v divočině; Svobodné kmeny měly sklon dávat lidem jen jedno jméno, pokud to nezpůsobovalo zmatek. Několik dní jsme se skupinou trénovali a musím přiznat, že Ching zacházela s oštěpem a lukem lépe než já. Já jsem však pomocí větší síly svalů a některých svých šermířských kroků a pohybů dokázal v malých kvartách velmi zdatně vládnout mečem. Přesto to byla jen zbraň určená pro boj zblízka a mně se tuze stýskalo po těch dvou laserových puškách na dně kaliště.

Nastalo druhé kolo emotivního loučení se snahou ode všech zúčastněných předstírat, že všechno je fajn a normální, ale já s Ching jsme byli rádi, když jsme konečně nechali tábor a zbytek naší rodiny za zády. Nešlo o nějaké: "Sejde z očí, sejde z mysli," ale spíš o silný vnitřní pocit, že když odtamtud rychle nevypadnu, nebudu pak schopen odejít. Objevil jsem blízkost a emocionální vazby, o nichž jsem nikdy dřív ani nepřemýšlel, a teď jsem se k nim obracel zády a znovu se vydával do práce pro systém, ve který už jsem nevěřil. Rád jsem namlouval sobě i Ching, že tohle děláme pro sebe a na obranu planety a ne pro nějakou vnější moc nebo vládu. Ale pořád v tom hrála roli jak moje láska k výzvám, což byla součást mé osobnosti, tak tísnivý pocit, že další tři „já" - po jednom na Charónu, Lilith a Kerberu - vedla odlišné životy se stejnými cíly. Neúspěch by pro mne byl nepřijatelný, pokud kterékoliv z nich mělo uspět. Kéž bych o nich a jejich osudech věděl víc.

Alespoň že jsme nemuseli jít celou cestu pěšky. Čekalo na nás čtvero saní tažených ochočenými vety. Byly dost velké, aby uvezly jak nás, tak naše zbraně, nástroje i přenosné přístřešky. Vetové pozvedli své podivně vypadající hlavy a při příchodu po nás chňapli širokými a plochými zobáky, to však byl jen jejich způsob, jak dát najevo, že nás poznali.

Sáně se ukázaly být užitečné, i když ne zrovna pohodlné nebo rychlé, protože jsme cestovali dlouho přes trávu a kamení a vetové zapřažení v postrojích mohli využívat jen svých sil, ale už ne rychlosti a ladnosti. Sice to byla zatraceně kodrcavá cesta, ale! pořád lepší než jít pěšky a všechno nést.

Ching byla pořád dost napnutá a tichá - zřejmě nesouhlasila s výletem, s tím, že jsme opustili druhé dvě a hlavně se vším, co se týkalo mých úkolů. Chtěla jen nečinně sedět, splynout s některým ze Svobodných kmenů a prostě si žít svůj život. Válka, mimozemšťané, čtyři vládci, to pro ni bylo přinejlepším vzdálené a přinejhorším nesrozumitelné. Chápala však, že má rodinu a mimo dosah MS, cechů a moderní medúzanské společnosti všeobecně si užívala pocitu osobní svobody, kterou nikdy dřív nepoznala. Primitivnost nového života jí ani v nejmenším nevadila. Pocit útisku - s nímž se narodila a vyrůstala - z ní opadl a dostalo se jí toho, co chtěla; Bura, Angi a já jsme jí dávali, co potřebovala.

A přesto byla se mnou.

Starší se zmínili o kulturní mezeře mezi Svobodnými kmeny a mnou, kterou možná nikdy nepřekonáme. Cítil jsem, že i tady přes veškerou naši blízkost a intimitu taková mezera zůstává. Ching nikdy nechápala, proč se musím vydat na cestu; já zase nechápal, proč musí jít se mnou - ale nemohl jsem dál stát v cestě tomu, co musela udělat stejně, jako jsem nemohl jí ani ostatním dovolit, aby ony stály v cestě mně. S tím jak dny v buši ubíhaly a vzduch se cestou na sever ochlazoval, oba jsme v jistém smyslu předváděli tání v praxi. Nechápali jsme jeden druhého, což jsme věděli; ale navzájem jsme se respektovali a to prozatím bude muset stačit.

Putovali jsme společně s loveckou skupinkou v čele s Hono, vedoucí výpravy. Také v ní byli Quarl, Sitzter a Tyne. Není třeba zdůrazňovat, že ani Ching, ani já jsme nebyli dobrými nebo úspěšnými lovci a pochybuji, že by Ching byla vůbec schopná přinutit se zabít pro potravu - i když už si na tuhle myšlenku zvykla natolik, že dokázala sníst zvíře, když už se nedalo poznat, co to bylo zač, takže jsme kvůli jídlu byli závislí na naší skupince. Všichni čtyři lovci byli bezstarostní, sympatičtí a ochotní lidé s úctou k životu, ale jak mě Starší varovali, pocházeli z jiného světa, vesmíru i času než já. Medúza způsobila, že doba kamenná byla nejen možná, ale i jaksi antiseptická - a jak snadno se lidé vrátili k tomuhle primitivnímu stavu.

Ching si byla té mezery mezi námi a jimi vědoma stejně jako já. Doráželi na nás upřímnými dotazy ohledně našich bývalých životů a světů, dokázali však přijmout jen malé zlomky odpovědí. Čas od času vídali vlaky, a protože chápali přírodní magnetismus v jeho základní formě, dokázali napnout svou mysl natolik, aby alespoň přijali myšlenku, že obří magnety tahají vlaky z jednoho bodu do druhého. Tohle samozřejmě nebyl způsob, jakým by vlaky fungovaly nebo využívaly magnetismus, ale na tom vlastně nezáleželo. Ale pokud jde o monitory, psychiatry, počítače a komunikaci na dlouhou vzdálenost, tak těmto věcem nerozuměli a nechápali je a vyprávění o nich nevěřili. Co se týče toho, proč se obrovské množství lidí dobrovolně zabední ve městech a nikdy neloví, neprozkoumává nebo nežije v buši - tak to fakt nechápali.

Stejně vehementně, jako jsem si to nechtěl přiznat, jsem začínal rozumět problému, který na mne Starší uložili. I když byli tihle lidé inteligentní a vynalézaví, připomínali také Alenku v Říši divů. Mohli jste to sice udělat tak, že by vypadali jako obyvatelé měst, ale bylo pro ně nemožné vyrovnat se s věcmi běžného, každodenního života, potřebnými pro moderní technologický život. A ve chvíli, kdy by se všechno naučili, za předpokladu, že by je dřív nepřejel autobus, tak už by je vypátraly dávno předtím státní orgány.

Ke konci putování už jsem se svých snů na armádu morfických bytostí infiltrujících a likvidujících medúzanská města vzdával. Prostě to nemohlo fungovat. Těmihle prostředky jsem systém svrhnout nemohl, možná vůbec ne - tenhle úkol bude muset vykonat někdo jiný. Musel jsem si připomenout, že někdo jiný tu jistojistě byl. Krega nikdy netvrdil, že jsem jediný agent a bylo by z jejich strany bláhové, kdyby vsadili všechno na jednu kartu, na mě. Někdo vycvičil a vybavil Opozici; takže i kdyby nebyli její členové neschopní, vedení bylo víc než kompetentní. Budou to zkoušet znovu a znovu, dokud nevyrukují se správnou kombinací. Přinejmenším jsem v to musel doufat. Tahle planeta byla příliš dobře organizovaná a systém byl příliš těsný, než aby jej mohl snadno svrhnout jeden člověk.

To však nijak nesnižovalo ostatní cíle. Ať už jsme kráčeli vstříc čemukoliv, bylo to silně spjaté se vším, co se kdy přihodilo, zejména s důvody mého pobytu zde, a téměř určitě to bylo spojené s osudem mým a mé rodiny z poslední doby - a s osudem samotné Medúzy. Tohle byly vědomosti, které jsem prostě musel získat bez ohledu na to, co to bude stát.

Když jsme museli slézt ze saní a začít skutečně makat, měli jsme už hory na dohled. Ale ten pohled na hory klamal, protože nás čekaly ještě tři dny namáhavé, nebezpečné chůze, poslední den po velké vrstvě ledu. Přestože byl poslední lov obtížný, přenechali jsme trochu Matce Medúze. Od téhle chvíle budeme mít v případě, že najdeme jakéhokoliv jídlo, obrovské štěstí.

Prázdná pustina před námi působila dost děsivě. Tady nahoře, na dalekém severu, bylo pokrytí ledovcem všudypřítomné - celé to byl masivní ledovcový příkrov - a díky navršeným rozeklaným ledovcovým brázdám bylo cokoliv s výjimkou pěší chůze nemožné, přičemž ta sama o sobě byla také obtížná. Vzduch byl mrazivý a čistý, ale stálý vítr rozfoukával všude kolem malé, navzájem spojené ledové krystalky.

Od této chvíle začne naše období "démonského" nebezpečí, protože pod celou ledovou pokrývkou ležela rozeklaná a nepravidelná linie pobřeží, která prostě nebyla pod zamrzlým oceánem vidět. Poslední den doslova půjdeme po vodě skýtající opravdová nebezpečí, protože pod veškerým tím ledem byl oceán termálními proudy bičován k šílenství. Led nad těmito proudy by mohl být tak tenký, že by se jím člověk prolomil. Zázrak byl v první řadě už to, že tuhle pustou a zmrzlou hrůzu vůbec někdo objevil a přešel.

Použili jsme ručně vyráběné láptě, které nám dali ještě v citadele a které jsme si přivázali na nohy k botám vyrobeným z kůží a srstí tubrů. Boty samy byly jakoby ušité jako láptě. Pouze pro zajímavost, panující větrné chladno pravděpodobně dostupující až k mínus 60°C nás obtěžovalo jen velmi málo. Netušil jsem, jaký druh vnitřních změn v nás wardeni provedli, aby nás i sebe udrželi naživu, i když jsem si všiml, že naše chutě s čím dál tím větší zimou značně polevují a všem se nám na tělech vytvořila pořádná tuková vrstva. Zdálo se být úžasné, že dokážeme takový mráz přežít, ale uvědomil jsem si, že jiná zvířata, včetně značného množství savců, na mnoha dalších světech přežívají při srovnatelných extrémech a dokonce si v nich libují. Sice jsem pochyboval, že by si kdokoliv z nás na takovémhle místě liboval, ale místní podmínky jsme snášeli.

Boží horu nebylo obtížné v okolní krajině nalézt. Její ledem pokryté svahy před námi vystupovaly jako bílý monolit a sousední hory, které samy byly pořádně vysoké, vedle ní vypadaly jako trpaslíci. Už jen pohled na ni byl zážitkem vyvolávajícím úctu a údiv. Snadno jsem pochopil, proč se hora stala známou jako "páteř Medúzy". Povětrnostní podmínky a působení ledu odřely a vytvarovaly její vršek, takže tak nějak připomínala páteř jakéhosi obrovského čtyřnohého tvora.

Naši wardeni pracovali přesčas, aby nás udržovali v teple a pohodlí a aby nám chránili oči a další odkryté části těl. Před dvěma týdny nám všem, mužům i ženám, začala celá těla včetně obličejů obrůstat srstí - a teď se ona srst barvila do mléčně bílé barvy korespondující s bílou krajinou kolem. Nejzajímavější a občas popuzující změnou bylo, že naše oční víčka začala být záhy průhledná. Takže jsme kráčeli po ledě s očima zavřenýma proti větru a ledovým krystalkům a přesto jsme perfektně viděli na cestu.

Ale bylo setsakra těžké pokoušet se s tímhle spát bez ohledu na to, jaká panovala tma. Ne že by byl spánek na ledu nějak pohodlný nebo dlouhý. Bylo to jen něco jiného, na co jsme si chtěli během svých útrap zvyknout. A odhodlání těch, kteří vykonávali tuhle pouť z důvodů víry nebo proto, aby konfrontovali a utišili své pochyby, narozdíl od hloupé zvědavosti, což byl můj důvod, na mě dělalo dvojnásobný dojem.

Při téhle poslední, studené části naší cesty trvalo jen několik hodin, než jsme zažili první ztrátu. Jedna členka skupiny prostě přecházela přes místo, které se tvářilo stejně jako zbytek zamrzlé krajiny, to pod ní povolilo a okamžitě ji pohltilo. Ve chvíli, kdy jsme k tomu místu dorazili a hádali se, zda jí můžeme nebo nemůžeme nějak pomoci, začala voda zase zamrzat.

O další dva jsme přišli ještě dřív, než jsme se dostali k poslední zátočině před samotnou horou: druhého v jiném skrytém měkkém místě v ledu a třetí v rozsedlině, která se náhle otevřela, když se dva kusy ledu lstivě odsunuly, načež se zase přisunuly k sobě a rozdrtily ji.

Teď nás bylo na poslední tažení devět a mně nezbývalo než zavrtět hlavou a ohlédnout se na ten strašlivý terén, který jsme už přešli. "A pomysli jen, že se přes to budeme muset ještě vracet."

Téměř souběžně s tím, jak jsem si tohle říkal, led mi povolil pod nohama a cítil jsem, že padám, jako bych proletěl padacími dveřmi. S rukama zvednutýma jsem zařval a už jsem měl pod ledem i hlavu, když v tom mě popadly silné ruce a pokoušely se mě vytáhnout, moc se jim to ale nedařilo. V tom okamžiku jsem věděl, že je se mnou konec - utopím se - ale když už jsem se smířil se svým osudem, cítil jsem, že mě někdo zezadu z té díry vyzvedl a položil na led.

I když jsem chvíli nebyl zrovna v nejlepší formě, vzpomínám si, že nade mnou pobíhala sklíčeně a znepokojeně se tvářící Ching - a též Quarl a Sitzter. Zatímco mé tělo bojovalo s nepřítelem, kterého ani wardeni nedokázali snadno porazit - se šokem - vznášel jsem se v mlžném oparu. Nějakou dobu trvalo, než jsem se z toho dostal. Byla už tma a já ležel ve wapti - v jednom z přenosných kožených stanů - a byl jsem přikrytý kožešinami a kůžemi. Vstoupila vážně se tvářící Hono, podívala se na mě, a pak, když viděla, že jsem vzhůru, se usmála. "Vítej zpátky."

Zakašlal jsem. "Díky. Jak dlouho jsem byl mimo?"

"Pár hodin. Sice jsi hodně blouznil, ale myslím, že už se pěkně spravuješ. Myslím, že když už ses dostal takhle daleko, měl bys být ráno v pořádku."

"Zvládnu to," ujistil jsem ji. "Tady nestrávím ani o den víc, než musím."

Přikývla a vypadala spokojeně, nato ukázala někam vedle mne. Otočil jsem hlavu a spatřil Ching, která natažená vedle mě s jemným chrápáním tvrdě spala. "To ona tě zachránila," pravila Hono. "Nikdy jsem neviděla nikoho, kdo by sám nebyl v nebezpečí života, aby se tak rychle pohyboval. Dostala se k tobě, popadla tě za ruce a držela tě, dokud jsme k tobě nedorazili i my. Sice se přitom vyčerpala, ale ve skutečnosti to byla ona, kdo ti držel hlavu nad vodou."

Podíval jsem se na ni, jak tam tak hlasitě spí, a pocítil jsem, že se ve mě vzdouvá vlna emocí. "A já se jí tolik snažil vymluvit, aby se mnou šla."

"Moc tě miluje. Myslím, že by za záchranu tvého života obětovala ten svůj. Vlastně to vím. Máš něco velmi zvláštního, cenného a důležitého, Tari. Opatruj to."

Z něčeho takového bych měl být šťastný, hrdý a měl bych z toho mít radost. Tak proč jsem se cítil jako sketa?

A dost, řekl jsem si a tentokrát jsem to myslel vážně. Když už jsme došli takhle daleko, urazíme i zbytek cesty a pak zpátky, ale to je vše. Promiňte, vy hajzlové, tímhle moje práce končí. Nikdy víc. Jakmile odsud odejdeme, vrátíme se do

citadely, porodíme a vychováme své děti. Uděláme si i další a všichni začneme nový život. Nechaly mě jít, protože mě milovaly. Ching se mnou šla, protože mě milovala. A co já, starý známý sobec, copak jsem jim na oplátku dal cokoliv jiného než jen své sperma? Poprvé jsem se na sebe opravdu dobře, tvrdě, objektivně zadíval a to, co jsem viděl, se mi vůbec nelíbilo. Musel jsem to udělat, abych si uvědomil svůj egoismus, sobecké sklony, všestravující milostný poměr sám k sobě. Ale nad lásku jsem nebyl povznesen - potřeboval jsem ji. Potřeboval jsem je. A láska, jak jsem teď chápal, nebyla jen něčím, co člověk prostě zákonitě přijímá, ale něčím, co ve stejném měřítku i dává.

Už jsem nebyl nejdůležitějším člověkem ve svém životě. Důležitější teď byly tři jiné osoby a přísahám, že na tohle už nikdy nezapomenu. A s tímhle upřímným slibem se mi nakonec podařilo vplout do náruče nepokojného a nepohodlného spánku.

Rozbřesk následujícího dne byl ošklivý. Šedivé mraky se přesouvaly spolu s relativně teplejším vzduchem a vypadalo to na sníh. Hono se to nelíbilo o nic víc než nám, ale ona se k věcem stavěla pragmaticky.

"Máme dvě možnosti," oznámila nám při setkání celé skupiny toho rána. "Buď zůstaneme ještě jeden den tady, anebo si vyšlápneme k Hoře. Co říkáte?"

Tyne, který toho obvykle řekl jen málo, za nás vážně rozhodl. "Blíží se ošklivé počasí, možná i nějaká ta fronta. Už kolik dní, možná i týdny, se tady nahoře sbírá bouře, a to v lepším případě. Jestli je tomu tak, budou naše šance vyšší na pevné hoře, než kdybychom zůstali tady - nehledě na to, jak se všechno může zdát hnusné."

"Takže půjdeme," prohlásila Hono. "Chce někdo něco jiného?" Rozhlédla se, ale nikdo se neozval. Upřímně řečeno, v tu chvíli jsme to už všichni chtěli mít za sebou. Dokonce i některé z nejvíce věřících bylo slyšet, jak to ráno brblají, že na svaté místo by se mělo dát dostat snadněji.

Pokud jde o mě, Ching tu mou vnitřní změnu vycítila. Myslím, že jsem uspěl, když jsem ji přesvědčoval, že se nejedná o nějaké obracení se zády k hrozbě smrti, ale o prosté přehodnocení. Přesto jsem na svatou horu stále myslel jen z obchodního hlediska. Je těžké se k ní dostat, ano, a je to strašlivě nebezpečné - bylo z pekla štěstí, že ji vůbec někdo na téhle planetě našel. Dokonalé místo pro základnu mimozemšťanů, možná celé skryté mimozemské hlídkové stanoviště nebo město.

S houstnoucími mraky nad hlavou jsme se vydali na cestu a záhy nás pokrývala vrstva ledových krystalků přesto, že sníh se zatím vyskytoval jen ve vyšších polohách. V porovnání s dřinou předešlých dvou dní byl poslední přechod celkem klidný, ale hladkost terénního profilu naznačovala, že led je relativně tenký, voda pod ním teplejší a tím pádem celá trasa mnohem nebezpečnější.

Den byl ještě ve své první polovině a první sněhové vločky začaly padat dřív než se cokoliv stalo.

Navenek se to tvářilo jako jedna z těch zatracených děr a s tím bychom to mohli i uzavřít, kdyby se to tentokrát nepřihodilo těsně přede mnou, kdy jsem měl ničím nerušený výhled.

To, co stáhlo Yorder pod led, nebylo jen nějaké obyčejné slabší místo, ale něco dole. V jednu chvíli prostě šla, pak se zastavila a otočila se, aby se ohlédla a něco, nedokázal jsem poznat co, se přesně pod ní prolomilo a s neuvěřitelnou silou ji vsálo k sobě dolů.

Přiběhli ostatní, ale nikdo z nás už nemohl nic dělat. Přesto jsem vytasil svůj primitivní bronzový meč a v podřepu se rozhlížel kolem. "Jsou pod ledem!" zvolal jsem. "Buďte pořád v pohybu! Za žádných okolností se nezastavujte, jinak se prolomí a chytnou nás! Ti hajzlové jsou rychlí!"

A to teda byli - jakmile jsem se zvedl a znovu se dal do kroku, led kolem nás v sílícím větru a narůstající bouři explodoval. Osm se nás chopilo svých zbraní a vytvořilo ochrannou formaci, zatímco jsme pokračovali v pohybu.

"Útočí náhodně!" vykřikla Hono. "Tari má pravdu - pohyb! A za nic na světě nezastavujte, leda byste to mohli zabít!"

Zatímco s námi nepřítel rozehrál psychologickou hru, vydali jsme se napříč přes led. Používajíce vířící sníh jako krytí se zvedali, v náhodných bodech okolo nás prolamovali led, znovu a znovu, před námi i za námi, na všech stranách, výjimečně se dokonce objevily veliké temné tvary, které se na kratičký okamžik rýsovaly proti zářící bělí.

Nemají rádi, když je někdo zraní...

Opravdu si s námi pohrávali a myslím, že jsme to všichni věděli. S největší pravděpodobností šlo o hlídku, jen o malou potulující se strážní jednotku. Nudili se a teď měli něco, s čím si mohli hrát.

Několikrát se temná hmota zdržela na povrchu dost dlouho na to, aby na ni jeden z našich tří zbývajících lučištníků poslal jeden dva šípy, ale bylo skoro nemožné něco za panujících podmínek trefit.

Hra nehra, tohle hnusné počasí samozřejmě nijak nepomáhalo ani "démonské" hlídce. Pochyboval jsem, že by v té čině viděli o moc víc než my, a pokud měli pod ledem nějaký druh zaměřovačů, tak ty buď nefungovaly, nebo na ně působily povětrnostní podmínky natolik, že nebyly schopné přesně označkovat cíl. Také jim zjevně nebylo umožněno používat moderní zbraně - skoro určitě proto, že zprávy o něčem takovém by se jistě nakonec dostaly ke Svobodným kmenům a jejich démonské maskování by se tím rozpadlo.

Přesto jsem chtěl jednoho z nich vidět. Nebylo divu, že je naše pozorování a monitoring neobjevil - a žádný div, že potřebovali životní prostor velmi podobný lidským požadavkům. A přece se mezi námi nebyli fyzicky schopní pohybovat bez objemných skafandrů. Vzduch dýchající, ve vodě žijící savci! Jak rád bych jednoho viděl!

Přání se mi splnilo, jakmile těsně přede mnou zapraskal led a jedno příliš troufalé stvoření se s řevem napůl vynořilo nad povrch. Byl jsem natolik blízko, že jsem po něm máchl mečem a zasáhl jsem koneček jeho mávajícího chapadla. Okolí najednou naplnil strašlivý ječivý výskot bolesti, který se s ozvěnou rozletěl po ledě. Nato stvoření s omračující rychlostí zapadlo zpátky do vody. A já téměř litoval, že se mi mé přání splnilo.

Kolem hruškovité hlavy to mělo nesmírně dlouhá chapadla, snad třímetrová, možná i delší, pokrytá tisíci drobných přísavek. Pod chapadly byly dvě srdcovité desky z nějakého vlhkého lesklého materiálu, které musely být očima. V místě, kde se tělo setkávalo s hlavou, se nacházely dva viditelné páry stonků podobných rukou či nohou anebo co to

vlastně bylo, které od lokte pokračovaly drápy ve tvaru nůžek. Kůže toho stvoření vypadala skoro jako samostatná živá věc, byla skvrnitá, ohavně žlutá a fialová a připadalo mi, že je neustále v pohybu. I když jsem si říkal, že by to mohla být jen voda, která z toho odtéká. Stvoření si svou reputaci démona bezesporu zasloužilo - byla to nejbizarnější živoucí hrůza, jakou jsem kdy viděl. Ať už byla evoluce, která něco takového vytvořila, jakákoliv, zachovala se opravdu krutě a pokud tohle nebyly vraždící stroje, tak pak už nevím, jestli příroda vůbec kdy nějaké zplodila.

I když jsem zahlédl jen kousek vrchní části těla, nebylo pochyb, že Starší měli pravdu - přinejmenším tělo pokrýval nějaký kovově vyhlížející skafandr připomínající chitinový exoskeleton. Nikdy jsem však neviděl exoskeleton, který by měl na hlavě kovový prstenec a dokola rozmístěné zřetelné podtlakové přípojky. Sice jsem nezastavil, abych tu věc vyzpovídal anebo abych se o své zážitky podělil s ostatními, ale náhle jsem věděl, že mám štěstí, že stojím na té straně, na které stojím. Neviděl jsem žádný náznak tlamy nebo nosu, ale to zařvání, které se ozvalo, naznačovalo, že mají mnoho ze svého vybavení rozloženého všude možně. Ústa mají nahoře...

Nicméně poté, co jsem toho jednoho zasáhl, přestali se svou hrou. Zjevně teď nehodlali riskovat, protože měli poněkud otřesené sebevědomí. Pro ně mohl být ten výkřik jen normálním bolestivým zavytím, ale když se to vyložilo lidskými výrazy, byly emoce v něm obsažené nepřeslechnutelné. Bylo jisté, že nemají rádi, když je někdo zraňuje.

Nyní byly útoky obezřetnější a méně souvislé a tím pádem bylo snazší je odrazit. Ve stejné době polevilo i sněžení a my jsme spatřili, jak blízko se nacházíme od prvního výběžku samotné hory. Riskli jsme to a s výkřikem jsme se k ní rozběhli. Ale zůstávali jsme opatrní, proto jsme kličkovali tak, abychom těm stvořením nedali příležitost promyslet si, kde prolomí led. Navíc byl teď led tenčí a stoupal po skalnaté horské stěně, takže pronásledovat nás bude ještě těžší. Přemýšlel jsem, jestli se ta stvoření vůbec dokáží pohybovat po zemi, nakonec jsem ale dospěl k závěru, že toho budou muset být schopna.

Jakmile se poslední z nás dostal na pevný povrch hory, i když v té ledové spoustě nebyla její ledem obložená strana příliš zřetelná, všichni jsme se vyčerpáním z běhu zhroutili. "V bezpečí!" vzdychla Ching.

Směrem od ledové plochy se ozvalo neuvěřitelně hlasité a ošklivé bzučení. Já a Hono jsme se unaveně vyškrábali na nohy, abychom se podívali, co je jeho příčinou.

"Lučištníci, sem!" zaječela Hono. "Jdou po nás!" Jakmile lučištníci vyskočili, aby si pospíšili k nám, zaplavilo nás opět napětí. Stále sice ještě sněžilo, ale nebylo to husté sněžení a měli jsme viditelnost asi jeden kilometr. Viděli jsme, že se v dálce na ledě zvedají do vzduchu čtyři monstra, která vytvořila jednotku, a že stoupají stejně hladce, jako antigravitační vozidlo nebo vrtulník.

Ching se k nám přidala, uviděla je a zalapala po dechu. "Copak používají nějaký letecký pás či co?"

Užasle jsem zavrtěl hlavou. "To si nemyslím, zlato. Ti sviňáci mají křídla!"

Zamračila se. "Kde mají chapadla? Ty veliké věci...?"

Hono ukázala prstem. "Pořád je mají - vidíš? Ale nějak je zatáhli do hlavy, takže si vytvořili prstenec krátkých rohů. Démonských rohů!"

"Jsou mimo dostřel luku," oznámila Quarl roztrpčeně. "Půjdou blíž nebo ne?"

"Nejsem si jistá," odvětila Hono, "ale leze mi to na nervy. Kéž by něco udělali."

"Oni dělají," pravil jsem mírně. "Víceméně nám ukazují, co dokážou. Nemyslím, že se přiblíží - mám za to, že nám jen předvádějí, že tam budou i při naší zpáteční cestě."

Hono udiveně potřásla hlavou. "Co to jsou za stvoření, že můžou být tak šílená? Částečně mořští tvorové, částečně létající a plazící se hmyz. A je ta věc, co jim visí dolů, chapadlo nebo nějaký ocas?"

"Jsou vším, cos řekla a pravděpodobně ještě víc," opáčil jsem. "Jsou to živá myslící a dýchající stvoření, která vypadají, jako by je sestavila komise. Ale jsou poskládaná tak, aby mohla žít v jakémkoliv prostředí, počasí či klimatických podmínkách, na všech druzích pevniny nebo v jakémkoliv typu moře. Vzhledem k rozlehlosti škály našich druhů atmosfér a teplot si myslím, že dokáží žít na každém ze světů, které jsem kdy viděl. Nahánějí mi pekelnou hrůzu."

"To nejsou démoni," pravila k mému překvapení Hono mdle. "Nevím, co jsou zač, ale démoni to nejsou."

Přikývl jsem. "V tomhle máš pravdu. Je to chytrá, záludná, důmyslná rasa odněkud z hvězd."

Ching se na mě podívala se směsí šoku a překvapení. "Takže tohle jsou ti mimozemšťané, o kterých nám říkali?"

"Někteří z nich každopádně. Mám podezření, že tihle byli vypěstovaní jen pro tuhle práci. Byli vyrobení, aby tady přežili a zabili každého, kdo by tudy procházel. Kdybychom my dokázali geneticky vypěstovat to, co potřebujeme, nedovolili bychom jim dostat se o krok dopředu."

"Ale pak by měli mít i zbraně ke zničení měst, nebo i něco horšího," podotkl Sitzter. "Jestli něco takového mají, proč prostě nezůstanou seděl na zadku tam, kde jsou, a nevykouří nás odsud?"

Nad tím jsem taky dumal. Nedávalo smysl, aby se takhle vystavovali a přitom nebyli jištění vlastním ekvivalentem laserových pistolí nebo něčeho takového, čímž by s námi udělali krátký proces. "Možná - vím, že to zní bláznivě, ale jen možná - že to tady poblíž nesmí," naznačil jsem. "Vypadá to, jakoby se jim z nějakého důvodu k hoře nechtělo, takže si myslím, že jsme prozatím v bezpečí - alespoň do doby než se vydáme na zpáteční cestu."

Otočil jsem se a pohlédl na impozantní Boží horu, z níž většinu zahalovaly mraky. "Takže co kdybychom se podívali, co je na té hoře tak zvláštního?"

Hono se zazubila. "Když už jdeme kolem, tak proč ne?"

Šplhali jsme nahoru a pryč od mimozemšťanů a bzučení postupně sláblo, až přestalo úplně. Neměl jsem tušení, co se chystali udělat, ale mnohem víc jsem si vážil těch příslušníků Svobodných kmenů, kteří to zvládli jak sem, tak zpátky. Nebylo divu, že se z nich stali vysoce respektovaní kněží a šamani svých kmenů.

Jakmile člověk dospěl ke svaté hoře, začaly být instrukce poněkud vágní - prostě se vyšplhejte kousek nad pláně, říkal každý, pak tam přečkejte jednu noc a to je všechno.

Přišli jsme skoro o všechno, mimo zbraní, které jsme svírali v rukou, a kožešinových suknic a bot se sněžnicemi,

které jsme měli na sobě. Sněžnice jsme teď museli sundat, abychom mohli šplhat. Netrvalo ani dvě hodiny a dostali jsme se na místo, které bylo malé, přiměřeně ploché a kupodivu na něm byl kus odhalené skály, která vypadala mnohem tmavší a bohatší na minerály, než bylo na Medúze běžné. Zajistilo nám však prostor, nad hlavou krytý něčím jako převisem - když budeme věřit ledu nahoře, že zůstane na místě - a k táboření se zdálo být stejně dobré jako kterékoliv jiné. Stejně se kolem prohánělvítr a sníh, takže nemělo moc smysl pokračovat během těch několika hodin, které zbývaly ze dne, v nějakém dalším průzkumu. Přesto jsme se po naší pevnůstce porozhlédli a našli jsme nějaké známky toho, že nejsme zdaleka první, kdo se sem dostal a strávil tady noc. V některých místech obnažené skály byly například vyryté kresby, nějaký druh skalních rytin, i kdy většina z nich byla dost podivná a nebylo možné odhadnout, co znamenají.

Ching kresby fascinovaně studovala. "Čím myslíš, že je vyryli? Linie jsou tak hluboké a rovné, že to vypadá, jakoby je vypálili nějakou zbraní nebo strojem."

Přikývl jsem, ale neměl jsem ponětí.

Skalní rytiny nás sice na hodinu zabavily, ale to bylo asi tak vše. Foukal vítr, všude kolem nás padal sníh a stmívalo se. Všech nás osm, co jsme přežili, se shromáždilo do kruhu spíše z důvodu pohodlí než z touhy konverzovat.

"Víte, přemýšlela jsem o těch mimozemšťanech," poznamenala Ching a přitulila se ke mně.

"A kdo ne?"

"Já mám na mysli ty zatahovací chapadla na jejich hlavách. Nepřipomínají vám něco?"

Chvíli jsem nevěděl, o čem to mluví, pak mi to ale najednou došlo. Medúza. Symbol planety a její vlády, převzatý z nějakého starodávného lidského náboženství. Žena s živými hady místo vlasů. "Jo, chápu, co myslíš," sdělil jsem jí. "Ale jestli si dobře vzpomínám, tak ses měla proměnit v kámen, pokud ses na Medúzu podívala. Nakonec ji zabili tím, že ji přinutili, aby se podívala na svou vlastní tvář do zrcadla nebo tak něco."

Tohle se náhodou jistým zvráceným způsobem hodilo i na mne. Planeta Medúza fungovala jako mé zrcadlo, odrážela vše špatné a zkažené ve mně a vše špatné a zkažené v mé společnosti. Bylo zvláštní, že se něco takového přihodilo tady, na světě plném těch, které z mé původní společnosti vykopli, a jejich potomků. Nemohl jsem si pomoct a přemýšlel jsem, jestli má celý Wardenův systém takový efekt. Tohle byl skutečně zkažený svět, ďábelský a v porovnání s banální stejností civilizovaných světů mnohem horší, přesto plnil svůj úkol, plnil úkol...

Seděl jsem tam, tiskl k sobě Ching a přemítal o životě tak, jak se to dělává na svaté hoře, až jsem pomalu usnul. Byl to hluboký, téměř hypnotický spánek, který byl částečně výsledkem napětí prožitých hrůz dne, nebyl však bezesný. Ve skutečnosti jej naplňovaly obrazy, zbloudilé myšlenky a podivné pocity, které nedávaly smysl.

Snil jsem o tom, že se nacházím v přítomnosti něčeho obrovského, něčeho velmi, velmi mladého a přesto celé věky starého -mimozemské síly, která nebyla ani přátelská, ani nepřátelská a ani nestvůrná, ani krásná, přesto podivně objektivní i lhostejná vůči všemu kolem sebe.

Měla v sobě ohromnou energii a vitalitu a ohromný pocit vlastní důležitosti. Věřila v bohy, protože sama byla pravým bohem a její pravá existence byla prokázaná - cožpak všechno ostatní ve vesmíru, jak hmota, tak energie, neexistovalo proto, aby jí sloužilo, napájelo a živilo ji? Byla uctívána, ano, nižšími druhy s malou špetkou inteligence, přesto k těm, co ji uctívali, nepociťovala žádné závazky nebo povinnost starat se o ně. Byla uctívána, protože byla bohem, a bohové dosahovali o tolik výš než smrtelníci, že uctívání bylo jen přirozeným během věcí. Všichni, kdo tohle neuznají a nebudou ji uctívat a sloužit, pochopitelně zemřou, a to tak, jak ona nikdy nezemře; ale nevyhnutelnost smrti nebyla nějakou výhrůžkou, jako spíše věcným vyjádřením víry. Ultimáta patřila nižším bytostem a ona je vlastně pořádně nechápala, stejně jako nechápala výhružky nebo všechny ostatní drobné lidské emoce. Tyhle věci se prostě stanou, protože je to přirozený řád, způsob, jakým se věci dějí.

Necítil jsem, jakou mají ty věci podobu nebo tvar, a když jsem nazýval to, co jsem vnímal, myšlenkami, nebylo to zcela správné.

Spíše to bylo tak, že se ony postoje prostě šířily z její mysli do mojí, kde se překládaly - nedostatečně - do termínů, které jsem dokázal pochopit.

Až na onen prvotní vjem byly dojmy pro mou mysl naprosto nepřeložitelné; byly to pojmy příliš mimozemské, příliš složité, příliš rychlé na to, abych je dokázal pojmout, natož jim porozumět. Mým vědomím prostupovala jen rozsáhlost jejich intelektu a podivný pocit starodávné novosti. Měl jsem pocit, že padám, že padám do mysli té věci a hrozilo nebezpečí, že budu pohlcen, spolknut tím, co bylo naprosto nesrozumitelné. Moje mysl to blokovala, odmítala přijmout ten neskutečný nával smyslových vjemů, které byly pro lidstvo natolik cizí, že se ani nedal určit jejich vzájemný vztah. V jistém smyslu jsem měl dojem, že si mě ta věc uvědomuje, přesto jakoby mou přítomnost z větší části přehlížela. Anebo - možná že ne. Pocítil jsem jemné šťouchnutí, její mentální posun, který mě odstranil z její ohromné, neproniknutelné přítomnosti, a zjistil jsem, že se scvrkávám v nic, v částečku mikrosvěta. Ne, nebyl jsem pouze odstraněn - byl jsem velitelským rozkazem vypovězen.

A pomalu jsem si začal znovu uvědomovat vlastní tělo, ne však normálním způsobem. Bylo to, jakoby se mi náhle rozvinul nový smysl, který mi tak nějak umožňoval vidět, slyšet i cítit každičkou částečku mého organismu.

Slyšel jsem, jak uvnitř mě wardeni zpívají jeden na druhého a ačkoliv nebyly ty zvuky srozumitelné, pocit z nich byl příjemný a silný. Uvědomil jsem si, že se wardeni nacházejí v neustálém stavu dorozumívání, od buňky k buňce, skrz celé mé tělo, přesto nebyli, v běžném slova smyslu, živí. Byť v té jejich písni proudily informace, nedokázal jsem vysledovat zdroj, z něhož ta data do mého těla a k samotným wardenům plynula.

Přestože jsem věděl, že stále ještě sním, cítil jsem se být podivným způsobem vzhůru a mysl jsem měl jasnější a vnímavější než kdy dřív. Věděl jsem, že bych mohl ten proud nějak přerušit a odposlouchávat, i když bych mu nerozuměl. A díky tomuhle novému nazírání věcí jsem si uvědomil, jak nelidský tvor se ze mne stal. Každá buňka byla samostatná, každou bylo možné donekonečna programovat a přestože fungovaly jako celek, nijak je to neomezovalo. Nacházely se v nich informace o téměř každém příkazu, o jakékoliv transformaci kterékoliv buňky, skupiny buněk či

opravdu celého organismu. A ačkoliv jsem zdroji informací nebo jazyku, který wardeni používali k ovládání buněk a buněčných interakcí, nerozuměl, mohl jsem s nimi hovořit, mentálně, a oni odpovídali.

Když jsem se probudil, svítalo. Věci vypadaly stejně. Všechno a všichni vypadali stejně a přesto... Byl jsem probuzený a při plném vědomí, nicméně jsem wardeny uvnitř sebe sama stále viděl i cítil. Během noci, kterou jsem strávil na hoře, se opravdu přihodilo něco velmi zvláštního - můj sen se stal skutečností. Ne ten ohledně božského čehosi, ale sen o novém beztvarém stvoření, jehož kolektivní vědomí zcela vlastní a ovládá jeho tělo a každou jeho buňku. Byla přetržena poslední vazba nejen s Konfederací, ale i s jakýmkoliv druhem lidství tak, jak jsem ho znal a jak jsem ho chápal.

V podstatě jsem byl stejně mimozemský jako ta strašlivá stvoření zpod ledu.

Kapitola jedenáctá
Svatí nejsou bohové

U každého ze sedmi ostatních, zúčastněných na horském výstupu, byly reakce trochu odlišné, bylo však zřejmé, že nás ten zážitek naprosto změnil. Těch několik, kteří si přáli vyjít z mraků a porovnat si zážitky, což byla Hono, Ching a já, shledalo, že prvotní setkání s onou présence, ať už to bylo cokoliv, se dost lišilo a bylo vysoce subjektivní, přestože objevení našich vlastních těl a wardenů v nich bylo skoro totožné.

"Ale co to bylo?" chtěla vědět Ching. "Tím myslím - je to opravdu bůh?"

"Většina ostatních o tom nemá nejmenší pochyby," poznamenal jsem a přitom jsem jí lehce naznačoval, aby se vyjadřovala opatrně. V tuhle chvíli se mi nechtělo začínat hádku ohledně teologie, takže jsem ztlumil hlas skoro až do šepotu. "Myslím, že jsme se tak nějak dostali do kontaktu s tou mimozemskou myslí. Anebo s nějakou mimozemskou myslí či s něčím podobným. Mám za to, že tady někde dole mají elektrárnu a základnu a my jsme se s nimi nějak, možná skrze Wardenův organismus, spojili."

"Ale ty myšlenky a obrazy byly tak zvláštní..."

Přikývl jsem. "Proto jim říkáme mimozemšťané. Nějak jsme se dostali dovnitř mysli tak odlišné od naší a měli jsme s ní tak málo společného, že jsme sice jeden druhého slyšeli, možná jsme si i byli sebe navzájem vědomi, ale žádné opravdové spojení jsme nenavázali. Kdyby ses narodila slepá a pak bys na krátký okamžik spatřila obraz lesa snímaný ze vzduchu, aniž by ti někdo podal nějaké vysvětlení, oč se jedná, bylo by to podobné tomu, co jsme tady zažili."

"A jak se - cítíme - teď?"

"To spojení nás nějak učinilo citlivými vůči wardenům. Když jsme kontaktovali tu druhou mysl, stalo se to skrze wardeny. Jakmile jsme s tím přerušili spojení, náš mozek se naučil udržovat kontakt s těmi, kteří se nacházejí v našem vlastním těle. Zlato, my jsme se ani trošku nezměnili. Každý na Medúze je takový. Ale my jsme jedni z mála, kdo si tuhle skutečnost uvědomuje."

"Hej! Tari! Koukni na mě!" zvolala Hono, načež jsme se všichni otočili a nad tím, co jsme spatřili, jsme zalapali po dechu. To vůbec nebyla Hono, ale nádherná vznešená bohyně, esence půvabu, krásy a síly - prostě anděl. "Jen jsem si to v duchu vykreslila a řekla tělu, co je to za obraz - a bylo to!"

Prostě tak, pomyslel jsem si užasle. Takhle jednoduché.

Zbylou část dopoledne jsme strávili experimentováním a zjistili jsme, že existuje jen málo toho, co nedokážeme, pokud si to přejeme. Objevovalo se a zase mizelo ochlupení, pohlaví se zas a znova měnilo během několika minut při podivném procesu, který se hodně podobal focení momentek. Mohli jsme se stát tím, čím jste si přáli být a ostatní vás při tom mohli pozorovat. V jistém smyslu se jednalo o nový druh umění. Dokonce ani hmota nebyla důležitá; wardeni nejen že plnili příkazy, ale zdálo se, že jsou i schopni při potřebě zredukovat velikost nebo jen z energie vytvořit více buněk. Ale aby bylo jasno, bylo snazší vytvořit novou hmotu než se jí zbavit, protože zbavit se jí se ukázalo být značně bolestivé, pro některé to však za tu bolest stálo.

Vzhledem k tomu, že provádění takových změn vyžadovalo obrovskou znalost biologie, biofyziky, biochemie a mnoha dalších oborů - což byly znalosti, které jsme my všichni postrádali - bylo zřejmé, že wardeni převedli mentální vizi do skutečnosti tím, že se přiblížili nesmírným vědomostem za hranicí našeho chápání. Kde to je, ptal jsem se sám sebe. Ty potvůrky zásoboval nějaký obrovitánský vysokorychlostní počítač. Muselo to tak být.

Byl to ve skutečnosti tenhle počítač, s čím jsme se nějakým způsobem propojili noc předtím? Mimozemský počítač, jehož naprogramování bylo také tak mimozemské a složité, že se nám jevilo jako božská superbytost? Buď jak buď, teorie byla dobrá a počítač musel být někde umístěn. To by na druhou stranu znamenalo, že Wardenův organismus nebyl vůbec nějakou přírodní záležitostí, ale něčím umělým, něčím, co bylo do prostředí čtyř světů vypuštěno. A kdo, krom těch hnusných hajzlů tam na ledě, by něco takového dokázal?

Takže byli tady pod vodou, možná z vlastní vůle, když dorazily první průzkumné týmy. Oni tohle místo neobjevili - byli tady celou dobu. Znamenalo to snad, že umí to samé co my - a možná lépe? Možná spojovali schopnosti všech čtyř světů - změny podoby, výměnu těl, moc tvořit a ničit čistě silou vůle...

Ale jestliže byla tohle pravda, nač potom ti roboti? Proč vůbec o něčem jednali se čtyřmi vládci - nemluvě pak o té jejich tajné válce proti Konfederaci? A proč ta nebezpečná hra na kočku a na myš dole na ledě?

Čím více se věci vyjasňovaly, tím více začaly být zmatenější. Ten problém mě fascinoval a doufal jsem, že jeho řešením strávím spoustu času, ale jen z intelektuální stránky. Stále jsem ctil svou přísahu a tohle byla má poslední mise před důchodem, i když se z ní dalo hodně vytřískat.

"Mluvili jsme s Bohyní a Ona z nás učinila své anděly!" hulákala Quarl pyšně a nadšeně a vypadalo to, že s ní všichni souhlasí. Jen o něco pragmatičtější Hono, která v první řadě ničemu nevěřila a v druhé měla širší intelektuální

záběr než ostatní, byla silně zdrženlivá. Přesto se i ona radovala z nově nabyté síly, která byla stejně velká nebo dokonce ještě větší, než slibovali.

"Připadá mi, že Starší tady byli a také získali ten dar," poznamenala směrem ke mně. "Že jsou to ale ošklivé stařeny, co?"

Okamžitě mi došlo, co tím myslela, protože to samé napadlo i mě. I když by tahle schopnost mohla s věkem nebo nedostatkem cvičení mizet, bylo jasné, že vzezření Starších nelze za daných okolností brát jinak než jako teatrální fasádu. I ostatní chápali naznačené aspekty a já byl rád, že se na ně mohu vrhnout.

"Pomyslete, co to znamená," varoval jsem je. "Tahle schopnost se může použít v případě nutnosti, jen ve prospěch dobra a ne proto, abyste někoho strašili nebo obveselovali. Teď máte obrovskou moc, ale máte také svatou důvěru. Není to nic, co by šlo předat nebo naučit. Všichni jsme si to zasloužili. Teď se musíme vrátit, abychom ji rozumně využili."

Tohle prohlášení je, jak jsem doufal, trochu uklidnilo. Snažil jsem se opustit tohle místo dřív, než bude větší část dne pryč. Ať už s novou silou, nebo bez, nechtělo se mi přecházet přes tu ledovou plochu v noci, když tam na nás čekali naši přátelé podobní hrdinům hororových filmů, a už vůbec se mi nechtělo strávit další noc na téhle hoře. Když už jsme jednou navázali spojení, napříště by to bylo snazší a někteří z nás šíleli už teď, takže dalšího osvícení už nebylo třeba.

Hono zvedla svůj oštěp. "Takže sejdeme dolů."

Na chvíli jsme se zamyslel. "Ne. Možná nebudeme muset. Dovol mi zkusit malinký experiment. Buďte stateční a nenechte se příliš překvapit, když to nebude fungovat." Podíval jsem se na Ching, mrkl na ni a pak jsem se soustředil, přičemž jsem využil svou dlouholetou zkušenost s ovládáním mysli a autohypnózou. Okamžitě jsem se začal měnit. S tím, jak jsem si změnu přál, tak jsem si ji i uvědomoval, viděl ji a cítil. Věděl jsem, že vzkaz v téhle formě stačí, i když samotný proces už započal.

Když se mé tělo měnilo, ostatní, včetně Ching, sledovali celou transformaci s úžasem. Někde v tom wardenovském počítači se nacházel mustr pro obrovské létající stvoření. "Co to je?" vykřikli někteří poděšeně. "Jak to mám hergot vědět?" zaskřehotal jsem v odpověď. "Ale má to paráty na chytání a na rozervání kořisti. A létá to. Zapamatujte si podobu, staňte se tímhle tvorem tak jako já a mějte trochu víry. Pak přeletíme přes tu chladnou pustinu!"

Samotná myšlenka - anebo vytrvalý jednodenní nebo ještě kratší let namísto tří dnů nebezpečné chůze, chcete-li, stačila. Tehdy jsem v ostatních poprvé spatřil tvora, kterého jsem vyvolal z onoho neznámého zdroje. Obří černé ptáky velikosti člověka, s podivně lidskýma očima, zvláštně zakroucenými zobáky a se silnýma nohama zakončenýma paráty, které by v případě nutnosti dokázaly popadnout a rozškubat. "Co teď?" zvolal kdosi.

"Nechte wardeny, ať pracují!" zakřičel jsem. "Chceme létat, takže létat budeme!" Nešikovně jsem vyšel z chráněného skalního úkrytu do pořádně silného větru. Svah sice nebyl strmý, ale po ledem pokrytém terénu by to byl rychlý sešup. Pokud to nevyjde, stane se ze mě mastný flek někde tamhle dole, to bylo jasné. Přesto jsem to musel zkusit jako první. Ovládání mysli a autohypnóza zajistí uvolnění a sebedůvěru, které jsem potřeboval a které ostatním tuze chyběly. Jestliže se však odpoutám od země a poletím, nebudou už potřebovat víru, protože tu jim nahradí síla vůle. Na chvíli jsem se soustředil, pak jsem ještě jednou vzhlédl a spatřil jsem ve vzduchu jasně rozdělené různé vrstvy a víry. Ne jako něco určitého - pořád jsem viděl skrz - ale spíš jako odlišnosti ve struktuře, tu něco jemného, onde se proplétající čirou průzračnost. "Při startu se pořádně odrazte do větru!" poučil jsem je, nato jsem mobilizoval veškerou svou odvahu a odrazil se, přičemž jsem roztáhl svá veliká křídla.

Padal jsem střemhlav dolů, odíraje se o povrch svahu a jen díky mentálnímu ovládání jsem nezpanikařil a nezřítil se. Dolů, dolů, a pak jsem se zbavil posledních zbytků napětí a - jak jsem je poučoval - nechal wardeny, aby převzali řízení a dosadili ptačí instinkty. Vybral jsem pád a klouzavě se pod úhlem stejným, pod jakým jsem padal, vznesl nahoru k prázdné, mraky zaplněné obloze. Já jsem letěl!

Ching, to se jí musí nechat, záhy překonala úžas a následovala mého příkladu, zatímco jsem vše nervózně sledoval z výšky. Zvláštní bylo, že se jí to povedlo snadněji než mně. Pomyslel jsem si, že na té víře možná něco je. Pak i ostatní jeden po druhém vzlétli, zatímco já jsem nervózně kroužil a čekal na ně.

Jakmile se ocitli ve vzduchu, byla většina z nich rozjařená jako malé děti, prováděli loopingy a točili se a prostě si užívali. Nakonec jsem je musel sehnat do houfu a připomenout jim: "Máme před sebou dlouhou cestu, neplýtvejte energií. Nejste nesmrtelní, jen mocní!"

"A silní," zavolala na mě Hono. "Jsme opravdu blahořečení!" Ale když jsme se sdružili k sobě a zamířili nazpátek přes led, přijala mé vedení.

Nízko položené mraky jsem nebral v potaz. Stále jsme snadno viděli zem, protože jsem nechtěl riskovat, že se tak velká a relativně těžkopádná těla, jako byla ta naše, ovládaná začátečníky, dostanou do skutečné bouře.

Vzhledem k tomu, že nás ty ledové potvory mohly vidět, pokud by se podívaly naším směrem anebo pokud by měly nějaký jednoduchý radarový snímač, chtěl jsem vyvinout vysokou rychlost, aby mezi námi a jimi byla co největší vzdálenost. Vzduchové proudy nám ohromně pomohly; i když jsme neměli výrazné obtíže s vyrovnáváním, existovaly vrstvy, kde jsme mohli prostě odpočívat v proudu a nechat se jím unášet, k čemuž jsme potřebovali minimum námahy.

"Tamhle jsou ti naši démoni!" zavrčela Hono, když pohlédla dolů západním směrem. "Vypadá to na tu samou čtveřici. Nemyslím, že by nás viděli."

"Tak ať to tak zůstane," odvětil jsem. "Nemáme ani čas, ani zkušenosti, abychom se s nimi mohli pustit do křížku."

"Zabili nám čtyři lidi!" ohradila se zlobně Sitzter. "A kdoví, kolik ještě dalších? Jsme mocní, silní a obdaření Matkou Medúzou! Měli bychom pomstít naše sestry!"

"Ne!" zakřičel jsem. "Sakra, jestliže to umíme my, umějí to i oni!" Ale mé varování přišlo pozdě. Šílenství, které se snoubí s mocí, a náboženská horlivost roznícená na hoře na ně byly příliš a koneckonců to byli lovci. Nejprve Sitzter,

pak Hono a nakonec i ostatní se oddělili a zamířili ke čtyřem obřím temným tvarům pod námi.

Nabral jsem rychlost a nebezpečně se otočil, přičemž jsem se pokoušel přetnout jim dráhu a nasměrovat je stranou. "To je šílenství!" křičel jsem, ale už byli za hranicí, kdy by mluvení něco spravilo - a mimozemšťané si nás už všimli.

Hono převzala velení, které příslušelo její roli loveckého mistra a vedoucí skupiny, a snášela se ke čtyřem temným tvorům. Mimozemšťané najednou vyletěli vzhůru a rozdělili se, aby se mohli vznášet ve zjevně secvičené formaci ve tvaru diamantu, která každému z nich umožňovala pomoci ostatním. Měl jsem velmi silný pocit, že jsou to profíci, kteří už v podobné situaci byli mnohokrát předtím. A vůbec se mi to nelíbilo. Napadla mě podivná věc, že tahle čtyřka, takhle venku vystavená, je stejně tak návnadou v důvtipné pasti, jako zastrašovacím prostředkem proti jakémukoliv masovému přesouvání se ke svaté hoře.

Hono se přiblížila k vedoucímu mimozemšťanovi, jehož tlakový oděv doplněný o jakýsi batoh byl teď jasně viditelný. Nedovolil jí dostat se příliš blízko. Nyní všechna stvoření vypadala opravdu podivně a ukazovala jen padesát centimetrů z každého ze svých chapadel. Tahle chapadla byla jinak dlouhá tři metry a fungovala nezávisle jedno na druhém. Hono se ke vznášejícímu se mimozemšťanovi blížila vysokou rychlostí, ale její protivník vůbec nezakolísal, dokonce se ani nepohnul, dokud nebyl velký pták téměř přímo nad ním. Pak se tvor náhle prudce přesunul o několik přesně změřených metrů stranou tak, aby ho Hono minula a také aby nemohla zvrátit vlastní setrvačnost. Nejen z cílového stvoření, ale i z těch, která mu byla nejblíže, vystřelila chapadla, která tnula do živého. Hono se ve vzduchu zatočila a všemi směry se rozlétlo obrovské peří. Zřetelně jsem viděl, že ztratila rovnováhu a padala k zemi jako kámen.

Quarl a Sitzter letěly za ní, zbývající tři zase za těmito dvěma. Vzduch byl náhle plný peří, výkřiků a mávajících chapadel natažených do plné délky a ovládaných zručně a nezávisle s velkou zkušeností.

Zastavil jsem se, přičemž jsem viděl, že Ching jde za mnou, a snažil se nějak nalákat ostatní. Fungovalo to jen do určité míry, přesto jsem pozornost jednoho mimozemšťana odlákal od zběsile útočících obřích ptáků, čímž vznikla mezera v jejich těsné formaci, v níž se téměř dotýkali konci chapadel jeden druhého. Ale namísto aby této příležitosti využily k úniku, vrhly se Tyne a Sitzter na odhaleného tvora. Tyne popadla drápy hadovité chapadlo a i když nebylo zcela jasné, kdo koho drží, podařilo se jí vychýlit ho z rovnováhy a škubnout s ním na stranu. Mimozemšťan ze sebe vydal jeden z těch pronikavých výkřiků a bylo po legraci.

Led najednou prolomil tucet dalších, kteří mezi dvěma předními chapadly třímali malá zařízení podobná řidítkům. Z těchto "tyčí" vystřelili nějakou energii a bylo jim úplně jedno, zda trefili své vlastní nebo nás.

To stačilo. Tyne byla na zemi se svým mimozemšťanem a Sitzter se dvěma dalšími ji brzy následovala. Došel jsem k závěru, že nemůžu nic dělat, takže jsem se vznesl a letěl pryč, vstříc mračné hradbě nad hlavou. V tom jsem uslyšel Ching, jak křičí: "Tari! Pozor!" Okamžitě jsem klesl, přetočil se a uháněl jiným směrem. Ale ještě předtím jsem zahlédl, že Ching schytala paprsek, který měl být pro mne, a že jako ostatní spadla na mořskou hladinu.

Pak jsem se úplně obrátil a na užitečném proudu, který zrovna zavanul, jsem jako raketa vystřelil mezi mraky.

Tam jsem nějakou dobu setrval a pokoušel jsem se rozhodnout, co mám dělat dál. Hra skončila ve chvíli, kdy Tyne popadla toho mimozemského vojáka, takže povolali posily s vlastním ekvivalentem ručních zbraní. Způsob, jakým střelci bez rozdílu své zbraně použili, mohl sice naznačovat bezcitné přehlížení životů jednotlivců, ale z nějakého důvodu jsem si to nemyslel. Paprsek vypadal, že je nastavený na velice široký rozptyl, a pokud se mělo jednat o smrtící zbraň, byla by lépe přizpůsobena velkým bitvám, anebo by všechny, kdo přecházeli přes led, prostě odstřelili z pevných pozic. Ne, téměř určitě šlo o omračující zbraně, což znamenalo, že stále ještě dole vyklízejí ledovou plochu a kontrolují bezvládná těla jak svých příslušníků, tak našich lidí, a hledají známky života.

Že to byli zabijáci, bylo jasné z jejich dřívějších akcí, ale nevěřil jsem, že by zabíjeli bez rozdílu. Proč by jinak poskytovali kořisti to, co lze chápat jen jako sportovní šanci, a starali se o to, aby kořist nemohla ohrozit životy jednoho či více z nich?

Věděl jsem, že se budu muset podívat ještě jednou, možná i několikrát, takže jsem opatrně vystoupil z mraků a byl jsem pořád ve střehu, abych se mezi ně mohl zase schovat. Pode mnou na ledě byl, jak jsem očekával, tak tucet mimozemšťanů, kteří srovnávali těla do řady a kontrolovali je. Všiml jsem si, že vedle našich lidí, kteří se rychle vraceli do své lidské podoby, byla vidět tři mimozemská těla. Neviděli mě a já ani nesestoupil příliš blízko, vrátil jsem se zase do úkrytu mezi mraky a kroužil jsem kolem.

Napočítal jsem šest napůl ptačích a napůl lidských těl, což znamenalo, že nejméně jeden další, kromě mne, vyvázl - neměl jsem však žádný způsob jak určit, o koho šlo. Přesto jsem si byl celkem jistý, že Ching dostala zásah, a to byl můj hlavní zájem. Měl jsem sice Hono a většinu ostatních rád, ale ti si to zavinili sami, i přes mou maximální snahu, a v žádném případě jsem je nemohl zachránit. Jedinou nadějí, kterou jsem měl, bylo, že za chvíli, až se trochu setmí, se mimozemšťané uvolní dost na to, abych se mohl pokusit o záchranu Ching operací "snést se, popadnout a držet". Neměl jsem tušení, zda jsou ona nebo kdokoliv z ostatních mrtví či živí, dokud však nebudu mít důkaz o opaku, musel jsem předpokládat, že přežili. Jedinou mou praktickou pochybností bylo, jak dlouho si dokážu udržet současnou podobu a energetickou hladinu.

Rychlé vykouknutí z mraků mi odhalilo, že alespoň někteří žijí. Občas se pohnuli, byli ale rychle chapadly připlácnuti nazpátek anebo je zatlačili na zem pomocí jednoho ze čtyř nůžkám podobných přívěsků rostoucích jim z trupu.

Pokud byl naživu jeden, zvyšovalo to mé naděje, že by mohli být i všichni ostatní. Při těch obrovských sebeopravných schopnostech, které jsme všichni měli, bylo jakékoliv přežití skoro stejně dobré, jako bychom nebyli vůbec zraněni.

Mimozemšťané byli ve všem svém konání velmi profesionální a velmi metodičtí, ale pomyslel jsem si, že zacházejí velice nedbale s lidmi, kteří se mohou změnit v něco jiného, možná dokonce i v mimozemšťany. Tohle bych udělal já,

kdybych byl dole na místě svých druhů. Ale v následující hodině či dvou se zajatci, teď už zcela navrácení do lidské podoby, vzmohli sotva na to, aby se posadili. Tihle se nepodobali těm pětapadesáti ovcím z kanalizace, takže bylo zřejmé, že když se nezměnili a neprobili si cestu ven, tak prostě nemohli. Pokud byl Wardenův organismus, jak jsem předpokládal, rozšířenou složkou nějakého mimozemského počítače, pak bylo spojení mezi počítačem a zajatci buď vypnuto, anebo utlumeno. Skutečnou otázkou zůstávalo, na co mimozemšťané čekají. Jestliže se chystali zajatce prostě zabít, mohli to udělat už dávno a stáhnout se tam, kde měli největší pohodlí. Ale pokud si je zamýšleli ponechat jako vězně, aby je pak podrobili nějakému výslechu, neprojevovali známky toho, že by je buď transportovali, anebo že by je přemístili do bezpečnějších a zajištěnějších prostor. Vlastně to vypadalo, že na něco čekají. Ve funkci strážných se chovali také jako profíci, zbraně a pozice měli rozmístěné tak, že jsem dokázal zahlédnou ve skupině i Ching. Ale neznal jsem žádnou modlitbu, díky které bych se k ní dostal a vrátil se zpátky, aniž bych se nechal zastřelit.

Stále jsem vyčkával mimo jejich dohled a doufal jsem, že i mimo jejich dosah a neměl jsem v úmyslu opustit Ching, dokud si nebudu jistý, že neexistuje šance, abych jí pomohl. Jestliže je ona cenou za celý tenhle objev, říkal jsem si upřímně, pak je to cena příliš vysoká.

Nakonec se to, na co čekali, dostavilo a vůbec to nebylo něco, co bych čekal. Od jihu přispěchal velký transportní vrtulník, speciálně vybavený pro použití v extrémně chladném počasí, jehož dva veliké reflektory zešikma osvětlovaly ledovou plochu. Jeho přílet jsem pozoroval s rostoucími obavami. Pak jsem na boku helikoptéry zahlédl insignie MS. Stroj se snesl vedle skupiny a vznášel se několik centimetrů nad povrchem, který by jeho hmotnost neunesl. Na led opatrně po jednom vystoupili čtyři monitoři MS s laserovými pistolemi v rukou. Ti sotva pohlédli a neznatelně kývli na mimozemské hlídače a vydali se přímo k vězňům, které, jednoho po druhém, odvedli k helikoptéře a neomaleně je nastrkali dovnitř.

I když byl vrtulník dost velký, aby unesl takovou váhu, určitě se bude vracet pomaleji než když letěl sem, ať už to bylo odkudkoliv. Doufal jsem, že je budu moci buď sledovat, anebo že přijdu na jejich místo určení dřív než mi dojdou síly. Vrtulník se pomalu zvedl z tábora mimozemšťanů, vznesl se do výšky asi čtyřiceti metrů a vydal se kupředu, přičemž zůstával pod těžkými mračny. Následoval jsem ho tak opatrně, jak jen jsem mohl, brzy však bylo zřejmé, že s ním nedokážu ani držet krok, ani ho dohonit. V jednu chvíli, těsně předtím, než dali plný plyn, se mi podařilo dostat dostatečně blízko, abych si mohl přečíst jméno městské základny MS vyznačené na obou dveřích.

Centrum.

V Centru jsem nikdy nebyl, ani jsem nepotkal nikoho, kdo by tam byl, ale slyšel jsem o něm různé historky. Mapa v hlavě ukázala, že leží daleko na jihu, téměř na rovníku, a na západním pobřeží - ve vzdálenosti více než deseti tisíc kilometrů. Bylo by směšné vůbec si myslet, že helikoptéra přiletěla odtamtud - při její průměrné rychlosti by to trvalo několik dní - ale Gray Basin se vzdušnou čarou nacházel skutečně blízko, něco mezi třemi sty padesáti a čtyřmi sty kilometry směrem na jih, nebo přibližně dvě hodiny s plně naloženou helikoptérou.

Unaveně jsem se obrátil a vydal se ke Gray Basin, nejprve jsem však zamířil přímo na jih, abych zaznamenal nějaké orientační body podle mapy. Dostat se do města mi zabere mnohem déle než dvě hodiny, dokonce i s pomocí vzdušných proudů a při dobrém počasí, z nichž ani jedno nebylo jisté. Pořád jsem neměl tušení, jak dlouho ještě vydržím.

V temnotě se ke mně připojila nějaká postava. Už jsem byl k smrti unavený a naprosto na dně a v cestě jsem pokračoval jen čistě automaticky, jinak bych si toho někoho všiml dřív než se ke mně přiblížil. Jakmile se ocitl na mé úrovni, byl jsem moc utahaný na to, abych zahájil jakékoliv únikové manévry, naštěstí to však nebylo nutné.

"Tari?"

"To jsi ty, Quarl?"

"Jo. Hm - ksakru, je mi to líto, Tari."

"Všem je nám to líto. Mně, tobě, těm zbývajícím je to fakticky líto a nic se tím nezmění. Stalo se, Quarl. Pojďme odsud."

"Víš, že je nikdy nechytíme."

Vzdychl jsem. "Vím. Ale myslím, že vím, kam mají namířeno, a to bude muset stačit. Přinejmenším to město znám ze všech stran, takže možná budu moci proklouznout dovnitř i ven bez větších potíží."

"Máš tím na mysli nás. Jdu taky. Jsou to i mí přátelé, Tari."

"Ne, Quarl. To by nešlo. Sebrali by tě během vteřiny bez ohledu na to, jakou máš moc. Tam je úplně jiný svět, postavený tak, aby držel všechny uvnitř, aby viděli, co kdo ve kterou chvíli dělá. Já ten svět znám a vím, jak funguje. Ty ne. Dostali by tě během deseti minut."

"Pak budou těch deseti minut vroucně litovat!" vyprskla. "Ale půjdu dovnitř."

"To bych tě raději zabil sám, Quarl, kdybych mohl. V zájmu ostatních."

"Cože?"

"Tam by tě nezabili. Uspali by tě stejně, jako omráčili ostatní tam na ledě. Odvezli by tě na místo, které je opravdovým peklem, kde ti můžou ukrást tvou mysl i duši a dozvědět se všechno, co víš."

"Já se tak snadno mučit nenechám!"

Vzdychl jsem. Jak byste ženě doby kamenné vysvětlili, co je to psychoklinika? "Žádné mučení nemají. Vůbec žádná bolest. Prostě nemůžeš pochopit, co dokáží. A když tě chytí, zjistí, že jsem uvnitř a pak chytí i mě. To ničemu neprospěje, Quarl. Tohle musím udělat sám."

"Mluvíš tak zvláštně, Tari. Vůbec ne jako hrdina pronásledující své druhy, ale spíš jako někdo, kdo ztratil veškerou naději."

"Ne, tak daleko ještě nejsem, ale máš pravdu. V prvé řadě jsem unavený. Jedu z posledních energetických rezerv a úsvit s orientačními body mi říkají, že mám před sebou ještě nejméně dvě hodiny. A ano, raději bych šel domů."

"Ale stejně jdeš za nimi. Nevypadáš překvapený."

"Nejsem. Tak nějak jsem věděl, jak to nakonec dopadne, že dojde k tomuhle, k závěrečné štvanici, k poslednímu lovu. Právě když jsem našel, co jsem opravdu hledal a byl jsem připravený toho všeho se vzdát." Suše jsem se sám sobě zasmál. "Tohle se prostě nemělo stát, Quarl. Už jsem viděl štěstí, držel ho v rukách, ale neuvědomil jsem si, že mám to, co jsem chtěl ze všeho na světě nejvíc, dokud jsem o to nepřišel."

"Mezi mými lidmi, Kuzmy, existuje silná víra v osud a určení pro všechny lidi," pravila Quarl. "Každý z nás se pro toto určení rodí, ale neví, co to je. Takže tvým pocitům rozumím, můj příteli z hvězd. Ale možná vyhraješ, ne? Všechno, co stojí za tvou životní víru, stojí za to, abys kvůli tomu riskoval život."

Možná má pravdu, pomyslel jsem si. Těch pětapadesát onehdy v kanalizaci - ti takzvaní revolucionáři, děti, co si hrály s ohněm a dělaly ze sebe kašpary - se setkalo se svým okamžikem pravdy. Ale ukázalo se, že jejich mizerné životy za naši věc nestojí, i když určitě strašlivě trpěli. Kdo neriskuje, nic nemá.

Podle všeho jsem však zapůsobil na Quarl tak, že by i ohrozila celou misi. "Co chceš, abych udělala, Tari?" zeptala se.

"Vrať se do citadely. Pověz jim, co se stalo. Pověz jim, že démoni nejsou žádní démoni, ale stvoření z hvězd, která spolupracují s lidmi z měst a mají mocné zbraně. Varuj je pře nimi. A pověz jim přesně, co se stalo nám všem a co víš. Nic nevynechej, nedělej nic lepším nebo horším než to je. Zajdi za Angi a Burou. Řekni jim - řekni jim, že je obě moc miluju a že pokud to jen bude možné, tak se k nim vrátím. Dohlédni, aby bylo o ně i o mé děti postaráno."

"Dokud se nevrátíš."

"Ano, dokud se nevrátím," odvětil jsem litanicky monotónním hlasem.

Quarl mě doprovodila skoro až ke Gray Basin, pak odletěla na jih a na západ. V dálce jsem už město viděl, na konci léta, kdy ho nezakrýval žádný sníh nebo led, vypadalo ošklivě a vyčnívala z něj jen ta jeho hnusně šedivá střecha a komíny. Táhlo se tak daleko, jak jen oko dohlédlo a já nenáviděl každičký jeho čtvereční metr.

Přesto jsem se snesl přímo na jeho střechu a našel si místo, které nevypadalo zas tak nepohodlně. Poprvé jsem se uvolnil a umožnil jsem kůži, kostem a všem buňkám v těle, aby se vrátily k mé původní podobě. Byl jsem setsakra unavený, než bych něco dělal, ale přinutil jsem se na chvíli posadit a zamyslet se.

Helikoptéra byla z Centra, přesto nesporně mířila sem. Proč? A proč vůbec vrtulník z Centra - co dělal tady, tak daleko na severu? S největší pravděpodobností šlo o medúzanskou vládní záležitost - pokud ovšem nemají helikoptéry z Centra v blízkosti všech hlavních měst, aby se rozlišily národní a místní orgány státní správy.

A pokud byl tohle ten případ, pak by byli všichni vězni v rukou centrální vlády a ne v moci místní kanceláře MS. Pravděpodobně je přemístí do Centra a tam se jich zbaví. To dávalo smysl.

Věděli toho hodně o mnoha věcech včetně svaté hory, změny tvaru a jejích možnostech. Také na vlastní kůži zažili mimozemšťany. Tohle nebyly věci, o nichž by si Ypsirovi lidé přáli, aby se je dozvěděla místní psychiatrická ordinace nebo obyčejní monitoři MS. Mnozí by si mohli hodně domyslet a v tomhle okruhu by mohl být i někdo z Venku, kdo by porovnal tyhle démony s mimozemskými stvořeními a mohl by dojít k zajímavým závěrům. Ne, vězni budou převezeni přímo na velitelství v Centru, do zajištěné bašty, a budou s nimi jednat lidé znalí těch hrozných tajemství, která by mohli vězni vyzradit.

Jak je tam dopraví? Vlak byl mimo hru - příliš dlouhé a příliš veřejné. A vzdušná přeprava se zdála být omezena na místní praktické prostředky, jako například helikoptéry, které však byly moc pomalé. Tím se znovu do popředí úvah dostával Gray Basin, protože měl jednu věc, kterou mnohá ostatní města a městečka se srovnatelně stejnou důležitostí a vzdáleností od Centra postrádala.

Měl kosmodrom.

Znaveně jsem se postavil. Stál jsem nad městem a až do něj vstoupím, budu to muset provést odspodu. Přístupy ze střechy patřily mezi nejúzkostlivěji monitorovaná místa ze všech, což jsem věděl. Stále ještě jsem nebyl dost daleko na to, abych mohl využít nějaké slabé místo ve svůj prospěch. Vyšplhal jsem po žebříku na vrchol nějakého nepoužívaného komína a zadíval se směrem ke kosmodromu. Sotva jsem ho dokázal rozeznat, byl hodně daleko: malý shluk skladišť a terminálek leželi kolem přistávací plochy, která se jinak rozkládala uprostřed ničeho.

S jistotou tam nebyla žádná loď.

Nevěděl jsem, kolik mám času, ale uvědomoval jsem si, že bude lepší, když je ztratím, protože se prospím, než abych o ně přišel tím, že bych se k nim přiřítil takhle unavený. Bylo ironií, že jsem se kvůli splnění téhle mise vracel z doby kamenné ke svému nejodpornějšímu a technologicky nejvyspělejšímu já a i tak budu podstupovat jedno riziko za druhým. Musel jsem si odpočinout a obnovit síly, takže jsem se vrátil a lehl si, zrovna když slunce vystoupalo nad zapečetěné město, načež jsem záhy usnul.

Nelíbilo se mi, že zase musím dovnitř. Nelíbilo se mi, že musím dát všechno v sázku, když každá věc hraje naprosto proti mně, přičemž jsem věděl, že i kdybych sám vyvázl, šance na záchranu Ching jsou opravdu hubené.

Ale to bych nebyl odporný já, kdybych dokázal odolat takovéhle výzvě.

Kapitola dvanáctá
Do lvího doupěte

Nespal jsem tak dlouho, jak bych býval potřeboval, ale byl to kvalitní, hluboký spánek a byl přesně tím, co bylo nutné k tomu, abych obnovil svou odvahu a uvedl zase do chodu mozek.

Vstoupit do města nebyl zas takový problém, ale když už jsem stál uvnitř, nebyl jsem si jistý, co mám udělat. Jedinou jistotou bylo, že se moje teorie o rozložení systému pomocí transformace podrobí skutečné zkoušce. Potíž

spočívala v tom, že bych měl být pomalý a opatrný, abych měl vůbec nějakou šanci, a na to jsem prostě neměl čas.

Služba v Přepravě se ukázala být nesmírně cennou. Samozřejmě, abych mohl vejít dovnitř, tak jsem jen počkal na vlak, který přijel a zastavil, načež jsem spolu s ním vešel dovnitř, jakmile sklopili energetické bariéry. Když už jsem prošel vstupním tunelem, zůstal jsem stát v kolejišti, ale potřeboval jsem se opatrně dostat do oddělení pro pasažéry. Protože jsem ve stanici pracoval, věděl jsem, kde se nacházejí monitorovací kamery a kde jsou nevyhnutelné "mrtvé" zóny, přestože jejich rozmístění sotva vyhovovalo mým záměrům. V tuhle chvíli, nahý a bez jakéhokoliv ochlupení, jsem byl pro monitory snadným cílem a jasnou vlajkou, takže dostat se na místo, aniž by mě zpozorovali, vyžadovalo spoustu času.

Počítal jsem s tím, že vlak z Rochande, moje původní pracoviště, přijede pozdě. Tímhle vlakem přijelo i množství zaměstnanců MS, ne aby v něm hlídkovali, ale buď proto, že se vraceli z nějaké výcvikové mise, anebo byli právě přidělení do Gray Basin. Ještě stále to bude ošemetná operace vyžadující hodně štěstí, kterého jsem však v poslední době měl víc než jen kousek, takže budu muset věřit, že mám ještě nějaké v zásobě.

Mezi nástupištěm pro pasažéry a sekcí pro automatickou vykládku a nakládku zavazadel, která byla součástí dopravních operací, byl bod, kde se nepřekrývaly dvě kamery. "Cikcak" během se mi podařilo přejít přes kolejiště a zaujmout pozici za pohyblivými schody, které se nacházely na vzdálenějším konci oddělení pro pasažéry. Poprvé mi došlo, že pokud budu pokračovat, budu muset zabít několik lidí. Co se týká zaměstnanců MS nebo vlády, nebude mi to ani nějak vadit, jenže budu muset zabít i jednoho či dva nevinné. Nijak se mi to sice nezamlouvalo, ale připomněl jsem si znovu těch pětapadesát, kteří se nepokusili o útěk a v mnoha směrech byli typickou ukázkou nejen místních lidí, ale také celého systému, s nímž jsem bojoval.

Měl jsem dost jasný plán založený na svých pozorováních a zkušenostech nasbíraných během života tady. Je v povaze mé práce, i v mé vlastní, všechno si zaznamenávat, i když to zjevně k ničemu není. Nikdy nevíte, kdy budete muset použít nějaký menší či větší triviální detail.

Počáteční krok bude ošemetný. Nad oddělením pro pasažéry visely hodiny, které mi oznamovaly, že musím neobjeven zůstat na místě nejméně dvě hodiny. Kdybych se pohnul moc brzy, mohl by celý plán vyletět komínem. Několikrát těsně kolem mne prošli zaměstnanci stanice, ale díky svému novému wardenovskému smyslu a vlastnímu sebeovládání jsem dokázal zůstat skrytý ve stínech. Alespoň se nerozezněl žádný alarm.

Nakonec už do příjezdu vlaku zbývalo jen deset minut a já začínal být nervózní. Za poslední skoro půlhodinu neprošel žádný ze staničních pracovníků, a já nějakého potřeboval, každou chvíli už budu muset zabít svou první nevinnou oběť. Vlak už byl na doslech a zastavoval u bariér, když jsem svou šanci dostal. Ze služebny pro zavazadla přicházela směrem k nástupišti agentka pasažérských služeb čtvrté úrovně. Když procházela kolem mne, rychle a tiše jsem vystartoval ze stínu, kde jsem stál.

Celý čin byl hotový za pár sekund. Z chrupavky na ruce a posílením svalstva jsem si vytvořil ostrý zoubkovaný hřeben. Celkem čistě jsem jí usekl hlavu, ale vzápětí jsem zažil horkou chvilku, když se ta hlava začala kutálet skoro do dosahu kamer. Popadl jsem ji, ale měl jsem z toho špinavý a nepříjemný pocit.

Načasování manévru bylo perfektní a použité množství síly dokonalé. Useknutí hlavy zní odporně a také takové je; ale vzhledem k zázračným schopnostem wardenů musíte zaútočit okamžitým a jistým smrtelným úderem, jinak z toho nic není. Druhou výhodou byl šok, který způsobil, že se tělesní wardeni vrhli do marné práce, aby zacelili ránu, takže se objevilo jen nepatrné krvácení.

Nesnažil jsem se napodobit její rysy víc než jen zběžně; za dané situace jsem je neviděl dost dlouho na to, abych tak mohl učinit. Přesto se mi podařilo přemístit svůj přebytečný objem do výšky, takže jsem se, i když nepohodlně, vlezl do oblečení, které se díky bohu barevně blížilo medúzanské krvi. Tím se poněkud zamaskovaly skvrny. Její sandály by mi však nepadly nikdy bez toho, abych na nich musel hodně zapracovat, o což jsem se ani nepokoušel. Tohle přestrojení nebude muset vydržet nijak dlouho.

Nelehkou chvilku jsem zažil, když se zdálo, jakoby dva další chtěli dojít až do mé skrýše i s jejím děsivým obsahem. Naštěstí v ten moment vjel vlak do zatáčky a vklouzl do svého stání. Všichni se profesionálně vrhli do práce.

Dosud se mě sice drželo štěstí, teď jsem ale potřeboval víc. Počkal jsem, dokud vlak nezajel úplně dovnitř a k nástupišti, a pak jsem sledoval, jak se otevírají dveře a začínají vystupovat pasažéři. Jakmile jsem zahlédl dvě uniformy MS i s taškami, zahájil jsem akci i přesto, že jsem si plně uvědomoval, že to uvidí i ostatní. Spoléhal jsem ale na obvyklou inklinaci medúzanského obyvatelstva nechat MS, kdykoliv se jednalo o otázku zodpovědnosti, aby se s věcmi vypořádala sama. Trochu jsem povytáhl ženino tělo, takže vyčuhovala ruka a noha, pak jsem sám vystoupil ze stínu a hystericky jsem zakřičel: „Monitoři! Pojďte sem! Pospěšte si, prosím!"

Na Medúze nikdo nezavolá policajta, dokud nejde o nějakou strašnou šlamastyku. Viděl jsem dvě mladé tváře, mužskou a ženskou, jak ke mně pohlédly, na minutku se zatvářily zmateně, načež sledovaly mou ruku směřující na odhalenou končetinu. Oba pustili své tašky a přiklusali ke mně.

"Co se děje?" zeptala se žena, přičemž promluvila spíše se zájmem než protivně.

"J-je tam tělo!" zajíkal jsem se a vypadalo to, že jsem k smrti vyplašený. Oba se zatvářili zděšeně, pak se otočili a poklekli, přičemž jsem se vytočil tak, aby mě při pohledu z nástupiště zakrývaly jezdící schody. V té době už se většina lidí odebrala nahoru, takže jsme neměli žádné čumily, bylo však jisté, že se u nás pěkně rychle objeví pár zvědavých lidí od dráhy.

S oběma monitory jsem si hravě poradil. Povedlo se mi je oba skolit dřív než si vůbec uvědomili, co se děje, načež jsem je zabil sice čistě, ale přesto ne méně efektivně. Musel jsem se dát setsakra rychle do pohybu - jejich zavazadla pořád ještě ležela na nástupišti, což kamera přinejmenším zaznamená.

Spěšně jsem se zbavil oblečení z Přepravního a svlékl jsem uniformu mužskému monitorovi. Čas pracoval proti mně, takže jsem si ji stěží oblékl správně. Naštěstí se mi monitor výškově podobal, proto jsem se mohl přizpůsobit tak, aby

mi jeho uniforma slušně, i když trošku nepohodlně, padla. Bude to jen muset vypadat věrohodně.

Zariskoval jsem a odkutálel těla pod vlak, ale rychlý pohled ukázal, že se nikdo, světe div se, mým směrem nedívá, natož aby si někdo všiml, co se děje. Pak jsem se vrátil na nástupiště, sebral tašku, otočil se a hlasitě zvolal: "O.K., počkám na tebe v hlavním terminálu!" Hodil jsem si tašku přes rameno a sám nastoupil na jezdící schody.

V hlavním terminálu bylo pochopitelně pořád ještě dost rušno, a to mi hodně pomohlo. Potřeboval jsem další proměnu, kterou nebude možné tak snadno vystopovat, a potřeboval jsem ji rychle, ale žádná příležitost se mi sama nenabídla. Odešel jsem na toaletu, prohledal tašku, kde jsem objevil doklady o tom, že tenhle vojín byl nově převelen do Gray Basin, a rozhodl jsem se, že to prozatím risknu. Vlak se nevydá na zpáteční cestu, dokud jej nevyčistí a neopraví, což bude přibližně za dvě až tři hodiny. Pokud nebudou tu agentku pro cestující hledat nijak houževnatě, mohl bych mít trochu času, než budou objevena těla. Takhle bezcitná vražda byla pro tuhle společnost něčím natolik cizím, že než začnou hledat tělo, budou nejprve všude hledat chybějící agentku. Druhá z braneckého dua byla určitě také nováček, takže ji jistě nebudou hned postrádat. Jestliže, a bylo to velké ‚Jestliže', počítač nerozsvítil signál, když ti dva pustili tašky a vyběhli ze záběru. Ale kdo tohle mohl vědět?

Použil jsem vojínovu kartu, abych se dostal autobusem na velitelství MS. Potřeboval jsem další tělo z MS, protože jsem se mrtvému monitoroví podobal opět jen matně. Naštěstí jsem budovu MS v Gray Basin znal dost dobře, včetně mnoha jejích mrtvých oblastí, což bylo díky pravděpodobně zesnulé majorce Hocrow.

Než jsem dospěl k velitelství, obešel jsem pár bloků a dřív, než jsem odvážně vkráčel do budovy, vhodil jsem tašku do odpadní nádoby. Kdyby jen lidé věděli, kolik je uvnitř kteréhokoliv hlavního města mrtvých zón, vznikla by pořádná polízanice, pomyslel jsem si pobaveně. Ulička s odpadkovým košem měla též kameru, ta ale byla přimontovaná vysoko na zdi a byla snadno viditelná. Takže jen tím, že jsem měl koš mezi sebou a touhle kamerou, nebylo možné mě vidět. Přesto by samozřejmě mohli poslat někoho, aby prověřil odpadky, ale v té chvíli už budu někým jiným - jak jsem doufal.

Vstupoval jsem přes garáže namísto hlavním vchodem, uniforma mi stačila, abych přijal od několika monitorů kývnutí na pozdrav.

Z pomalu se otáčejícího podstavce se širokým záběrem ve středu servisní garáže snímala prostor jediná kamera. Snadné jak facka. Prostě jsem šel dál, až jsem narazil na monitorku, která něco kutila na vozidle. Navázal jsem rozhovor a pak, když byli kamera i cíl ve správné pozici, jsem jí usekl hlavu. Tentokrát jsem měl několik minut, abych si prohlédl rysy předpokládané oběti a abych ji zabil trochu čistěji, takže okopírovat její podobu mi nedělalo potíže. Monitorka byla celkem vysoká, její věci mi dobře padly a pod autem jsem se dokázal rychle a pohotově převléknout do její uniformy.

Zjistil jsem, že ten replikační trik je hračka, alespoň do té míry, do jaké jsem ho poznal. Jen se soustřeďte na oběť, přirovnejte jeho nebo její konfiguraci wardenů ke své a nechejte své wardeny, ať napodobí daný vzorec. Bylo dost zvláštní cítit, jak mi z hlavy rychle vyrůstají vlasy, a pozorovat svalovou hmotu chovající se, jakoby byla něčím nezávisle živým a tekutým. Ale samotná změna byla teď, když jsem na ni obětoval několik minut, tak zatraceně snadná.

Když jsem vylezl zpod auta, byl ze mne vojín, alespoň pro diváky, a znovu jsem si vyměřil pohyb kamery tak, abych mohl nacpat tělo do kufru vozu. Když budu mít štěstí, mohlo by trvat pár dnů než tělo najdou, a já jsem ani tak dlouhou dobu nepotřeboval.

Spokojeně jsem vytáhl "svou" kartu, přivolal výtah a vyjel k recepci a k oblasti ústředního zpracovávání, kterou jsem velice dobře znal. Vždycky tady bývalo rušno a riziko vyplývající z mého pohybu zde spočívalo hlavně v tom, že bych mohl potkat nějakého známého osoby, za kterou jsem se vydával. Tuhle roli jsem nemohl před nikým, kdo znal dobře originál, ani na chvíli obhájil.

Bylo však důležité tvářit se a chovat, jako bych sem patřil a pracoval podle něčích instrukcí. Tohle obvykle stačí, aby vám to prošlo na veřejných místech, kde lidé právě takovou věc očekávají. Odešel jsem dozadu, kde se nacházela malá oddělení a v každém z nich terminál, který monitoři MS používali pro vyplňování hlášení. Vybral jsem si prázdnou kancelář, zapnul terminál a začal s prací.

Očekával jsem, že při luštění všeobecně používaných jednoduchých kódů nebudu mít potíže, byl jsem však překvapený, když jsem zjistil, že na těchto terminálech nebylo vůbec žádných kódů potřeba. Prostě jste dovnitř vložili svou kartu, která potvrdila, že jste skutečným monitorem MS, takže stačilo, když počítač ověřil vzezření podle kartotéky. Žádné otisky prstů, žádné prověrky sítnice, jen prostá metoda společnosti, která až příliš věcí považovala za jisté.

Vyťukal jsem Kor - Ching - Lu, pak jsem se posadil a čekal, až se na obrazovce objeví data. Rychle jsem přejel přes základní fakta až k poslednímu zápisu, který byl tím, co jsem hledal:

Zatčena 1416 důstojníky Centra 17-9-51. Převezena do GB MS 18-9-51, rozh. KD, spadá pod okres Centrum, centrální vazeb, číslo 0922 18-9, odd. 41 1 v GB 17-05. Případ uzavřen. Odkaz č. 37-6589234.

Nebylo těžké pochopit, co se stalo. Ching sem přivezli brzy ráno, soudili ji, shledali vinnou a odsoudili ke KD - konečné degradaci - a pak se oficiálně obrátili na Centrum. Měla odletět v 17:05 - za méně než hodinu. Počítač sice neříkal jak, ale určitě ji měli přepravit raketoplánem. Naťukal jsem číslo odkazu a uviděl stejný výpis:

HONO, D - NEZAŘAZENA, ZATČENA 1416 DŮSTOJNÍKY CENTRA 1 7-9-51.

Zbytek byl identický jako v případě Ching jen s tou výjimkou, samozřejmě, že závěrečný odkaz se odvolával na případ Ching. Takže obě měly odletět raketoplánem. No, možná bych měl letět taky.

Blufování a bravurní kousky člověku sice stačí jen do určité míry, ale v těsně sešikované společnosti se tak dají

dělat zázraky. Bez problémů jsem vykráčel hlavními dveřmi a zamířil k busu jedoucímu do ústředního terminálu. Nechtělo se mi riskovat při získávání auta MS - autorizace pro použití vozového parku bude pořádně střežená. Pak jsem se zastavil, vynadal si, zašel za roh ke garážím a našel auto s tělem stále ještě ukrytým uvnitř. Jasně, tohle bylo určitě její auto, proto bude všechno snazší - pokud bude ten kŕáp fungovat.

Fungoval, takže jsem záhy vyjel z garáže a zamířil k městské bráně, s mrtvým tělem pod zadním sedadlem a opravdu znervózňujícím pištěním vycházejícím odněkud zepředu, které zjevně bylo důvodem opravy.

Bez problémů jsem dojel k silniční bráně před kosmickým terminálem, kde jsem však musel vylézt, ukázat kartu monitorovacímu přístroji a informovat ho, že jedu na terminál s nějakými zvláštními papíry, které jiný monitor zapomněl. Byla to dost rutinní záležitost a s tím, aby přede mnou spustili bariéry, jsem neměl žádné obtíže.

Raketoplán, ke kterému jsem dojel s téměř dvacetiminutovým předstihem, už čekal uvnitř. Tady jsem nebyl od chvíle, kdy jsem přiletěl na Medúzu, moc se toho tady ale nezměnilo. Kosmodrom byl malý a stísněný a nepůsobil nijak zvláštním dojmem. Pasažéři tady nebyli obvyklí. Zahlédl jsem tu posedávat jen dva, oba vypadali úředně. Ale ani vidu po Ching nebo Hono, nemluvě o zatýkajících důstojnících. Poprvé jsem se začal bát, že jsem to zpackal.

Můj zmatek musel být až příliš zřejmý, protože jeden z vládních zaměstnanců čekajících na nalodění, bělovlasý muž ve středních letech, vstal a přišel ke mně. "Děje se něco, mladá dámo?" Na moment jsem se trochu vylekal, protože jsem zapomněl, že si v tuhle chvíli hraji na ženu. Vlastně to byl první rozhovor, který jsem s někým navázal od okamžiku, kdy jsem si přisvojil tuhle identitu, a ta změna mi málem vyklouzla z hlavy.

"Ano, pane. Mám nějaké nevyřízené papíry o dvojici vězňů, kteří by měli odletět do Centra a které nikde nevidím." Hlas zněl legračně, ale více či méně ženský, což bylo jediné, na čem v tomhle světě záleželo.

Zamračil se. "Ukažte, podívám se na ně."

Byl jsem připravený. Právě pro podobnou eventualitu jsem zkopíroval několik formulářů s dispozicemi k případu Ching a Hono. Monitora by sice neobalamutily, ale doufal jsem, že u byrokrata projdou.

Prohlédl si je, usmál se, načež mi je podal zpátky. "No, je snadné pochopit proč. Odletěli osmnáctého - to bylo včera."

Zůstal jsem jako zasažený bleskem a na chvíli polevilo i mé sebeovládání. Nespal jsem jen několik hodin, na střeše města jsem prospal skoro půldruhého dne!

Musel jsem se tvářit opravdu zdrceně - což jsem byl - protože ten člověk od vlády řekl: "Budete mít problémy, co?"

Přikývl jsem tak rychle, jak to jen šlo. "Ano, pane. Jsem tady úplně nová a šéfka mi řekla, ať sem tohle přinesu, a když se s tím vrátím a oni pak uvidí špatné datum, nebudou obviňovat moji seržantku. Tady je totiž pěkně tvrdá disciplína."

Zdálo se, že to na něj skutečně zapůsobilo. "Dejte mi svou kartu."

"Pane?"

"Řekl jsem, dejte mi svou kartu. Uvidím, co se dá dělat."

Bál jsem se, že mě zavede dovnitř a prověří si neexistující misi u neznámého nadřízeného, neměl jsem však na výběr. Přesto jsem si proměřil únik. Tady jsem byl mimo město, takže všechno, co jsem opravdu potřeboval, byla trocha místa k běhu. Naneštěstí jsem se též nalézal v nejvíce monitorovaném typu budovy na Medúze - protože byla vystavená venkovním vlivům - která byla navíc napojená i na všudypřítomné živé vyhodnocovače s automatickými puškami. Kdybych se teď rozběhl ke dveřím, spustili by poplach; pokud zůstanu stát na místě, budu pravděpodobně v pasti. Jediné, na co jsem dokázal myslet, bylo nechat tuhle scénu probíhat a naposledy se nadechnout před panickým útěkem, až nadejde správná chvíle.

Muž se z malé kanceláře vrátil za pár minut, a když mi podával kartu, usmíval se. "Myslím, že vám dokážeme zařídit dokončení vaší mise, monitorko. Protože máte stejně nástup do služby až zítra ráno v 8:00, proberu to s vaším nadřízeným pak." Zamrkal. "Nikdo se to nikdy nedozví, ne?"

Zase jsem byl jak opařený. "Takže s sebou ty papíry vezmete do Centra a dohlédnete na jejich doručení?"

"Ach, ne. Bohužel do Centra nejedu. Ale v raketoplánu je spousta místa, takže jsem vás přihlásil až do Centra jako svého hosta, s návratem ranním letem. Přesto vás ten výlet bude stát nějaké peníze, které nemáte - Centrum není nic levného - ale dostanete se tam a zpátky a budete moci sama ty papíry doručit, protože jsem se za to osobně zaručil."

Sotva jsem tomu dokázal uvěřit. "Tím myslíte, že chcete, abych letěla s vámi?"

Přikývl. "A raději si pospěšte. Je čas nastupovat. Nuže? Co tomu říkáte?"

Jeho nabídku jsem zvážil. Tam venku byla svoboda. Raketoplán znamenal nová nebezpečí a stejně už asi bylo pozdě, abych mohl něco udělat, i kdybych je našel. Přesto, došel jsem takhle daleko a tohle se za daných okolností jevilo jako jediná rozumná věc, takže jsem přikývl. "Dobře, pane - a díky."

Samozřejmě že na otázku, kterou jsem si kladl, nebyla tak těžká odpověď. Nikdo, a tím myslím nikdo, neměl takové štěstí. Když se příliš mnoha věcem daří, musíte prostě zjistit, že jste v pasti. Nevím, čí těla objevili, anebo kde jsem uklouzl, ale někdo se pořádně nasmál, když mě pozoroval při plnění povinností, a přitom od počátku věděl, že mám den zpoždění a nevím o tom.

Útěk zjevně nepřicházel v úvahu. Nikdy mě nenechají doběhnout ke dveřím a let bude velice nepříjemný. Připadalo mi, že nechat se unášet proudem mě alespoň přiblíží k Ching a Hono, i když to bude moc nebezpečné, a já jsem stále ještě nebyl úplně na dně.

Raketoplán byl to samé pohodlné plavidlo, které jsem si pamatoval s tou výjimkou, že teď byli na palubě jen ti dva byrokrati a já. Start proběhl hladce a snadno, přesto mě tlak mnohonásobného přetížení zatlačil do měkkého pěnového sedadla a jakmile skončil zážeh, měl jsem sice nepříjemný, přesto chvějivý pocit.

"Další zastávka Dunecal, za pět minut," zachraptěl hlas z reproduktoru. "Zůstaňte po celou dobu připoutáni a na svých místech." Překvapilo mě to, protože jsem měl za to, že letíme rovnou do Centra, kde už na mě bude čekat uvítací

výbor. Ale teď jsme mírně klesali a brzy jsme byli v Dunecal, hlavním městě centrálního kontinentu a místě určení mého mecenáše. Popřál mi štěstí a když vystoupil, choval se, jakoby ani v nejmenším neměl tušení, kdo nebo co ve skutečnosti jsem - a možná to ani nevěděl, přemítal jsem.

"Nástup pasažérů," ohlásil amplión. "Další zastávka Centrum."

Uvažoval jsem, že v tomhle momentě vyskočím z lodi, ale nezdálo se, že by to mělo smysl. Chytil jsem se na háček a pro pobavení nějakého sportovce, který byl na druhé straně vlasce, jsem byl pomalu přitahován navijákem.

V Dunecal nastoupili tři cestující, muž a žena oblečení v černém, typickém pro vládu, a další mladá žena, která vypadala tak překvapivě odlišně, že jsem se málem neudržel a začal na ni zírat.

Ženy na Medúze nebyly žádné krasavice. Ach, když jste si na ně jednou zvykli, byly dobré, ale všechny byly podsadité a ve stavbě těla měly cosi mužského. Existovala tady koneckonců možnost, aby si kdokoliv změnil pohlaví, takže průměrný člověk byl vlastně tak trochu obojí. Abych pravdu řekl, dokud se nezjevila tahle slečna, skoro jsem zapomněl, jaký je mezi normálními lidskými a medúzanskými ženami rozdíl.

Určitě to byla Medúzanka, její lehký oděv by nikoho jiného nedokázal chránit - ale na druhou stranu i nebyla. Olivově zbarvená pokožka vypadala mnohem jemněji než ona tvrdá kůže, kterou jsme všichni považovali za danou. Měla postavu, jakou jsem viděl jen u několika málo jiných žen, a ovládala všechny ty správné sexy pohyby. Ve velmi hezkém obličeji měla také sladký sexy úsměv a její vlasy byly delší, než bylo obvyklé, a světle hnědé - takovou barvu jsem viděl na Medúze poprvé, a když už jsme u toho, nevídal jsem ji často ani nikde jinde.

"Posaď se na tohle sedadlo a připoutej se, Tix," nařídil jí muž.

Usmála se. "Ach, ano, můj pane," pravila dětským a přesto sexy znějícím hláskem a zařídila se podle instrukcí. Všiml jsem si, že se nepřestávala usmívat a skoro nikdy z něj nespustila oči. Zbylí dva lidé se také připoutali, načež si muž všiml, že na mladou ženu zírám.

"Nikdy dřív jste děvče pro potěšení neviděla, co?" zahlaholil konverzačním tónem.

Zakroutil jsem hlavou. "Ne, pane. Jsem z Gray Basin a tam žádné nemáme."

"To bych řek," odvětil pyšně. "Vy je jen zatknete, pošlete je nám a my si je děláme," zachichotal se.

Odpověděl jsem úsměvem, veselo mi však nebylo. Na Tix bylo něco hrůzného, něco nepřirozeného.

Pochopitelně že jsem nějaké zmínky o dívkách pro potěšení slyšel. To snad každý. Rozptylovačky, doprovod, konkubíny a říkalo se, že i kousek od všeho dalšího - většinou pro obveselení a uspokojení velkých zvířat. Ale nikdo, s kým jsem kdy mluvil, vlastně žádnou z nich neviděl ani o nich nic nevěděl. Vyjma toho, že jejich práce byla tak trochu jiná. Vždycky jsem přemítal, proč nebyli na planetě s devadesátiprocentním podílem žen také chlapci pro potěšení.

Muž se ukázal být povídavý. Buď ani on nevěděl, kdo jsem, anebo sehrával fakticky skvělé představení. Poskytl jsem mu svou krycí historku, pravdu jsem mluvil jen o tom, co dělám v raketoplánu. Vypadalo to, že mé vysvětlení přijal.

Dívky pro potěšení podle všeho nebyly zaměstnankyně, byly to otrokyně. Jasně, on by tak Tix nenazval, ale bylo zřejmé, že všechny eufemismy mají jen nahradit slovo "otrok". Byli to lidé usvědčení ze zločinů proti státu a odsouzení ke konečné degradaci. Většina kádéček, jak jim říkal, se posílala do dolů na Momrathovy měsíce, ale několik jich bylo vybráno a odbornými psychiatry ve vládním oddělení zločinů přeměněno na dívky pro potěšení. "Někteří ti psychové jsou fakt machři," oznámil mi hrdě. "Nevěřila byste, jak Tix vypadala než na ní začali pracovat."

"Copak neexistují žádní chlapci pro potěšení?" neodolal jsem a zeptal se.

Zavrtěl hlavou. "Ne. Ten proces má něco společnýho s těma hajzlíkama wardenama. Když odstraněj tu duši, či co to je, tak se ten subjekt stane nezměnitelně ženskou." Zašilhal směrem k Tix, která se málem ošívala blahem. "Ne že by mi to nějak vadilo."

Musel jsem potlačit touhu se třást. Mezi všemi barbarskými lidskými skutky bylo určitě tím nejhorším ubohé otroctví a asi tím nejhorším z nejhorších bylo vytvoření přirozeně povolných otroků s pomocí psychiatrů a psychopřístrojů. Celý systém se zdál být jakýmsi strašlivým způsobem zvrácený, stejně jako naprosto šílený. Nač jsou ve světě s úspěšně používanými roboty potřeba otroci? Jedinou možnou odpovědí bylo přímé uspokojení ega takové mentality, která uctívala jedinou moc. Tenhle chlápek Tix "dostal" od vlády za velmi dobře vykonanou práci a za to, že dosáhl vládní úrovně, která vlastnictví dívky pro potěšení zaručovala. Bral ji s sebou jakožto viditelný symbol a také proto, že mu dělalo radost mít osobního otroka, kterému mohl rozkazovat. Pomyslel jsem si, že tohle je skutečný obraz zkaženosti téhle společnosti. Co to bylo za místo, že mu vládli lidé, kteří vlastnili psychiatry vyrobené přítulné otroky způsobem, jakým v ostatních společnostech významní lidé vlastnili šperky nebo velká umělecká díla?

Potlačil jsem náhlou touhu onoho chlápka a jeho společnici ihned a na místě zabít, možná i dívku pro potěšení, i když ta už byla v mnoha ohledech vlastně mrtvá.

Asi dvacet minut po startu se ozval reproduktor: "Zůstaňte, prosím, připoutaní na svých sedadlech. Chystáme se přistát v doku."

Muž i žena se zamračili, nato se ona k němu obrátila. "To je divné. Necítila jsem žádné zpomalení."

Přikývl. "Snad se něco nestalo?"

Nebyla tam okna, takže neexistoval způsob, jak to zjistit. Přesto jsem ztuhl. A je to tady, pomyslel jsem si a mentálně se připravil na cokoliv, co se může přihodit.

Ucítil jsem otřesy a vibrace, pak tři rychlé zpomalovací impulsy, až jsem hladce vklouzli do doku. Ozvalo se syčení, načež se otevřely přední dveře. Muž si sundal pásy a vydal se k nim a stále ještě zmateně vyhlédl ven. "Tohle není Centrum," pravil rozčarovaně. "Myslím, že je to kosmická stanice."

Také jsem se odpoutal, vzdychl jsem, postavil se a došel ke dveřím. "Jen se vraťte na sedadlo a uvolněte se," poradil jsem mu. "Myslím, že tohle je moje zastávka."

Kapitola třináctá
Oběť filozofie

Uzávěr byl moderní, standardní typ a raketoplán dokoval tak, že se opíral o dlouhý rourovitý vchod vedoucí do samotné kosmické stanice. Věděl jsem, že podobné stanice mají všechny čtyři planety a že je čtyři vládci hojně využívají. Tady se například nacházel hlavní počítač pro Medúzu, ale na takovou rozlehlost celého místa jsem nebyl připravený. Stanice měla kvalitní umělou gravitaci, možná jen o něco slabší než na jakou jsem si zvykl. Ze vstupního potrubí bylo možné skrz průhledný pruh vyhlédnout ven a spatřit, jak se od vás do všech stran rozprostírá gigantická konstrukce. Bylo to víc než jen obyčejná kosmická stanice; spíše se to podobalo malému plovoucímu městu, které našíř měřilo několik kilometrů a bylo dost velké, aby mohlo být soběstačné v zásobování poměrně velké populace.

Na konci dlouhého stoupání do vstupního potrubí jsem došel k druhé přechodové komoře a bez váhání jsem vstoupil dovnitř. Pokud měli v úmyslu mě zabít, mohli to udělat mnohem snáze a čistěji kdekoliv jinde. Tenhle druhý přechod byl spíše pojistkou proti nějakému nečekanému úniku látek a pro případ poruchy, ale sloužil také jako úpravný bezpečnostní článek. Ze stropu shlížel všudypřítomný monitor, na jehož opačném konci byla v tomhle případě jistě skutečná osoba, a řada malých a neznámých výstupků, které mohly sloužit buď k dekontaminaci, nebo jako zbraně.

První dveře se za mnou zavřely, ale druhé se neotevřely hned. Zmíněné výstupky náhle zaplnily komoru bleděmodrým silovým polem, které na mě zapůsobilo poněkud zvláštně. Tenhle pocit musel být podobný, jako když najednou ohluchnete nebo oslepnete anebo obojí najednou, přesto jsem nadále dokonale slyšel i viděl. To, co jsem nedokázal dále vnímat, byl kontakt s wardeny uvnitř těla. Nějak se jim podařilo odříznout mou komunikaci s nimi a tím mě vrátit zpět do původní podoby. Viděl jsem i cítil, když se to dělo, a nezůstala mi žádná jiná schopnost než jen samotný rozum.

Záření rychle ustalo, načež se otevřely vnější dveře. Nemohl jsem se však pořádně pohnout, jakoby na mne náhle navěsili těžká závaží. Sice jsem si nebyl úplně jistý, co to se mnou provádějí, ale odhadl jsem, že oni, ne já, nějak rozmlouvají s wardeny v mém těle a že jim přikazují, aby tenhle pocit ve mně vyvolali. A docela to fungovalo. Pořád jsem se mohl normálně pohybovat a jednat, ale jakékoliv rychlé nebo trvalejší akce šly mimo mne. Vkráčel jsem do pasti a teď mě dostali. V mysli mi vytanula nejasná myšlenka, že jsem měl už v Gray Basin bez ohledu na riziko pláchnout, teď už ale bylo na něco takového trochu pozdě.

V přijímacím salónku mne očekávala žena ve vládní černi společně se seržantkou od monitorů, která byla ozbrojená nějakou malou a lehkou ruční zbraní. Bezesporu se nejednalo o laserovou zbraň, takže jsem odhadoval, že je to asi jakási omračovací puška, jejíž použití by za současné situace dávalo dokonalý smysl. Beze strachu ze zmrzačení jednoho či druhého jste z ní mohli vystřelit po únosci i rukojmí a nebylo pravděpodobné, že byste nešťastnou náhodou proděravěli stěnu kosmické stanice.

"Jsem Sugah Fallon," oznámila žena, "ředitelka tohoto zařízení. A hádám, že ty jsi ten, kterému říkají Tarin Bul, i když předpokládám, že ani to není tvé pravé jméno."

"Ale bude stačit," pravil jsem unaveně. "Vidím, že toho o Wardenově organismu víte víc, než bych si kdy pomyslel."

Usmála se. "Výzkum možností nikdy nekončí, Bule. Byl bys překvapený, co dneska dokážeme. Pojď. Už je to určitě několik dní, co jsi jedl, takže tomu se budeme věnovat v první řadě." Vzhledem k tomu, že byl každý můj pohyb fyzicky omezený, neměl jsem moc na výběr, proto jsem ji následoval. A mimoto jsem musel přiznat, že jsem měl fakticky hlad.

Jídlo bylo dobré a čerstvé. "Pěstujeme si všechno sami," ozřejmila mi Fallon hrdě. "Ve skutečnosti tady udržujeme stálou posádku dvou tisíc pracovníků plus polovinu tohoto počtu přechodných zaměstnanců. To odtud hlídáme celý monitorovací systém. Jsou zde všechny záznamy, které jsou centrálně analyzované a vysílané přes satelit do každého města planety. Přitáhli jsme sem odborníky, nejlepší ve svých oborech, ze všech čtyř světů Diamantu."

Opravdu to na mě udělalo dojem. "Jednou bych si to celé rád prohlédl," pravil jsem suše.

"Ano, to bys snad mohl, ale myslím, že dnes ti ukážeme jen několik málo oddělení. Mám za to, že budeš ohromen tím, co v nich děláme."

"Mimozemská psychologie?"

Zasmála se. "Ne, promiň, ta je zakázaná. Jistě chápeš, že ve tvém případě, kdy víme, že uvnitř hlavy skrýváš jakýsi vysílač, musíme být poněkud obezřetní. Dokud to tak bude, obávám se, že tvůj pohyb zde bude dost omezený."

"Jak o tom víte?" zeptal jsem se, aniž bych se obtěžoval s popíráním. Tohle nebyla žádná rybářská výprava - hergot, věděli úplně všechno.

"Trošku jsme zjistili od tvých společníků. Možná by tě zajímalo, že agent poslaný na Lilith opravdu Marka Kreegana zabil, i když jaksi nepřímo, a že i Aeolia Matuze z Charónu je mrtvá a to částečně díky tvému člověku na planetě. Avšak na Kerberu tvůj muž neuspěl a provedl tu nejzajímavější věc - přidal se k nám, aniž by se vlastně pokusil Larooa zabít."

To byly, panečku, novinky, a většinou vítané. Dva ze čtyř nebyl vůbec špatný výsledek, když vezmeme v úvahu všechny okolnosti. Její prohlášení dále naznačilo, že ani jeden z těch zbývajících tří neprozradil, že jsme vlastně jedna a tatáž osoba. Přesto jsem přemítal o přeběhlíkovi z Kerbera - byl jeho přechod opravdový nebo to byla jen nějaká probíhající lest? Skutečnost, že zůstal naživu a stal se vlivným člověkem, naznačovala, že ještě není odepsaný.

"Předpokládám, že už je pozdě, abych zběhl," prohlásil jsem zpola vážně.

"Obávám se že ano. Na zběhnutí pod nátlakem není vůbec spoleh. Stejně tak nebylo nic osobního v tom, že jsi neuspěl. Dosáhl jsi ohromných věcí, které bychom my považovali za nemožné, a způsobil jsi, že musíme úplně přepracovat celý náš monitorovací systém. Ve skutečnosti je to tak, že kdybys při svém útěku nezaútočil na Altavara,

byl bys stále ještě volný a pro nás bys znamenal nesmírnou hrozbu. I tak jsi mohl utéct. Ale máš slabé místo, je v tobě něco sentimentálního, což podle všeho tví druhové postrádají. To tě dostalo."

Pokrčil jsem rameny. "Museli vidět, co dokážu. Mimoto, kdybych je nedokázal porazit, byl bych tak jako tak odrovnaný a neměl bych jinou naději než navěky žít s Divokými. Říkejte si tomu třeba ověřování teorie - a teorie se ukázala být špatná. Prostě jsem systém podcenil. Ale jen ze zvědavosti bych rád věděl, kdy jste na mě přišli."

"Věděli jsme, že jsi v Gray Basin, když jsme někoho poslali, aby ve stanici zjistil, kde je chybějící monitor," sdělila mi. "Nicméně jsme opravdu neměli ponětí, kdo jsi, dokud jsi na počítači nevyťukal jméno Ching Lu Kor. Vzhledem k tomu, že monitor, za kterého ses vydával, o ní nevěděl, nijak ho nezajímala, ani s tím případem neměl cokoliv společného, vyvolalo to značku. Od té chvíle jsme tě samozřejmě měli. Byli jsme si pořádně jistí, že to jsi ty, protože jen několik málo lidí by mohlo mít tu správnou kombinaci nervů a načasování, aby něco takového dotáhlo takhle daleko." Odmlčela se, nato dodala: "Měl jsi pokračovat ve výměně identit přibližně každou hodinu."

Přikývl jsem, pak jsem doplnil: "I tak mi to mohlo projít, kdybych se nespletl v tom, jak dlouho jsem spal. Byla to moje hlavní chyba a přiznávám ji. Jedna malá mýlka v dlouhé řadě úspěchů, ale tak to v tomhle oboru chodí."

"Proto systém vždycky vyhrává. My můžeme udělat tisíce chyb, ale ty jen jednu."

"Tohle řekněte těm dvěma, o kterých tvrdíte, že jsou mrtví."

Tahle poznámka ji vůbec nevyvedla z konceptu. "Jejich systémy byly dost odlišné od našich. Na Lilith dokonce ani nefungují technologie a na Charónu je lze silnou myslí snadno eliminovat. Budou si muset vyvinout systém, který bude jejich domovům vyhovovat lépe, stejně, jako jsme si my vyvinuli ten náš."

"To na mne zvláštní dojem nedělá," konstatoval jsem. "Tam dole jste vybudovali hloupý, otupující svět plný ovcí, neprůbojných lidí bez ambicí a bez odvahy. A co se týče vrcholné elity, která si drží lidské otroky jako domácí mazlíčky značící postavení - podobá se to temným dobám lidstva."

Neurazila se. Ve skutečnosti odpověděla nepřímo a v první chvíli jsem nevěděl, kam míří. "Pověz mi jedno, co mě mate, Tarine Bule nebo kdo vlastně jsi. Jen jednu věc. Vím, že tě upravili, takže z tebe silou nic nedostaneme, ale chtěla bych znát odpověď na jednu otázku."

"Možná. O co jde?"

"Proč?"

"Co proč?" Byl jsem zmatený.

"Jsi opravdu tak slepě naivní, jak tvrdíš, anebo existuje skutečný důvod, proč jsi poslušně pokračoval ve své misi, jakmile ses ocitl tady?"

"Říkal jsem vám, že mi ten systém připadá odporný."

"Vážně? A co jsou civilizované světy, když ne obrovská sbírka ovcí, vyšlechtěných tak, aby byly šťastné, aby bez odmlouvání vykonávaly danou práci, a které také nemají žádné ambice nebo představivost. Jsou jen hezčí, toť vše - ale nemusejí přežívat v drsném podnebí Medúzy. To, co vidíš tam dole, je jen místní adaptace, odraz samotných civilizovaných světů. A víš proč? Protože většina lidí jsou ovce, naprosto spokojené, když je někdo vede, pokud mají zajištěnu bezpečnost, domov, práci a plné břicho. V celé historii lidstva si lidé, kdykoliv vyžadovali demokracii a úplnou nezávislost a dostali je, přáli a chtěli vyměnit svou drahocennou svobodu za bezpečí - vždycky. Vždycky. Ti se silnou vůlí, lidé, kteří věděli co dělat a měli na to žaludek. Lidé, kteří osobní moc oceňují víc než cokoliv jiného."

"My nemáme kamery na záchodech," opáčil jsem nepřesvědčivě.

"Protože je tam nepotřebujete. Máte kolem sebe staletími vyvinuté nejlepší biotechnologie, díky kterým jste odstranili všechny myšlenky na nějakou zvrácenou aktivitu, a bariéru nikoliv energetickou, ale sestávající z desítek tisíc světelných let prostoru zabraňující sociální kontaminaci. Těch několik lidí, kteří uklouznou jako ty, pošlou sem. Proto tolik z nich skončí tak, že vládnou, a proto je zdejší systém odrazem civilizovaných světů. My jsme tady taky vyrostli, Bule, takže je to systém, který známe a kterému rozumíme nejlépe. Nejlépe se hodíme k vládnutí, a to ne proto, že bychom to sami prohlásili, ale proto, že to říká Konfederace. Proto jsme byli posláni sem."

Otevřel jsem ústa, že odpovím, ale nic z nich nevyšlo. V její logice byla určitě nějaká mezera, já ji však nedokázal najít. Přesto, i kdybych přijal její tvrzení, nijak by to situaci nezlepšilo. "Pokud tohle připustím, pak můžu jen říct, že je ten systém zkažený, neschopný a špatný, ať už je to ten zdejší, nebo ten konfederační."

"Pak jsi ty naivní. Jak Medúza, tak Konfederace dávají masám přesně to, po čem celá léta křičeli sociální reformátoři - mír, dostatek, ekonomickou a sociální rovnost, bezpečí. Všechny ostatní alternativy, které nejsou variacemi na tohle téma, skončily masovým strádáním. Tys na Konfederaci, dokud jsi v ní žil, neshledal nic špatného, protože jsi byl součástí mocenské struktury, nikoliv jednou z ovcí. Tady ses naštval, protože jsme se pokusili udělat z tebe ovci. Ale kdybys sem býval přijel jako vládní úředník nebo možná monitorovací funkcionář, cítil by ses jako doma."

"O tom teď pochybuji," informoval jsem ji. "Ztratil jsem víru."

"Pak jsi možná právě proto udělal to, cos' udělal. Přemýšlej o tom. Doma jsi mohl být svobodný, přesto jsi vytrval. Při několika příležitostech ses mohl vrátit, přesto jsi pokračoval i proti beznadějným vyhlídkám. Takhle se cvičený konfederační zabiják nechová, dokonce ani ten, který ztratil iluze. Přišel jsi z vlastní vůle, protože víš, že říkám pravdu. Ty takový systém nedokážeš přijmout v žádné podobě, přesto přijímáš fakt, že je tím nejlepším. I když někoho, jako jsi ty, život divocha ve slepé uličce existence nakonec přivede k šílenství, nedokázal jsi systém přijmout. Bule, tys nás vlastně nepronásledoval proto, abys někoho zachraňoval. Přišel jsi k nám, aby ses vzdal, a to se ti povedlo. V tomhle světě není pro někoho tvého druhu místo a ty to víš."

Nechtělo se mi uvěřit, že to, co tvrdí, je pravda a ani za nic bych její závěry neuznal. Nijak jsem netoužil po sebevraždě, nepotřeboval jsem očištění. Uvědomil jsem si, že má pravdu jen zčásti a nedopřál bych jí uspokojení z toho, že bych byť jen tohle přiznal. Nemohl jsem na Medúze existovat; na ní nebylo pro někoho jako já místo. Přišel jsem, abych tenhle systém buď zničil, anebo abych zemřel při tom, když bych se o to pokoušel.

Nebo jsem si jen něco nalhával?

"Co se teď se mnou stane?" zeptal jsem se jí.

"No, myslím, že nejdřív bychom ti měli poskytnout něco jako vzdělání. Asi bychom tě měli nejprve zavést za tvými přáteli. Mohlo by být zajímavé sledovat, jak budeš reagovat na náš dost jedinečný umělecký styl."

Stáli jsme promenádě a pohlíželi na rozlehlé rostlinné plantáže. V mnoha ohledech připomínaly prázdninové komplexy na civilizovaných světech, byly tam pláže s bílým pískem, bazénky s průzračnou vodou napájené umělecky vystavěnými umělými vodopády a zabezpečená, přesto nádherná plánovaně rostoucí džungle plná květin.

"Osobní zahrada pro radost Prvního ministra," oznámila mi Fallon. "Místo, kde se úplně uvolní a unikne před vším ostatním."

Při pohledu dolů jsem zamžoural. "Jsou tam nějací lidé."

Přikývla. "V zahradě je zaměstnáno několik tuctů dívek pro potěšení," informovala mě. "Jsou tam, aby splnily každé jeho přání, aby vyhověly každému jeho vrtochu a také aby to tam udržovaly v dokonalém stavu."

"V Konfederaci alespoň neděláme z lidí robotizované otroky," podotkl jsem kysele. V tom byl jeden jasný rozdíl.

"Ach ne, to neděláte," připustila Fallon. "Nicméně jsi chladnokrevně zavraždil čtyři lidi, aby ses dostal až sem, a kdo ví, kolik dalších takových bylo během celé tvé kariéry? Konfederace ty takzvané kriminálníky, které ty chytáš, zavírá a buď jim úplně vymyje mozky a vybaví je dětinsky podřízenou osobností, anebo zcela přetvoří jejich psychiku podle svých představ, pokud může. Ve výjimečně krutých případech lidi zabíjí. Na Wardenův diamant posílají jen ty nejlepší, a to jen proto, že provedli něco neobvyklého a kreativního - anebo proto, že jsou propojení s nejvyššími politickými kruhy. To je nejdůležitější faktor toho, proč někoho posílají sem, protože jednoho dne mohou být ti, kteří rozhodují o osudech kriminálníků, přistiženi, jak dělají něco ošklivého, takže je samotné pak pošlou sem. Rozdíl mezi Radou a Kongresem a těmi takzvanými zločinci jako Talant Ypsir a Aeolia Matuze, dvěma bývalými členy vlády, je jen v tom, že si Ypsir a Matuze udělali nějaké nepřátele, a tak byli potrestáni. Nijak se neliší od ostatních konfederačních vládců. K jejich práci jsou takové charakterové vlastnosti nutné."

"Ale - otroci, kteří jakoby vzešli z vlhkých snů třináctiletého kluka?"

"Slouží určitému účelu. Všichni jsou podle našich standardů zločinci. O jejich vině nelze ani v nejmenším pochybovat. Ty nejsilnější a nejchytřejší posíláme na měsíce Momratha - na náš Wardenův diamant, mohlo by se říci. Zbytek, tedy ty, kterým se nedá věřit a kteří nemohou dál pokračovat, buď zabijeme, anebo změníme. My je měníme. Děláme z nich užitečné jedince. V mnoha ohledech jsme humánnější než Konfederace. Pojď."

Vydali jsme se nazpátek do hlavního staničního komplexu, přičemž jsme prošli kolem dveří označených Psychosekce, nepovolaným vstup zakázán. Věděl jsem, co bude následovat. Ozbrojená žena, která nás doprovázela a strážila, zatím ještě neřekla ani slovo a ani nezměnila svůj neprostupný výraz.

"Původní myšlenka byla proměnit nastavení mysli v něco užitečného," pokračovala Fallon a viditelně si tu exkurzi, kterou mi poskytovala, užívala. "Přesto máme mnohem víc otrockých zaměstnání než civilizované světy. Ale zjistili jsme, že když vymažeme mozek Medúzanovi, stane se něco legračního. Tělo, ať už mužské nebo ženské, se vrátí do primitivní ženské podoby." Zastavili jsme přede dveřmi, které se nám otevřely. Vstoupili jsme do pozorovací místnosti s psychopřístroji. "Poznáváš subjekt v křesle?" zeptala se mě.

Pořádně jsem se zadíval. Protože byla připojená ke všem možným hadičkám, senzorům a tak podobně, bylo zprvu těžké prohlédnout si pozorně ženu "na gauči", jak tomu psychiatři rádi říkají. Přesto jsem celkem dobře rozeznal základní rysy tváře a postavu. "Ching," vzdychl jsem.

Přikývla. "Tady jsme skoro dospěli do stádia, kterému v tomto procesu říkáme ‚uvolnění'. Vidíš, že kůže je jemná a pružná, není zde žádné ochlupení, skvrnka nebo něco neobvyklého. Základní podoba je sice ženská, ale není nijak neobvyklá."

Přikývl jsem, zase mi bylo zle. Takže takové to celé bylo. Chystali se, že si pořádně užijí, když mě přimějí dívat se, a věděl jsem, že mě můžou přinutit, ať už budu chtít či nikoliv.

"Vlastně je poněkud nešťastné, že se všichni Medúzané poddávají téhle základní ženské podobě. Bylo by užitečné mít několik chlapců pro potěšení. Nemyslím si ale, že by všechna děvčata byla pouhými sexuálními objekty. Obávám se sice, že mnoho z našich nejvyšších vládních úředníků upřednostňuje jejich využívání právě takto, třeba jako první ministr, ale může existovat i množství jiných způsobů. Například mé dvě vypadají jako velmi svalnatí, rozkošní mladíci. Jistě, jsou to ženy, ale určitě bys to do nich neřekl. To je ten nový umělecký směr, o kterém jsem mluvila. Umělci jsou naši nejlepší psychiatři, kteří, jakmile je eliminován mentální odpor, dokáží skrze psychopřístroje nakrmit wardeny v těle informacemi. Děvčata pro potěšení přijímající rozkazy, záleží na tom, čemu kdo dává přednost. Všechny zůstávají bystré, jsou schopné naučit se podle instrukcí všechno možné a všechny jsou naprosto a absolutně oddané svým vlastníkům."

"Pro koho... ji dělají?" zeptal jsem se a při pozorování se mi obracel žaludek.

"Pro Havala Kunsera. Dalo by se říct, že je to můj protějšek dole na planetě. Oba jsme na stejné úrovni, hned pod prvním ministrem. Ten udává politiku, kterou my uskutečňujeme. Jistě, Hav si ji asi nenechá. Někomu ji dá jako odměnu nebo tak něco. Některé dokonce exportujeme na ostatní světy Diamantu. Á! Vidím, že psychiatr je připraven. Teď sleduj."

"Už nechci víc vidět," odsekl jsem.

"Nezáleží na tom, co chceš," odvětila chladně. "Můžu tě přimrazit na místě a přinutit tě, takže drž hubu. Kňourání se ke konfederačnímu zabijákovi nehodí."

Samozřejmě měla pravdu. V čem se vlastně tohle lišilo od té mladé ženy, kterou jsem zabil na vlakovém nástupišti? Jediným skutečným rozdílem bylo to, že já jsem tu ženu neznal. Fallon možná měla tak nějak pravdu, říkal jsem si. Čím víc jsem se na sebe chladně a nezaujatě díval, tím míň se mi líbilo, co jsem viděl.

Jistým odpudivým způsobem bylo fascinující onen proces sledovat. Stejnou plynulost, kterou jsem použil, aby se ze mě stával pták, teď používala tlupa lidí na Ching, ale bez její účasti. Věděl jsem, že je fakticky mrtvá, přesto jsem ještě nedokázal tuhle skutečnost emočně připustit. Kolik smrtí jsem zavinil já jen během téhle operace? Krega tvrdil, že pro nic za nic, jen kvůli tomu, aby jedna mysl "přijala" Mertonův proces, který vložil mou paměť do těla Tarina Bula, bylo zničeno dvacet nebo třicet dalších myslí.

Ching byla vždycky malého vzrůstu, subtilní, jako mnoho medúzanských žen, teď se však - no, měnila před mýma očima.

Sice nerostla do výšky, ale její váha se přesunula do boků a poprsí a celé její tělo se úhledně přetvářelo. Hlavu modifikovali mnohem méně, i když jí trošku velké uši jakoby přistřihli a tvář se jí zjemnila a kolem úst a brady mírně zakulatila. Jakmile skončili, dokázal jsem pořád ještě v těle ležícím na stole rozpoznat Ching, ale byl jsem asi jediný.

Dodali jí vlasy, ale jen na hlavě, které rostly neuvěřitelnou, téměř komickou rychlostí - byly hnědé, lehce nazrzlé, což mě překvapilo. Musel jsem připustit, že i když jsem byl pobouřený, fascinovalo mě to. "Můžete změnit barvu vlasů?"

"A očí. Vlastně, cokoliv může být téměř jakékoliv. V tom je ta krása."

Za několik dalších minut byla Ching fyzicky dokončená. Rozeznával jsem temný obrys psychiatra, který mačkal tlačítka na malých nahrávacích modulech, na nichž prováděl i kontrolu a mixáž. Poslední krok - mentální výstavba. Konečně ji odpojili od přístroje a všech těch konektorů a nechali ji být, až to vypadalo, že prostě spí. Když se rozsvítila světla, uviděl jsem, že se pohnula.

"Tak, zapamatuj si ji," řekla Fallon, "už jsi viděl všechno. Teď ji sleduj, jak se probouzí."

Netrvalo to dlouho. Žena, kterou jsem znal jako Ching, se zavrtěla, usmála, pak otevřela oči, usmála více široce, posadila se, protáhla a udiveně se rozhlédla po psycholaboratoři, jakoby ji nikdy dřív neviděla a neměla ponětí, o co se jedná, což byla pravděpodobně pravda.

Fallon zmáčkla tlačítko interkomu. "Děvče?"

Vzhlédla ve šťastném očekávání. "Ano, paní?"

"Jak ti říkají, děvče?"

"Říkají mi Potěcha, paní. Dovolte mi, prosím, abych vám sloužila."

"Projdi předními dveřmi. Za nimi najdeš šatník. Vezmi si jakékoliv oblečení, které ti bude připadat řádné, použij jakoukoliv kosmetiku nebo šperky, které budeš chtít, a učeš si vlasy.

Pak projdi dalšími dveřmi, postav se tam a počkej, dokud nepřijdu."

"Jak přikazujete, paní. Žiji, abych sloužila." A s tím, úsměv stále na tváři, seskočila z lůžka a vykročila z psychopokoje do druhé místnosti.

Fallon se otočila ke mně. "No? Co myslíš?"

"Velice působivé, ale jestli mě to má rozhodit, abych všechno nebo alespoň něco vyklopil, nebude to fungovat. Takový dojem to na mě neudělalo."

"Ale mělo by. Jak jsem vyrozuměla, chovala se pod psycho-sondami celkem jako bojovnice. Ohledně jejího života s tebou anebo i bez tebe jsme z ní dostali jen velmi málo informací. Nicméně se nedokázala vyhnout tomu, aby nám dala informace a dojmy týkající se tebe, i když jsi byl důvodem jejího odporu. Pojď. Přesuneme se do jiné místnosti."

Chodbou jsme došli do celkem spoře zařízené kanceláře, která nevypadala zrovna používaně, a čekali jsme. Teď jsem chtěl jedině to, abych už to měl za sebou a dobral se svého konečného osudu. Věděl jsem, že to všechno někam vede. Chtěl jsem zjistit kam.

Zakrátko se objevila Ching, usmála se a hluboce se poklonila. "Jak vás mohu potěšit, paní?"

Fallon si ji prohlédla. Teď z ní byla bez debat opravdová drobná kráska plná křivek; pohybovala se sexy a provokativně. V hlase měla hrdelní zabarvení, které znělo jak smyslně, tak dětinsky. Sakra, kdysi jsem taky býval třináctiletý kluk.

Vybrala si malé zlaté náušnice, k tomu ladící náhrdelník a stříbrné upnuté šaty s rozparkem. Zkušeně a zároveň umírněně si nanesla rtěnku a makeup očí. Nově vytvořené dlouhé nehty si nalakovala tak, aby jejich barva ladila se rty.

Fallon se ke mně otočila s lehkým úšklebkem. "No? Jak se ti líbí?"

"Vypadá... senzačně," podařilo se mi ze sebe vysoukat.

"Chceš se podívat, jaké umí triky?"

"Ne, já-"

"Potěcho - klekni na všechny čtyři a olízej muži chodidla."

Začal jsem protestovat, ale "Potěcha" radostně a okamžitě splnila rozkaz. Tahle ukázka byla ohavná, jaksi nečistá a zůstal jsem stát jen proto, že jsem musel.

"To stačí, děvče. Zvedni se."

"Ano, paní." V momentě vstala a v očekávání hleděla na Fallon.

"Tak tedy, vyjdi těmito dveřmi. Setkáš se tam s mužem oblečeným stejně jako já. On bude tvým pánem a poví ti, co máš dělat. Teď jdi."

"Hned, paní." A odešla.

"Nadobro pryč," podotkla Fallon spíš pro sebe. "Je tím druhem, který slouží ve společnostech při návštěvách hodnostářů a jim podobných, a který tančí na stole." Prohlédla si mě. "Aspoň je užitečná ostatním. Skoro celý svůj život zůstane takhle. Žádné zevní stárnutí, žádné fyzické změny, které nejsou vnitřním přizpůsobováním klimatu nebo povětrnostním podmínkám, žádné změny chování. Pokud se tam dole ztratí nebo oddělí, bude prosit lidi, aby ji vrátili pánovi. Bude dávat potěšení a jen ve službě svému pánovi takové potěšení najde. Takže není to lepší než doly, smrt nebo trvalá práce nějakého správce?"

"Nejsem o tom přesvědčený," oznámil jsem jí. "A nemyslím, že kdy budu."

"Pravděpodobně ne," souhlasila Fallon bodře, "ale tak to na světě chodí. Pojď - máme před sebou ještě jednu krátkou zastávku."

Znovu jsme vyšli do chodby a tou do jiné kanceláře. Tahle zjevně používaná byla a nacházela se v ní změť různých věcí. Fallon se začala přehrabovat v zásuvce stolu, aby se nakonec vynořila s něčím, co vypadalo, a i bylo, malířským blokem na náčrty. Odhrnula několik listů, na kterých skutečně byly, jak jsem si všiml, kresby tužkou a tuší. Konečně našla tu, kterou hledala, zvedla ji a blok mi podala. Podíval jsem se na obrázek.

"Co myslíš?" zeptala se.

Kresba, velmi dobrá, provedená velice zručným umělcem, zobrazovala úžasně nádhernou ženu, snad to byla ta nejskvostnější představa ženství, jakou jsem kdy viděl. Byla vykreslena barevnými tužkami a znázorňovala krásku s tmavou pokožkou a s kombinovanými blond a světle hnědými vlasy. Měla pár velmi velkých očí sexy tmavě zelené barvy usazených v asi nejsmyslnější tváři, jakou bych si kdy dokázal představit. Tělo bylo objemné, štíhlé, sexy a uhlazené, ale sexuální orgány měla značně zdůrazněné. Umělec ji vykreslil z mnoha pohledů, včetně jednoho znázorňujícího jakoby zvířecky přikrčenou postavu podobnou primitivní divošce, která měla oblečenou nějakou skvrnitou zvířecí kůži. Byla to neuvěřitelná představa bestiálního stroje na sex. I když se jednalo jen o obrázek nakreslený pastelkami, dokázal jsem ve zkušených tazích umělce vycítit jeho záměr a zmohl jsem se jen na zahvízdnutí.

Fallon přikývla. "Jsem ráda, že souhlasíš. Tohle byl nějakou dobu speciální projekt prvního ministra, ačkoliv čekal na tu správnou chvíli, aby jej převedl ve skutečnost."

"Tohle nakreslil Ypsir? Je docela talentovaný, vážně."

"Ano, je - dokonce v mnoha směrech. A ano, nakreslil to, navíc k půlroční práci, kterou prováděl s naším nejlepším uměleckým psychiatrem, aby společně vytvořili mentální a emocionální sestavy. Ty hormonální jsou zřejmé. Primitivní divoška, perfektní a nezkažená přirozená žena, tak jí říká. Někdy si přeji, abych byla takhle zkonstruována."

"Strašně by vás bolelo v zádech," podotkl jsem.

Pokrčila rameny. "Ona je mnohem víc než jen dívka pro potěšení. Mimochodem, říká jí Ass. Mohla bych konstatovat, že jeho silné mužské libido je stejně pevné jako to tvoje. Ona bude jeho stálou společnicí, jeho znakem dokonalosti, chtělo by se říci. Sám je majitelem mnoha slavných uměleckých děl ukradených z nejlepších konfederačních muzeí, ji však považuje za něco jako vlastnění kořisti. Každý bude slintat závistí, ale ona zůstane zcela a naprosto oddána a zasvěcena jemu. Dalo by se říct, že bude krotkou šelmou, zcela pasivní, která má přesto divoký nádech, což ji učiní o to exotičtější a trošičku záhadnou. Stejně jako hodná, oddaná ochočená věc z divočiny udělá cokoliv, co je nezbytné, aby ho ochránila. Tudíž vzniká víceúčelové, zcela smyslné stvoření, které je též uměleckým dílem."

Přikývl jsem. Po tomhle jsem Ypsira pořádně pochopil; byl určitě tím největším slizounem, s jakým jsem se kdy setkal. "Chápu," řekl jsem.

"To si nemyslím," oponovala Fallon. "Myslím, že úplně nedoceňuješ smysl pro spravedlnost prvního ministra. Na Ass se pochopitelně nehodí každý. Má rád, když se mu neustále připomíná, že to on má úplnou kontrolu, takže ona musí být symbolem jeho nadřízeného postavení, jeho nadřízeného systému a jeho zásadní nezranitelnosti vůči Konfederaci a jejím pletichám. Víš, nejmenuje se Ass kvůli své široké zadnici, ale spíš je to zkrácenina anglického ‚assassin' - zabiják."

"Ne!" zařval jsem a pokusil se na ni vrhnout. Monitor, který stál za mnou, mě složil jedinou krátkou a umístěnou ranou.

Byl jsem připoutaný k psychopřístroji a poprvé v životě jsem pociťoval nefalšovaný strach. Žádná zvědavost, žádný zájem, jen skutečný strach. Smrti jsem se nebál - té jsem se nebál nikdy - tohle ale bylo něco jiného. Vždycky jsem měl strach z toho, že se dostanu do rukou psychiatra a prodělám úplný výmaz mozku; vždycky existovala šance, že by něco ze mě ještě mohlo zbýt, co by mohlo vědět, a to pro mě znamenalo nekonečnou hrůzu.

Fallon a dva technici dokončili připevňování mého strnulého těla na "gauč". Pak odstoupila. "Tohle bude nanejvýš zajímavé," pravila a vychutnávala si mé zneklidnění. "Máš nejen unikátní osud a vizi, ale Jorgash, psychiatr v pozadí a náš nejlepší na Medúze, se díky výsledku proslaví jako skvělý umělec a technik."

"Hajzlové," pokusil jsem se zavrčet, ale moc toho ze mne nevyšlo.

"Mohl by ses na to podívat z úhlu pohledu prvního ministra," pokračovala. "Nejen že bude mít svůj sen, ale bude zároveň vědět, že ten jeho sen býval kdysi nejlepším konfederačním zabijákem, který ho toužil zabít za jakoukoliv cenu. Bude pro něj stálou připomínkou a ujištěním, že tady je Konfederace neschopná a, co je nejironičtější, budeš jeho nejoddanějším otrokem a tělesným strážcem. Mimochodem, nařídil, abychom pro něj celý proces změny vizuálně zaznamenali, takže může podle libosti komukoliv dokázat - včetně té tvé milované Bezpečnosti - že jsi to opravdu ty, jejich prďácký vrahoun. Talant Ypsir se tady zastaví zítra cestou na konferenci čtyř vládců svolanou na satelit Lilith. Právě jsem s ním hovořila a chce, abych nahrávací zařízení umístila do ateliéru, takže tě bude moci provést všemi kroky, které tě čekají, než odjede. A splní se ti tvé přání, vážně. Nejen že se dostaneš k vládci Medúzy, setkáš se i s ostatními. Určitě neodolá a bude tě chtít předvést ostatním, možná tě dokonce na to setkání přivede na zlatém vodítku jako domácího mazlíčka, kterým budeš."

K čertu s ní! Užívala si každičkou minutu!

"Sbohem, Tarine Bule, nebo jak se vlastně doopravdy jmenuješ. Jsem si jistá, že si stejně jako my uvědomuješ, že tohle všechno půjde i k tomu, kdo tě řídí. Proto první věc, která se musí udělat, je lokalizovat ten malý organický vysílač, který máš v sobě, a odstranit ho. Ale možná že tvému řídícímu pošleme kopii Talantova nahraného dýchánku. Nebyla by to skutečná spravedlnost?" S tím odešla a dveře se za ní se zasyčením zavřely.

Nemohl jsem se pohnout, doslova. Jediné, čeho jsem byl schopen, bylo umírat po kouskách každou sekundu,

jakmile jsem uslyšel, že hlavní psychiatr zapíná různé přístroje.

Náhle jsem v hlavě ucítil přítomnost něčeho dalšího. Jistě, byl to začátek psychoprocesu, ale přitom se jednalo teprve o prvotní test mých bloků a obrany, které mi vytvořili nejlepší konfederační psychiatři. Nemohl jsem být zlomen, to nemohli ani oni, přesto mohla být moje mysl zničena stejně jako mysl kohokoliv jiného, snad jen s použitím většího úsilí. Ve skutečnosti byla má imunita vůči psychiatrům obecně důvodem mých největších obav. Co když to nedostanou všechno? Co když tam zbude jedno malinké místečko, které zůstane mnou a které nebude schopné cokoliv s tím udělat...?

Ve tmě jsem slyšel, jak nahrávací kostka vklouzla na své místo. Už to začíná, pomyslel jsem si a zatvrdil jsem se.

Ale nebyl to začátek. Namísto toho se mi přímo v mozku ozval tenký, pištivý mužský hlas: "Poslouchej, agente," řekl mi. "Jsem Jorgash, psychiatr tohoto projektu. Stejně jako všichni ostatní medúzanští psychiatři jsem byl vycvičen v jednom institutu na Kerberu, jediném institutu svého druhu pro psychiatry v Diamantu. Řídí ho mistr. Ani jemu, ani nám nevoní čtyři vládci, Talant Ypsir, ta neuvěřitelná mimozemská aliance, která by nás všechny mohla zničit, a ani zbytek toho všeho. Nevycvičili nás, abychom byli mučitelé, ale léčitelé. Vzhledem k tomu, že Ypsir trval na tom, aby mnoho nejvýše postavených úředníků Medúzy prošlo psychiatrickým procesem zesílení loajality vůči jeho osobě, získali jsme nad těmito lidmi už před dávnou dobou kontrolu. Tímhle způsobem jsme, s pomocí tvého druha tam, dosáhli kontroly nad Larooem na Kerberu. Něco takového ale pro Ypsira nepřipadá v úvahu; ten se k psychopřístroji ani nepřiblíží. Od chvíle, kdy měl spolu s Fallon a Kunserem nehodu a byl jim oddán na milost - a oni ho zachránili - důvěřuje bezpodmínečně jen těmto dvěma osobám. A ti, ať už jsou jejich důvody jakékoliv, se psychiatrovi také nepoddají.

Zabít Ypsira by bylo poměrně snadné, ale ničemu by to neprospělo. Ledaže by byli zabiti všichni, Ypsir, Fallon i Kunser - a v relativně krátkém čase - protože eliminace jednoho by prostě jen pozvedla dalšího z nich. Jmenovitě Fallon to na gauči umí tak dobře, že by ostatní mohla odebrat z naší moci, stejně tak Kunser. Vědět je jejich práce. Nevěří žádnému psychiatrovi, stejně tak ale nepodezřívají téměř všechny z nás, že jsme v tom zapleteni. Ale dřív, než bude moci kdokoliv učinit nějaký krok směrem k efektivnímu převzetí celého systému, potřebujeme, aby všichni tři krátce po sobě zemřeli. Dosáhnutí tohoto bude složité - může být i nemožné. Ti tři jsou pospolu zřídkakdy, Fallon a Kunser se během uplynulých tří let setkali jen dvakrát a jen jednou byl přítomen i Ypsir. Říkám to, abych tě příliš nepovzbudil."

Proti své vůli jsem cítil, jak ve mně roste určitá naděje. Byl to jen trik zkušeného psychiatra, nebo to byla skutečnost? Neexistoval způsob, jak bych to mohl zjistit.

"Nemůžu tě zachránit," pokračoval Jorgash. "Nemohl jsem zachránit ani tvé přátele. Jejich mysli však postrádaly tvou sílu či vnitřní identitu, vystavěnou a posílenou mistry psychiatry. Pokud bych tenhle program nevykonal přesně tak, jak jej Ypsir naplánoval, pokud by cokoliv z tebe zůstalo byť jen na úrovni podvědomí, projevilo by se to. Projevilo by se to fyzicky; ty bys tomu nemohl zabránit a přesně to by obezřetný Ypsir hledal. Otevřeně přiznávám, že to, co ti navrhuji, jsem nikdy dřív neudělal a znám to jen teoreticky. Kdyby tady byl můj hlavní učitel, dokázal by to snadno; to on před dlouhou dobou stvořil tenhle proces určený k jiným záměrům a pro jiné časy.

Navrhuji, že zatlačím co nejvíce tvé vnitřní identity do jakési skrýše natolik vzdálené od vědomí, že se bude zdát, jakoby tam nebyla. Nebude možné ji nijak změřit a navíc bude komunikace mezi zformovanou oblastí a zbytkem tvého mozku uzavřena. Jedná se o delikátní operaci - rozdíl mezi vymazáním nitra a takovým jeho uložením činí číslo se čtyřiceti desetinnami. Dokonce ani já nebudu vědět, jestli jsem to trefil správně, a ani co přesně jsem uschoval - pokud vůbec něco. Co se však snažím uchovat, je tvá naprostá nenávist a opovržení medúzanským systémem a zejména lidmi, kteří provádějí něco takového jiným lidským bytostem. Jestliže bude tvá nenávist dost silná, jestliže bude dost silná tvá žízeň po pomstě, mohlo by se to zachránit, i když to bude natolik skryté a odříznuté, že ani ty nebudeš vědět, že to tam je. Teoreticky, pokud tahle tvá část zůstane, lze použít jediný podnět na její spuštění a na její opětovné propojení s tvou psýchou. Tím podnětem, který ti předám a ještě i posílím, je situace, kdy budou všichni tři šéfové ve tvé přítomnosti najednou. V případě, že uspěji, tvá slepá nenávist vytryskne a ty pak všechny tři buď zabiješ, anebo při tomto pokusu zemřeš.

Tedy, je to na dlouhé lokty. Jeden ze tří může zemřít, v kterémžto případě se můžeš ocitnout v přítomnosti zbývajících dvou a tvůj vztek se nespustí. Anebo se všichni tři ve tvé přítomnosti nikdy nesejdou a v tom případě se zase zuřivost nespustí. Ale všichni tři už pohromadě byli a může se to stát znovu, zejména díky válečným okolnostem. Může to trvat týden, měsíc, rok, deset let. To nemůžeme vědět. Ale můžeme doufat a je to riziko, které musím podstoupit."

Riziko, které musí on podstoupit!

"Nedokážu říct, co z tebe bude, až je zabiješ, za předpokladu, že uspěješ a přežiješ. Ten čin s největší pravděpodobností vyvolá úplné vymazání, po kterém z tebe bude už navždy to, co z tebe Ypsir udělal. Může se z tebe stát divoké zvíře. Ale podle toho, kolik tebe samotného přežije, můžeš mít racionální potenciál. Fyzická transformace a zmrazení bude bez ohledu na to všechno natolik důkladné, že se z tebe fyzicky, hormonálně a emočně stane to, v co tě přeměním. To slibuji, i když to žádná úleva není. V rukou dobrého psychiatra můžeš být intelektuálně uzdraven, třebaže pochopitelně jako nová a jiná osoba bez vzpomínek na minulost. Nemohu udělat víc, jinak bych nepřesvědčil Ypsira a jeho soustavu testů. Opět, může to selhat - dokonce i můj učitel uspěl jen u méně než deseti procent subjektů - ale mohu nabídnout tobě a tvému řídícímu naději, že to překrásné stvoření po Ypsirově boku je ve skutečnosti tikající bomba, která, když spustí, může na Medúze vytvořit takové mocenské vakuum, že ti, které máme pod kontrolou, převezmou vládu. Teď se musím dát do práce a omlouvám se, ale doufám, že tě to alespoň trochu utěšilo. Už jsem si ve tvém mozku stačil všimnout absolutně geniálního organického vysílače, takže vím, že tvůj řídící tyhle informace rovněž obdržel. Teď to bude vědět jen on a já. Čas se krátí a proces je dlouhý a svízelný. Odpusť mi, Tarine Bule, či jak se vlastně jmenuješ. Sbohem."

Ostrá bolest v hlavě... Jako bych měl implodovat... Ach, Bože! Já-...

Přenos ukončen. Vysílač zničen.

Epilog

1.

Pomalu vylezl a když si z hlavy sundával sondy, třásl se.

"Tohle bylo krajně nepříjemné," prohlásil počítač.

Zachechtal se. "No, Bože, ochraňuj Dumoniu, ochraňuj jeho ďábelský úkryt. Přesto bychom mohli něco získat."

"Na člověka, který byl právě poražen, pohlédl do očí svým nejhorším obavám a zíral na mentální krutost, vypadáte pozoruhodně svěže. Ve skutečnosti vypadáte lépe, než když jste se odpojil od těch předešlých tří. Obávám se o vaši příčetnost."

"To nemusíš," ujistil počítač. "Každopádně na tom nezáleží. Přesto se s tebou budu hádat, pokud jde o tu prohru. Nakonec jsme se setkali s našimi mimozemšťany, získali jejich jména a potvrdili si některé z mých nejdivočejších a nejméně jistých závěrů."

"Takže jste tu záhadu rozřešil?"

"Myslím že ano. Stále mi dělají starosti Morahovy poznámky. Stále mám pocit mezery, ne že se mýlím, ale že mi něco uniklo. To před chvilkou potvrdily i Ypsirovy postoje."

"Ale Ypsira jsme nikdy neviděli."

"To jsme nemuseli. Ale je to úlisný odporný starý hajzl, bývalý konfederační politik, nezapomeň, a zrovna se chystal udělat nahrávku, kterou by se pochlubil Konfederaci. Tomu se říká smělost. Něčím takovým se nechlubíš, pokud čekáš, že se brzy zúčastníš prohrané války. On přece zná poměrnou sílu a schopnosti konfederační armády. Je sice morálně zkažený, zvrhlý a skoro nelidský, ale není hloupý. Dokonce i když jsou dva ze čtyř vládců pryč a celý plán se rozkřikl - uvědom si, že o nás věděli - stále očekává, že vyhraje. Proč? Ledaže by naše základní předpoklady o těch mimozemšťanech, o těch Altavarech, byly chybné."

"Takže si myslíte, že dojde k válce?"

"Jsem si tím skoro jistý. Vlastně je to dost divné, ale největší šancí, jak se válce vyhnout, byl člověk, který nám neseděl, Marek Kreegan. Teď si přeju, aby na místo téhle slizké koule Ypsira žil on."

"Nerozumím. Byl to zrádce."

"Zůstává tím, který se sem nehodí. Koukni na čtyři vládce. Jeden je klasický gangster, pobuda všech pobudů, a zbývající dva bývali politiky tak zkorumpovanými, že to až nebylo hezké. A pak tu máme Kreegana. Co tady ksakru doopravdy dělal? A jak to, že ho ostatní brali jako sobě rovného vládce? Nezapomeň, že jsme právě zjistili, že ostatní vládci sesadili Ypsirova předchůdce, protože byl pro ně až moc reformní a pramálo korumpovatelný na to, aby se mohl podílet na jejich vládnutí zločineckému impériu. Každý se taky vrací ke Kreeganovi - k jedinému člověku, který se neukázal být zkorumpovaný a na kterém, zdá se, všichni záviseli, i když k tomu neměli důvod. Nejen že nepocházel ze zločinecké třídy - sám se poslal do vyhnanství, vzpomínáš? - ale Lilith toho může skryté válce nabídnout nejméně. Přesto je vůdcem v první linii."

"Mně nijak skvělý nepřipadal."

Zasmál se. "Možná ne, ale připomínal mi mě samotného a naopak. Podívám se na Kreegana a vidím muže vykonávajícího misi, velmi dlouhou a složitou, a ne zkorumpovaného kriminálníka."

"Neexistuje žádný záznam, že by plnil nějakou misi."

"Ne pro nás. No, možná ano - ale ne oficiálně. Myslím, že Kreegan na nějaké jiné misi o mimozemšťany zakopl. Nevím jak a pochybuji, že to kdy zjistíme, ale odhalil, co se děje už o hodně dřív, než jsme to věděli my. Možná před desítkami let, protože existují důkazy, že tady ti mimozemšťani byli vždycky."

"Nebylo by efektivnější tuto informaci ohlásit?" zeptal se počítač.

"Ohlásit? S čím? Pravděpodobně o něm neexistoval žádný hmatatelný důkaz. Konfederace tomu uvěřila až ve chvíli, kdy se nemohla vyhnout pravdě, a dokonce i teď našlapuje ve Wardenově diamantu měkce a pomalu, než aby tvrdě a rychle udeřila, když má v ruce důkaz, že je tam srdce konspirace. Prohlásila by Kreegana za nepříčetného a zničila by ho, anebo by ho stejně poslala na Diamant. Takže hrál svou roli až do konce, dvacet let - dvacet let! - tvrdě pracoval a nakonec se stal vládcem Lilith, a tak mohl převzít kontrolu nad událostmi. Myslím, že jsme zabili největšího konfederačního agenta v lidské historii dřív, než mohl uskutečnit své plány."

"Takže vy myslíte, že to připravoval tak, aby byli mimozemšťané zničeni?"

"Ale ne. Jestli vůbec něco, pak myslím, že byl zcela oddán své skryté válce proti Konfederaci a používal k tomu ty zatracené roboty. Před skutečnou válkou dával přednost oslabené, otřesené a vykolejené Konfederaci. O tohle se ve skutečnosti pokoušel. To se vsadím. A sedí to k Ypsirovi a Morahovi. Myslím, že ti Altavaři jsou silnější, než jsme si představovali. Mám za to, že je Kreegan vyhodnotil jako vítěze totální války, kdy by byla vyvražděna obrovská část lidstva. Jasně! To sedí! Musel si vybrat mezi tajnou válkou, která by rozštěpila Konfederaci, nebo totálním mezihvězdným konfliktem, o kterém měl pocit, že ho nemůžeme vyhrát."

"Zahrnete tohle do svého hlášení?"

"Ne. Stejně by tomu nevěřili, a i kdyby ano, pak by to nechápali. V každém případě v tom není rozdíl, vyjma toho, že ono vysvětlení pohřbívá některé z otázek, které mi zůstaly. Kreegan je pryč a jen Morah, který je sice dobrý, ale nemá jeho schopnosti, právě teď všechno zdržuje. Morah s Kreeganem se někde v půli cesty setkali a Morah, skvělý

zkušený zločinec, zdokonalil kreeganovský smysl pro to, co se musí udělat. Přizpůsobil se Kreeganovu úhlu pohledu. Dělá, co může, ale ví, že na tu práci nestačí. Sakra!" Na chvíli se hluboce zadumal. Nakonec prohlásil: "Zavolej Morahovi. Řekni mu, ať zůstane na příjmu, že se mu ozvu okamžitě, jakmile to prokonzultuji s nadřízenými."

"To je snadné. Napadlo vás, že jsou v tuhle chvíli pohromadě na vysoce bezbranné a odhalené kosmické stanici kroužící kolem Lilith? Jen jeden dobře umístěný výstřel..."

"A pak se budeme muset vypořádat s Altavary naslepo, přičemž si nejsem ani jistý, že bychom toho vůbec byli schopni. Mimoto, čím bys je sestřelil?"

"Tahle hlídková loď je pro podobně snadný úkol vyzbrojená víc než dostatečně."

Zachechtal se. "Takže člověk nakonec přece jen může nad počítačem triumfovat. Jak si, hergot, představuješ, že se Altavaři dostali do a ze systému, nemluvě o těch robotech? Kde by bylo první místo, na kterém bys vyzkoušel, jestli roboti opravdu dokážou všechny oblbnout?"

"Ach. Vy myslíte, že tahle loď je pod jejich kontrolou a v jejich rukou? To je krajně nepříjemné pomyšlení."

"To se vsaď. Jestli potřebuješ jakékoliv další ujištění, tak si vzpomeň, jak jsem seděl v komunikačním křesle, vyťukal Morahovo jméno a planetu a během několika sekund s ním dostal spojení. Žádné nahánění, žádné dohady. V tu chvíli věděli lidi v komunikačním, o koho se jedná a kde přesně se nachází."

"Mohl bych přivést modul k detonaci, abychom chránili alespoň informace."

"To určitě ne. Právě teď jsem v Konfederaci jediný, komu bude Morah nebo kdokoliv z ostatních věřit. Každý mě svým způsobem zná. Jsem tam s nimi. Jsem Cal Tremon, Park Lacoch a Qwin Zhang, ale nekontaminovaný wardeny. Jsem jediný člověk, kterému uvěří, protože jsem jediný, koho mají odborně zhodnoceného." Zasmál se. "Stejně si nemyslím, že mě budeš muset zabít, starý příteli."

"Něco takového ani nemám v úmyslu, pokud nebude ohrožena mise."

"Možná, možná to jen nevíš. Ale to není podstatné." Vstal z křesla a přemístil se k pracovnímu stolu, kde si vzal tužku a papírový notes. Vždycky na poznámky raději používal tužku a papír namísto terminálu. Nikdy nevíte, kdo nebo co terminál odposlouchává, ale když své poznámky sníte, víte přesně, kde a v jaké formě jsou. Bylo těžké měnit teď staré zvyky.

Nějakou chvíli na tom pracoval, až byly nakonec kusy papíru, kartičky a načmárané zápisky rozházené všude kolem. Posléze některé z nich vzal, prohlédl si je, odložil na hromádku, usmál se a přikývl. Natáhl se a stáhl speciální přijímač kódované komunikace.

"Otevřený bezpečnostní kanál R," přikázal počítači. "Úzký paprsek, zakódovat nejvyššími bezpečnostními kódy. Ať si užijou."

Na tak obrovské vzdálenosti trvalo nastavení komunikace přes různé tajné linky několik minut, ale protože signály cestovaly stejnou nepřímou interdimenzionálni cestou jako kosmické lodě, byla komunikace na téhle úrovni vysoké priority prakticky okamžitá. Stačilo, aby byl hovor na druhé straně přijat a veškeré informace se porovnaly tak, aby bylo vše příchozí dekódováno.

"Pokračujte, wardenská kontrolo," ozval se z reproduktoru jen lehce zkreslený hlas. "Mluví taťka."

"Zdravím, Krego! Zníte unaveně."

"Když přišel váš hovor, spal jsem jako dudek, takže si teď beru pár pilulek, abych se probral. Mám za to, že na mne máte nějakou zvláštní prosbu - něco jako ta věc s Kerberem?"

"Ne. Jde o mé hlášení. Mám silný pocit, že pořád chybí něco důležitého, ale nemám možnost zjistit, co to je. Namísto toho jsem shromáždil všechno, co vím a k čemu vedou mé dedukce. Myslím, že teď může být důležitý čas. Na Diamantu se právě schází válečná porada a domnívám se, že náš čas brzy vyprší."

"Civilizované světy jsou celé vzhůru nohama," oznámil mu velitel Krega. "Ten spánek, ze kterého jste mě vytrhl, byl první za poslední čtyři dny. Je to chaos! Zásobovací lodě se daly špatnou trasou, takže továrny na mnoha světech musely kvůli nedostatku surovin zastavit výrobu a tucty dalších musí dávkovat potraviny a ostatní životně důležité komodity, protože lodě nepřiletěly. Některé námořní jednotky dokonce začaly střílet jedna po druhé! Množství těch zatracených robotů - a šíře jejich operace je hrozivé, kontrolo! Hrozivé! Musí jich tu být tisíce, všichni na různých, jinak běžných postech, jako jsou komunikace, lodní doprava, na co si vzpomenete. Naše Konfederace drží pohromadě díky naprosté vzájemné závislosti. To víte."

Přikývl a nedokázal potlačit lehký úsměv. Takže Morah rozjel kreeganovskou válku jednostranně a zároveň zmobilizoval ohromné politické a zločinecké organizace kontrolované čtyřmi vládci. "Jak se držíte?" zeptal se a skoro doufal v opravdu zlou odpověď. "Zvládáme to - ale jen tak tak!" sdělil mu Krega. "Na něco takového jsme sice byli připraveni, vzhledem k tomu, co jsme už věděli, ale rozsáhlost zdaleka přesahuje naše představy - a je to ďábelsky chytré. Lidé, které nahradili, jsou jen menšími, běžnými články ve složitém řetězci, jsou však přesně v takové pozici, aby udělali malou chybu v přepravním, pravidelném nebo dokonce i bitevním příkazu. A protože jsou ty omyly tak malinké, je zatraceně těžké je vystopovat. Nešli po admirálovi, místo něho si vybrali nižšího úředníka, který přepisuje a odesílá admirálovy rozkazy. Sice se teď držíme, ale na mnoha místech už se rozpoutaly hladové bouře a pochybuji, že to dokážeme dlouho flikovat. Máte pravdu, že nám dochází čas. Pokud nám nenabídnete východisko, nebudeme mít jinou možnost, než odstranit celý Diamant - hned."

"Nejsem si jistý, že to můžete udělat, taťko," namítl neomaleně. "S těmi mimozemšťany jsme se zmýlili. Máme důkazy, že jsou stejně silní, nebo dokonce ještě silnější, než my. A podržte si klobouk, protože tomuhle všemu neuvěříte."

"No, tak tedy do toho. Ale nejsem si jistý, zda souhlasím s řešením pomocí vojenské síly. Logika mluví proti."

Unaveně se usmál. Proč mimozemšťané považují psychotického vraha za hřích? Tahle otázka dělala starosti Charóňanům, kteří na ni nedokázali odpovědět. On ano.

Hříchem je, když nějaká rasa, jakmile se jí naskytne příležitost, plánuje genocidu proti jiné rase ne proto, že by tato byla hrozbou, ale proto, že je na obtíž.

Už už se chystal začít s hlášením, když ho něco napadlo. "Taťko? Řekněte mi jednu věc, kterou nevím. Náš další hlavní operativec dole, ten doktor Dumonia. Kdo to, ksakru, doopravdy je?"

"Ten? Bývalý šéf psychiatrické sekce, konfederační divize pro zločinnost. Pochopitelně tam nebyl pod tímhle jménem. Vymyslel množství technik, které stále užíváme na agentech, jako jste vy."

"A to si zařídil důchod na Kerberu?"

"Proč ne? Jeho povolání je přelétavé, kontrolo. Jediné, co takový psychiatr v životě vidí, jsou choré mysli. Nakonec jich mají plné zuby a už to dál dělat nemůžou, jinak by se zhroutili. On byl trochu obojím. No, zabít jsme ho nemohli, protože nám poskytoval neocenitelné služby, a použít na něm psychopřístroj jsme též nemohli - umí to s nimi tak dobře, že je vůči nim imunní. Tak jsme mu poskytli úplnou krycí identitu a on si zvolil Kerberos, kde si mohl zavést útulnou soukromou praxi a pracovat, kdy se mu zachtělo, a to buď se zločinci, anebo s normálními lidmi s problémy. Je sice ohledně Konfederace pořádně zatrpklý a rozčarovaný, ale stejně tak nemá v oblibě ani čtyři vládce. Ta záležitost s mimozemšťany se ho vážně dotkla, takže zrušil důchod a založil pro nás organizaci."

"Jsem rád, že zůstal na naší straně."

To Kregu rozesmálo. "To by raději měl. V sobě má několik malých organických zařízení, stejných, jako jsme použili u vašich lidí, a navíc ještě pár nejmodernějších, o kterých ani neví. Pokud by se někdy stal hrozbou, dálkový signál z hlídkové lodi by ho z Kerbera rozmetal po půlce Konfederace."

Na tohle neexistovala žádná odpověď. Po chvilce mrtvého ticha se kontrola prohrábl svými poznámkami. "Jsem připraven podat hlášení."

"Připravuji se k nahrávání. Na můj povel... teď!"

2.

Valná většina informací v tomto hlášení jsou jen dedukce a ne přímá pozorování. Přesto musím zdůraznit, že každá ze zde učiněných dedukcí je nejen logická v kontextu Diamantu a námi poznané situace, ale že každá z nich i platí pro všechny čtyři světy. Mám za to, že informace předložené níže jako fakta jsou pravdivé a správné a sepsané po osobním dálkovém pozorováni. Začněme tím, že se zaměříme na rozsáhlé položky neobyčejně komplexní a propracované skládanky, kterou je sám Wardenův diamant.

Položka 1: Bez ohledu na vše ostatní je zřejmé, že čtyři světy Diamantu nejsou přirozené. Každý z nich byl jistě před svou transformací do současného stavu uvnitř "zóny života", ale samotné umístění v zóně života nestačí, aby byly zajištěny všechny podmínky alespoň vzdáleně umožňující přežití. Tento zřejmý proces teraformace, u něhož by se dalo snadno potvrdit, že proběhl s běžnou vědeckou důkladností, byl aplikován na světy Diamantu. Ale vzhledem k objevení Wardenova organismu s jeho bizarními účinky a vedlejšími produkty nebyl na začátku takový výzkum možný a za současného stavu by byl místními sabotován. Přesto lze prostou dedukcí dojít k tomu, že ony světy byly obsáhle zteraformovány, a na potvrzení nabízím několik málo jasných příkladů. Například neexistuje důkaz, že by kterákoliv z planet byla produktem přirozené evoluce. I když jsou na jednotlivých světech rozdílné vzorky dominantních životních forem, neexistuje na nich jasná primární posloupnost - každý rostlinný nebo živočišný druh je unikátní a na svém místě.

Přestože všechny přirozeně se vyvíjející životní formy na čtyřech světech by musely mít stejný původ - například rostliny jsou příliš blízké jedna druhé a rostlinám, které známe my - dominantní druh živočichů na žádném ze světů nemá opravdovou konkurenci a neexistuje ani náznak existence ostatních tří druhů, s výjimkou podřadnějších kmenů. Studenokrevný plaz tudíž dominuje nejteplejší planetě, na té nejzarostlejší vegetací nalezneme prakticky jen hmyz, stejně jako vodní živočichy na světě složeném zejména z oceánů, a na nejchladnější planetě jsou dominantní formou jak na souši, tak v moři obří savci. Jinými slovy, i přes určitý společný původ dominují čtyřem rozdílným světům čtyři rozdílné životní druhy, přičemž ostatní formy jsou buď eliminovány, anebo byly zredukovány do podřadné role statistů. Bez obalu řečeno, celé to smrdí spíše nějakým experimentem než nějakým náhodným výskytem - možná se ten experiment zabývá tím, jaká životní forma se nejlépe hodí do určitých podmínek. A já nejsem dost důvěřivý, abych dokázal přijmout stávající biologii všech čtyř světů.

Položka 2: Veškerá flóra i fauna všech čtyř světů je srovnatelná s naším systémem založeném na uhlíku a až na všudypřítomný Wardenův organismus, který je sám o sobě ojedinělý, je integrovaná biologicky očekávaným a vyváženým způsobem. Organismus je úplně odlišným životním druhem bez příbuzných mikrobů, přesto je dostatečně statický na to, aby byly jeho vlastnosti a chování na každém ze světů jednotné a předvídatelné. U takového organismu lze očekávat, že bude mutovat rychlostí blesku - koneckonců existuje rozšířená teorie, že jsme to byli my, kdo organismus rozšířil z Lilith na zbývající tři světy, kde potom zmutoval, aby se vyrovnal s jinými podmínkami. Takže se po mně chce, abych uznal existenci organismu, který se okamžitě a dokonale přizpůsobí jiné planetě, přestože ani na jedné z nich nevykazuje žádnou známku mutace nebo deviace. Tohle je pro mne biologicky nepochopitelné. Tudíž musím dojít k závěru, že Wardenův organismus je uměle vytvořená životní forma nainstalovaná na všechny čtyři světy dobře známou inteligencí.

Wardenův organismus je až příliš jednoduché stvoření schopné zapříčinit nějakou tu chorobu, přesto je na všech čtyřech světech totožné a symbolicky jim přizpůsobené. Na Lilith zjevně slouží jako nějaký planetární manažer udržující ekosystém stabilní a statický; tohle vedlo k převládajícímu názoru, že se jedná o jediný zdroj. Uznávám, že existují dostatečné důkazy, že i na ostatních třech planetách je organismus srovnatelným planetárním manažerem a že trocha

důkladného průzkumu ukáže pravdivost tohoto tvrzení. Své původní závěry ohledně Wardenova organismu jsme vyvodili kvůli jeho široce proměnlivým účinkům na člověka a na lidské vnímání a schopnosti. Ale Wardenův organismus nebyl ani náhodou vytvořený s myšlenkou na lidi a neexistuje kvůli nim - existuje, aby udržoval ekosystémy čtyř světů v mezích určitých stabilních úchylek - ve skutečnosti mají eliminovat co nejvíce proměnných.

Charón a Medúza ještě více ukazují, že Wardenův organismus, i když chemicky je dost jednoduchý, má schopnost jednat kolektivně a vstřebávat nesmírné množství komplexních znalostí. Na Kerberu a Lilith je to méně zjevné, ale mohu uvést příklady i odtud, stačí jen poukázat na rychlost, s jakou je u lidí na všech čtyřech světech schopen regenerovat poškozenou nebo zničenou tkáň. Ale jak to, že dokáže takovou znalost vstřebat a použít?

Nejprve jsem se chýlil k hypotéze o kolektivní inteligenci tohoto organismu - to znamená, že každá kolonie v komunikaci s jinými koloniemi nebo buňkami zastupuje buňku nebo soubor buněk, čímž vytváří jednotnou a fyzicky odhmotněnou entitu. K podpoření tohoto předpokladu jsem však nenalezl žádné důkazy a mnohé ukazuje na to, že není pravdivý. Lidé z Charónu cestují na Medúzu a naopak bez jakýchkoliv obtíží, i když samotná vzdálenost mezi planetami by jistě stačila, aby se jejich wardeni odtrhli od jakéhokoliv vědomí planety. Například na Lilith lidé dokáží přímo vnímat komunikační spojení mezi koloniemi wardenů, ale při pobytu na ostatních wardenových světech nic takového neumí. Stejně tak ani nemohu o takovém organismu uvažovat jako o něčem, co kolektivně schraňuje a analyzuje kvadrilióny a kvadrilióny datových bitů, jen aby provedlo důkladnou a komplexní regeneraci.

Avšak jakmile jsem o wardenech začal přemýšlet nikoliv jako o buňkách, ale spíše jako o neurálních vysílačích a přijímačích, stal se celý systém mnohem smysluplnějším. Vezměte si nervová zakončení v ukazováčku. Ta mají ve skutečnosti jedinou funkci - vysílají do mozku informace. Když je popálíte, podráždění dojde do mozku a mozek pak stejnou sítí vyšle nazpátek příkaz nápravných opatření, která popáleninu opraví. Kolonie wardenů jsou tedy neurálními vysílači a přijímači informací, dálkovými senzory s centrálním mozkem. Takovým mozkem je určitě neuvěřitelně mnohostranný počítač s téměř nekonečnou kapacitou. Díky téhle teorii všechno ostatní dává smysl.

Všechno, co čtyři světy o Wardenových organismech tvrdí, je v rozporu s existencí vnějšího energetického zdroje, o kterém se předpokládalo, že je důvodem takzvaného Wardenova limitu. Po jeho překročení se wardeni zblázní a zničí svého hostitele. Wardeni prokázali, že dokáží z hostitele vytáhnout cokoliv, co potřebují pro běžné fungování. V těch několika ojedinělých případech, kdy vyžadovali víc než jim mohl hostitel poskytnout, ukázali omezenou schopnost uskutečnit konverzi z energie na hmotu a z hmoty na energii, i když k tomu nebyli sestrojení. Takže když je takové konverze třeba, způsobuje hostiteli bolest, není pro něj příjemná a může být i nebezpečná. Podobný organismus, pokud by od něj nebylo vyžadováno až příliš, by sotva kvůli překročení nějaké hranice zničil sám sebe.

Nicméně, jakmile si uvědomíte, že Wardenův organismus je vlastně příliš jednoduchý na to, aby udělal cokoliv pro sebe, protože je pouhým vysílačem a přijímačem, pak ten limit naznačuje, že se jedná o hranici schopnosti vysílat a přijímat informace z počítače.

Stejně tak je zřejmé, že v chodu jsou čtyři rozdílné frekvence, možná čtyři zcela oddělené vysílače. Možná proto vypadá Kerbeřan před Charóňanem, který vidí ve všem a ve všech na svém vlastním světě wardenovskou síť, jako by byl "bez wardenského života". Ale kde jsou ty vysílače a přijímače patřící k mozku -takříkajíc wardenská základna? Tuším, že za zónou Diamantu je centrální počítač, možná na nebo za Momrathem, i když plynový obr se svými prstenci a tisíci měsíců by byl nejlogičtějším umístěním. Počítač by střídavě vysílal do centrálních oblastí nebo subpočítačů na každém ze čtyř světů, čímž by těmto světům přímo vládl. Takto dvouvrstvý systém by byl výstřední, ale je to způsob, jak vysvětlit, proč pro cestování ze všech čtyř světů Diamantu existuje fixní vzdálenost světelného roku, a přesto mohou například Kerbeřané cestovat na Charón, kde jsou odříznuti od vlastní planetární sítě, nikoliv však od centrálního počítače.

Na Medúze existuje "svatá hora", a pokud na ní zůstane člověk přes noc, stane se obětí strašidelných snů a pocitů mimozemšťanů, aby se následující den probudil s mnohem větší kontrolou nad wardeny ve vlastním těle. Jsem přesvědčen, že tahle hora zbyla po centrálním procesoru medúzanských wardenů. Medúzané jsou už tak jako tak napojeni do své wardenovské sítě, ale na té hoře, kde jsou natolik blízko nejsilnějšímu signálu, jsou jejich wardeni mnohem více povzbuzení než kdekoliv jinde. Věřím, že tento prožitek je jistým způsobem spřízněný s tím, co odborníci na komunikaci nazývají "počáteční přetížení", při kterém signál příliš silný pro elektroniku přijímače bude sice silný, až drtivý, ale nesrozumitelný. Lidský mozek, který má nad wardeny určitou kontrolu, nicméně na toto přehlcení reaguje podobně, jako by reagoval pojistný okruh v elektronice - přetížení odrazí a ztlumí. Přesto to neuvěřitelně silné nabuzení, které ono přetížení vyvolá ve wardenech, způsobí, že si hostitel mnohem více uvědomí wardeny a jejich energetické toky.

Jsem přesvědčený, že něco podobného funguje i na ostatních třech světech. Například jsem si všiml, že na všech čtyřech existují podivně podobná náboženství založená na uctívání planety a boha přebývajícího uvnitř světa, který je i zdrojem veškeré moci onoho světa. Kdybychom dokázali přesunout celou populaci Lilith k centrálnímu procesoru, jsem si jistý, že by pak každý sdílel moc nyní určenou jen některým. Některým, kteří ve skutečnosti byli většinou na planetu transportováni, a proto si energetické toky uvědomují více než lidé na planetě narození. Při pomyšlení na to, co by takové přetížení způsobilo Kerbeřanovi, se však třesu - možná šílenství nebo neustálou, nekontrolovanou výměnu těl, anebo snad splynutí myslí se samotnou entitou hmoty.

Položka 3: Tím pádem stojíme před civilizací neuvěřitelně technologicky vyvinutou, a to natolik, že si to ani nedovedeme představit, před civilizací schopnou teraformovat čtyři světy a stabilizovat je a starat se o ně pomocí jediného chytrého zařízení (wardenů), které přesto k ničemu zjevnému neužívá. I když tito mimozemšťané, zřejmě nazývaní Altavaři, získávají sílu v blízkosti centrálního procesoru na Medúze, stejně jako v blízkosti procesorů na ostatních světech, nevěřím, že by ve významnějším počtu obývali některý ze čtyř světů. Jeden z mých dvojníků je

považoval za vodní savce dýchající vzduch, ale pro mě je těžké uvěřit, že by podobná civilizace dosáhla takové úrovně pokroku, pokud by byla omezena vodou. Ve skutečnosti se těch několik málo Altavarů, které jsem přes svého dvojníka spatřil, zdálo být stejně doma ve vzduchu jako v moři a pravděpodobně by tomu tak bylo i na souši. Zmiňovaní zástupci byli pochopitelně vyšlechtěni pro podmínky, ve kterých musí žít a pracovat, a pokud se týče jejich schopností, jistě nejsou typickými představiteli běžných Altavarů. Možná nejsou strážci nebo vojáky, ale na místě dohlížejícími mechaniky či inženýry, kteří si prostě krátí nudu občasnými útoky na každého, kdo se odváží přiblížit.

Takže jestliže podstoupili všechny tyhle problémy, aniž by v současnosti v širším slova smyslu obývali čtyři světy, zůstává otázkou, proč vůbec takový projekt podnikli. Bezpochyby nese všechny znaky pozorně vytvořeného vědeckého experimentu. Ale pokud tomu tak je, pak se nepokusili odstranit vyskytnuvší se nestálou proměnnou - lidi - i když by to bylo snadné a dost přesvědčivé na to, abychom se ani nenamáhali s dalším osídlováním.

Protože v současnosti světy nepoužívají, tak je buď využili v minulosti, takže jim na nyní přítomných lidech houby záleží, anebo pro ně budou mít využití v budoucnu, v kterémžto případě by je naše tamní přítomnost zajímala enormně. Vzhledem k tomu, že se zjevně o současné využití nezajímají, přesto se však pořád potloukají kolem a zapletli se do protikonfederační operace, je jejich využití Diamantu věcí budoucnosti.

Od začátku mě znepokojovalo, že mimozemšťané, kteří na sebe údajně nedokáží vzít naši podobu nebo přímo zaútočit, se přesto okamžitě dozvídali všechno o naší civilizaci a že se obrátili zrovna na čtyři vládce, tedy jediné lidi, kteří by se mohli proti nám postavit na jejich stranu. Tudíž přišli právě na Diamant nebo na něj byli stálou hlídkou povolání, když jsme na něm přistáli my, a pak nás objevili. Takže na místě je malá skupina mimozemšťanů, když v tom se náhle vynoříme my, což je ohromně překvapí. Člověk si dokáže představit, před jakým problémem nepočetné osazenstvo základen stálo. Nahlášeni našeho příletu a to, aby dorazili odborníci z míst, odkud naši malí Altavaři pocházejí, zabere trochu času. Mezitím samozřejmě Wardenův organismus napadal a snažil se srovnat s novým prvkem, takže hrozil zničením nebo transformací prvním výzkumným týmům. Kdybych já velel takové základně, hrál bych o čas, a nejlepším způsobem hraní o čas by bylo, že bych dělal maximum - a rychle - pro to, abych udržel reprezentativní segment téhle nové rasy pro studium, zatímco bych je odstrašoval od dalšího přibližování a osídlování. Udělali to tak, že prostě zahrnuli lidské bytosti do programu svého centrálního počítače, čímž ve výsledku způsobili, že se wardeni stali mimozemskou chorobou se strašlivým dopadem nejen na "mimozemské" životní formy, ale také na "mimozemské" stroje a zařízení. Byl to chytrý úskok, který jsme spolkli i s navijákem. Altavaři byli zjevně spokojení s tímto uspořádáním a s tím, že funguje, tudíž v té době nepotřebovali podnikat nic víc. Přesto mám podezření, že byli podivnými vedlejšími účinky, které wardeni u lidí způsobili, stejně překvapení jako my. Nemyslím, že by tyto vedlejší účinky, ony bizarní schopnosti, byly naprogramovány, protože v jejich nejlepším zájmu bylo držet nás v pasti a zároveň nás nechat sebou samými. Jak kvůli studiu, tak kvůli kontrole. Je prostě možné, že bioelektrický systém napájející lidské tělo pracuje v nějakém stejném pásmu jako wardenovské vysílače, nebo přinejmenším dost blízko. To by vysvětlovalo, proč mají někteří lidé větší schopnosti než jiní, a někteří malé nebo vůbec žádné, každopádně alespoň na třech ze světů. Možná by se dalo říci, že jak naše mozky a nervový systém, tak jejich kvaziorganické přístroje pracují na stejných vlnových délkách.

Jedna postranní myšlenka je jaksi osvětlující, ale i znepokojivá. Wardenovská invaze do lidských těl způsobila, že se z lidí na Diamantu se staly výtvory hlavního počítače stejně, jako jimi jsou rostliny a zvířata a pravděpodobně i všechno ostatní. Všechno, od prosté biologie a biofyziky, až po obsah myslí oněch lidí, bylo tomu počítači posláno. Tyto informace by jim poskytly vše, co ohledně lidské přirozenosti, politice, víře a také o lidské historii potřebují vědět. Takhle se toho o nás tolik dozvěděli, aniž by nás museli navštívit.

To také znamená, že o našich agentech věděli hned, jakmile byli tito "asimilováni" do wardenovského počítačového systému. Ve skutečnosti věděli o celém našem plánu. Takže buď pro tyto informace nikdy nenašli využití, což je možné, anebo pro ně byli čtyři vládci a jejich akce irelevantní. Neudělali nic, aby varovali nebo zachránili Kreegana či Matuze, a neudělali ani nic, čím by varovali Larooa anebo čím by mu zabránili v tom, aby se dostal pod naši kontrolu a vliv. Ve skutečnosti museli o Larooově zradě vůči nim vědět, ale vůbec se nepokusili byť jen zablokovat informace o svých zpropadených robotech, kteří nás přišli zanalyzovat. Dodávají vzory robotů na Kerberos, přesto je příliš nezajímá, zda o nich víme, ani se nepokoušejí nalézt způsob, jak celý proces zničit. Tohle všechno shledávám jak poučným, tak též znepokojivým. Naznačuje to, že si myslí, že mají dostatečnou obranu na to, aby byli nezranitelní, pokud zaútočí ve svém zájmu - v protikladu zájmů čtyř vládců a lidí Diamantu - a také to, že celou tuhle záškodnickou válku spojenou s tažením robotů neiniciovali oni, ale že ji zcela vymysleli a provozují čtyři vládci.

Ale pokud se mohou tak snadno ubránit, tak proč v prvé řadě dovolili tuhle podivnou a ďábelsky chytrou výpravu proti nám, která na ně po spuštění nebo po předčasném odhalení téměř stoprocentně přiláká pozornost, jak se i stalo?

Jedinou možnou odpovědí je, že se Altavaři před několika roky rozhodli, že v tu chvíli musí Wardenův diamant využít a my bychom se jim pletli pod nohy. Mám za to, že se rozhodli zaútočit na Konfederaci pomocí totálního a brutálního tažení plného genocidy, ale že jim to bylo rozmluveno, nebo alespoň byli přesvědčeni od tohoto plánu ustoupit, Markem Kreeganem. Důkazem jsou všechny zážitky mého alter ega, které mohou být ve volné chvíli prozkoumány, důkazy jsou však nezvratné. Kreegan je tudíž jakýmsi prapodivným hrdinou. Protože se obával vyhlazení rasy a úplného zničení obyvatelstva planet při defenzivní válce proti technologicky vyspělejšímu a pro nás v důležitých ohledech - včetně umístění jejich světů a bojové síly - neznámému protivníkovi, pobláznil je pro jiný druh válečného tažení, které by udeřilo v samotném srdci politické a ekonomické jednoty světů Konfederace. Tím bychom se uzavřeli do sebe a svou jednotu, která je naší jedinou silou, bychom si nedokázali zachovat. Stálo by to samozřejmě bezpočet životů a vrátilo by to většinu lidstva do dob drsného barbarství, ale přežili bychom. Zbývající vládci plán odplaty, který v sobě skýtal příslib úniku, přijali, protože by opustili Wardenův diamant a posbírali by roztroušené úlomky Konfederace. Altavaři jej přijali zase proto, že s jeho pomocí mohli dosáhnout stejných cílů jako s totální

válkou, ovšem mnohem levněji. Je též jasné, že v úspěch plánu výrazně nevěřili, ale chtěli dát čtyřem vládcům dostatek času a materiální podpory, aby ho mohli pro všechny případy vyzkoušet.

Položka 4: Mimozemšťané se rozhodli, že musíme být odstraněni, přestože si jsou zcela jistí, že nám to v jakékoliv válce natřou. Tak proč jsme potom pro ně vlastně hrozbou? Nevíme, jak jim vrátit úder, stejně jako o nich nevíme dost na to, abychom znamenali pro jejich civilizaci obdobnou hrozbu, jakou znamenají oni pro nás. Tudíž můžeme zasáhnout nějakým způsobem, který jim způsobí opravdové starosti. Co se současnosti týče, je jediným bodem, kde se naše dvě civilizace kříží, Diamant. Zjevně mají strach, že ho můžeme zničit nebo ho pořádně rozvrtat, a to pro ně musí mít hlavní význam. Jejich místní prioritou je záchrana Diamantu, proto vůbec Kreeganův komplot přijali. Takže co pro ně Wardenův diamant znamená, že ho tak moc chtějí? Když už došli tak daleko, musí mít velký význam pro celou jejich rasu, je to otázka života a smrti.

Altavaři mohou dýchat stejný vzduch jako my. Téměř určitě se skládají z uhlíkových řetězců, sice ne způsobem obvyklým, přesto srozumitelným pro naše biology. Proto je snadné nalézt nejmenší společné jmenovatele jejich rasy - budou totožné s našimi. Těmi třemi NSJ jsou jídlo, přístřeší a reprodukce.

Myslím, že jídlo můžeme vyloučit hned. Množství proteinů a ostatních potravinových produktů, které jsou čtyři světy schopny vyprodukovat, je ve světle potřeb mezihvězdné civilizace bezvýznamné. Mimoto, jestliže zvládají konverzi energie v hmotu, nikdy nebudou hladovět.

Zřejmou možností je přístřeší. Čtyři světy byly záměrně teraformovány a zpevněny, takže měly zjevně posloužit k obydlení. Ale množství obyvatel čtyř planet normální velikosti je dost malé a jejich ochrana by stěží stála za mezihvězdnou válku. Když vezmeme v úvahu počet planet vhodných k teraformování, které lidstvo objevilo jen ve svém galaktickém kvadrantu, pak totální válka kvůli kolonizačním právům na čtyři světy, které nám stejně nejsou díky Wardenovu organismu k ničemu, nedává vůbec žádný logický smysl.

Tím zůstává reprodukce. Jejich chování a dosud projevené postoje by byly při obraně vlastních mláďat naprosto pochopitelné. Předpokládejme jejich absolutní cizost - důkazy naznačují, že jejich myšlení by pro nás bylo velmi cizí, což se dá i očekávat - tu můžeme rozšířit i na jejich biologii. Není důvod věřit, že by se jejich rozmnožovací metoda podobala té naší. Pokud Diamant přijmeme jakožto chovné centrum, pak musíme předpokládat, že se rozmnožují velmi ojediněle nebo velice pomalu. Pokud tomu tak je, pak téměř jistě žijí mimořádně dlouho a to by následně naznačovalo, že množství jejich vajíček, anebo co to vlastně mají, je tak velké, že vyžaduje čtyři světy. Pak by mohl být Wardenův organismus nějakým ochranným zařízením udržujícím optimální podmínky pro vajíčka, zatímco je i ochraňuje před základními hrozbami. Jeho obranné schopnosti mohou být značné a vajíčka musí být hluboko uvnitř samotných planet. Mám za to, že skutečnost, že geotermální aktivita existuje jen na mrazivém světě Medúzy, je důkazem, že jen tam je potřeba nějaké teplotní regulace. Potřebují, aby byla teplá.

Položka 5: Při předpokladu téhle reprodukční funkce vyvstává množství velmi zajímavých možností. I když ochrana mladých je jediným řešením, které připouští logika, světy Diamantu neexistují jen jako potřebná ochrana vajíček, ale též proto, aby sloužily jako pečlivě hlídané biomy, které mohou mladí obydlet. Ta představa je fascinující - kolonizace světů tak, že je nejprve teraformují, pak na ně nasadí vajíčka, která, jakmile se vylíhnou, se stanou dokonale adaptovanou domorodou populací zmíněných světů, doplněnou o spojení s wardenovským počítačem, který je naučí vše, co potřebují vědět. Přesto uznávám, že mi zde uniká hlavní prvek, protože všechno tohle nasvědčuje tomu, že vesmírné cestování, teraformace a počítače jsou pro jejich reprodukci naprosto nezbytné. Je patrně absurdní na takovou rasu vůbec myslet, protože jak se vůbec rodí nebo vyvíjí, to v prvé řadě?

Jistě, pokud přijmeme myšlenku, že je jejich civilizace starší než naše, řeší se tenhle problém částečně sám. Koneckonců lidstvo na všech civilizovaných světech se nyní rozmnožuje v technologicky dokonalých laboratořích genetického inženýrství. Rasa, která náhle přiletí na civilizované světy a neví nic o naší historii a ani nesleduje "přirozený" způsob hraničních světů nebo Diamantu, může být překvapena stejnou hádankou, jakou teď pro mě představují Altavaři. Taková rasa by přemýšlela, jak jsme se vůbec mohli rozmnožovat předtím, než jsme měli technologii bioinženýrských laboratoří. Hodně podobné je to určitě i v tomhle případě. Nejedná se o to, jak se vyvíjeli nebo jak si příroda představovala, že se budou množit, ale o to, jaký si teď zvolili způsob, kterým to budou dělat - protože pro ně je lepší, snazší, efektivnější nebo co já vím. Vyberte si.

Shrnutí: Mimozemšťané vytvořili světy Diamantu jako inkubátory a nový domov pro své mladé. Množí se pomalu a žijí dlouho, tohle tudíž musí pro značné množství Altavarů reprezentovat celou novou generaci. Nemohou couvnout ani se stáhnout bez toho, aby opustili své mladé, a i když pochybuji, že je pro ně Diamant jediným rozmnožovacím místem, má vyhovující velikost a rozsah, takže cokoliv, co by narušovalo líhnutí a vývin mláďat, rovnalo by se v jejich myslích genocidě.

Jakmile se tam ukázali lidé, mimozemšťané použili svůj mechanismus - Wardenův organismus - a planetární počítač, aby porozuměli, zhodnotili a odhadli celou naši civilizaci. Dokud bylo líhnutí, anebo co to vlastně je, dostatečně vzdálené, měli na to spoustu času. Ale tím, že jsme na Diamant poslali své největší zločince, politiky a sociopsychopaty, jejichž postoje zformovaly lidské společnosti, které vyrostly na čtyřech světech, prokázali jsme jim laskavost. Ve výsledku je jejich náhled na nás poněkud negativní, to přinejmenším. Přišel čas líhnutí - i když může být pořád ještě vzdálen dekádu nebo i víc - a oni se museli rozhodnout, co udělají. Ať už z vědeckých nebo studijních důvodů nebo jen z prostého vědeckého milosrdenství, zkontaktovali ve snaze zachránit populaci Diamantu čtyři vládce. Ale ve stejné chvíli bylo vládcům též sděleno, že zbytek lidstva je příliš velkou hrozbou a musí být vyhlazen.

Poté, co se stal Kreegan vládcem Lilith, vymyslel vlastní plán a navrhl ho Altavarům, kteří chtěli, aby ho vyzkoušel,

ale neočekávali, že vyjde, a ani je nijak nezajímaly touhy čtyř vládců. Ale protože vládci udělali chybu, cítí se teď Altavaři přitlačení ke zdi. Podle jejich uvažování bude zdržení znamenat riziko genocidy jejich mladých a pokud si mají vybrat jestli oni nebo my, přirozeně si vyberou nás. Znají naše vojenské přednosti a slabiny, naši výzbroj, naše vojenské uvažování a všechno ostatní, co by si nepřítel přál vědět. Zjevně je nic z toho netíží. Jsou přesvědčení, že nás dokáží rozdrtit, a mám za to, že to provedou předsunutým útokem poté, co tažení čtyř vládců způsobí tolik škod a rozvratů, kolik jen bude možné. Myslím, že máme jen týdny, a možná jen dny, do zahájení totální války, která může dopadnout tak, že skoro vyhladí lidskou - a snad i obě - civilizaci.

Závěry a doporučení: Myslím, ze nás mohou nejen porazit, ale mám také za to, že už nejméně jednu takovou válku vedli dřív. Jsou si příliš jistí a nadřazení. Přesto jako rasa přežijeme. Jsme příliš početní a rozmístění na příliš mnoha světech roztroušených na příliš velkém vesmírném prostoru na to, aby nás úplně vyhladili. Návrat k barbarství, kolaps mezihvězdné civilizace a smrt přinejmenším třetiny lidstva, to je nejmenší cena, kterou bych za podobný konflikt očekával, ale přežili bychom. Naší jedinou satisfakcí by bylo, že bychom soustředěným, pravděpodobně sebevražedným totálním odvetným útokem zničili Diamant - věc, které se bojí nejvíc, stejně jako já. Takový útok je dožene k šílenství a oloupí je o jejich nástupnickou generaci. Byl by to náš poslední záchvěv, ale většina jejich sil by zůstala netknutá.

Můžu se zcela mýlit a oni mohou smýšlet natolik cize, že nezareagují způsobem, který předpovídám, ale cítím, že musím zdůraznit, jak bychom za těchto okolností reagovali my, a tvrdím, že se nám emocionálně spíše podobají. Kdyby byla situace obrácená: kdyby lidé vymlátili z Altavarů duši, ale těm by se při tom podařilo zničit veškeré lidské možnosti k vytvoření dětí, čímž by naše rasa skončila v pomalé agónii, pak bychom Altavary hledali všude, na jejich lodích a světech, a když už by byli poražení a bezbranní, systematicky bychom je vyhlazovali do posledního jedince. Jinými slovy, zničení Diamantu může stejně tak skončit úplnou genocidou lidstva.

Tvrdím, že za téhle situace nemůžeme vyhrát. Jestliže odmítnete pohlédnout této skutečnosti do očí a odmítnete přijmout mé hlášení a z něj vyplývající závěry, pak věřím, že by mohly obě rasy vymřít. Nemožné, nemyslitelné se stane. Když člověk poprvé vyletěl do vesmíru a kolonizoval jiné světy, zbavila se kolektivní psýcha velké tíhy. Lidská rasa se sama zcela nezničí ve válce, alespoň ne snadno. A když jsme se konečně natolik rozrostli, natolik jsme se roztáhli a sloučili se v jednotný systém reprezentovaný Konfederací, mysleli jsme, že jakákoliv možnost vyhlazení rasy zůstala za námi. Lidé mohou zemřít, dokonce i celá slunce mohou vybuchnout a vzít s sebou své světy a obyvatelstvo, ale lidstvo přežije.

Jestliže teď tahle řetězová reakce začne, nebude možné ji zastavit. Nakonec znovu stojíme tváří v tvář hrůze a na výběr máme jen nepříjemné možnosti.

Čtyři vládci se právě scházejí v Radě a čekají na mé zavolání. Jedinou nadějí je, že uděláme všechno správně a tudíž je nezbytné, že okamžitě a bezchybně vyplníte všechna má doporučení.

(1) Bez ohledu na to, jak probíhá sabotážní kampaň, je nutné, aby na tuhle hlídkovou loď, která je zcela infiltrována roboty, chodila jen hlášení o naprostém zmatku a pohromách. Od téhle chvíle musí být čtyři vládci a Altavaři celou dobu přesvědčeni, že Kreeganova válka vyhrává, že jeho plán dokonale funguje. Pokud se k Altavarům dostane sebemenší náznak toho, že to tak není, pravděpodobně proti nám zahájí masivní útok.

(2) Okamžitě musí být zahájeno vyjednávání. Já budu prostředník, protože tam dole mám tři přežívající alter ega, takže jsem jediný, komu budou věřit. Nicméně musíme být napojeni přímo do Vnitřní konfederační rady, která se celá musí po zavolání objevit ve vizuálním přenosu. Musí být zřejmé, že vyjednávají s někým - se mnou - kdo hovoří za Radu a že mám dostatečnou moc, aby mé dohody byly pro Konfederaci závazné.

(3) Ať si co největší část flotily, u které je jisté, že nebude potřeba pro pohotovostní akce proti současné válečné kampani, pospíší s vyhlášeným plným poplachem na Diamant. Jedině s hrozbou okamžitého zničení Diamantu budeme mít nějakou páku. Zařaďte do flotily nejlepší vojenské mozky a dopravte je tam rychle a s válečným poplachem. Jestliže vyjednávání zkrachuje nebo se nás rozhodnou otestovat, můžete očekávat souboje lodě proti lodi.

(4) Ať už si o čtyřech vládcích a jejich organizaci myslíte cokoliv, nejsou hloupí a nenechají se ukolébat žádnou falešnou dohodou. Ví, že jsou jejich světy na mušce, proto budou upřímní, ale jako agenti Altavarů také znají naši skutečnou pozici, která není nikterak skvělá. Také jim bylo zjevně slíbeno, že v případě jakéhokoliv útoku z naší strany budou bezpečně evakuováni, takže si dělají starosti jen o své obyvatelstvo, nikoliv o vlastní kůži. Musím Radu varovat, že požadavky Altavarů budou tvrdé a kruté. Musíme vyjednávat a být připraveni vzdát se pořádné porce, možná věcí, kterých si ceníme nejvíc. Musíme však najít řešení, díky němuž se budou Altavaři cítit bezpečně a jistě - a musíme ho myslet vážně a zaručit ho činy, ne jen slovy. Znají nás příliš dobře, než aby přijali naše sliby nebo dohody.

Zde je wardenská kontrola, očekávám vaše rozhodnutí a instrukce.

3.

"No, co myslíš?"

"Vzhledem k datům je to jediné logické řešení," odvětil počítač. "Vy jste měl být počítač."

"To je největší poklona. No, teď to mají. Jak myslíš, že to přijmou?"

"Samozřejmě odmítnou přijmout vaše závěry, ale zatím budou hrát s vámi a se čtyřmi vládci. Čekal jste něco jiného?"

Pokrčil rameny. "Nevím. Pochybuji. Z toho, co víš, můžeš propočítat současnou pravděpodobnost totální války?"

"Příliš mnoho proměnných. Ale řekl bych, že máte desetiprocentní šanci něco z toho vytřískat."

Vzdychl. "Deset procent. Asi to bude muset stačit. Vzbuď mě, až zavolají zpátky." Na chvíli se odmlčel. "Stejně se nezdá, že by tobě přikázali mě zabít, stejně."

Počítač neodpověděl.

Trvalo jim skoro pět hodin, než dospěli k nějakému konsensu, což byl vzhledem ke složitosti a byrokracii Konfederace téměř zázračný čas.

"Můžeme zařídit úplné vizuální propojení," oznámil mu Krega, "ale musíme mít otevřené vysílání. Předpokládám, že to nevadí, protože by měli být schopni vidět a slyšet tvou komunikaci se Základnou."

Přikývl. "Budou trvat na nějakém vzdáleném místě. Budu se snažit zdržovat, abych flotile poskytl co nejvíce času na zaujmutí pozice, ale musím mít jednu bezpečnou linku a tahle je jediná, o které jsem si celkem jistý. Počítač mi tvrdí, že můžu vysílat zpět do tohoto modulu odkudkoliv z Wardenova systému a on že udělá zbytek. Rada zůstane na veřejném a vizuálním pásmu. Vy zůstaňte na téhle délce a když si budu muset promluvit s Radou, řeknu vám a vy to Radě osobně sdělíte."

"Souhlas. Hm... jestli půjdete dolů, zůstanete tam trčet s ostatními, to víte?"

"S touhle vyhlídkou si starosti nedělám. Ale i tak nevěřím, že by to byla bezpodmínečně pravda. Myslím, že teď mají Wardenův organismus pod naprostou kontrolou. Ale na tom nezáleží. Tohle je chvíle nepříjemných voleb a vezmeme-li volbu mezi zatracením v pekle, ve válce nebo tím, že budu muset žít na světě Diamantu, je můj výběr dost dobrý. Veliteli, ať se stane cokoliv, jsem přesvědčený, že až tohle skončí, nebude už to, co teď víme, nikdy stejné."

Ukončil přenos a otočil se na druhou stranu. "Dej mi Moraha na satelitu Lilith."

Vyvolání temného, strašidelného šéfa ochrany trvalo jen pár minut.

"Už jsme vás málem odepsali," sdělil mu Morah.

"Tyhle věci zaberou čas. Vaše činy proti Konfederaci mají velký ničivý dopad a oni se bojí. Ale chtějí si promluvit." V krátkosti načrtl návrh sebe jakožto vyjednávače Rady řízeného přímou linkou, místo setkání ať zvolí.

Morah si tento návrh promyslel. "Není tohle jen trik jak sem přitáhnout flotilu?"

"To není třeba. Hlavní krizový štáb už celé týdny sídlí ve vzdálenosti jen pár dní od Diamantu a čeká na nějaký můj pádný důkaz, aby mohl spustit akci. Bez ohledu na cokoliv ostatního se chystají dostat se přiměřeně blízko, ale myslím, že Rada bude držet slovo, dokud budeme jednat. Zdá se mi, že odklad je teď i pro Altavary v jejich nejlepším zájmu, protože my už jsme na místě, zatím co oni můžou čas navíc využít k rozmístění vlastních sil."

Morah vypadal, že o tomto nápadu přemítá, pak nepřítomně přikývl. "Dobrá tedy. Ale jakákoliv snaha krizového štábu zaútočit na Diamant okamžitě všechno ukončí. Rozumíte?"

"Rozumím. Řekněte místo a čas."

"Tlachapoud je sedmým měsícem Momrathu. Máme tam univerzální komunikační středisko s vhodnou místností a pohodlným zařízením. Můžete tam být zítra v 16:00 standardního času?"

Přikývl. "Budu tam i s komunikačními kódy, které budeme potřebovat k připojení. Nicméně chci, aby u toho byli i jistí lidé z Diamantu."

"Ach? Kdo?"

"Zaprvé chci služebně výše postaveného Altavara zplnomocněného k jednání za svou rasu. Rada na tom trvá. Za druhé, není mi jasná současná politická situace na Diamantu. Kdo bude zastupovat Charón?"

"Já jakožto dočasný nebo zastupující vládce," odvětil Morah. "Kobe bude reprezentovat Lilith a dva přeživší vládci zbývající dva světy."

"Musím tam mít psychiatra z Kerbera jménem Dumonia."

"Skutečně? Proč? Kdo je to?"

"Jeden z mých žolíků. Dumonia je vlastně vládcem Kerbera, ale ani vy, ani Laroo si to neuvědomujete. V tuhle chvíli není Laroo ničím víc než nepodstatnou loutkou." Užíval si, když pocítil Morahův naprostý šok a překvapení. První zásah, pomyslel si se zadostiučiněním. Teď si nemohl být Morah ničím úplně jistý. "Také bych si přál, pokud je to možné, přítomnost Parka Lacocha z Charónu, Cala Tremona z Lilith a Qwina Zhanga z Kerbera."

To připadlo Morahovi zajímavé. "Opravdu? A kterou stranu zastupují?"

"Dobrou vůli," odpověděl. "Stejně byste Lacocha přivedli tak jako tak, tak proč ne rovnou všechny? Kdo by byl lepší, aby zhodnotil mou upřímnost a chování?"

"Domluveno tedy."

"Všímám si, že nejste překvapen, že z Medúzy nechci kromě Ypsira nikoho."

Morah si odkašlal a zdál se být poněkud v rozpacích. "Všichni si jsme dobře vědomi, co se stalo na Medúze. Obávám se, že Ypsir ještě kolem toho nepřestal radostně poskakovat. Nejskvělejší a nejkrutější, ale i absolutně nepříjemný člověk, člověk jeho typu nás za starých časů obrátil proti Konfederaci." Zamyšleně se zamračil. "Ehm - bude nevyhnutelné, abyste se s Ypsirem a jeho - mazlíčkem - setkal. Mohu předpokládat, že dokud budeme vyjednávat, neproběhne žádná osobní vendetta?"

"Dokud s touhle záležitostí neskončíme, tak ne. Je tady toho až příliš mnoho v sázce na to, abych si právě teď dovolil luxus osobní odplaty."

Morah pohlédl těma probodávajícíma, nelidskýma očima zpátky do obrazovky. "Mám podivný pocit, že mi neříkáte všechno."

Zazubil se. "Povězte mi, pokud vám to nevadí - kde jste sebral ty zajímavé oči."

Morah se na chvíli odmlčel, pak jemně pravil: "Kdysi jsem příliš často chodil na Horu."

Bylo ujednáno, že odjede hlídkovým plavidlem na Momrath. Loď bude naprosto automatizovaná až na něj, automaticky se bez něj vrátí a bude zcela sterilizována. Později jej ujistili, že pokud bude moci vůbec opustit Diamant,

vyzvednou ho.

Udivilo ho, když zjistil, ze se mu nechce opustit to, co teprve předešlého dne nazval svou hrobkou.

"Budeme neustále v kontaktu," ujistil ho počítač.

Nepřítomně přikývl a znovu si kontroloval cestovní zavazadlo.

"Ehm, jestli vám to nevadí, odpovíte mi na jednu otázku?" zeptal se počítač. "Přemýšlím o tom."

"Do toho. Myslel jsem, ze víš všechno."

"Jak jste věděl, že bojová flotila kotví jen dva dny od Diamantu? Já to pochopitelně věděl, ale tuhle informaci jsme před vámi záměrně tajili. Vydedukoval jste si to?"

"Ale ne," odpověděl bodře, "neměl jsem ponětí. Blufoval jsem."

"Ach."

A s tím bez obtíží opustil kabinu a přesunul se přes mnoho palub v hlídkové lodi do kotviště hlídkových člunů. Loď nebyla žádnou luxusní jachtou, byla však nesmírně rychlá a měla schopnost během zlomku sekundy "skočit" do a z reálného prostoru v krátkých impulsech. Narozdíl od líných nákladních plavidel, kterým překonání vzdálenosti trvalo mnoho dní, se na domluvenou schůzku dostaví do pouhých pětadvaceti hodin.

Od té chvíle cítil v jednání kolem sebe podivnou odtažitost. Poslední fáze a v určitém smyslu i poslední podfuk byl v chodu a razil si cestu k cíli. Jediný chybný krok a nejen on, ale i všechno a všichni zmizí a on to věděl. Skutečnost, že na Medúze selhal a jen o fous uspěl na Lilith a Charónu, mu dělala trochu starosti. Celá tahle mise mu poněkud otřásla sebevědomím, i když, to si musel připustit, nikdy dřív tak ambiciózní projekt řešit nemusel. Ve skutečnosti neměl žádný lidský tvor v historii na bedrech takovou zodpovědnost.

Něco ohledně dedukcí a závěrů ho stále trápilo a on věděl, co to je. Jeho řešení týkající se záhady Diamantu bylo příliš děravé, podle něj byli mimozemšťané velmi předvídatelní, v myšlení byli jako lidé. Všechno to bylo až moc prosté. Život nikdy prostý nebyl.

Vyspal se na ten problém a o devět hodin později se vzbudil s nejasným tušením toho, co je špatně. Uvědomil si, že jsou to zvířata a rostliny. Důvěrně známé tvary, bisexuální a asexuální. Vzhledem k tomu, že ona stvoření očividně nebyla vytvořena pro lidské oko, musí odrážet hlavní myšlenkové linie Altavarů, kteří čerpali z vlastní minulosti a zkušeností. Bez ohledu na to, jak bizarně Altavaři vypadají a jak je jejich vývojový původ odlišný od lidského, museli se vyvíjet v přibližně stejném prostředí. Ve skládání světů byli značně konzistentní, přesto se zde ukázala zásadní nesrovnalost. Jeho náhled na ně nekorespondoval s druhem světů, které postavili.

Monitory sbíraly obrazy, kolem kterých prolétali, a zaznamenávaly je pro pozdější prohlídku. Bavil se tím, že označoval všechny čtyři světy Diamantu, které teď rozhodně nebyly v diamantové konfiguraci, a co nejvíce zvětšoval jejich zobrazení. Na tuhle vzdálenost žádný z obrazů ve skutečnosti neukazoval mnoho z povrchových rysů, ale zjistil, že je každou z planet podivným způsobem okouzlený, když se tak díval na její kotouč. Tak zvláštní, tak neobvyklé, tak exotické... Tak smrtící.

Pokud jsou to opravdu domovy altavařích mláďat, proč na nich u všech sakrů tolerovali miliónové lidské populace?

Otázky s nelehkými nebo nejasnými odpověďmi, jako byla i tahle, ho znervózňovaly. Po většinu života byla Konfederace jeho skálou a on v ni věřil. On sám některé z lidí, kteří teď byli tam dole na čtyřech světech, chytil a poslal je do, jak věřil, pekelného vězení. Stále ještě na něj čtyři vládci a jejich přisluhovači nedělali přílišný dojem, stejně tak systémy, které vytvořili. Ale bylo mu jasné, že při pohledu na Diamant a na Konfederaci necítí žádný skutečný rozdíl. Cítil se jako přesvědčený ateista uprostřed rozlehlé a grandiózní katedrály, schopný ocenit dovednost a zručnost prostupující celou stavbu, který si je však pořádně jistý, že to za všechnu tu snahu nestálo.

V mnoha ohledech se skoro úplně ztotožňoval s Markem Kreeganem, který musel při příletu na Diamant, a pravděpodobně i před ním, smýšlet úplně stejně. Ta jeho kněžská role byla víc než jen pouhým převlekem, bylo to jemné a vtipné tahání za nos při podivném a zvráceném pokusu Člověka vybudovat instituci, která mu měla sloužit. Kolik tisíc, možná desítek tisíc let se lidstvo snažilo takovou správnou instituci vybudovat? Kolik jich při tomto budování ve víře otročilo a kolik jich i teď klamalo samo sebe, jako tomu bylo vždycky, že tentokrát je to správně?

Kdysi šedesát procent lidí ve svůj systém nevěřilo. Jen dvanáct procent si myslelo, že může být něco lepšího než systém, který nenávidí, něco, zač by stálo za to bojovat. Ztráta víry se pak vyrovnala ztrátě naděje, což se v historické reminiscenci nezdálo při tak rozsáhlé části lidstva být úplně od věci. Lidé měli sklon k extrémům a velmi mírným extrémem byla naděje, když se víra stala nemožnou, zatímco beznaděj ležící přesně na opačné straně spektra byla snadná.

Udeřil pěstí do konzoly dost tvrdě na to, aby ho to bolelo. "Tarin Bul" se beznaději poddal, přesto zemřel s náznakem naděje. Qwin Zhang riskoval pro naději všechno a vyhrál. Park Lacoch odmítl nechat se svést líbivým a šťastným životem, protože věděl, že jiní, které ani neznal, jsou na jeho konání závislí. Cala Tremona prakticky všichni využili a zneužili pro vlastní účely, přesto se nikdy nevzdal.

Čtyři lidé, čtyři odlišné individuality, které byly v každém smyslu toho slova jeho dvojníky. Doufal, myslel si, že se dozvěděl něco cenného, něco, o čem neměla Konfederace nikdy v úmyslu ho informovat. Teď byla řada na něm.

Brzy během výletu zaplnila monitory obrovská koule, což byl Momrath, a on pozoroval jeho zvětšování s bázlivým okouzlením. Obroubení plynoví obři byli vždycky nejkrásnější a také v mnoha ohledech nejodpornější. Přinejmenším dva měsíce obří planety byly stejně velké nebo větší než kterýkoliv ze světů Diamantu, přesto neletěl k nim, ale k malému a zmrzlému Tlachapoudovi. Tedy, Momrath byl místem, které doposud v jistém smyslu nenavštívil, a tudíž se mohl domnívat, že to bude jeho svět.

Usadil se nazpět a stále zabraný do přemítání očekával přistání.

Krizový štáb Delta sestával ze čtyř "válečných stanic", z nichž každou obklopovala a chránila impozantní bojová

skupina. Kolem stanice ve tvaru vzpěračské činky, která plnila roli nervového centra a počítačové kontroly děsivé palebné síly, byly v trsech shromážděny stovky "modulů", z nichž každý byl samostatnou jednotkou. Většina byla bez posádky; válka oněch dní byla spíš záležitostí dálkového ovládání, kdy vůdcové bojových skupin pouze vybírali z taktického seznamu, zadali počítačům svých bojových skupin cíle a všechno ostatní nechali vlastnímu osudu. Ani jeden z modulů nebyl určen k obraně, tu zajišťovala bojová skupina. Přesto se mezi všemi roji nacházely zbraně, které mohly odstranit vybraná města na vzdálených světech let, dokázaly srovnat pásma hor se zemí či dokonce rozložit veškeré životní formy na bázi uhlíku v určeném dosahu, aniž by způsobily jiné škody. Další moduly mohly zapálit atmosféru pomocí vhodných hořlavých plynů v ní, některé dokázaly doslova rozpůlit planety.

Jedna taková stanice mohla vyhladit celý sluneční systém, kdy slunce obíhaly jen trosky, plyny a rozličné kosmické haraburdí nebo dokonce opravdu dokázaly přivést slunce k výbuchu. Po celé rozlehlé Konfederaci bylo v činnosti jen šest takových stanic a čtyři z nich byly soustředěny sem do krizového štábu, který byl největší v historii.

Ochranná bojová skupina se skládala z padesáti obranných lodí, nazývaných křižníky po starodávných námořních plavidlech, která už si nemohl nikdo pamatovat, postavených na stejných liniích jako válečné stanice. Ale jejich moduly sestávaly z průzkumníků, sond a stíhaček, opět nepotřebujících lidskou ruku nebo mozek a schopných přijímat proud rozkazů z mateřského křižníku anebo, v případě jeho zničení, z kteréhokoliv jiného křižníku nebo ze samotné válečné stanice. Nic jiného nebylo potřeba; kombinace palebné síly a mobility křižníku se rovnala celé planetární útočné síle doplněné o lidské a robotické jednotky, které mohly přistát na vyčištěném pásu země, zabrat jej a držet ho po dobu, kdy posily z modulů křižníku pokračovaly v pokrývání vzdušného a kosmického prostoru. Stejně tak lidští mariňáci uvnitř svých bojových strojů mohli dosáhnout takové efektivity, že by dokázali zaútočit a zničit město střední velikosti, i kdyby toto bránily laserové zbraně, a byli imunní vůči smrtícímu přívalu energie, který by rozpoutali jejich podpůrní stíhači.

Teoreticky byl krizový štáb téměř nezranitelný natolik, nakolik si to lze představit a navíc měl průbojnou sílu, které nebylo možné odolat. Jediná obtíž spočívala v tom, že její síla, zbraně, programování a taktika nikdy neprošly testem v podmínkách skutečné bitvy. Konfederační armáda se už několik století věnovala výhradně strážní službě.

Předsunutý křižník, vzdálený stále ještě více než světelný rok od Diamantu, vyslal čtyři průzkumné moduly, po jednom na každý ze čtyř Wardenových světů. Ty přidaly, vnořily se a vynořily ze subprostorových modů a téměř náhodně vstoupily do systému, kdy svůj další směr určily až těsně poté, co na kratičký moment vykoukly a viděly, kde se nacházejí. Protože neměly na palubách žádné lidi nebo živé organismy, s nimiž by si musely obtěžovat, zvládly celý výlet za méně než hodinu.

Přísně se tvářící muži a ženy, zrození a vypěstovaní pro umění války, seděli uprostřed bitevní skupiny a na velikých bojových obrazovkách zabírajících celý možný sektor bitvy sledovali dráhu čtyř sond, zatímco na pomocných obrazovkách plynula data dostatečně pomalu na to, aby je viděli i lidští pozorovatelé, i když jimi byl už dlouho předtím krmen i hlavní bitevní počítač.

Čtyři malé moduly v modročerné barvě oceli se dokonale secvičeně, simultánně přiblížily každý ke svému cílovému světu a záhy se zaměřily na své cíle. Jejich výzbroj sestávala výlučně z obranných štítů a zařízení lákajících případné protivníky; byli to předjezdci, testovači obrany a sběrači dat pro velitelství a pro vzdálené, ale přibližující se ovládací centrum.

"Zaznamenávám abnormálně velký tok energie mezi čtyřmi světy," hlásil komunikační technik do bojové místnosti. "Naše sondy též hlásí, že zaznamenávají aktivitu na neobvyklých vlnových pásmech, zdrojem je každý ze čtyř cílů."

"Velmi dobře," odvětil admirál. "Přibližte se na minimální bezpečnostní zónu ke každému světu. Zapnout všechny nahrávací fotografické přístroje. Na snímačích zahajte úhybné akce."

Jakmile byl rozkaz vyslán, byl i proveden. Admirál chtěl vědět, nakolik může být jeho hardware sledován poté, co byl poprvé objeven.

Zdálo se, že velmi dobře a podivné nepřátelské senzory s nimi bez námahy držely krok, včetně změn směru a rychlosti. Dokonce ani štíty a rušící technika na ně neúčinkovaly.

Přiblížili se na dvanáct set kilometrů od každého ze čtyř planetárních povrchů, nebyli o moc výš než vesmírné stanice čtyř vládců. Na všech pultech zároveň přestala proudit veškerá data. Překvapení komunikační technici a pozorovatelé přiskočili ke konzolám a vyzkoušeli každičkou datovou kontrolu, kterou znali, bez úspěchu. Zdálo se být nepochybné, že na všech čtyřech světech simultánně něco vystřelilo a naprosto zničilo sondy.

Procházeli posledních několik sekund okno za oknem, hledali, co se stalo, ale nic nenašli, takže museli přivolat na pomoc počítače. Koneckonců počítače dokázaly simulovat to, co nebylo vidět. Jednalo se o elektrický paprsek, rozeklaný nitkový výboj energie tvářící se spíše jako přírodní blesk než jako něco, co bylo vystřeleno z jakékoliv známé zbraně. Vyletělo to z neznámého místa pod svrchními vrstvami atmosféry každého ze světů a zasáhlo jednotlivé sondy, které to okamžitě zničilo. V každém z případů byl použit jediný výboj trvající sotva několik milisekund, který přesto shromáždil dostatek ničivé síly na to, aby zcela zlikvidoval silně obrněné sondy.

Velitel zvláštního krizového štábu vzdychl a zavrtěl hlavou. "No, teď víme, že až se do toho dáme, budeme muset bojovat," pravil s profesionální objektivitou.

Pět sekund poté, co byly sondy zničeny, byly staženy všechny konfederační satelity kolem Wardenova diamantu, takže zůstal jediný nerušený kanál pro vnější komunikaci.

4.

Musel připustit, že i když nebyl ten kus skály nic moc, nabízel opravdu skvělý výhled. Nebe Tlachapouda zaplňovala obří mnohobarevná koule Momrathu a malé průzkumné plavidlo usedlo do kolébky doku na hrbolatém a

šedohnědém povrchu. Při přistání to vypadalo, jakoby měsíc i loď měla spolknout záplava žluté, modré a červené.

Navlékl si skafandr, vypustil tlak z kabiny a čekal, až mu indikátory oznámí, že může otevřít poklop. Doky byly postaveny pro hranaté, obdélníkové nákladní lodě a ne pro malá plavidla pro přepravu pasažérů, které použil on, takže opravdu neexistoval způsob jak loď připojit ke vzduchovému uzávěru. V přední části přistávací kotliny si všiml dvou zaparkovaných raketoplánů, byl však překvapen, že nikde nespatřil jakoukoliv loď s cize vypadajícím designem. Buď Altavaři ještě nedorazili, anebo využívali rozdílné a méně zřetelné způsoby přepravy.

Jakmile se ocitl ve vzduchovém uzávěru ležícího ve výšce hangáru, vynořil se z úkrytu ve vzdálenější zdi tahač, který klesl k jeho lodi, popadl ji dvojitým tažným paprskem a pak ji zatáhl na odlehlé parkovací místo. Doufal, že jim nezapomněl říct, že za hodinu či dvě jeho plavidlo automaticky převezme velení hlídkové lodi, pak jen pokrčil rameny. K čemu je dobré převzetí nepřátelského plavidla, jako byla hlídková loď, když jsou vaši zvědové neschopní? Nemohli čekat, že bude dělat všechno.

Rozsvítila se zelená, takže otevřel příklop, vstoupil do místnosti, zavřel za sebou a zmáčkl uzávěr a čekal, až mu světlo na vnitřních dveřích oznámí, že je může otevřít. Trošku mu to připomínalo dvojitý vzduchový uzávěr v Ypsirově kosmickém paláci. Pochopitelně tady byla i kamera a nějaké ty zvláštní projektory. Sotva měl čas zamyslet se nad všemi aspekty, když tu jej náhle zaplavilo energetické pole z těch stejných projektorů, které zahalily energií i jeho dvojníka z Medúzy. Rychle bylo po všem a nezpůsobilo mu to žádný nepříjemný pocit; ve skutečnosti necítil vůbec nic výjimečného. Nemohl si pomoci a dumal, k čemu to všechno vlastně bylo. Automatické bezpečnostní opatření? Pokud se jednalo o nějaký druh dekontaminace, určitě by bylo lepší, kdyby počkali, až si sundá skafandr.

Naváděcí světlo vnitřního uzávěru zasvítilo zeleně, proto otevřel a vkročil do poměrně velké převlékárny. Rychle si svlékl skafandr, pak otevřel malou cestovní tašku a oblékl si boty s gumovou podrážkou, pracovní kalhoty a volnou košili. Zkontroloval baterii v malé vysílačce, obal z ní odložil vedle svého oblečení a toaletních potřeb, vzal svou tašku a vyšel z převlékárny chodbou k výtahu. Cítil se trochu lehčeji, ale ne nepohodlně; používali uvnitř umělou gravitaci.

Výtah byl uzavřený, takže se mohl orientovat jen podle indikačních světel. Ukázalo se, že necestuje příliš daleko. I když to vypadalo, že má celá stanice nejméně osm pater, sjel pouze do třetího a pak se dveře otevřely.

Yatek Morah, oblečený v leskle černém kompletu s dost působivou rudě lemovanou kápí, na něj čekal, aby jej přivítal.

Byl zvyklý myslet na Moraha jako na vzrostlého muže, ale zjistil, že jsou oba přibližně stejně vysocí. Avšak jeho oči se nikterak nezměnily, stále bylo těžké se do nich dívat.

Vystoupil z výtahu, ale ruku mu nenabídl. Namísto toho zůstal stát a Moraha pozoroval. "Tak."

"Vítejte na Tlachapoudovi, pane," opáčil Morah a znělo to celkem přátelsky. "Divné jméno, že? Myslím, že vnější planety a měsíce byly pojmenovány podle nějakých oblíbených pohádek jednoho průzkumníka. Poněkud obskurně." Na moment se odmlčel. "Když už jsme u obskurností, jak vám máme říkat?"

Pokrčil rameny. "Říkejte mi pan Carroll. To bude stačit a jistě to bude vyhovovat jak z pohledu historie, tak naší současné situace."

"Úplně," odvětil bezpečnostní šéf, který si zjevně neuvědomoval ironii obsaženou jak ve jméně, tak v tónu. "Následujte mě, poskytnu vám velkou prohlídku. Mnoho toho není, obávám se, že koneckonců tohle je hornická kolonie a ne luxusní lázně. Ach, možná vás uklidní, když budete vědět, že ta sprcha, kterou jsme vás počastovali, má jistý zajímavý účinek. Wardenovy organismy, kterých je na téhle kupě kamení víc než prachu, vás budou naprosto ignorovat. To by vás mělo utěšit."

Nemohl si pomoci, aby se neusmál. "Jak prosté. No, to mě podrž." Následoval muže v černém dolů chodbou.

Morah mu nejprve ukázal jeho pokoj, malou kostku více než třikrát menší než jeho modul na hlídkové lodi, ale postačí. Přemýšlel, jestli si s sebou vezme tašku, pak si to ale rozmyslel a pohodil ji na postel. "Raději byste měl upozornit své lidi, ať se té tašky nedotýkají, když nebudu poblíž," varoval Moraha. "Některé věci uvnitř můžou být dost nepříjemné, pokud nevíte, jak s nimi zacházet."

"I když nominálně je tohle Ypsirův rajón, mám tady úplné velení," ujistil ho šéf ochrany. "V současné chvíli podléháte něčemu, co by se dalo nejlépe vyjádřit jako diplomatická imunita. Žádné vaší věci, stejně tak jako vaší osoby, se nikdo nedotkne; pokud to někdo udělá, bude se zodpovídat mně."

Vzal to na vědomí a pokračovali dál. "Vládci jsou zde také, v pokojích podobných vašemu," pravil Morah. "Ostatní sdílejí ubytovnu obvykle používanou důlní bezpečnostní službou. Ohledně ubytování bylo bohužel hodně brblání, ale jen Ypsir tady má snesitelné obývací prostory."

"Mně to stačí," ujistil ho. "Už jsem bydlel v horším."

Malou centrální oblast mezi jednolůžkovými pokoji a ubytovnou zaplňoval rozložitý konferenční stůl a pohodlná křesla. "Tohle je náš konferenční sál," oznámil mu Morah, "a obávám se, že zároveň i jídelna, i když jídlo pochází z Ypsirovy soukromé kuchyně a je celkem dobré."

Jakmile vstoupili, tři lidé přítomní v místnosti vzhlédli, aby si nově příchozí prohlédli. Jeden z nich se zatvářil tak šokovaně, že to vypadalo, jako by měl infarkt. "Ty!" zalapal po dechu.

Usmál se. "Ahoj, Zhangu. Vidím, že tě nikdo nevaroval." Otočil se ke zbylým dvěma. "Doktore, jsem nesmírně rád, že vás tu vidím a rád bych vám poděkoval za vaši pomoc." Dumonia se uklonil a pokrčil rameny. Třetího muže ale nepoznával. Byl vysoký, s bílými vlasy, středního věku. Jediná věc, která se o něm dala s jistotou tvrdit, byla, že je Medúzan. "A vy jste?"

"Haval Kunser, hlavní správce Medúzy," odpověděl uhlazeně a natáhl ruku.

Vřele si s ním potřásl a opáčil: "Je velmi milé vás poznat. Znám vás jen podle vaší reputace."

Obrátil se zpět k Zhangovi, který se tvářil už o něco méně překvapeně. "Chystáš se umřít nebo mě zastřelit anebo se uklidníš a dáš si něco k pití?" zeptal se svého kerberského protějšku.

"Hm, co myslíš?" odsekl. "Ještě jsem se nevyrovnal ani s těmi druhými dvěma."

Pozvedl obočí. "Takže oni jsou tady?"

"Jsou zde všichni," informoval ho Morah. "Můžeme za nimi zajít po večeři, jestli chcete."

"Altavaři?"

"Dvě patra pod námi. Nejen že se jim dole víc líbí, ale také páchnou jako tři dny stará mrtvola. Náš tělesný zápach je pro ně podobně nepříjemný, takže jistě onu separaci vzhledem ke stísněným podmínkám chápete. Pokud se chcete ujistit, že jsou opravdu tady, pochopitelně vás zavedu dolů a představím vás. Ale v opačném případě myslím, že bychom je měli nechat tam, kde jsou, a to kvůli, ehm, oboustrannému pohodlí. Neodpovídejte, dokud jste si k nim nepřičichl."

Uchechtl se. "Dobře, nemám žádné námitky proti jednání na dálku, přestože opravdu budu muset potvrdit jejich fyzickou přítomnost. Obávám se, že někteří v Radě v ně prostě nevěří."

"To je pochopitelné. Projděte těmito dveřmi a setkáme se s ostatními."

Vstoupili do velké místnosti vypadající spíše jako kasárna než cokoliv jiného, ve které sedělo a povídalo si nebo četlo či psalo několik lidí. Jakmile vešli, následováni Zhangem a Dumoniou, všechny hlavy se k nim otočily a jemu bylo okamžitě jasné, že Zhangova reakce nebude ojedinělá. Tak třeba Tremon byl tak překvapený, že vstal a bouchl se hlavou o vrchní palandu.

"Tremona a Lacocha znáte," pravil Morah mile, "a ostatní jsou buď společníky, anebo pomocníky čtyř vládců, jako třeba Kunsera. Komunikační, koordinační a podpůrná zasedací místnost s obrazovými zařízeními byla zřízena v patře pod námi. Vše je připraveno, pane Carrolle."

Tremon s Lacochem potřásli hlavami. "Pane kdo?" zamumlal Lacoch, ale dál to nerozpitvával. Prohlédl si další dvě osoby vedle nich, usmál se a mírně se poklonil. "Darva a Dylan. Jsem okouzlen." Obě ženy na něj zmateně zíraly. Pohlédl na Tremona. "Bez Ti?"

Tremon se zatvářil trochu ohromeně. "Takže ono to skutečně fungovalo!"

"Lépe než si dokážeš představit," opáčil jemně, načež se otočil k Morahovi. "Předám vašim technikům kódy, aby otevřeli spojení s Radou, takže bude možné udělat pořádnou kontrolu a ustavit čas. Nejsem si jistý, kolik radních se nám podařilo shromáždit, ale bude to rozhodovací většina. Pak bych se rád sešel soukromě s mými třemi bývalými operativci, je-li to možné, a odděleně i s vámi, doktore. Potom s vámi sejdu dolů, Morahu, seznámit se s Altavary a budeme moci začít."

Morah se zatvářil trochu znepokojeně. "Hm, věřím, že vše lze zařídit, ale doporučuji, abyste se nejprve najedl, než půjdete dolů za Altavary. Lord Ypsir vás zve, abyste s ním v jeho soukromé rezidenci nahoře povečeřel." Na chvíli se odmlčel. "Víte, nikdo neříká, že to musíte přijmout."

Zamyslel se. "Je si v plné míře vědom toho, kdo a co jsem?"

"Ne. Myslel jsem, že by bylo... moudřejší mu to neříkat. A i když má spojení s celým tímhle místem, všechno ovládají mí lidé."

"Děkuji vám. V tom případě jeho pozvání přijmu. Ach, nebojte. Budu hodný kluk."

Morah se na moment zamyslel, pak přikývl. "Velmi dobře. Budu ho takto informovat. Teď je - počkejte, 17:20. Dejte mi ty komunikační kódy a já se svými lidmi dohlédnu na kontrolu a také zajistím, že vás nebude nikdo v zasedací místnosti rušit... řekněme do 19:00? Na tu dobu zorganizujeme vaši večeři. Pak, nebo nad ránem, se můžete sejít s Altavary. Mohli bychom začít s vyjednáváním, hm, v deset nula nula zítra ráno? Rada tak bude mít též spoustu času a mí lidé mohou nastavit obrazové spojení mezi Altavary a Radou. Jak se vám to líbí?"

Přikývl. "Výborně." Obrátil se ke svým dvojníkům. "Vy tři, chcete jít se mnou ven? Myslím, že si máme o čem popovídat. Samozřejmě že dámy mohou jít také, pokud si to přejete."

Stál tam a pozoroval je, stejně jako oni pozorovali jeho. Tremon byl stále velkým, svalnatým a zvířeckým typem muže, přesně jak si ho pamatoval, a Lacoch měl v sobě cosi z plaza, včetně ocasu. Zhang byl v těle mladého člověka z civilizovaných světů a vypadal velice podobně jako on sám. I když on byl určitě fyzicky starší a staře se i cítil. Přišlo mu zajímavé, že ani jeden ze dvou mužů, kteří s sebou měli ženy, je na toto setkání nevzal, zase tím ale odpadlo vysvětlování.

"Předpokládám, že nás napíchli, takže neřeknu nic, co nechci, aby Morah věděl," začal. "Rád bych na úvod konstatoval, že jsem byl celou dobu na vašich světech s vámi. Znám vás velmi dobře a vy znáte mě."

Uchvátilo je, ze po všech rozdílných událostech, které se jim přihodily, pro ně bylo těžké nezačít mluvit ve stejný okamžik a jeden dokázal dost často doplnit větu druhého.

Přesto je nechal, aby se zebe dostali rozmrzelost a možná i hrdost. Zhang dost jasně osvětlil, proč nechtěl, aby s nimi byla v místnosti Dylan, když prohlásil: "Ksakru, byl jsi tam, jistým způsobem, celou dobu. Pokaždé, když jsme se milovali, tys to prožíval taky. S tím není tak lehké se srovnat anebo jí to vysvětlit."

"Tak to nedělej," navrhl. "Řekněme si to na rovinu. Všichni jsme individuality. Já jsem pan Carroll, a to z důvodů, které pravděpodobně chápete jen vy tři. Ty jsi Tremon, ty Lacoch a ty Zhang. Myslím, že nejjednodušší způsob, jak to vysvětlit, je podat jim to přirozenějšími termíny."

Všichni přikývli a jako jeden muž řekli: "Čtyřčata."

"Proč ne? Každopádně je to teď pravdě nejblíže. Byli jste všichni seznámeni se situací?"

Přikývli, ale zjistil, že jsou jejich informace poněkud kusé, proto jim doplnil detaily. Překvapilo ho, jak rychle, když přešli k pracovním záležitostem, zmizela zloba, bolest a rozmrzelost a pracovali téměř jako tým. Nakonec ale přece jen Lacoch položil dost nebezpečnou otázku: "Kde je náš člověk z Medúzy?"

Vzdychl. "Tři zásahy, jedna mimo. To není špatný výsledek."

"Takže je mrtvý?"

Kývl. "Ano, mrtvý. Ale jeho informace byly rozhodující. Krucinál, i tak se kvůli němu vždycky cítím vinný. Když jsem od tebe, Lacochu, dostal hlášení z Charónu, měl jsem všechno pěkně pohromadě. Kdybych se tenkrát vydal na Medúzu rovnou, namísto abych to oddaloval, což jsem udělal, byl by pořád naživu. Bylo to takhle blízko."

Tremon zapískal. "Víš, myslím, že my všichni jsme až doteď nenáviděli tvoji otrlost. Já určitě." Ostatní chápavě pokývali hlavami. "Ale myslím, když jsi tady uprostřed těchhle sraček, že jsme vyvázli se štěstím. Jasně, ne Medúzan, ale my tři určitě. Jsme individuality a jsme svobodní prožívající své vlastní životy. Nemáš ani ň, nikdo nemá, dokonce ani Konfederace, a tobě zůstaly jenom mrzutosti."

"A navíc ses opravdu změnil," vložil se do toho Lacoch a opět ho provázela přikývnutí. "Všichni to cítíme. Jistě, i my se zrněnili, ale tys bys s námi všemi a dostals plnou dávku. A pořádnou. Kvůli tomu to celé je, ne?"

Zazubil se. "Jistým způsobem, ano. Kdybychom se takhle nikdy nesešli, nikdy si takhle nepromluvili, nikdo z nás by se doopravdy nezbavil těch ostatních a vy to víte. Teď jste - vy všichni - svobodní, jenom já nejsem. Pokud tohle všechno vyjde, myslím, že my čtyři spolu budeme velmi dobře vycházet jako... bratři. Pokud ne - no, kdo ví, co se s kýmkoliv z nás stane?"

Chvíli si to nechali v tichosti projít hlavou. Nakonec Tremon prohlásil: "Rada nikdy nebude vyjednávat s čistými úmysly. Ty to víš."

Vzdychl. "Zatím ještě nebude. Ne bez krveprolití na obou stranách. Ale zítra udělám, co budu moci, abych to slepil. Uvidíme. Ze všech lidí alespoň vy chápete moje motivy a úmysly."

"Myslím že ano," prohlásili všichni mírně. Pak se mítink trochu rozjel a do zasedačky byl přizván Dumonia. Malý mužík s brýlemi, které nepotřeboval, a s nervózními tiky se nesnažil zakrývat svou sílu, ale byl zvědavý.

"Vy jste vážně jejich originál?"

Kývl. "Jestli je ‚originál' tím správným slovem. A prožil jsem všechno, co prožili oni, doktore, ale bez jakýchkoliv paměťových triků. Možná byste mi mohl povědět, jak se vám, hergot, povedlo vymazat se ze Zhangovy hlavy. Měl jsem za to, že jakékoliv podobné vrtání v mé - jeho mysli je skoro nemožné."

Dumonia se usmál. "A kdo si vůbec myslíte, že většinu těch technik vytvořil?"

Povzdechl si. "Kéž byste byl na Ypsirově satelitu před několika dny. Předpokládám, že stojíte za těmi projekty Opozice?"

Kývl. "Ale co se přihodilo, že byste si mě tady přál?"

Krátce to Dumoniovi pověděl a zeptal se: "Jaká je vaše dlouhodobá prognóza?"

"Nu, Jorgash patří mezi nejlepší, které jsem kdy učil, jestli je to nějaká útěcha, a váš typ mysli je pro tuto proceduru nejlepší. Ale - a je to velké ‚ale' - ohledně vašich mentálních bloků a vzorů určitě hádal, zatímco já bych to věděl. V každém případě bych vám radil, abyste o Bulovi přemýšlel jako o mrtvém, protože to on určitě je. Uvědomuji si váš pocit viny, ale taky znám natolik dobře Ypsira. Ví, že jste byl Bulův dohlížitel, proto vás dnes večer pozval na večeři. Také byste ho měl do určité míry chápat a uvědomit si, že i kdybyste měl čas zakročit, udělal by to ‚záměrně omylem' stejně. Jediným skutečným lidským tvorem je v Ypsirově mentálním vesmíru jen on sám. Všichni ostatní jsou buď nástroje, anebo nepřátelské autority. Nepřátelským autoritám - a sám sobě - musí neustále dokazovat, že je lepší, silnější, nadřazenější. Vy jste nástrojem takové autority, tedy Konfederace, takže ji zastupujete. Být vámi, na tu večeři dnes večer bych nešel."

"Proč? Myslíte, že mi chce ublížit?"

"Tak bláhový není. Ale pokud nedokážete přijmout skutečnost, že je ten Tarin Bul mrtvý, stejně mrtvý, jako by ho střelili do srdce, což tahle nová osobnost přesně je, úplně nová osoba, kterou neznáte a nikdy jste ji nepotkal, pak vás bude strašlivě mučit. Musíte odložit svou vinu, protože není namístě. Nemohl jste udělat vůbec nic, abyste tomu zabránil. Nic. Jen byste to uspíšil. V Bulově případě musíte spolu s vinou upustit i od naděje. Jinak, zrušte to a pojezte s námi zde."

Přikývl. "Já to zvládnu. Ale jaké by měly být moje reakce?"

"Nejste tady za sebe!" vyjel na něj psychiatr. "Dokonce tu nejste ani za Konfederaci! Jste celé lidstvo, stejně jako celý Diamant! Byl jste vybrán, bez vlastního souhlasu, na místo, které vás dělá ještě méně lidským než si tihle Altavaři myslí! Během trvání téhle konference se musíte povznést nad veškeré osobní zájmy. Pokud ne, budete ztracen."

Znovu přikývl a unaveně se usmál. "Pak o tom všem víte přinejmenším stejně jako já."

"Vím, co ví Laroo, což je celkem dost. Předpokládám, že jste tady proto, že to víte také. Pokud ne, Bůh nám pomáhej."

Vzdychl. "No, nepředstírám, že znám všechny odpovědi, či snad odpovědi na všechno, doktore, ale utvrdil jste mě v tom, že na tu večeři dnes večer jít musím."

"Eh?"

"Jestliže se nedokážu srovnat s šíleným egomaniakálním Talantem Ypsirem, jak se budu moci srovnat se vším zítra?"

5.

Po stísněných ubikacích dole byl překvapený velikostí Ypsirova apartmá. Samozřejmě že sotva kdy navštěvoval Tlachapouda, a tak tohle místo mělo velkou vypovídací schopnost, pokud šlo o jeho myšlení. Předpokládal, že Ypsir má určitě po jednom takovém hnízdě na každém z těchhle zatracených měsíců.

Vstoupil do hlavní chodby a podle zvuku konverzace odbočil do jednoho z pokojů. Byli tam všichni, staří i noví, a ty, které ještě nepotkal, poznal od pohledu. Vysoký distingovaný muž se sněhově bílými vlasy byl vévoda Kobé, nový vládce Lilith. Ten vysoký, svalnatý a pohledný byl Laroo, z tohoto úhlu ve svém robotickém těle naprosto

nerozeznatelný od lidského originálu. Byl tam též Morah, dočasně zastupující Charón. Udělal si v duchu poznámku, že se ho musí někdy zeptat, co se přihodilo jeho hezkému malému zabijákovi. A na druhé straně se smál a žertoval vznešeně vypadající člověk z civilizovaných světů s nezaměnitelnými rudě zářícími vlasy a knírkem, se škodolibým pohledem očí rámovaných "vráskami smíchu", který byl oblečený v temně černé a zlaté. To musel být Talant Ypsir.

Kolem dokola kmitaly čtyři spoře oděné mladé ženy, mimořádně krásné a sexuálně obdařené, doplňující hors ďoeuvres, dolévající nápoje, zapalující Kobého lilithský doutník, to všechno s úsměvem a zbožňujícím výrazem. Dívky pro potěšení, šťastně vykonávající svou práci. Přemítal, jestli jsou tady stále a čekají na tu nesmírně ojedinělou příležitost, kdy se objeví jejich pán, anebo zda jsou součástí jeho cestovního doprovodu.

Ypsir si ho všiml, vrhl na něj úsměv politika a s napřaženou rukou si k němu razil cestu. "Vida, vida! Takže to jste vy, ten zachránce vesmíru!" Jeho postoj byl žertovný, nikoliv sarkastický, a on okamžitě poznal, že tohle je jeho osobnost, se kterou vystupuje na veřejnosti. Věčný, dítka líbající pokrytecký politik, darebák, který moc dobře ví, že má všechno v kapse. Luskl prsty a měl okamžitě k ruce dívku pro potěšení, nadšeně očekávající příkaz. "Dones panu - Carrollovi, správně? - homau a tácek těch malých párečků se sýrem uvnitř."

Dívka se dala okamžitě do plnění příkazu a záhy byla s obojím zpět. Usrkl sladkého pití, vzal si pár ečekapíchnutý na párátku a ochutnal ho. Pití na něj bylo možná až příliš sladké - rozeznal v něm směs charónského ovoce a alkoholu - ale chuťovka byla docela dobrá.

Ypsir jej na nějakou dobu zapojil do nezávazného rozhovoru, při kterém se, jak zjistil, nemusel nijak přemáhat. Stále ještě cítil rozhořčení a otevřenou nenávist, jistě, ale měl je zcela pod kontrolou. Zapochyboval, že by kdy potkal někoho natolik vnitřně narušeného a zlého, pak však ve své minulosti přišel na pěknou řádku velmi nepříjemných osob, se kterými dost často jídával a musel snášet jejich bizarní životní styl a hodnoty.

Byl si vědom, že všichni v místnosti, až na něj samotného, patří do téhle třídy. Laroo byl zločineckým šéfem tuctu světů; Morah vedl zločinné bratrstvo v oboru vědy, zahrnující projekty, vedle kterých by dívky pro potěšení pravděpodobně vypadaly jako neškodná hra. Kobé byl v mládí mistrem přes robotické a počítačové poplašné systémy a osobně z neprostupných pevností - to si alespoň mysleli - vyraboval více uměleckých děl od předních autorů než kterákoliv jiná lidská bytost. Přesto cítil jakousi spřízněnost se všemi třemi, jejichž povolání bylo založeno na pohrdání samou podstatou hodnot, kterými i on sám nyní pohrdal, a navíc byli všichni tři dostatečně příčetní na to, aby žili ve skutečném vesmíru.

Jen Talant Ypsir z nich všech doufal, že zastavení hrozící války skončí neúspěchem. V tomhle byl Dumonia velmi konkrétní. Ypsir na zničení Konfederace, a možná i celé newardenské části lidstva, pohlížel jako na něco, po čem lze toužit. O přežití svém a svého harému byl ujištěn a na tom jediném mu záleželo. Nepovažoval Altavary za žádnou hrozbu, protože se mu nepletli pod nohy a neohrožovali nic, co on považoval za důležité. Pro Talanta Ypsira byla ve skutečnosti celá mimozemská rasa jen dalším nástrojem proti jeho nepřátelům.

Ypsir zvedl prst a široce se zazubil, stále ten žoviální a přátelský politik, jen chladné oči odhalovaly část jeho vnitřního já. "Počkat! Chci vám předvést svůj nejcennější majetek!" A s tím se vykolébal z místnosti.

Slyšel, jak si obdivně ostatní šeptají o tom, o čem věděli, že přijde. Ale jakmile se Talant Ypsir okázalým způsobem vrátil, bylo Carrollovi jasné, že se zraky zbylých vládců - zejména Morahovy nelidské planoucí bulvy - upírají na něj a ne na nově příchozí. Pro Ypsira to bylo zábavné mučení; pro ostatní se jednal o test jeho sebeovládání a pevných nervů. Pokud by to teď zkazil, nebylo by žádné zítra ráno.

Ve své divoké, exotické, smyslné kráse byla téměř nadlidská, dalece převyšovala náčrtky, které viděl ve Fallonině pracovně.

I přes všechno co věděl a cítil jej málem přemohla nemravná touha, čistý chtíč, a to, jak si uvědomil později, byl klíč.

Musíš o ní přemýšlet jako o někom, koho neznáš a s kým ses nikdy nesetkal.

Tohle bylo snazší, než předpokládal.

Vstoupila po čtyřech, hravě potahovala za zlaté vodítko, které držel Ypsir, jehož tvář ukazovala naprostou extázi a triumf. Ypsir si to užíval dvojnásob, protože nejen vytřel zrak cizinci a tím i Konfederaci, ale také se mohl předvádět před ostatními vládci, svými politickými vrstevníky, a dát jim najevo, že: "Já ji mám, a to vy nikdy nebudete moci a ani ji mít nebudete. "

Ypsir s dívkou se zastavili mezi vstupními dveřmi, kde se překulila, částečně se zvedla na jedné ruce a se zkříženýma nohama na ně pohlédla neuvěřitelně zelenýma očima, náhle sexy a tak nějak i divoce.

Proti své vůli si žádostivě pomyslel, že se v ní odráží deset nejlepších pornografických hereckých výkonů všech dob spojených do jednoho. Byla doslova vyprojektována, aby vyvolala okamžitou touhu a chtíč a on na ni nemohl nezírat. Podívala se mu rovnou do očí, ale neobjevil se vůbec žádný záblesk poznání.

V jejích očích však objevil jakousi rezonanci, oheň, který neviděl u žádné z dívek pro potěšení.

Ypsir na ni pyšně shlédl. "Pověz tomu hodnému pánovi své jméno," pobídl ji jemně, jako by mluvil s cvičeným zvířetem nebo s dítětem.

"Jsem Ass," zapředla. "Jsem oškliváá Ass."

"A proč se jmenuješ Ass?"

"Protože Ass byla zabiják. Ass zkusila zabít Pána."

Teď už se dokonale ovládal a koutkem oka se podíval po ostatních. Ti se stále ještě dívali jen na něj.

"A co se stalo, když jsi to zkusila?"

"Pán moc chytrý. Pán je moc chytrý pro Ass. Pán je tak šlechetný. Pán Ass nezabil. Pán Ass neublížil. Pán udělal, že ho Ass miluje. Pán vzal ošklivého, zlého zabijáka a udělal z něj Ass, aby pána milovala."

Pomyslel si, že i přes zvrhlost celé scény se to začíná vyvíjet zajímavě. Pokud jí toho tolik převyprávěli, kolik toho opravdu věděla o svém původním já? Jistě ne dost, aby ho poznala. Bylo to něco jiného než co čekal, přesto to

souhlasilo. Ypsir chtěl, aby věděla.

"Pamatuješ si, kým jsi byla?"

Zdálo se, ze ji to mírně vyvedlo z míry. "Ass nepamatuje na starou osobu. Ass si nechce pamatovat."

"Ass, jsi teď šťastná?"

"Ach áno!"

"Chtěla bys být někým jiným - kýmkoliv nebo čímkoliv v celém širém vesmíru?"

"Ne, ne, ne, ne, ne. Ass miluje být Ass. Je to tak fajn."

Ypsir se na něj zpříma zadíval. "Váš bývalý agent."

"Velmi kreativní," odvětil suše a usrkl si svého nápoje. "A báječné. Možná jsme vsadili na špatnou kartu, Lorde Ypsire. Možná jsme měli z vás udělat takovouhle krasavici, namísto abychom vás posílali na Medúzu. Vy byste to se sebou udělal."

Ypsirova tvář se zamračila a doslova se otřásal emocemi, v tom, jak křivil tvář, v jeho výrazu, v každičkém jeho pohybu, vycházelo na povrch jeho vnitřní já. Byl to děsivý a naprosto ďábelský výraz, démonické stvoření, které se už dále nedokázalo skrývat za maskou bodrého politika.

Už už chtěl něco dodat, ucítil však na paži Morahovu ruku, takže si to rozmyslel. Svou práci odvedl, na tom jediném záleželo, ale opravdu si užíval, když mohl Talantu Ypsirovi vrátit jeho vystoupení tím, že na něj použil medúzanské standardy.

Ypsirovi trvalo asi minutu než se začal znovu ovládat, onen děsivý démon pomalu ustupoval a vracel se zase bodrý politik, zůstal jen ošklivý kradmý pohled. Teď však věděl, že má vše pevně v rukou a jeho sebevědomí, které se strašlivě otřáslo, do něj vplulo s mocnou silou. Také v tu chvíli věděl, přestože v boha stále ještě nevěřil, že už bude navždy věřit v existenci ďábla.

Zbytek večera probíhal v napětí, získal však převahu, kterou nepotvrzoval jen Morah, ale i ostatní vládcové. Ne že by se Ypsir nesnažil, když předváděl Ass, nutil ji dělat některé opravdu hnusné a ponižující věci a tlačil ho tak daleko, jak jen byl Medúzan za použití dívky pro potěšení schopen, avšak bez úspěchu. Ypsir vedl svou válku okázalými a ošklivými gesty; on mu to vracel sarkasmem a ironickými poznámkami, čímž mocného vládce Medúzy úplně vyvedl z míry. Opravdu to byl velice zvláštní večer, říkal si, stejně tak nepříjemný, jako prospěšný.

Přesto ho odtamtud Morah odtáhl okamžitě po dezertu. Ypsir ještě několik hodin poté pěnil a choval se jako blázen. Na Charóňana však jeho vystupování udělalo dojem a zdálo se, že ho teď bere více jako sobě rovného než tomu bylo dřív.

"Jestliže a až bude moci, tak vás zabije," varoval ho Morah. "Ypsir není zvyklý tak moc ztrácet tvář. Dnes večer ho zadržela jen přítomnost ostatních vládců, protože jeho zájmy nejsou našimi."

Přikývl. "Můžeme se teď sejít s Altavary? Je mi jedno, jak odporně páchnou - ve srovnání se společností, ve které jsme se zdržovali dnes večer, byl mohli skoro být i závanem čerstvého vzduchu."

"Pojďte se mnou," pravil Yatek Morah.

Ten zápach byl pronikavý a dost se blížil tomu, před čím ho Morah varoval. Plný žaludek se mu málem obrátil naruby a nutkání zvracet odolal jen s krajními obtížemi a vypětím.

Altavaři nebyli tak úplně tím, co očekával. Všeobecně se podobali ledovým démonům, ale byla to jen příbuznost v tom smyslu, v jakém byla Ass druhově spřízněna s velitelem Kregou.

Do očí ho jako první udeřila naprostá mimozemskost ubytovny, kterou pro sebe tři Altavaři měli. Osvětlení bylo tlumené, nábytek zvláštní a hranatý a naprosto cizí co do podoby nebo funkce a na jedné straně stála podivná nádrž s vodou ve tvaru osmičky. Věděl, že ho ona stvoření sledují se zájmem, nedokázal však skutečně říci jak. Zatahovatelná chapadla a zvláštní polštářky ve tvaru srdce na jejich "hlavách" poznával, ale jejich těla se prodlužovala do rozsáhlé, téměř beztvaré hmoty, která se zdála být neustále v pohybu. Nechodili, ale při pohybu jakoby mokvali a zanechávali za sebou úzký pruh slizu. Žádné z těchto stvoření zjevně nedokázalo létat anebo se příliš rychle pohybovat.

Nejblíže stojící z nich se spolu s Morahem přesunul k malému zařízení a natahoval stonku podobný přívěsek, dokud jím nedosáhl ke krabici a vypadalo to, že malou přihrádkou na boku pronikl dovnitř. Reproduktor zapraskal.

"Tak tohle je ten, který způsobil tolik obtíží, Morahu." Hlas, úplně elektronicky upravený, zněl hrůzostrašně a jistá vlhkost přidávala k jeho už tak nelidskému hlasu jakýsi dozvuk.

Morah se mírně uklonil, ale zda jeho gesto mělo či nemělo pro stvoření nějaký význam, nebylo známo. "Přál si sejít se s vámi ještě před rozhovory."

"Proč?"

Vypadalo to, že je otázka adresována jim oběma, proto odpověděl: "Částečně ze zvědavosti. Částečně proto, abych si rozšířil znalosti. A částečně proto, že to vyžaduje protokol."

"Ach, ano, protokol," opáčil mimozemšťan. "Pro vaše lidi se zdá být důležitý." Na chvíli se odmlčel. "Držel jste se dobře. V mnoha ohledech nám připomínáte toho, který se nazýval Kreegan."

"Pocházíme ze stejného místa a ze stejného povolání," vysvětloval Altavarovi. "Mám za to, že jsme přemýšleli mnohem podobněji, než by si kterýkoliv z nás připustil. Vím, že jste Kreegana respektovali. Doufám, že i já si zítra vysloužím určitou míru vašeho respektu."

"Vy a on jste si přáli zachránit své lidi. To je pro nás normální a přirozené a my jsme polevili v soucitu. Upřímně doufáme, že jsme na tomto základě nepochybili, protože jinak by byla cena pro vás mnohem větší a nekonečně velká pro nás. Náš původní záměr byl, jak víte, po důkladných výpočtech eliminovat množství vašich světů tak, aby se na nejméně tři století zhroutily vaše technologické schopnosti. Tím bychom získali potřebný čas k dokončení této fáze našich záležitostí."

Toto odhalení a způsob, jakým mu bylo mimochodem sděleno, ho polekalo stejně, jako muselo i před lety polekat

Marka Kreegana, když se v pozici vládce Lilith poprvé s těmito nebo podobnými Altavary setkal. Řekněme, že bylo devět set lidských světů, sedm set z nich civilizovaných. Tři miliardy na jedné civilizované planetě a průměrně půl miliardy na ostatních, to dělá - Altavar hovořil o eliminaci více než bilionu, tří set dvaceti miliard lidí! A teď to stvoření prohlásilo, že riziko bylo ještě mnohem vyšší!

Nadechl se a ztěžka polkl. "Ujasněme si to. Vy jste chtěli eliminovat více než bilion našich, abychom se vám po tři století nemohli plést do vašich aktivit?"

"V minulosti to fungovalo," pravil klidně Altavar. "Naposledy, kdy jsme to s civilizací neprovedli, stálo nás to spoustu času, životů a materiálu, přičemž vaše civilizace je přinejmenším desetkrát větší, než jsme počítali dřív."

Tak klidně, přirozeně a normálně, tak jasně potvrzoval většinu z jeho závěrů týkajících se Altavarů a jejich motivů.

"Doufáme, že se tentokrát rozumně dohodneme s vašimi představiteli, abychom se vyhnuli válce, ale možná to nebude možné," pokračovalo stvoření. "Dobře jsme si vaše lidi prostudovali a rozumíme vám."

"Opravdu? To se divím." Jediné, co viděl, nebyla strašlivá, ohavná mimozemská životní forma a její zápach, ale celou rasu Talanta Ypsira, zbavenou jakékoliv nutnosti být příjemní, političtí nebo v jakémkoliv ohledu lidští. Medúzané je nazývali démony, aniž by si plně uvědomovali, nakolik mají pravdu.

"My váš zájem známe," oznámil mu Altavar. "Víte, naše rasa byla kdysi velmi podobná vaší. Vzešli jsme z jediného světa, ne nepodobného vašemu, avšak evoluce se zjevně ubrala jinou cestou. Dýcháme stejný druh vzduchu, pijeme a jsme tvořeni stejnou vodou. Naše buňky by byly pro vaše biology srozumitelné. Jen ta nejbojovnější, nejvíce konkurenceschopná rasa přežije, aby mohla expandovat, takže ani v tom se příliš nelišíme. Také jsme mívali říši s několika stovkami světů. A pokud jsme stáli před hrozbou, také jsme bojovali. Protože se naše historie tolik podobá té vaší, víme moc dobře, co vaše Konfederace udělá, jak se zachová. Jsme však mnohem starší než váš druh. Naše cíle se změnily, náš záměr je pevný a jasný, celá naše rasa je oddána jediné skupině cílů a plánů, zatímco ta vaše existuje jen proto, aby existovala, bez nějakého skutečného smyslu. Netoužíme po žádném z vašich světů. Netoužíme po žádném vašem území, ani po vašich lidech.

Ale tomu vaši lidé nikdy neuvěří, protože neznají vyšší principy. Náš velký úkol nepřijmou, nepodpoří, ani ho nepochopí. Je to smutné, protože pokud by existovalo cokoliv jak se vyhnout krveprolití, udělali bychom to. Myslím, že proto jsme dali Kreeganovi jeho šanci. Proto a kvůli faktu, že jsme si mohli dopřát luxus času. Nějaký nám pořád ještě zbývá, ale obáváme se jeho plán uskutečnit namísto dané situace. Zítra to začneme řešit."

Kývl. "Ano, zítra. Děkuji, že jste se mnou promluvili." Pohlédl na Moraha, který také kývl, otočil se a bez dalšího slova vyšel ven. Následoval ho, protože si uvědomoval, že Altavaři na protokol moc nedají.

Potřeboval se na chvíli vydýchat na čerstvém vzduchu než se mu usadil žaludek dost na to, aby mohl vést nějakou konverzaci. Morah trpělivě čekal, až se dá do pořádku.

"Nuže, našel jste ve svých oblíbených teoriích nějaká překvapení?"

Na chvíli se zamyslel. "Ano i ne. To záleží na tom, jak dobře ta věc překládá. Slyšel jsem správná slova, ale slova mohou pro různé lidi znamenat různé věci."

"Povězte mi," začal šéf ochrany, Jen ze zvědavosti - a pokud můžete, aniž byste prozradil svou skutečnou pozici - proč si vlastně myslíte, že jsou Altavaři tak posedlí Diamantem?"

"Co? Měl jsem za to, že se to týkalo reprodukce, ale pokud jsem slyšel dobře tu věc, tak by to tak být nemuselo. Co mi uniká?"

Morah si pečlivě rozmýšlel odpověď. "Pak byl můj odhad správný. Jste dobrý agent, Carrolle, a máte nejlepší deduktivní mozek, s jakým jsem se kdy setkal, včetně Kreegana. Nemusíte se cítit špatně. Lopotíte se s handicapem, který je nemožné překonat."

"Já věděl, že mi něco uniklo - ale stále jste mi ještě neřekl co."

"Nemyslím. Ne v tuto chvíli. Když už nic, pak pravdivá odpověď znemožní byť i nepatrnou naději na osídlení. Reprodukce je dobrá teorie a měl byste se jí držet. Rada ji pochopí, možná i přijme, a jako základ pro vyjednávání postačí. Avšak pravdivou odpověď nepřijmou nikdy, protože sdílejí váš zásadní omyl - a také můj, jelikož mně se musejí věci ukázat, abych jim uvěřil."

Zamračeně na Moraha pohlédl. "Pak mi alespoň řekněte, o jaký omyl jde."

"Tohle jsou mimozemšťané, pane Carrolle. Jak říkal ten starý, jsou nám bližší, než napovídá jejich ohavný vzhled a než připouští jejich páchnoucí kůže, ale pořád jsou to mimozemšťané. Byli tvarováni historií nesmírně odlišnou od naší a reagovali způsobem, kterým, jak předpokládám, bychom my nereagovali. Mělo by být zřejmé, že jejich hodnoty, instituce, způsob nahlížení na věci jsou velmi odlišné od našich a k jejich pochopení bychom potřebovali utáhnout v hlavě některé šroubky."

"Vy je chápete?"

"Někdy mám dojem že ano, ale po pravdě to tvrdit nemůžu. Vím, co dělají a proč to dělají, ale to není to samé, jako to chápat. Myslím, pane Carrolle, že je načase jít spát. Zítra to vyřešíme a v jistém smyslu se bojím, že Kreeganovy naděje, a vlastně i mé, budou zmařeny. Znám ty lidi příliš dobře, ty vysoce postavené a mocné konfederační lídry. Vy, když se podíváte na Talanta Ypsira, vidíte zrůdu. Já se podívám na Radu a vidím obří sešlost Talantů Ypsirů a takových, kteří by mohli jako Talant Ypsir být, kdyby věděli, že jim to projde. To je skutečný důvod, proč založili Wardenův diamant. To musíte uznat i vy sám. Chtěli bezpečné místo, útočiště, kam by mohli utéct v případě, že by oni byli chyceni. Čtyři vládci Diamantu se popravdě nijak neliší od devíti set vládců Konfederace, kteří jsou však mnohem větší pokrytci." Obrátil se k odchodu, agent se ale natáhl a na moment ho uchopil za paži.

"Morahu - musím něco vědět. Na čí jste vlastně straně? Co je cílem vaší hry? Nenávidíte Konfederaci, ale stejně tak opovrhujete i čtyřmi vládci a systémy Diamantu. Doufal jste, že Kreegan dokáže zachránit lidstvo, přestože pracujete pro mimozemšťany. Co je to za hru, kterou hrajete?"

Šéf ochrany si povzdechl. "Kdysi jsem hrával hru, pane Carrolle. Ale teď už ne. Jsem lapený v téměř nekonečném vesmírném blázinci, který jsem nestvořil a který ani nedokážu kontrolovat nebo na něj mít nějaký vliv. Z našeho úhlu pohledu jsou Altavaři neuvěřitelně chytří a zcela šílení, ale samo šílenství je jen otázkou míry. Já jsem zcela jistě šílený podle konfederačních standardů. Přemýšlejte o mně, jako byste i vy sám byl. Ani jeden z nás se neprosil o to být tady, a ani jsme nebojovali za zodpovědnost, kterou na nás hodili. Oba děláme, co musíme, protože jsme tady, ne proto, že bychom byli ti nejlepší. A protože jsme úplně šílení, ačkoliv si nepřejeme hrozící zkázu, masakr a necitelné násilí, oba budeme do úmoru a bez radosti pracovat jako o duši, abychom sesbírali všechny kousky."

"To žijete v pěkně posraným vesmíru."

Morah se zazubil. "Tohle bych zítra nevytahoval, ale oficiálně, Altavaři mají tři pohlaví. Do třetího, které nosí mládě, vloží jedno sperma a druhé vajíčko. A vzhledem k téměř dokonalé znalosti medicíny žijí asi třikrát déle než my." A s tím odešel Yatek Morah na kutě.

6.

Konference byla nepříjemná, byla však tím nejlepším, co se dalo během krátké doby zařídit. Od začátku se podivoval, proč byl vybrán tak malý měsíc, který pro podobné záležitosti nevyhovoval. Tušil, že to tak mohlo být proto, aby vyšli vstříc Altavarům.

Technici do každé z "konferenčních místností" nainstalovali obrazovky a podobná zařízení, ne však obousměrná, dali i pomocníkům, asistentům a ostatním do sousedící ubytovny. Uvnitř místnosti seděli čtyři současní vládci Diamantu oblečení v nejlepších anebo alespoň v nejdramatičtěji vypadajících šatech, stejně jako Dumonia a "pan Carroll", kteří seděli k ostatním čelem i přesto, že Laroo byl ve skutečnosti Dumoniovým zástupcem. Zdálo se, že Morah ne tak úplně uvěřil v jeho prohlášení ohledně Dumoniovy moci a buď ji nepřipouštěl, anebo to ostatním neoznámil. Co se týkalo Dumonii, ten byl spokojený jakožto zástupce Konfederace, i když to pro něj bylo veselé pomyšlení.

Po pravici vládců byl na obrazovce Altavar, pravděpodobně ten samý, se kterým mluvil předešlou noc. Nalevo od nich obrazovka ukazovala dva muže a ženu, všechny z civilizovaných světů, oblečené ve formálních róbách znázorňujících jejich úřad. Byli to služebně starší členové Rady, jejíž zbytek vše sledoval v Konfederaci na větší obrazovce v sousední místnosti.

Prohlédl si čtyři vládce a nervózně zamíchal karty s poznámkami. Několikrát se pokusil zachytit Ypsirův pohled, ale i když na něj Medúzan koutkem oka neustále pohlížel, nebral jinak agentovu existenci na vědomí.

Jakmile komunikační technici na obou stranách potvrdili, že je vše připraveno, Morah zahájil mítink, při kterém zastupoval nejen Charón, ale do určité míry také samotné Altavary.

"Tato jednání začínají v deset nula nula základního průměrného času. Já jsem Yatek Morah, zastupující vládce Charónu. Po mé pravici je Talant Ypsir, vládce Medúzy, pak Wagant Laroo, vládce Kerbera a konečně vévoda Hamano Kobé, vládce Lilith. Hovoříme s plnou mocí za obyvatelstvo Wardenova diamantu. Naproti mne sedí pan Lewis Carroll, zmocněný agent Konfederace, a Antonini Dumonia, rezidentní agent Konfederace ve Wardenově diamantu." Morah udržoval kamennou tvář, jen Dumonia se málem neudržel. "Společnou Radu zastupují senátoři Klon Luge, Morakar O'Higgins a Surenda Quapiere. Zaměstnance altavarského řídícího projektu reprezentuje a plnou moc k zastupování od všech Altavarů zúčastněných v tomto kosmickém sektoru má Hadakim Soog. Toto jméno je jen pokusem převést skutečné jméno do našeho jazyka a bude se používat jen proto, že altavarské překladače rozpoznají tyto slabiky a přeloží je Altavarům a naopak. Vzhledem k tomu, že nejsou přítomny žádné neutrální strany, převezmu v této době předsednictví, pokud nejsou žádné námitky."

Nikdo nepromluvil, ani se nepohnul.

"Tak tedy dobrá," pokračoval Morah, "dáme se do toho. Pane Carrolle, osvětlil byste své postavení?"

Usmál se kývl. "Nemá smysl zabývat se všemi okolnostmi, které nás zavedly až sem. Kdybychom je všechny neznali a kdyby nešlo o úspěch všech zúčastněných vlád, nebyli bychom tady. Konfederace zastává názor, že zde není o co bojovat, vyjádřeno co nejjednodušeji a nejotevřeněji. Pokud můžeme určit, zájem Altavarů se týká zcela Wardenova systému stejně, jako i zájmy čtyř vládců Diamantu. Konfederace je velice rozsáhlá skupina, která není v konfliktu ani s Altavary, ani s jakýmkoliv jiným územím a tudíž věří, že tato záležitost může být vyřešena jednoduše. Jsme připraveni ustoupit a uznat altavarskou suverenitu ve Wardenově solárním systému do vzdálenosti dvaceti světelných let od jeho slunce a dále jsme připraveni garantovat, že žádní lidé nebo plavidla, která nyní nenáleží k obyvatelům systému, nebudou zasahovat v této zóně, stejně jako nebudou vstupy a výstupy Altavarů do a ze systému jakýmkoliv způsobem zasahovat, i v případě, že je budou přetínat, do oblastí pod konfederační kontrolou. Čtyřem světům známým jako Wardenův diamant a jejich vlastnictví a koloniím bude poskytnuta úplná, bezvýhradná a jednostranná samostatnost a tyto světy mohou s Altavary uzavřít dohodu, jakou chtějí. Pokud jsou Altavaři upřímní, co se týče prohlášení, že nemají žádný zájem na konfederačním prostoru mimo Wardenův systém, mělo by to stačit. Jakékoliv narušení by samozřejmě představovalo okamžitý akt války, avšak rozsáhlost okolní zóny by poskytla postačující varování."

Rozhlédl se, aby viděl, jak to přijali - s Radou a Kregou to po bezpečnostní lince rozebíral dlouho do noci - ale u pozorných posluchačů nezaznamenal vůbec žádné emoce. Tedy, ne u všech - Ypsir si malým kapesním nožíkem čistil nehty.

"Výměnou za toto," pokračoval, "Konfederace očekává okamžité a úplné zastavení nyní probíhajících nepřátelských akcí vedených proti ní čtyřmi vládci Diamantu se souhlasem Altavarů, stažení zainteresovaných agentů na Wardenův diamant a formální dohodu, že jakékoliv budoucí teritoriální nebo zájmové konflikty mezi Konfederací a

Altavary budou řešeny arbitráží, přičemž se obě strany zřeknou použití síly proti sobě navzájem. Máme za to, že je to více než férová nabídka."

Morah chvilku čekal, aby se ujistil, že skončil, pak na něj kývl, že tomu tak je. "Tak tedy dobrá," pravil Charóňan, "chcete něco dodat, doktore?"

Dumonia na znamení záporu zakroutil hlavou.

"Dobře. Cítím, že mezi čtyřmi vládci panují nějaké námitky, pro tuto chvíli je však odložím a požádám Radu, aby tuto nabídku potvrdila."

"Potvrzujeme," připlul k nim Lugeho hlas s krátkým zpožděním, které nebylo způsobeno mezihvězdnou komunikací, ale loudavostí subprostorového přenašeče používaného hlídkovou lodí. "Ve skutečnosti byla nabídka schválena členy Rady v poměru dvacet jeden proti čtyřem hlasům a tudíž je pro nás v případě přijetí závazná."

Morah kývl a obrátil se na netečného Altavara. "Řídící Soogu, jste v tuto chvíli připraveni na nabídku odpovědět?"

"Jsme," odvětil strašidelně syntetizovaný hlas. "Strašně rádi bychom nabídku přijali, protože vyhovuje našim základním potřebám a námitkám vůči současnému uspořádání. Nicméně cítíme, že to udělat nemůžeme. Konfederace, historie lidstva je argumentem proti vám. Ta hovoří jasně bez ohledu na technologické či sociální úrovně. Od začátku své historie jste se ukazovali jako naprosto netolerantní k těm, kteří jsou odlišní. Vaše minulost je snůškou represí. Smlouvy jsou podepisovány a je na ně přísaháno a při první příležitosti jsou systematicky porušovány. Perzekuovali jste příslušníky vlastního druhu pro jejich mírně odlišnou barvu kůže nebo strukturu kostí anebo proto, že uctívali jiného boha, dokonce i když uctívali stejného boha, avšak pomocí jiných jmen. Smlouvy mezi národy vydržely jen tak dlouho, dokud si oba národy myslely, že jsou dost silné, aby mohly zničit toho druhého. Nejednou se stalo, že společenské a politické dohody nebyly učiněny ze vzájemného respektu, jen ze vzájemného strachu - a pak obě strany věnovaly veškerou svou snahu tomu, aby zničily i takto nabytou rovnováhu.

Tyto vlastnosti jste si s sebou vzali i do vesmíru," pokračovalo stvoření, "a nějakou dobu v tom pokračovali, dokud vás rasově a kulturně nespojily roky, vzdálenost a technologický pokrok. Přesto toto spojení způsobilo pouze přesměrování řečeného rysu. Při své rozpínavé expanzi jste objevili tucet nehumanoidních ras. Žádná z nich se vám nevyrovnala silou, ani se nesnažila vyrovnat vaší kultuře. Pět jste zcela zničili, protože jste je nechápali. Zbývajících sedm jste si bezohledně podrobili a silou jste jim vnutili svůj systém a kulturu. Se dvěma jste nejprve uzavřeli smlouvy o míru a přátelství a o výměně velvyslanců a technických dovedností, protože to byly rasy cestující vesmírem. Ale jakmile jste došli k závěru, že by pro vás mohli znamenat hrozbu, nemilosrdně jste se na ně vrhli a rozdrtili je, aniž byste brali ohled na smlouvy. Pochopili jsme to a ne že bychom nezbytně tento váš rys odsuzovali anebo ho přehlíželi, protože pro expandující kulturu cestující vesmírem je to přirozené a už jsme to zaznamenali dřív. Sami jsme se za to dokonce cítili provinile, kdysi. Ale pochopte naši pozici v současné situaci.

Vaše smlouvy jsou bezcenné, dokud nepoznáte naši sílu a schopnosti, což jsou vědomosti, které vám takové smlouvy přinášejí a dávají vám také veškerý potřebný čas. Suverenita, která byla takto snadno předána, může být ještě snadněji získána zpět. A ani vaši vojenští a vládní vůdci nebudou mít klid, dokud se budeme skrývat za štítem jejich ignorance. Pokud vám neukážeme všechno, budete se čím dál tím víc všemi prostředky snažit dozvědět se a tudíž zasahovat. Pokud vám to ukážeme, tak nás buď budete považovat za příliš slabé, takže na nás vběhnete a rozdrtíte nás, anebo budeme příliš silní a v tom případě nebudete plýtvat námahou, abyste nás dohonili, a pak nás převýšili technologicky a vojensky. Takže váš návrh pro vás pouze získává čas, který potřebujete k dosažení náskoku, anebo odkládá válku a umožňuje vám vybudovat a vylepšit si armádu. Nenabízí nám nic podstatného a musíme jej odmítnout."

Po tomto zhodnocení se tři radní zatvářili extrémně nešťastně a znepokojeně. Dumonia se předklonil a pošeptal agentovi: "Sundejte je z háčku, synu. Jsou vyřízení."

Přikývl. "Takže Altavaři mají nějaký protinávrh, aby zabránili válce?"

Stvoření nezaváhalo. "Spatřujeme jedinou možnou záruku své vlastní bezpečnosti a ochrany. Konfederace nám dá pod kontrolu všechna kosmická plavidla bez ohledu na velikost nebo typ, která jsou schopná mezihvězdného cestování, a žádná další nebude stavět. Veškeré mezihvězdné cestování a komunikace mezi lidskými světy a všechny síly schopné nám ublížit, budou zcela pod naší kontrolou a dohledem po dobu tří set padesáti let od data, kdy dohoda vstoupí v platnost. Zaručíme udržování všech existujících osobních i nákladních tras a zavedeme veškeré přídavné programy potřebné pro udržení ekonomiky a prospěchu lidí. Nebudeme nijak zasahovat do vnitřních politických záležitostí Konfederace. Během řečeného období nebude dovoleno držení či ovládání jakýchkoliv kosmických zbraní."

Radní zalapali po dechu a čtyři vládci se vědoucně usmáli. "Ale - tak bude celá lidská rasa zcela a úplně vydána na milost rase a kultuře, o které nic nevíme, a bude spoléhat jen na vyřčenou hodnotu vašich slibů!" rozhorlil se senátor Luge. "To jistě nemyslíte vážně!"

"Vy jste jednostranně navrhli odříznutí padesáti miliónů lidí, kteří jsou podle práva konfederačními občany, a jejich uvrhnutí pod vládu těchhle, jak víte," obořil se na něj Talant Ypsir. "Když je to dost dobré pro nás, mělo by to být dost dobré i pro vás!"

Morah tento výbuch přešel a radní ho ignorovali. "Toto je probíhající vyjednávání," připomněl jim všem. "Udržujme si dekorum. Řídící Soogu?"

"Může senátor či jeho poradci navrhnout nějaký jiný způsob, jak bychom si zajistili bezpečnost?" zeptal se mimozemšťan. "Naše slovo -" začal senátor, ale mimozemšťan ho utnul. "Vaše slovo je bezcenné. Víte to i vy sám. Dokonce přesto, že začalo vyjednávání, nachází se v dosahu Wardenova systému rozsáhlá a mocná válečná flotila. V samotný předvečer vyjednávání na nás vyslala čtyři vojenské sondy vyspělé konstrukce. My víme, zač stojí vaše slovo, senátore."

Ze strany Rady bylo možné pozorovat konsternaci a zuřivé šeptání. Nakonec se zdálo, že Luge všechny uklidnil,

načež se obrátil zpět na kameru. "Můžeme si udělat přestávku, abychom mohli protinávrh prodiskutovat?"

Morah se rozhlédl. "Nějaké námitky? Ne? Takže na jak dlouho, senátore?"

"Jedna - ehm, promiňte, dvě hodiny."

"Agenti? Řídící? Vládci? Žádné námitky?"

"Ať si udělají ten svůj mítink," vyštěkl Laroo. "Pravděpodobně na něm bude veselo."

"Tak tedy v pořádku. Toto setkání se přerušuje na dvě hodiny a znovu se sejdeme ve dvanáct třicet standardního času."

Obě obrazovky s mrknutím pohasly a vypadalo to, že se každý uvolnil. Jak Ypsir, tak Laroo měli zjevně velikou radost z toho, jak se věci vyvíjejí; Kobé se tvářil stejně netečně jako Morah, který se podíval na dva muže sedící naproti a zeptal se: "Nuže? Myslíte, že je stále ještě možné dobrat se nějaké dohody?"

"O tom pochybuji. Ne, dokud si neprojdeme pořádnými jatky. A co s tím, Morahu? Porozumí ukázce síly a odporu nebo jednoduše rozpoutají totální válku?"

"Chápou, oč tu běží, jestli máte na mysli tohle. Jak se zapojí, to se můžeme jen dohadovat a určitě je mimo mé schopnosti, abych to předpověděl. Nicméně, došli až takhle daleko a to už je výkon."

Agent vstal od stolu. "Musím zavolat svým lidem."

Vybalil to na ně přímo, ale ve skutečnosti mu nevěřili. Ne všechno. Zpočátku byl překvapený, že přijali většinu jeho hlášení jako evangelium - pochopitelně ho podržel počítač a jejich vlastní analýzy stejných dat hlášení jen utvrdily. Co přijmout nedokázali, bylo pomyšlení, že Altavaři jsou ve všech směrech vojensky vyspělejší než Konfederace. Ve výzbroji ano, ale ne v celkových zbraňových systémech anebo v palebné síle.

"Ale jaký druh řešení můžete poskytnout?" zeptal se s pocitem zmaru. "Nic menšího než jejich nabídka jim nedá takový pocit bezpečí, jaký chtějí, a my ji pravděpodobně nemůžeme přijmout."

"Myslíme, že naše prvotní nabídka byla více než férová," opáčil Luge. "A je to pořád jediná nabídka, se kterou se smíříme. Ypsir má pořádné nervy, když naznačuje, že nemůžeme Altavarům předat Diamant - to s jejich svolením se nyní nacházejí ve stavu otevřené vzpoury. Ale z těch slizkých, chapadlovitých věcí mi naskakuje husí kůže. Všichni si přejeme, abychom měli cokoliv jiného než Diamant, s čím bychom nad nimi mohli mít převahu, ale nemáme. Neznáme jejich sílu ani armádu. V jednom ohledu na to ten starý slizoun kápnul. Moc a strach z ní jsou jediné věci, které mají v takovýchto situacích opravdu cenu. Vím, že si myslíte, že nás mohou porazit, my však nevidíme jakýkoliv způsob, jak by to bylo možné. Jediná cesta, jak dostat informace, které potřebujeme, a jak jednou provždy zjistit skutečný stav věcí, je podle Konfederace demonstrativní útok."

Vzdychl. "To jsem si myslel, ale jsem proti tomu. Nevím, co to je, ale mám divný pocit, že se nám Altavaři a Morah smějí."

"Blufují. Nemají jediné místo, kam by schovali flotilu, a i kdyby byl Diamant extrémně dobře bráněný, což se domníváme, jsou na něm v naprosté defenzivě. Jakákoliv jejich flotila, schopná ohrozit Diamant, by musela být týdny, možná měsíce vzdálená. Protože je pro ně Diamant životně důležitý, musíme ho dát v sázku. To přinutí jejich flotilu, jestli vůbec nějakou mají, vyrazit do otevřeného souboje s námi anebo to odhalí, že blufují. Ať tak či tak, budeme vědět, před čím stojíme."

"Ale když zaútočíte na Diamant, přijdete o jedinou kartu, kterou máme," podotkl.

"Na Diamant ne. Ne na celý. Jen na jeden ze čtyř světů. Demonstrace síly - pro obě strany. Pokud nám v tom dokáží zabránit, tak se něco dozvíme. Pokud ne, riskují ztrátu zbylých tří, po jednom, dokud nebudou souhlasit s našimi původními podmínkami. Tímto způsobem zničíme čtvrtinu těch jejich vajíček nebo co to tam mají, zůstanou jim však tři čtvrtiny. Ledaže by nás chtěli kontaktovat, v tom případě bude blufování odhaleno a my budeme mít úplnou kontrolu. Pořád si myslíme, že kdyby nás mohli zničit, udělali by to hned v úvodu. Skutečnost, že vůbec vyjednávají, naznačuje, že jsou naše původní hypotézy správné."

Smutně potřásl hlavou. "Bál jsem se, že to dojde takhle daleko, ale doufal jsem v opak. To ultimátum budete muset předat sami - já se prostě nedokážu přinutit to udělat." Na moment zaváhal. "Máte v úmyslu zaměřit se na Medúzu, správně?"

Luge se zatvářil trochu překvapeně, pak přikývl. "Ano. Má nejmenší populaci, je průmyslovou základnou systému a je vlastně jediným světem, kde existují pádné důkazy o existenci altavarských kolonií. Eliminujte Medúzu a eliminujete technologickou základnu Diamantu. Tyto nutné faktory nesplňuje žádný z ostatních světů."

"Budu potřebovat detaily," pravil mírně.

"To, co navrhujete, vás bude stát mnohem víc než nás," sdělil Altavar radě. "Možná to bylo takto předurčeno. Ale nebudou žádné limitované, demonstrativní války. Pokud bude zničen svět Diamantu, přijmeme patřičná opatření, abychom celou věc uzavřeli."

"Chcete po nás, abychom přijali vaše slovo jen kvůli vaší poctivosti a důvěryhodnosti, bez čehokoliv dalšího, co by ho podpořilo," vložil se do toho agent, pokoušeje se vyhnout něčemu, o čem začínal věřit, že se tomu vyhnout nelze. "Říkáte, že naše rasové historie nejsou natolik odlišné, nakolik jsou podobné. Pak jistě musíte uznat, že civilizace s více než devíti sty světy nemůže zcela kapitulovat kvůli slovu, slibu, výhrůžce jednoho protivníka, jehož celá rasa a historie jsou pro nás nepopsaným listem papíru."

"Víme," odvětil Soog a v jeho elektronickém hlase jakoby se ozýval upřímný smutek a lítost. "To víme celou dobu. Proto zpravidla prostě učiníme celkový obsáhlý útok. Stojí nás to mnohem méně, přesto tím dosáhneme stejného cíle."

"Ale pokud jste takhle smýšleli po celou dobu, tak proč jste to neudělali tady?" opáčil Luge ostře, přičemž si myslel, že zabodoval.

"Kdybyste vy čelili takovým vyhlídkám a nezbývala vám než pětiprocentní šance, že se tomu lze vyhnout, nezkusil

byste to?" zeptal se ho Altavar. "My jsme tu šanci viděli a dovolili si být o ní přesvědčeni. Byl to omyl, ale přesto nelitujeme, že jsme se ho dopustili. Nechopení se této příležitosti by vždy vyvolávalo otázku - vyhladili jsme snad takové nesčíselné množství inteligentních bytostí pro nic za nic?"

"Je mi líto," prohlásil senátor Luge, ale vůbec to neznělo, že by mu něco bylo líto, "ale my prostě vaše neopodstatněné hrozby nemůžeme přijmout. Jestliže nám dokážete zabránit ve zničení jednoho ze světů, pak to udělejte. Jestliže to nedokážete, tak raději všechno tohle odvolejte a přijměte naše podmínky než ten svět zničíme."

Morah, hovořící velmi nervózně, se vložil do jednání. "Jak dlouho bude trvat, než zaútočíte? Altavaři musí mít čas, aby si celou záležitost promysleli a naplno ji pochopili."

Tomu Rada rozuměla. Sama měla stejný problém a mezi Altavary pravděpodobně ležely větší vzdálenosti anebo možná měli pomalejší komunikační systém. "Na rozmyšlenou dáváme přesně sedm standardních dní, počínaje dnešní půlnocí," oznámil jim Luge. "Pak buď dospějeme k dohodě, anebo zahájíme ofenzivní operace - pokud ovšem mezitím Altavaři nepřijdou s protinávrhem, který budeme moci přijmout. Tento kanál bude stále otevřen a na scéně zůstane náš agent pro případ, že by se k nám mělo něco dostat."

"Sedm dní!" zahřímal Morah a zvedl se. "Není možné během sedmi dnů evakuovat svět! I když použijeme celou wardenskou flotilu a tlakové nákladní kontejnery, nepřepravíme ani desetinu populace nejmenšího světa!"

Luge přikývl. "Toto je demonstrace a ne záměrná krvavá lázeň. Vůči čtyřem vládcům pociťujeme mnohé křivdy, není však naším přáním zničit nevinné. Pracujeme podle krizových plánů vytvořených v době, kdy byla vyslána armáda, tudíž jsme nějaká opatření připravili. Je k dispozici šestnáct transportérů schopných přemístit dvacet tisíc lidí každý a s motory, které mohou během hodiny či dvou uskutečnit meziplanetární lety. Pokud přesunete pouze lidi, nejrychlejším možným tempem, měli byste být schopni učinit čtyři lety denně i s nakládkou a vykládkou. Všechny lodě jsou automatizované a řízené počítači, budou však vedeny člověkem, kterého určíte, aby dával hlasové rozkazy. Plavidla budou na místě na orbitě kolem Medúzy během několika hodin, pokud je nesestřelí altavarská obrana. Jestliže začnete okamžitě, jakmile přiletí, mobilizujete zbytek flotily Diamantu a nacpete je, jak nejlépe dokážete, můžete planetu evakuovat. Anebo to můžete vyřešit teď hned."

Jakmile Talant Ypsir slyšel, co bude cílem, vstal a křičel: "To nemůžete! Vy hajzlové! Vy svině! Vy hnusné zvířecí zárodky! To je můj svět, o kterém mluvíte! Můj! Ne Altavarů! Je můj a já vám nedovolím, abyste mi ho ukradli!" Kombinovaný účinek jeho vnitřního já a medúzanských specifik Wardenova organismu začal proměňovat jeho vzhled. V tu chvíli se z něj stalo cosi hrozivého, strašného, odporného a obludného, stále se měnící obraz samotného ďábla. Stvoření se otočilo k agentovi, sedícímu bez hnutí na opačné straně stolu, zatímco vedle sedící Dumonia sledoval onu změnu s fascinovaným výrazem. " Ty!" zaječel a ukazoval na agenta rozpadajícím se a ohýbajícím prstem,, To tys je k tomu navedl! Já tě zabiju, zabiju, zabiju -" Vrhl se přes stůl.

V tu samou chvíli se otočil Yatek Morah s laserovou pistolí v ruce a namířil s ní na Ypsira. "Drž hubu, Talante," vzdychl unaveně a zmáčkl spoušť. Ypsir se okamžitě v bezvědomí zhroutil a sjel pod stůl. Všichni se na tu zhroucenou hromadu podívali a viděli, jak se zase pomalu mění zpátky ve známou tvář, brzy byl jen výraz na ní měřítkem nenávisti, kterou nosil v sobě.

Do místnosti v mžiku vešel ze zadního pokoje Kunser, ale všem bylo ihned jasné, že neznamená hrozbu. "Dovolte mi zavolat sem pár lidí a odnést ho zpátky nahoru," požádal. "Musíme udělat hodně práce."

Morah kývl a zasunul zbraň do pouzdra. "Ze začátku přesuneme každého, koho budeme moci, na jižní charónský kontinent," informoval asistenta vládce Medúzy. "Jakmile se nám začne krátit čas, začneme je skládat na všechna možná místa Lilith. Kerberos takové náklady prostě neunese. Až se Ypsir vzbudí, řekněte mu, že účty si může vyrovnat za osm dní. Jestliže udělá cokoliv jiného než co bylo rozhodnuto na tomto setkání, anebo bude jakýmkoliv způsobem dělat potíže dřív než po skončení lhůty, seznámí se okamžitě s osudem svého předchůdce. Připomeňte mu, že ani nemusíme vědět, kde je nebo co dělá, že stačí, když Altavaři jednoduše přikáží jeho wardenům, aby ho zkonzumovali, jakmile kdokoliv z nás zbývajících řekne. Je to jasné?"

Všichni ostatní v místnosti se vyrovnávali s ohromením a šokem z průběhu jednání, když byl Ypsir odnesen pryč. Dokonce Luge se na obrazovce nehýbal, vyděšený a omráčený svým prvním přímým pohledem na to, co dokáže Wardenův organismus.

Jen Morah se zcela ovládal. "V jednání nyní nastává blíže neurčená přestávka. Všechny strany se shodují, že za sedm dní od dnešní půlnoci nastane mezi Altavary na jedné straně a Konfederací na druhé stav války."

Zdálo se, že se z toho Luge vykřesal. "Jakýkoliv čin proti nám před uplynutím lhůty vyústí v ještě strašnější následky," varoval. "Zmíněnou lhůtu jsme povolili nejen z naděje na diplomatické řešení, ale také z prosté slušnosti a milosrdenství. Pokud během tohoto období bude učiněn jakýkoliv pokus o útok anebo pokud nabudeme dojmu, že může být učiněn, přestaneme se řídit svými plány a namísto toho budou štábem směrovány všechny moduly tak, aby udělaly ze slunce novu."

Ostatní přísedící na obou stranách vypadali, že je tato hrozba šokovala, jen Altavar to podle všeho nebral vážně. "To by bylo velmi zajímavé," poznamenal chladně. "Nicméně by to způsobilo o dost větší množství problémů než s jakým jsme připraveni se vypořádat. Tudíž vyčkávací lhůtu dodržíme. Ale aby vám bylo jasno, senátoři, ani vy, ani Konfederace nepřežijete mnoho hodin poté, až zjistíte, co jste provedli."

Agent, který si říkal pan Carroll, se zamračil a nervózně pohlédl na Altavara na obrazovce. Jak divně to bylo formulované, přemítal, protože si nemohl pomoct. Jak velice divně formulované...

7.

Talant Ypsir strávil většinu času přemýšlením na svém několikapatrovém planetovém satelitu, do evakuace ale

nezasahoval a ani nebránil svým pomocníkům a infrastruktuře dělat, co bylo potřeba. Pokud šlo o něj, trávil téměř veškerý čas v zahradě požitků pouze v doprovodu Ass, kdy vyšel jen krátce, aby se ujistil, že stanici z orbity odtáhnou.

Také transportéry byly zbudovány modulárním způsobem, takže obří lodě se poměrně snadno mohly napojit k malým přihrádkám a přesunout se dolů k různým sběrným bodům na povrchu. Tohle byly vojenské přepravní transportéry, sloužící k tomu, aby převážely polovinu požadovaného množství. Ale ve válce bez vojenských jednotek je mohla Konfederace, která byla podle velitele Kregy stále přesvědčena, že se blufování Altavarů v poslední chvíli zhroutí, postrádat.

Ukázalo se, že medúzanskou populaci je neobvykle snadné přemístit. Prakticky všichni lidé na planetě se narodili a byli vychováni, aby plnili rozkazy monitorů a jejich nadřízených, takže i když reptali a hodně si stěžovali, udělali dost z toho, co jim řekli. Ve velkým městech vypukla mezi skupinami, které prostě nedokázaly uvěřit, že existuje nějaká hrozba, mírná panika. Ostatní náhle ztratili víru, když se jejich dobře uspořádaná společnost ukázala být neschopnou postarat se o ně, tyhle však brzy, s působivou brutalitou, zpacifikovali monitoři. Také bylo prostě řečeno, že ti, kteří nechtějí odejít, mohou zůstat - ale že jejich životy budou abnormálně krátké.

Pana Carrolla zajímaly zejména kolonie Divokých. Ty byly příliš rozházené, aby je bylo možné snadno kontaktovat, navíc většina z nich nevěřila vyslechnutým novinkám a utekla do divočiny. Nakonec se ujal veleni raketoplánu a odletěl ke konkrétnímu sídlu, které dobře znal.

Raketoplán nepřistál v kolébce, ale na rovince, pro což opravdu nebyl stavěný, avšak mohl to udělat, protože vždycky existovala možnost nouzového přistání. Otevřel se vchod a z něj se vynořil on, jediný člověk na palubě, oblečený v oranžovém ochranném skafandru, helmu sundanou. Přesto, když šplhal po skalní stěně s dvojitým vodopádem, si nechal ochranné brýle a malý dýchací přístroj a poprvé si uvědomil, jak je tahle země opravdu drsná pro někoho, kdo nebyl přetvořený jako Medúzan.

Nádvoří bylo opuštěné, jak očekával, ale ani na okamžik nezaváhal a vydal se k jedné jeskyni vyhloubené na úrovni se zemí a uvnitř došel tak daleko, jak jen mohl. Pochodně stále svítily, což mu naznačilo, že lidé jsou pořád ještě někde tady. Vynadal si, že si s sebou nevzal nějaký světelný zdroj navíc. Když tady byl naposledy, pohyboval se v těle Medúzana a neuvědomil si, jak je tahle cestička zatraceně tmavá a nebezpečná.

Jak doufal, čekali na něj tři starší na druhé straně podzemní řeky a prohlíželi si ho bez podezření nebo strachu. Zastavil a pohlédl na ně.

Stařena vpravo promluvila: "Takže nakonec ses vrátil."

Zarazilo ho to. "Vy víte, kdo jsem?"

"Tvé tělo je bez wardenů, přesto z něj vyzařuje tvůj duch," oznámila mu druhá žena. "Tvá chůze, tvé chování, tvůj způsob mluvy jsou stejné."

"Pak víte, proč jsem přišel."

"Víme," odvětila první žena. "Nebudeme nikomu bránit, aby odešel z tohoto světa, ale my nepůjdeme."

"Oni to udělají," varoval je. "Opravdu to udělají. Použijí takový žár a termální radiaci, že se roztopí sama kůra téhle planety. Vím, že chápete, co to znamená. Žádná wardenská síla vás nezachrání a podle způsobu, jakým Altavaři jednají, vás nemohou zachránit ani oni."

"Víme a přesto by odchod znamenal, že by se z našich životů a víry, které jsme drželi tolik let, stala lež," vložil se do hovoru muž. "Jestliže udělají, co říkáš, věříme, že nás bohyně Medúza zachrání anebo si nás vezme, je-li to Její přání. Ale bez ohledu na to, co se stane, vypustí energii mocnější než si dokáže ubohá Konfederace představit, a Ona se rozzlobí. My v Ni vkládáme svou víru."

Vzdychl. "Pokud chcete být mučedníci, nemohu vás zastavit. Ale po celém světě máte padesát tisíc lidí, kteří jsou také vaší zodpovědností. Oni mohou přežít, jestliže se dozvíme, kde jsou a jestliže k nim přijdeme s přímluvou, že nám mohou věřit."

"Je nemožné dát jim ve zbývajícím čase vědět všem," upozornila první žena, "ale určitě polovina ví, co se má stát. Někteří půjdou a nikomu z nich nebude v odchodu bráněno. To samé je to tady."

"Vy jste zdejším poutníkům vysvětlili, že pravděpodobně do dvou dnů zemřou?"

"Přesně takhle jsme jim to sdělili," ujistil ho muž. "Oznámili jsme jim, že fyzická smrt se rovná téměř jistotě. Jen několik z nich řeklo, že by rádi odešli a většina své rozhodnutí nezměnila."

"Přesto jsou tady dva lidé, kteří by měli jít. Myslím, že dokonce i vy si musíte tohle uvědomovat."

O několik okamžiků později připlula jedna z malých loděk se dvěma pasažéry, které velmi dobře znal, na palubě. Zíraly na něj se směsicí strachu a zmatku. Pomohl jim z loďky a ihned si všiml, že jsou obě viditelně těhotné, Bura Morphy dokonce v pokročilém stádiu. Jak Bura, tak Angi na něj jen zíraly. Nakonec Bura prohlásila: "Řekli nám, že se vrátil Tari. Kdo jste vy?"

"Tari je mrtvý. To vy víte," odpověděl smutně. "Já jsem jeho - otec, v jistém smyslu - a jeho bratr."

Angi zalapala po dechu, protože si uvědomila, co to znamená, dřív než Bura. Během týdnů v divočině jim Tarin Bul osvětlil svůj původ. "Vy jste ten, který..." Víc nezvládla.

Přikývl. "Jsem. Pravděpodobně to teď nechápete, ale musíte mi věřit. Byl jsem s vámi v kanálech pod Rochande a také v divočině. Byl jsem s vámi, když jste přišli do citadely a s Tarinem Buleni jsem byl až do okamžiku jeho smrti. Nejsem Tarin Bul, ale on je se mnou. Přišel jsem si pro vás."

"Říkají, že vyhodí planetu do vzduchu. Je to pravda?" zeptala se ho Bura.

"Je to pravda."

"A nic to nemůže zastavit?"

"Snažil jsem se - bože, jak jsem se snažil! Ale máme obrovskou skupinu mužů a žen, kteří jsou v podivné pozici, že

naprosto věří ve svou sílu a zároveň jsou vystrašení k smrti. Snažíme se zachránit všechny, které můžeme. Vy v sobě nosíte budoucnost Tarina Bula. Nezabíjejte ho úplně. Pojďte se mnou."

Tvářily se nervózně a nejistě. Bura uchopila Anginu ruku a pevně ji stiskla. "Jestliže existuje způsob jak se odtud dostat, neudrží nás tady stádo šílených harrarů ani o minutu déle."

Usmál se. "Fajn," pronesl a otočil se zpět ke starším. "Vy možná odejít nechcete, ale mohu promluvit s ostatními? Dát jim poslední rovnou šanci?"

"Máš naše povolení," pravila první žena. "Jdi na nádvoří a my je za tebou pošleme."

Jeho řeč byla vášnivá, výmluvná, přesvědčivá a z větší části neúčinná. Z přibližně dvou stovek jich jen sedmnáct - jak se ukázalo, všichni to byli uprchlíci a utečenci z měst - přijalo jeho nabídku k záchraně. Mohl tvrdit, že ostatní, snad i mnoho z nich, chtěli jít, ale držely je ani ne tak fyzické důvody, jako spíš podivný druh pouta s vlastním druhem. Tento jev byl pro něj něčím novým a trochu jej vystrašil, víc však udělat nemohl.

Ani jeden z nich nikdy nebyl na vesmírném plavidle, takže měl trochu problémy s úpravou jejich pásů a uklidňováním nervů, než mohl vůbec odstartovat. Patnáct z oněch sedmnácti byly ženy a všechny byly nejméně v sedmém měsíci těhotenství. Jak věděl, tak citadela byla místem, kam po několikatýdenní pouti přicházely kmeny, když bylo načase, aby ženy porodily děti.

Jakmile překonali prvotní obavy, vypadalo to, že si užívají jízdu. S tím, jak stále více ubývalo času a evakuace se čím dál tím víc zpožďovala za plánem, věděl, že raketoplán bude zoufale potřeba někde jinde. Zamířil ke kerberské kosmické stanici a dopředu zavolal Dumoniovy lidi, aby se postarali o jeho pasažéry. Ypsirova medúzanská stanice už byla na své cestě odtažena za úroveň kerberské orbity, ale i kdyby byla dostupná, nepoužil by ji. Věděl moc dobře, co by se stalo, kdyby se Talantu Ypsirovi doneslo, a že by se mu to doneslo, že se dvě ženy Tarina Bula, čekající jeho děti, nacházejí uvnitř stanice vládce Medúzy - která jako jediná Ypsirovi zůstala z jeho původně absolutní moci.

Překvapilo ho, když našel Dumoniu osobně čekajícího na jeho přílet a jakmile uprchlíky usadil nejlépe, jak jen to bylo možné, měli chvilku na rozhovor. Dumonia se choval uvolněně a mírně a měl dokonalé způsoby a vzhledem k časovému omezení, které měl agent na otočku, odvíjela se jejich rozmluva velice zeširoka. Dumonia se na věci díval z lidského úhlu pohledu.

"Vy víte," začal, "že tahle záležitost teď může skončit jen dvěma způsoby. Buď už nebude více Diamant, nebo Konfederace."

‚Pan Carroll' přikývl. "Toho jsem si moc dobře vědom. Pokud nebude více Konfederace, budeme stále naživu, ale v děsné bryndě, bez dovozu a s Altavary, kteří se už nebudou skrývat. Na druhou stranu, pokud nebude Diamant, pak jsme udělali hodně práce pro nic."

Dumonia se zašklebil. "To si nemyslím. Musíte pochopit, že Konfederace je tak akorát zralá na kolaps. K jeho vyvolání toho není potřeba zase tak moc. Tím, že učinili tolik světů tak vzájemně na sobě závislých, zůstali až příliš zranitelní. Jsem si jistý, že tohle měl na mysli Kreegan, když si vysnil tu záležitost s nahrazováním lidí. Bohužel pro nás pro všechny taková akce nestačila, a kdyby to nebyl zoufalý plán, bylo by to zřejmé hned od začátku. Na to, jak je celý systém křehký a zkorumpovaný, je stále ještě dostatečně pevný, aby udržel pohromadě masivní populaci rozesetou do nemožných vzdáleností. Svým vlastním způsobem byla Konfederace úžasná a zastínila všechny říše v lidských dějinách. Ale musí zkolabovat - jako všechny říše, které dosáhly vrcholu, jinak lidstvo zakrní a vymře."

Agent pokýval hlavou. "Sám jsem došel k dost podobným závěrům. Přesto vypadá hrozivě, že tolik lidí bude muset zemřít."

"Vždycky to tak bylo. Ve velmi dávných dobách, kdy jsme byli jen jednou planetou s prostými zbraněmi, občasné války - vedené dokonce luky, šípy a oštěpy - podněcovaly rozvoj. Ale ve skutečnosti není žádný rozdíl, jestli naše populace vyhyne díky oštěpům nebo vodíkovým bombám, ničivým laserů či jakékoliv jiné moderní zbrani. Stále platí, že jsme na tom starém světě nakonec dospěli k bodu, kdy si nemůžeme dovolit velké války, aniž bychom se vyhladili. Proto jsme je nahradili malými, omezenými válkami, dokud se i tyto nestaly příliš sofistikované, než aby je šlo jakkoliv kontrolovat. Vesmír sňal většinu tlaků - to dokázala kolonizace. Ale politické potřeby a technologie, která nás unifikovala, umožnily vytvoření lidské říše s více než devíti sty světy - a několik století nás udržely na uzdě. Teď se pod novými barbary hroutí."

"Altavaři na mě působili nelidsky a opravdu strašidelně, ale ne jako barbaři. Kéž bych jim lépe rozuměl. Teď si nejsem dokonce jist, zda chápu jejich činy. Proč nezaútočí - když mohou? Anebo pokud dokáží bránit Medúzu, proč tohle všechno dovolili?"

"Nevím," přiznal psychiatr. "Stejně tak to doopravdy neví ani čtyři vládci - s výjimkou Moraha, myslím. Pochybuji, že by to věděl Kreegan, i když možná ano. Oni také koupili zajíce v pytli. Altavaři je přesvědčili, že pro Diamant neznamenají žádnou hrozbu, možná prostě tím, že jim ukázali, že na něm byli celou dobu. Čtyři vládce okouzlila válka vedená dálkovým ovládáním, bez zjevných rizik a s velkou odměnou, včetně úniku, protože Altavaři jim už dříve předvedli, že dokáží ovládat wardenův organismus. Dokonce i ti roboti jsou zcela obsluhováni variacemi těch samých potvůrek, z nichž každá odpovídá vlastnímu v sobě obsaženém programu, takže si může chodit, kam se jí zlíbí. Víte, že Konfederaci se už podařilo překlenout a dokonce i přeprogramovat Larooa a ostatní, i když vlastně neví, jak ty zatracené věci fungují. Díky Mertonové a jejím kolegům, jsme věděli, kde je centrum počítačového ovládání, a vymysleli sice jiný, ale fungující systém vstupu a výstupu. Ale stále ještě jsme to dělali opačným programováním a dodávali instrukce, které se samy rušily. Když jsme to zkoušeli, nedokázali jsme žádnou z těch věciček vyrobit, ani vytvořit náš vlastní zcela kontrolovaný mechanismus."

Přikývl. "Přidal jste se na naši stranu - za což jsem mimochodem neskonale vděčný - protože jste se obával mimozemšťanů. Co si myslíte teď?"

Dumonia pokrčil rameny. "Kdo ví? Ve vědě člověk bere to, co je, ne to, co by si přál. Nakonec jsme dospěli stejně k

válce, možná kvůli činům nás obou. Pokud mimozemšťané prohrají, pak my také - konec problému. Pokud mimozemšťané vyhrají, pak se s nimi budeme muset vyrovnat stejně, jako se svou vlastní budoucností. Zjevně fandím mimozemšťanům, i když jim nevěřím, ani co by se za přísavku jejich chapadla vešlo. Musíte pochopit, že pro muže, který zasvětil celý život tomu, aby se dozvěděl co nejvíce - což je pořádně málo, ujišťuji vás - z toho, jak funguje lidská mysl a osobnost a který ve svém věku náhle stál před nutností učit se, jak funguje naprosto odlišné komplexní stvoření, to bylo poněkud hrůzostrašné."

"Ale jestliže přežijeme - a budeme do toho muset jít sami - musíme hledět kupředu. Předpokládejme, že nás Altavaři opravdu nechají na třech zbývajících světech na pokoji. Co pak?"

"Se svou malou operací jsem začal kvůli vlastnímu přežití," odvětil psychiatr, "ale později se to rozvinulo, jak víte. V zásadě jsem doufal v lepší, svobodnější a otevřenější společnost na všech světech Diamantu. Pustil jsem je ze řetězu, i s těmi zvláštními schopnostmi, a vidíte, co dokázali vybudovat. Pro starého muže je to dostatečná výzva, nemyslíte?"

Kývl a usmál se. "Myslím, že i pro mladšího člověka. Ale co s Medúzany? Přemýšlím, zda zničení Medúzy nemůže taky zničit jejich vlastní potenciál a současnou sílu. A pokud ne, zda budou rodit Medúzany nebo Charóňany anebo příslušníky toho světa, na kterém přijdou jejich děti na svět."

"Na to si budeme muset počkat a uvidíme. Nicméně předpokládám, že jejich počítač je ten samý, jako ten náš. Pravděpodobně je to jeden z těch obřích měsíců Momrathu, vysílající a přijímající na všech čtyřech frekvencích bez rozdílu. V tom případě si svůj potenciál udrží a budou rodit svůj druh. Charón se stane společností dvou ras, což si vyžádá pozornější sledování. Jednou se musíme dozvědět wardenská tajemství a znovu odtud odejdeme, jistě, ale každý ze tří světů pojme mnohonásobek své současné populace. Už teď můžete přemístit na Kerberos půl miliardy lidí a pravděpodobně tři miliardy nebo i víc na každý ze zbývajících dvou světů. Ti, co přežijí, budou potřebovat několik generací, aby vyřešili všechny problémy, a to s mnohem menší dávkou ignorance, než jsme všichni projevovali doposud. Ukažte nějakým pronikavým mozkům, že je určitá věc možná, a ony dřív nebo později doženou sebe sama k šílenství, dokud se nenaučí, jak na to. Tohle nás lidi dělá pořádně zvláštními."

Už byl skoro čas jít, měl však ještě jednu otázku. "Co s tou Ypsirovou dívkou? Co když ji od něj budeme moci dostat - anebo když se osvobodí?"

Vzdychl. "Jorgash je expert na medúzanské varianty. Na rovinu mi ozřejmil, že proces absolutně blokuje fyziologickou konstrukci, takže vůbec nemůže být změněna. Mám za to, že počítač je považuje za něco jako stromy nebo zvířata - za věci, které musí být udržovány ve stabilní formě. Nezapomeňte, že proto vlastně wardeni existují. Takže, za předpokladu, že nás váš počítač nechá, můžeme vzít nahrávku, kterou Tarin Bul použil pro váš záznam, a zpátky ji přehrát do ní, ale zvažte všechny důsledky. To tělo, ta přepracovaná genetika, ta hormonální konstituce vás, myslím, přivede k šílenství. Přesto, byla vytvořena z těla Tarina Bula a stále je v ní značná intelektuální kapacita. Celý problém je v tuto chvíli celkem akademický, ale fascinuje mne, co by se mohlo udělat. Někdo s jejím zjevem, pohyby a sklony a vaším skvělým intelektem by mohl za pár let řídit životy nás všech. Na to je třeba myslet."

"Na to já myslím hodně," sdělil psychiatrickému odborníkovi, "ale budu na to myslet ještě víc, pokud budu za tři dny stále ještě naživu a kopat kolem sebe. Musím jít."

Když se postavil a chystal se k odchodu, položil mu Dumonia ruku na rameno a účastným hlasem dodal: "Dávejte si na Ypsira pozor, chlapče. On je vždy pro válku, nezapomeňte - tak hrozná je jeho nenávist vůči Konfederaci - a teď ta válka přišla, i když za cenu, o které nikdy nepředpokládal, že ji bude muset zaplatit. To Altavarům nikdy neodpustí, ale je velice chytrý a ví, že může trvat ještě dlouho než se mu za to dostane odplaty. Tudíž veškerou svou nenávist a pocit marnosti téměř určitě obrátí proti vám a vašim bratrům. Právě teď pravděpodobně tráví všechen svůj čas tím, že promýšlí, jak se na vás pomstí. Ne tím, že by vás zabil - to není jeho styl a dodalo by mu to jen krátkodobou satisfakci. Bude to něco strašného a mnohem horšího než si dokážeme představit."

Kývl a vřele potřásl malému psychiatrovi rukou. "To vím a budu si to pamatovat. Pokud budu mít tu možnost."

"Ano," pravil Dumonia pochmurně, "pokud budeme mít tu možnost. Říše nikdy neodcházejí v tichosti."

Noc před vypršením lhůty byl zpět na Tlachapoudovi, jak jej instruovala Konfederace i Morah. Otevřel zabezpečený kanál ke Kregovi, natolik zabezpečený, že pole, ve kterém byl ukryt, neumožňovalo použití žádného nahrávacího zařízení a dokonce ani nikdo nesměl stát vedle něj, takže nebylo možné pochytit jediné slovo.

"Došlo k novému uvážení?" zeptal se a proti veškeré naději doufal. "S evakuací jsou stále pozadu a je tady mezi padesáti a sty tisíci lidí, které odtud nemůžeme dostat za žádných okolností."

"Na téhle straně k žádnému novému uvážení nedošlo," oznámil mu Krega. "Ve skutečnosti bylo obtížné byť jen udržet některé naše lidi, zejména z armády, pro tuhle limitovanou bitvu. Ta i přesto bude strašlivě krvavá. Zaznamenali jsme nějaký provoz na kontrolních systémech, které nejsou naše, na náhodně vybraných místech po celém civilizovaném světě. Nořili se do a z rychlosti světla dřív, než jsme se k nim dokázali dostat, ale někteří jsou pořádně velcí. Na vaší straně se nikdo neukázal?"

"Ani ň. Mluvil jsem s Morahem a Altavary a všichni jsou neústupní - co se týče Moraha, dalo by se i říci, že nedočkaví. Každopádně, ten nepovolený provoz mi dělá starosti. Tady se neobjevila žádná známka soustředění nějaké válečné flotily - pořád jsem ještě neviděl žádnou loď Altavarů, dokonce ani žádnou, která by odvezla tu jejich sešlost z Medúzy. Nevěřím, že se s krizovým štábem utkají z očí do očí."

"Máme počítačovou studii jejich potenciálu, dokonce při předpokladu desetiny naší palebné síly, a je to strašidelné," přiznal Krega. "Velení bezpečnostních a vojenských systémů ten týden využilo k přemístění do vzdálených podpůrných pozic. Pokud to není jen další blufování, pak myslíme, že spíše své jednotky rozptýlili pro rychlý úder, než aby je shromažďovali. Kdybychom měli deset válečných stanic, mohli bychom zničit stovky planet. Musíme je zasáhnout v jednom místě - u vás, promiňte mi to, ale je to jediná možnost, kterou máme. Oni nás mohou zasáhnout kdekoliv, kde nejsme. Přiletí, zničí nějakou slabě bráněnou planetu a rychle uletí. Pak si vyberou další stejně

zranitelnou. Všechny je strážit nemůžeme. K silné obraně všech světů bychom potřebovali osmnáct set křižníků a máme jich méně než tři sta. Když jsme je stavěli, vypadalo to jako hodně."

A v tom to bylo. "Chtějí přijmout možnost neustálého krveprolévání takových rozměrů?"

Krega se suše zasmál. "Synu, možná jsi ještě pořád naivní. Rada, Kongres, všichni z vedoucích představitelů jsou v nejlépe chráněných týlových oblastech. Ti spíš zemřou stářím než díky nějakému ohrožení. Pohlédněme faktům do očí - oni musí vyhrát bez ohledu na to, co to bude stát."

Bez ohledu na to, co to bude stát... Ano, přemítal zatrpkle, tohle byla spodní vrstva. Fallon měla pravdu. Korman měl pravdu. Všichni měli pravdu. Wardenův diamant nebyl opakem Konfederace, ani čtyři vládcové Diamantu nebyli opakem Rady. Ne, byli pouhými odrazy Konfederace, které byly poskytnuty lokální podmínky. To bylo vše - rozbití teď bylo úplné, totální a neodvolatelné.

"Sbohem, tati," řekl a myslel to vážně.

"Sbohem, kontrolo," opáčil Krega a odpojil se.

Mrštil bezpečnostní vysílačkou o nejbližší stěnu tak silně, jak jen to dokázal. Ta se odrazila, zaklapala a přikutálela se mu zpátky k nohám.

Armáda už byla tak jako tak v pohotovosti. Zbývala jen jedna hodina.

8.

Jakmile vstoupil do stísněné zasedačky, Morah se otočil a kývl na něj. "Vítejte, pane Carrolle," pravil klidně a znělo to, že má dobrou náladu. "Vezměte místo. Jsou zde někteří lidé z mého personálu a mysleli jsme, že využijeme přenosová zařízení a tyhle obrazovky, abychom mohli pozorovat, co se teď bude dít. Bohužel, altavarské lodě nejsou prostě stavěny pro někoho, jako jsme my a velitelské centrum se jen vzdáleně podobá čemukoliv, co bychom mohli použít. Zařídil jsem napojení našeho vlastního zařízení na jejich, takže můžeme, jak se říká, sledovat šou."

Morahovo chování ho iritovalo. Nedokázal tomu muži, který se z unaveného filozofa rychle měnil v mistrovského agenta s téměř ypsirovským pohrdáním vůči utrpení a zkáze, přijít na kloub. Přesto, dokud se tohle nevyřeší, vydal se s ním víceméně na výlet a bude toho muset využít.

Kolem stolu byl usazen půltucet dalších, někteří s malými terminály, j iní s primitivními podložkami a papíry, všichni však vypadali, že je to, co by se klidně mohlo stát, spíše zajímá, než aby jim to dělalo starosti. Většina z nich, ale ne všichni, byli Charóňané. Přesto zřejmě chyběli Medúzané.

Jedna obrazovka ukazovala povědomou počítačovou osnovu znázorňující taktické uspořádání bojových jednotek, světů Diamantu a zástup pohybující se dopravy a satelitů. Schéma dosahovalo k Momrathu, ale ne za něj.

Armáda se rozdělila do tří sekcí. Dvě bojové skupiny se svou doprovodnou ochranou křižníků se přesunuly dost daleko od hlavního vojska a jakožto stanice se držely v pravých úhlech vůči hlavní armádě a slunci. Hlavní bojová skupina, se dvěma válečnými stanicemi, se začínala rychle stahovat k cíli, její samozřejmý pohyb byl vymyšlený tak, aby oddělil nepřátelskou flotilu a přitáhl a otestoval meziplanetární obranu, a to díky tomu, že se veškeré operace mohly odehrávat ze vzdálenosti do jednoho světelného roku od cíle.

Zamračil se. "Jak to vypadá, nestavějí se Altavaři vůbec na odpor," poznamenal nahlas.

Morah se opřel v křesle a sledoval obrazovku. "S výjimkou pevných planetárních obran, které se armádě budou tím více prodražovat, čím více se bude přibližovat, se neprojeví žádný odpor vůči cíli," informoval agenta. "Nicméně, podpůrné bojové skupiny se zapojí v pravý čas."

"Takže v oblasti jsou vojska! Kde?"

"Uvidíte je, až přijde čas, pane Carrolle. Buďte trpělivý. Brzy spatříme něco, co ještě neviděl žádný člověk a jen několik žijících Altavarů. Uvnitř systému máme umístěné kamery na dálkové ovládání, takže na ostatních obrazovkách uvidíme vše z první ruky. Tohle všechno je samozřejmě kontingent nasazený na konfederační armádu, která dělá přesně to, co řekla, že dělat bude. Jestliže se nás pokusí napálit masivním útokem na všechny čtyři světy nebo na jiný než na Medúzu, anebo jestliže se dostanou sem k nám, může se scénář drasticky změnit. Já nějaký pokus o útok na zdejší měsíce očekávám, ale dokud bude hlavní atak zaměřený na Medúzu, věřím, že nejsme v žádném nebezpečí."

Jakmile standardní hodiny ukázaly 24:00, ozvalo se ode všech zúčastněných prudké nadechnutí plné očekávání, ale bezprostředně se nic nestalo. Armáda pokračovala v přibližování, teď už byl uvnitř orbity Orfea, nejvzdálenější planety Wardenova systému. Ve 24:03 hlavní armáda zpomalila, a pak se zastavila úplně mezi Orfeem a Oidipem, následnou planetou, která se ukázala uvnitř systému, a křižníky se rozmístily do ochranných formací kolem dvou hlavních válečných stanic. Najednou se rozezněly bzučáky a oni spatřili, jak z válečných stanic v jednolitém proudu vycházejí tenké paprsky bílého světla, což trvalo několik sekund, načež to přestalo. Pole připomínající valící se meteorickou bouři se během pár sekund objevilo na velké tabuli, znázorňující vnitřek systému.

V obrovském počtu se zjevily paprsky modrého světla šlehající od Momrathových měsíců na spěchající útočné moduly. Přibližně třetina modulů se odpoutala od hlavního proudu a zamířila ke zdroji palby, ale obránci platili obrovskou daň. "Ti blázni je shromáždili moc blízko u sebe," ušklíbal se Morah.

A byla to pravda. Po celém bitevním poli a v únikové zóně se objevovaly jasné záblesky následované malinkými bílými světly pomrkávajícími všude kolem. Modré paprsky se pohybovaly tak rychle, že je téměř nebylo možné sledovat prostým okem, byly však výborně zaměřené a nacházely své cíle.

"Druhá vlna je pryč a rozptýlila se!" zvolal pomocník u terminálu, načež se očima vrátil k přepážce. Ukázalo se, že nový útok modulů bude početně asi tak stejný jako ten první, tentokrát se však rozprostřeli po nesmírně širokém poli, takže lodě téměř nemohly pořádně zaměřovat. Ty nyní přilétaly ze všech možných směrů.

"To už je lepší," mumlal si Yatek Morah pro sebe.

Nemohl než s údivem Moraha a ostatní pozorovat. Některé z modulů celkem správně mířily přímo k nim, přesto nevypadali ani trošku vyvedení z míry. Vzdychl a fatalisticky pokrčil rameny. Buď byli v bezpečí, anebo nebyli - ale v každém případě tady uvázl bez ohledu na to, jak moc by si přál být v boji s lodí ve své moci.

"Zapnout obrazovky kamer," nařídil Morah a na předním monitoru se objevila série obrazů. Jeden z nich byl celek z místa dostatečně vzdáleného od Medúzy, takže planetu ukazoval jen jako nazelenale bílý kotouč, navíc byl ten pohled přiměřeně polarizovaný, a tak byla vidět pochmurná, avšak zároveň celá noční strana. Pak měli šest menších zobrazení, některá z orbity kolem Medúzy, jiná zřejmě z planetárního povrchu. Jedno ukazovalo město, které mohlo stejně tak být Rochande, jako i jedno z tuctu dalších, a jiné zase celek svaté hory na vzdáleném severu, místo, které dobře poznával.

"Obranné štíty se drží," prohlásil Morah všeobecně. "Přesto asi nebudeme moci dostat všechny sondy, pokud máme zachránit základny na Momrathu a zároveň krýt zbývající tři planety." Otočil se k promítaným záběrům z kamer a ukázal prstem. "Tady! Vidíte oblohu u těch záběrů plání?"

Všichni se podívali a spatřili jasné proužky na jinak neposkvrněném tmavě modrém nebi, které za sebou zanechávaly načervenale bílou stopu. Bylo jich čím dál tím víc, téměř oblohu zaplnily s tím, jak se útočné moduly po vstupu do atmosféry rozdělily a z každého z nich se stala smrtící zbraň.

Na všech záběrech se objevily mohutné exploze s obrovskými vzdouvajícími a rozpadajícími kupolemi třeskající energie. Jednu z kamer to vyřadilo, rychle ji však nahradila jiná. Zjevně jich bylo po planetě rozmístěno dost tak, aby získali alespoň jeden dobrý záběr na povrch.

Celkový záběr kotouče ukazoval tisíce malých výbuchů světla po celém glóbu, který jakoby byl pokrytý okny a teď najednou někdo rozsvítil uvnitř světlo, přičemž každé z těchto oken znamenalo smrtící energetickou zbraň s obrovským ničivým potenciálem.

Krátce se zadíval na panel zachycující celkovou situaci a k vlastnímu překvapení spatřil nové formace v nové barvě, žluté, přilétající do systému ze všech směrů v koordinovaném kruhu. Neexistoval způsob jak z pultu odhadnout jejich velikost a tvar. ale bylo jich tam setsakra hodně, přinejmenším stejně, jako bylo celkové množství hlavní armády. "Altavaři se stahují k útoku," oznámil ostatním, kteří do jednoho sledovali nelítostné bombardování Medúzy.

Morah se ohlédl k pultu. "Ano. Moc nám to usnadnili, když nám dali týden. Během něj jsme mohli vytvořit vzorec pravděpodobného útoku a umístit naše vlastní jednotky tak, že by se z hyperprostoru vynořovaly v přesně předpovězených bodech. Přesto zapojí jen dvě menší záložní armády; úkolem té hlavní je omezit nepřátelské vojsko na útok na původní cíle."

"Ale s takovou silou mohli bránit celý ten zatracený systém!" téměř zuřivě vykřikl. "Oni Medúzu likvidují záměrně!" Proč? Proč? Co mi uniklo?

Altavarská flotila se rozdělila na tři části, z nichž dvě se přemístily, aby kolem každého ze záložních vojsk vytvořily kulovitou útočnou formaci, hlavní armáda blížila k pozici v blízkosti Momrathu.

Z jejich pohybu to vypadalo, že altavarské lodě jsou menší než konfederační křižníky, snad i mnohem menší, ale že mají o mnoho vyšší rychlost a lepší schopnost manévrovat při podsvětelných rychlostech. Svou kulovitou útočnou matici utvářely tak rychle a přesně a přibližovaly se jakoby jediným pohybem, takže větší konfederační plavidla neměla šanci uhnout jim z cesty nebo se rozdělit. Namísto toho se křižníky rozmístily do klasické obranné pozice a okamžitě začaly s protiútokem na altavarskou formaci. Zuřivost a úplnost bitvy byla taková, že se z panelu stala změť barev, bílé i žluté, a obrazovka se přestala pokoušet ukázat aktuální situaci.

V jistém smyslu se to zdál být téměř romantický obraz války, bitva lodě proti lodi z dávných dob, on však věděl, že tomu tak není. Na panelu bylo vidět do nesmírné dálky a lodě pravděpodobně nikdy nespatří jedna druhou, snad jen na pultech, jako byl tento, ale na detailnějších a prostorově omezenějších. Pravděpodobně nebylo v sázce ani příliš životů. Vlastně se nejednalo o bitvu muže proti muži nebo lodě proti lodi, byl to počítač proti počítači, technologie versus technologie a nějakou chvíli bude trvat, než bude jasné, kdo zvítězí. Altavarské menší, rychlejší, ovladatelnější a obtížněji zasažitelné lodě, podporované počítači, jejichž programy nestavěly na teoriích problémů, ale na skutečném boji, měly navrch za předpokladu, že vojska byla svou silou v zásadě vyrovnaná.

Hlavní armáda mezi Orfeem a Oidipem se přeskupila, zkoumala postranní konflikty a učila se z nich, ale neudělala nic, aby zatlačila hlavní altavarské vojsko, které už nyní zjevně nemířilo k přímé bitvě, ale spíše budovalo rozsáhlý a impozantní defenzivní okruh uvnitř samotného Diamantu, dovnitř či ho jinak zaměstnala. Hlavní armáda vypustila na obránce množství smrtících modulů, všechny však byly snadno neutralizovány. Největší soustředěné vojsko pro tuto chvíli pokračovalo v dohlížení na Medúzu.

Obě záložní bitevní skupiny se teď ukazovaly jako blikající jasné žluté kroužky, což znamenalo, že Altavaři prolomili týl tohoto vojska, takže velitel hlavní armády nehodlal pokračovat v metodické demonstraci rostoucí síly proti z větší části opuštěné planetě. Raději s Medúzou skoncuje a pokud to bude třeba, zaměstná hlavní armádu dřív než se vítězné zbytky dvou hlavních altavarských skupin, které dokončovaly své bitvy, znovu seskupí a připojí se k obráncům.

Agent velitele hlavní armády, ať už byl on nebo ona kdokoliv, velice obdivoval za to, že měl zdravý rozum a odvahu nerozptýlit vojsko tak, aby pomohlo zálohám, čímž by oslabil vlastní dvojitou skupinu vůči útoku Altavarů. Ten admirál moc dobře chápal, že hlavní skupina mimozemšťanů je tam proto, aby bránila zbývající tři planety a pravděpodobně i Momrath a že si nemůže dovolit nechat tyto cíle odkryté a připojit se k bitvě s hlavní konfederační armádou. Jakmile bude postaráno o Medúzu, pak se bude moci armáda zaměřit na nyní bránící Altavary.

Na povrchu Medúzy fungovaly už jen dvě kamery, z nichž jedna byla na severu, kde energetické zbraně s lehkostí rozpouštěly ledovcový příkrov. Poprvé za dlouhou dobu, možná od chvíle krátce poté, co byl povrch stvořen, byl na většině planety volný oceán, z něhož se velká část vařila.

"Salva sedm! To by měla být ona!" zvolal někdo a v tom momentě přestaly fungovat i poslední kamery z povrchu.

Dokázal si představit ty hrdé a bláznivé Divoké z Citadely, kterak se modlí ke své bohyni, zatímco je zasahuje spalující žár a energie. Alespoň to bylo rychlé. Alespoň tohle...

A nyní speciální, současně vypuštěné hlavice simultánně vybuchly kolem celého obvodu Medúzy, jejich žár byl natolik intenzivní, že podpálil samotnou atmosféru a kůra se začala rozpouštět. Z oceánů a ledovců stoupaly obrovské clony páry a svět se pomalu měnil z jasně bílého na kalně karmínový s tím, jak se osvobodilo magma ležící pod medúzanským povrchem, navíc posílené povrchovým materiálem.

Byl to příšerný pohled, který jej však i přesto fascinoval natolik, že od něj nedokázal odtrhnout oči.

"Už to bude..." pravil Morah, pln očekávání. A pak: "Tady! Začalo to!"

Úporně zíral na nyní krvavě rudý obraz a na chvíli neviděl nic, co by nečekal. Najednou se zamračil a protřel si oči, protože obraz vypadal, jakoby ztrácel celistvost a stal se rozmazaným a pokrouceným. Medúza už více nevypadala vůbec jako kotouč, spíš jako nějaká uondaná načervenale hnědá kulička kutálející se všemi směry. A zdálo se, jako by abnormálně rostla, až dosáhla dvojnásobku své původní velikosti. Nezbývalo mu, než se poškrábat na bradě a zamumlat: "Co se to sakra děje?"

Koule planety se zdála plout jediným směrem, pak se rozdělila na dvě zřetelné části, z nichž jedna měla opět planetární objem Medúzy. Ta druhá, skoro stejně velká, ztuhla, zkroutila se a obrátila - dala se do pohybu. Dala se do pohybu směrem ven, přitom nabírala rychlost a přibližovala se ke konfederační armádě, která okamžitě začala po řítící se hmotě vrhat vším, co měla k dispozici.

Altavarská flotila rozestavěná v širokém obráceném V se vydala za ní, srovnala s ní rychlost a směr.

"Detail!" vyštěkl Morah. "Chci detail Coldahů!"

Jeho personál dělal, co mohl, až zajistil alespoň jeden pohled odněkud z vně systému zabírající hmotu kroutící se strašlivé věci o velikosti planety, která se vynořila z rozbombardované Medúzy.

Bylo to monstrózní se stále se měnícím tvarem, povětšinou energie, ale obsahující i nějakou hmotu, přičemž téhle nejednoznačně definovatelné substanci trvalo asi sekundu, než se změnila v něco jiného. Bylo to, jakoby kulový blesk úplně zešílel. A přesto to šílené nebylo - mělo to záměrnou dráhu a rychlost a stále se to blížilo k flotile, ignorujíce vše, co na ně vrhali, absorbujíce jeden za druhým moduly schopné ničit planety.

K flotile se to dostalo dřív, než mohl přijít jakýkoliv protiúder, prostě to vletělo dovnitř, vypálilo desítky tisíc paprsků ohně a energie do srdcí lodí a přivedlo k výbuchu veškeré muniční zásoby, které jim ještě zbývaly. Obě válečné stanice explodovaly a planuly přitom stejně, jako samotná Medúza, ale většina vnější armády, nacházející se mimo okamžitý dosah chapadel Coldahů, se dala na útěk a z okrajů obrovského klínu na ni zaútočily lodě z altavarské flotily.

Agent vztekle bouchl pěsti do stolu. "Jistě! Jistě!" mumlal si pro sebe. "Proč mě to nenapadlo? Ne jeden druh - dva! To nebyl žádný altavarský počítač, co jsem na Medúze pocítil, byla to mysl téhle druhé věci!"

Morah nedokázal odtrhnout oči od obrazovek, přesto přikývl. "Ano, dva. Altavaři Coldahům slouží a chrání je."

"Tenhle - tihle Coldahové. Co jsou, hergot, zač? Z čeho jsou? Jak může tahle zatracená věc vůbec existovat?"

"Nevíme. Neví to ani Altavaři, kteří je studovali tisíce let. Coldahové nejsou nikterak početní, takže nemáme ponětí, kolik jich může být anebo zda pocházejí z téhle galaxie či vůbec z tohoto vesmíru. Potulují se nesmírností kosmu, dokud nedorazí ke světu, který velikostí, typem a umístěním vyhovuje jejich potřebám, ať už jsou tyto jakékoliv. Před dávnými časy, před tisícovkami let, když byli Altavaři stejně rozpínavou říší, jako je i Konfederace, vstoupil jeden z nich do altavarského systému a zabydlel se na jednom zjejich světů. Jsou energií, jsou hmotou, jsou čímkoliv, čím si vyberou a kdykoliv, kdy si vyberou. Při usazování ve světě Altavarů zabili tři miliardy obyvatel. Přirozeně rozpoutali dlouhou a špinavou válku."

Přikývl, protože chápal možnosti.

"Pochopitelně," pokračoval šéf ochrany, "že na první Coldahy zaútočili hodně podobně, jako jsme to právě udělali i my a s podobným výsledkem. Popudili to. Prošlo to přímo jejich vojsky k dalšímu obydlenému světu a provedlo to samé. Dál s tím bojovali, pronásledovali to a co nejvíce to sužovali, zatímco se o tom snažili dozvědět maximum. Pro Altavary se to stalo posedlostí, stejně jako se to samozřejmě stane i posedlostí naší. Ale i když Coldahové nemají rádi společnost, dokáži komunikovat jeden s druhým na obrovské vzdálenosti, takže po několika staletích se v altavarském systému objevili další. Nakonec se Coldahové naučili altavarské útoky předvídat a přijímat s předstihem opatření. Ztráty Altavarů byly neskutečné, takže nakonec museli tu svou ustavičnou a marnou válku ukončit a nabrat síly, dozvědět se o trochu víc, pak to zkusit znovu. Pokaždé prohráli. Prohrávali tisíce let. Přesto se toho naučili mnoho. Jakmile Coldah obydlel planetu, přibral buď trochu, nebo žádnou hmotu, zjevně stále v energetickém stavu, a vyslal kolonie organismů, aby mu vytvořily jakési maskování - dokonalé přírodní maskování."

"Wardenův organismus," vydechl.

"V přírodě to není neznámá myšlenka. Ale proč vždycky dávají přednost našemu druhu planet a předělávají je na naše druhy planet, to vlastně nikdo neví. Jsou to klasičtí mimozemšťané - tak odlišní od čehokoliv, co známe, od jakékoliv životní formy, kterou známe, od jakéhokoliv původu života, který bychom dokázali pochopit, že jsou pro nás naprosto nepochopitelní. Váš muž na Medúze se s nimi jednou okrajově dostal do kontaktu. Vzpomínáte?"

Přikývl. "Myslel jsem, že je to počítač."

"To byl váš dojem?"

Na chvilku se zamyslel. "Vědělo to o mně, ale moc si z toho nedělalo. Měl jsem pocit naprosté nadřazenosti té věci a měl jsem pocit, že mě zaznamenala, a pak mě odcvrnkla jako mouchu."

"Já jsem za ta léta získal - mnohem hlubší - kontakt," informoval ho Morah, "a zjistil jsem, že je to nemožná, bezvýsledná snaha. Dokonce si nejsem jistý, zda to, co nám proudí do hlavy, má doopravdy vztah ke skutečným Coldahům. Nesporně je tam pocit síly - a proč ne? Oni ji mají, to je jasné. Mimo to - kdo ví? Určitě si jsou vědomi, že

existujeme, a dokonce si uvědomují, kdo jsou jejich přátelé, ale to je asi tak vše. Možná se to jednoho dne dozvíme, ale jaksi o tom pochybuji. Jediné, co můžeme dělat, je studovat je a naučit se co nejvíc. Jsou to neskutečná stvoření, ale ať už udělají cokoliv, zdá se, že dodržují zákony stejně jako my. Možná jen znají více zákonů než my."

Obrazovky byly nyní prázdné, s výjimkou celkového záběru na Medúzu, která se i teď stále ještě žárem roztápěla, ale už začínala chladnout a byla celá zabalená neuvěřitelně tlustého a mohutného mračného obalu. Otočil se ke strategickému displeji, který už neukazoval žádné bílé tečky ani jiné tvary, a ty žluté byly vidět jen v rámci pročišťovací operace. Bylo po všem. Největší armáda, jaká kdy byla člověkem shromážděna, se utkala a byla poražena zčásti lépe sestaveným vojskem, které bylo úspěšnější v obranné fázi, a zčásti stvořením, které nedokázali pochopit a ani v něj nevěřili dokonce i v okamžiku, kdy je zabíjelo. "Kam to teď jde?" zeptal se Moraha. Šéf ochrany pokrčil rameny. "Kamkoliv chce. Pravděpodobně k další z našich planet, aby se to v ní zase zahrabalo. Přemisťují se od systému k systému, dokud nenaleznou planetu v rámci naší životní zóny obíhající kolem stabilního slunce, pak se zahrabou dovnitř a z hmoty a energie přetvoří její povrch. Nikdy to není dvakrát stejné, ale vždy se jedná o něco, co je nám jaksi povědomé, dokonce i atmosféra. Zůstane to tam tisíce let, dokud to nebude vyrušeno tak, jako bylo tohle teď, pak znovu vstane, dá se do pohybu, najde si další planetu a všechno to rozpoutá nanovo. Víte, že jakmile odejdou z vlastní vůle, prakticky nezpůsobí planetárním systémům, které vytvořili jejich malí symbiotičtí nájezdníci, žádnou škodu? Prostě je opustí. Myslím, že Coldahové mohou zodpovědět množství záhad ohledně toho, jak mohlo v rámci naší životní tolerance vzniknout tolik světů. Chovají se velmi náhodně a většina planet, které využívají, není ze začátku obyvatelná, ale oni je takto opouštějí. Jakmile odejdou, jejich malí symbiotové ji přestanou ničit, což dělají, když planetu obývají a ubírají z ní, jen tak nějak pohasnou. Následuje normální evoluce." Zachechtal se. "Víte, je dokonce dost dobře možné, že naše rasa a Altavaři po milióny let rostli díky životnímu stylu Coldahů. Je to fascinující myšlenka."

"Ale Altavaři - oni s těmi věcmi bojovali. A teď se skoro zdá, jakoby je chránili."

"To je pravda," přitakal Morah a požádal jednoho z pomocníků stojících vedle, aby jim všem donesl silné drinky, "ale v těch tisícovkách let, kdy s Coldahy bojovali a studovali je, se stala legrační věc. V té době je to někde už přestalo bavit, už měli dost bezvýsledného usekávání hlav a jakýmsi způsobem se mentálně těm velkým potvorám vzdali. Pro Altavary se Coldahové stali celým životem a během toho pravděpodobně pozvolného obracení nejenže začali existenci oněch bytostí akceptovat, ale začali s nimi i skutečně spolupracovat. Nežádejte mě o vysvětlení - svým způsobem je to určitě něco religiózního či mystického, což je nevysvětlitelné, i když hovoříme o našich vírách, přesto jsou chladně a vědecky oddáni velkému projektu, jak tomu říkají. Kdykoliv je to možné, ochraňují Coldahy před vnějšími zásahy a pomocí svých flotil se snaží dotlačit Coldahy na světy, které potřebují nějaké úpravy. Neptejte se mě, jak je to možné, ale zdá se, že Coldahové, když už jim Altavaři jednou začali spíše pomáhat než s nimi bojovat, to přijímají." Kývl. "Ale ne tady."

"No, nebylo to možné, to je jedna věc. Když Coldahové původně přišli do Wardenova systému, my jsme se ještě po kolena bořili do matičky Země. Tyhle čtyři světy byly jen zasrané kusy skály s odpornou atmosférou a povrchovými tlaky, prostě perfektní. A když přijel opravdu velký a bohatý Coldah, s Altavary a se všemi jejich zkušenostmi to provedlo něco, co nikdy dřív nezažili. Rozmnožovalo se to fúzí. Vyprodukovalo to trojčata a ten starý a tři noví vstoupili do čtyř světů Diamantu. Krátce nato vypustili, anebo vyrobili a vypustili či co, ty malé potvůrky, které začaly pracovat a přetvářet světy. Lilith s původní coldažskou mámou nastavila nejpřísnější systém. Pak se na něj nastěhovali Altavaři. Za ty roky, co Coldahy studovali, bojovali s nimi, a pak jim sloužili, se naučili mnoho. Umí udělal vlastní wardeny a také dokáží dávat příkazy těm uměle vytvořeným verzím. V rámci určitých hranic si dokonce dokáží s coldažskými verzemi hrát, což udělali tady. S ohledem na klimatické podmínky pozvedli jeden druh na každé planetě, aby dominoval."

"To jsem vydedukoval. Plazi na nejteplejším světě, hmyz na nejbujnějším, vodomilní na nejzavodněnějším a savci na nejchladnějším."

"Správně. Součást jejich vlastního obřího projektu, vážně. Vzhledem k tomu, že Coldahové mohou odejít, i když přijít ne, s minimem povyku - řekli mi, že se to podobá stoupající mlze - a ponechávají světy přírodním zákonům, snažili se jejich cíle ovlivnit. Přirozeně se jedná o velice dlouhodobou koncepci, ale oni se opravdu snaží zjistit, jaké faktory a podmínky tato inteligence vytváří na jednom světě a na dalším už ne. Je to pořádně složité. Náš příchod samozřejmě zničil zdejší projekt."

"A protože elektochemické vlnové délky, na kterých pracuje lidský mozek, byly jaksi jen kousek mimo vlnové délky používané Coldahy k ovládání Wardenova organismu, vyvinuli jsme si ona divošská nadání." Na chvíli se odmlčel, a pak dodal: "Předpokládám, že Altavaři neoperují nikde v blízkosti těchhle délek?"

Morah se zasmál. "Ne. Ach, mohou se na ně naladit, jako to i udělali, mechanicky, ne však biologicky."

Tiše pískl a popadl drink, který mu právě donesli, a na jeden hlt vypil víc, než by měl. Potřeboval to. Nakonec prohlásil: "Pak jsme se my stali tím projektem."

"Ano. My se stali projektem. Ale aby ho mohli regulovat a minimalizovat vzájemné ovlivňování mezi námi a Coldahy, stála jim v cestě Konfederace. Coldahové obecně míří naším směrem - anebo proti němu, nevím. Pomyšlení na naši rasu, která se dokáže, jak to i udělala, naladit nejméně na jednu coldažskou vlnovou délku, ohrožovalo Altavary, jejich životní styl, jejich systém víry. Myslím, že se ve skutečnosti báli toho, že kdybychom se chovali podle stejného vzorce jako oni, mohli bychom jednou navázat spojení a mít dokonce s Coldahy vztah. Možná ano, i když si myslím, že jsou až příliš mimozemští, než abychom je kdy pochopili anebo s nimi komunikovali na něčem víc, než je základní úroveň."

Unaveně se usmál a udiveně potřásl hlavou. "Pak jsme pro Altavary byli my démoni. Oni se báli, že jim ukradneme jejich bohy. Kdyby to nedopadlo tak tragicky, skoro by byli k smíchu, víte to?" Na moment se zadumal. "Ale pokud

jsme pro ně znamenali takovou hrozbu, hada, který by jim mohl ukrást ráj, tak proč prostě nevyhladili všechny s výjimkou lidí z projektu - Diamantu?"

"Přesně to měli v úmyslu, jak nám Altavaři sdělili. Jsou však obrovskou, většinou mobilní populací roztroušenou po půlce galaxie všude tam, kde jsou Coldahové. Utkali se s říší nesmírných rozměrů a neznámých schopností. Museli vědět, jak smýšlíme, jaká je naše taktika, jak budeme bojovat a tohle všechno. Měli čas. Stále zbývá tři sta let než se budou Coldahové líhnout, rodit anebo co to vlastně provádějí. Když jsme sem poprvé dorazili, zbývalo jich čtyři sta. Strávili nějakých padesát let tím, že nás přes wardeny poznávali, pozorovali při práci a uvědomovali si, jak je náš vztah k wardenům odlišný od jejich. Až potom poslali pro svou flotilu, kterou museli shromáždit z neuvěřitelných dálek a kterou pak mohli nahrazovat jen po malých částech. Bylo pro ně jednodušší založit továrny na světech mimo dosah Konfederace, dokonce i na samotných Wardenových světech, a postavit si potřebnou armádu spolu s tím, že jim wardeni rodili Altavary nutné pro boj. V době, kdy měli svou flotilu a armádu připravenou, stal se Kreegan vládcem Lilith."

"A on přišel na celou pravdu?"

"Na většinu toho co já. Na každém světě byl jeden bod, jedna slabina, která byla Coldahovým oknem ven. Neptejte se mě, jak to funguje nebo proč, já nevím. Ale existoval jeden bod, většinou na nepřístupném a ošklivém místě planety, kde se to dělo. Na Lilith je to velmi blízko severnímu pólu. Na Charónu je to ostrůvek mimo jižní kontinent. Nevím, jak se Kreegan ocitl na severním pólu, ale vzhledem k tomu, že potomci původního průzkumnického týmu na Lilith zavedli náboženství spočívající v uctívání planety, museli ho navést na stopu. Síla signálu je v každém takovém bodě tak velká, že proudí přímo do nás, podněcuje naše vlastní wardeny, podvědomí mozku a ovládání."

"Pak se není čemu divit, že se Kreegan stal vládcem."

Morah přikývl. "Místní Altavaři, zrození pro lokální podmínky a decentní chování, se snaží zastrašit každého, kdo by se příliš přiblížil, aniž by přitom prozradili své maskování, takže se často vydávají za divoká zvířata. Většinou upevňují monitorovací a kontrolní zařízení, aby měli přehled o Coldahovi, jehož signály pravidelně vzrůstají, dokud neodejde. Díky monitorování mohou předvídat eventuální chování Coldaha a připravit se na ně."

Chvíli přemítal. "Pak nebyli ti ledoví démoni jediní. Pokud si vzpomínám, v poušti na Charónu byly ty ošklivé bestie s chapadly."

"Ach, narilové. To ve skutečnosti nejsou Altavaři, jen jejich mazlíčci, svým způsobem. Pokus o vyšlechtění zvířete s vlastní biochemickou strukturou, které by bylo citlivé na wardenovské frekvence. Nicméně se to povedlo jen nepatrně. Někteří se dostali do divočiny a adaptovali se na poušť, to je celé. Kerberský bork je dalším zfušovaným pokusem, jenže v tomto případě je výsledek natolik vystrašil, že to už znovu nezkoušeli."

"Stále nechápu, proč se potom podvolili Kreeganovu plánu."

"Ale to je prosté. Pořád ještě nebyli úplně připravení, aby se do nás mohli pustit. Byli si naprosto jistí, že Kreegan nemůže uspět, ale v tom se s nimi z nějakého důvodu shodoval, takže s tím souhlasili prostě proto, že tak bez ohledu na okolnosti dostanou strategické a vojenské informace, po kterých dychtili. Kdyby to zabralo, o to by to bylo lepší. Na nás však nemohli sázet v žádném případě, tedy na rasu s mocnou říší, která také dokázala cítit a dokonce i využít Coldahy a jejich symbioty, aniž by používala množství mechanických pomůcek."

"Takže co udělají Konfederaci teď - a nám?"

Morah vzdychl. "Použijí malá, ale smrtící vojska, s nimiž udeří na slabě bráněné planety po celé Konfederaci. Nakonec se zbytky téhle armády, které se nebudou podílet na obsazování nového bydliště medúzanského Coldaha, zúčastní akce směřující k rozprášení. Způsobí, že se říše zhroutí, vrátí zpět k barbarství a zůstane připoutána k jednotlivým planetám, a to na stovkách světů. Konfederace se bude snažit fanaticky udržet a celou dobu se bude smršťovat na ubránitelnou velikost, na dlouhou dobu však bude neutralizována. Co nakonec udělají, anebo čím se stanou, se nedozvím ani já, ani vy, příteli. To už budeme dávno mrtví."

"A Diamant?"

"Altavarské počítače dokáží medúzanskou mnohotvárnost na chvíli stabilizovat, možná dokonce Medúzu přestavět, anebo, což je pravděpodobnější, ji nechají být. My usadíme Medúzany na Lilith a Charónu a časem přepojíme jejich naprogramování z Medúzy podle toho, na kterém světě se usadí. Jestliže to nepůjde se současnou generací, pak s jejími dětmi ano. Altavaři budou blízko, ale po tři následující staletí zůstanou co nejvíce nenápadní. Pak se přirozeným způsobem budou jeden po druhém zjevovat Coldahové, naše wardenské schopnosti, teoreticky, vymizí a znovu budeme jen čistí lidé bez příměsí. Anebo možná nebudeme. To, zda se potomci Medúzanů stanou Charóňany či Liliťany, nebo zda i po odchodu Coldahů a s mírnými podněty z hlavního altavarského počítače zůstanou vlastním druhem, nám poví mnohé. Pokud budou nadále rodit zástupce svého druhu, pak nebude mít odchod Coldaha žádný efekt. Jestliže se během těch tří staletí dokážeme naučit jak udržet wardeny při životě anebo jak je nahradit syntetickými ekvivalenty stejně, jako to teď dělají Altavaři, když se jim chce, pak se z našich ras Wardenova diamantu může stát opravdový, vesmírem cestující Homo excelsius. Altavaři dokáží pomocí mechanických procesů přinutit dělat wardeny, co se jim zlíbí. My to dokážeme prostou silou vůle a také se podle vlastního uvážení dokážeme měnit."

Pomalu přikývl. "A vy jste byl biolog."

Já jsem biolog. Dříve či později, když budu pracovat s Altavary, budu vědět dost, buď já, anebo mí zaměstnanci s pomocí kerberských počítačů, které teď mohou rozvíjet svůj potenciál. Musíme znovu rychle vystavět náš průmysl, což je první a nejdůležitější úkol. V Medúzanech máme armádu s potřebnými schopnostmi, musíme však přebudovat továrny, nejprve tady, pak v kosmu. Po celém Diamantu jsou technologické mozky a omezení technologického rozvoje, které na nás uvrhla Konfederace, je pryč."

"Jste si jistý, že Altavaři nezasáhnou?"

"Dokud nás nebudou vnímat jako hrozbu, tak ne. Jedná se o dlouhodobé plánování, pane Carrolle. Bude trvat roky,

než přebudujeme průmysl a rozšíříme jej na rozumnou produkci. Na to všechno máme tři století. Také na to, abychom se naučili to, co se musíme naučit. Na konci tohoto období, pokud obsáhneme všechna tajemství wardenova organismu, budeme sedět tady na našich třech zbývajících, relativně divošských světech a mávat na rozloučenou Coldahům a Altavarům. Pak se sami vydáme ven, abychom zjistili, jaká část lidstva přežila, a přebudovali naši civilizaci na silnou, nikoliv ignorantskou. Není to výzva jen pro nás, kteří s touhle prací začneme, ale i pro naše děti a vnoučata, která ji dokončí. A jestliže ji budeme dělat správně, pak bude náš úkol dokončen bez omylů minulosti tak, aby nebyla znovu lidská civilizace otupena. Rasa, která se podle potřeby dokáže stát jakýmkoliv stvořením, a to pomocí síly nebo vůle, která myšlenkovým tlakem a prstem dokáže bořit hory a měnit těla nebo pohlaví, či co to vlastně je, a to kdykoliv, bude novým druhem stvoření."

Yatek Morah se opřel, vypil drink, a pak vytáhl a zapálil si charónský doutník. Načež dodal: "Příště budeme těmi démony my - anebo bohy. A co s vámi, pane Carrolle? Kam v téhle jedinečné nové budoucnosti zapadnete vy?"

Pohodlně se natáhl a položil si nohy na stůl. "Myslím, že mám pro váš grandiózní plán unikátní kvalifikaci, Morahu. Myslím, že tady zapadnu bez problémů, všechna má čtyři já. Ale nejprve musím dokončit něco nedodělaného, pokud mi uděláte laskavost."

"Uvidíme. Teď, když vy víte všechno, mám neodbytný pocit, že existuje něco, co jste mi neřekl."

"Ach, to není nic důležitého," ujistil šéfa ochrany. "Důležité je to jen pro mě."

9.

Chvíli strávil na Kerberu s Qwinem a Dylan, kteří si moc přáli vzít k sobě Buru s Angi, a byli šťastní, že mohli k rodině připojit i dvě děti jednoho "blízkého příbuzného". Obě medúzanské děti se konečně narodily a vypadaly jako normální, zdravé kerberské děti, i když Dylan brblala něco o tom, že Medúzanky rodí snadno a relativně bezbolestně. Přinejmenším děti počaté na Medúze zůstávaly po narození i přes ztrátu Coldaha věrné podobě, přestože je Altavaři přes počítačovou síť samozřejmě stále napájeli pomocnými daty, která medúzanští wardeni potřebovali.

Ve skutečnosti Altavaři bez ptaní náhodně odpojili množství Medúzanů od počítače a mírně je rozrušilo zjištění, že zatímco se wardeni subjektu stali inertními, vůbec nevymřeli. Na vztahu lidí s wardeny bylo zjevně něco odlišného anebo se v systému vyvíjelo cosi zcela nového, nějaká nová a unikátní variace lidského života. Zatím bylo na Morahovi a jeho zaměstnancích, aby to Altavary nerozrušilo příliš.

Obrovskou hlídkovou loď dopravili do systému, na orbitu mezi Medúzou a Momrathem, a nyní ji co nejrychleji přeměňovali na mohutnou kosmickou továrnu. Mezitím na přírodních Momrathových měsících s neochotnou podporou Altavarů vyrůstala nová průmyslová odvětví.

Zdráhal se i Dumonia, když přijímal veřejný titul a funkci vládce Kerbera, nyní to však bylo nezbytné. Nicméně vzhledem k tomu, že hodně pracoval s Morahovým týmem, měl tendenci delegovat většinu současných povinností na Qwina Zhanga.

Park s Darvou si na návrh pana Carrolla udělali krátkou dovolenou na malém ostrůvku u jihozápadního pobřeží jižního charónského kontinentu. S trochou cvičení a práce s Dumoniovými psychiatry budou jistě brzy zcela schopni převzít kontrolu nad Charónem, což si Morah velmi přál. Jak už dříve sdělil Parkoví, měl šéf ochrany vyšší cíle než se sám stát vládcem Lilith, a kdyby měl planetě vládnout, stálo by mu to ve skutečnosti v cestě.

Také Cal Tremon dostal náhle chuť na chvíli vypadnout a nejprve se trochu věnovat průzkumu. Jak říkal, možná dojde až na severní pól Lilith. Pak, po prodloužené dovolené v tropech a po rozmluvě s tamní vědeckou enklávou, snad bude připraven na to, co bude chtít dělat dál.

Poté, co byl takto zaměstnán, se pan Carroll oproti všem doporučením vydal opět na Charón. Na něm byl stále Talant Ypsir, stále ještě plný života a stále pořádně zvrhlý. O to zvrhlejší byl proto, že se jeho lidé učili novému životu bez všudypřítomných kamer, mikrofonů a počítačové kontroly. Tyto věci byly potřeba na jiných místech při průmyslové přestavbě a nic nového z tohoto oboru nebude vyprodukováno během následujících mnoha let.

Carroll s pocitem déjá vu zaletěl raketoplánem do doku Ypsirovy stále ještě obrovské a impozantní kosmické stanice, která nyní obíhala kolem Charónu. Vlastně ji od války neopustil a nechal své o něco méně zahořklé alter ego, Havala Kunsera, aby organizoval záležitosti dole.

Vzduchový uzávěr signalizoval, že má vstup volný, takže vstoupil do potrubí a vydal se nahoru k druhému uzávěru, až došel do malé komnaty a připraven čekal. Objevila se obvyklá energetická sprška, tentokrát mu ale nevadila. Už si to ověřil u Altavarů a zjistil, že jeho tělo bylo zamořeno wardeny - těmi vytvořenými Altavary, tedy umělými a s neutrálním programem - jako těla všech ostatních. Ypsirovy paprsky nemohly udělat nic, aby je usmrtily anebo neutralizovaly ty, kteří už byli inertní.

Na druhé straně na něj čekali dva bezpečnostní monitoři, ale spíše ze zvědavosti než z jakéhokoliv jiného důvodu.

"Jméno?" vyštěkl jeden.

"Lewis Carroll."

"Jaký zde máte záměr?"

"Rád bych navštívil prvního ministra Ypsira," informoval je. "V Radě zastupuji čtyři vládce a potřebujeme váš zdejší fantastický počítač."

Zatvářili se nejistě a z jejich reakce poznal, o kolik u nich mocný spadl. Rozhodl se, že s nimi bude pokračovat nenucené. "Zavolejte Fallon. Ta bude vědět, co dělat," navrhl.

Přikývli a vypadali, že je tenhle nápad na ulití se potěšil. Posadil se a asi patnáct minut klidně čekal, dokud nepřišla. Nikdy dřív se s ním nesetkala, ale on ji znal a ona o něm slyšela víc než dost od Ypsira. "Tedy! Buď jste obrovský blázen, anebo máte opravdu silné nervy, že jste sem přišel," přivítala ho.

Zasmál se, což ji trošku rozhodilo. V tu chvíli se rozezněl alarm a z reproduktoru se ozvalo: "Správce Kunser přistává v bráně číslo tři."

Fallon se zamračila. "Sakra! Co ten tady chce zrovna teď?"

"Proč se nezajdeme podívat?" nabídl. "Ve skutečnosti jsem ho zavolal, aby sem přijel. Zastupuji čtyři vládce v Radě, kdy tři hlasy už mám k dispozici, a jsem tady, abych se domluvil s tím čtvrtým. Co kdybychom ho zašli vyzvednout, takže všichni ušetříme čas a zároveň se setkáme s prvním ministrem."

Znovu se zakabonila. "O.K., ale pořád si myslím, že jste blázen."

Kunser byl stejně zmatený jako Fallon, ale právě teď, protože byl závislý na dobré vůli ostatních vládců, nebyl v pozici, že by nevyslechl oficiální žádost. Překvapilo ho však, když spatřil Carrolla, i když ho to jistým způsobem potěšilo. Agent mu téměř dokázal číst myšlenky. Morah se tímto způsobem zbavuje své jediné hrozby. Ale jak on, tak Fallon byli k agentovi zdvořilí a to bylo dobré. Ačkoliv je oba zajímalo, co se stane, až se Carrol setká s Ypsirem.

K překvapení všech byl Ypsir ve své prostorné kanceláři samý úsměv a srdečnost, ukazoval svůj politický nátěr. V rohu odpočívala na saténových polštářích Ass.

"Takže tedy, co má znamenat to všechno s hlasováním a mým počítačem?" chtěl vědět první ministr.

"Potřebují ho. Jeho kapacita je pravděpodobně největší na Diamantu a právě teď nedělá nic jiného, než že ovládá tuhle stanici," pravil. "Faktem je, že stanice může být udržována mnohem menším a základnějším modelem, který vyrobí a dodá Kerberos. V tuto chvíli je vyráběno jen málo zboží a my ho nutně potřebujeme. Hlídková loď je rychle vybavována, ale bude vyžadovat váš počítač, aby ovládal průmysl, který do ní instalujeme. Nic jiného na tu práci stačit nebude a my nemůžeme vyrobit žádné další hlavní počítače, dokud hlídková loď nepoběží."

"Ti mají teda nervy, že hlasují beze mne," stěžoval si Ypsir. Pokrčil rameny. "Snažili jsme se. Neodpověděl jste na výzvu. Proto mě Morah poslal sem."

Ypsir se usmál. Jen jeden z důvodů, pomyslel si zároveň se svými dvěma asistenty, nahlas však řekl: "Nuže, nelíbí se mi to, ale jsem stěží v pozici, že bych proti tomu mohl něco namítat. Jeden doufá, že to kerberští technici zvládnou, aniž by museli tuhle stanici uzavřít."

"Jsem si jist, ze ano."

"Znáte se s Ass?" zeptal se Ypsir náhle.

Usmál se a přikývl. "Ano, znám. A více než jen z jedné stránky, první ministře. Víte, při použití Mertonova procesu jsem byl já Tarinem Bulem."

Na tváři Talanta Ypsira se objevil široký úšklebek, ze kterého se stal opravdu srdečný smích. "Ale ne, to je perfektní! Báječné!" sípal.

"Záležitost s počítačem není jediný důvod, proč jsem tady," dodal Carroll. "Rozhodl jsem se, že potřebuji být v lepším postavení, než je poslíček čtyř vládců."

Ypsir, vychutnávající si ironii, ho sotva slyšel. Místo toho se otočil k Ass a pronesl: "Slyšela jsi to, krásko? Ty jsi kdysi byla on!"

Popletená a zmatená na agenta pohlédla, neřekla však nic.

"Ass?" zavolal na ni agent. "Víš, kdo jsou tihle lidé? Tohle je Haval Kunser, tohle je Shugah Fallon a tohle je Talant Ypsir."

Oči se jí ještě rozšířily a ústa trošku poklesla, pak se zamračila, potřásla hlavou a znovu vzhlédla.

"Rozhodl jsem se, že buď zemřu, nebo se stanu vládcem Medúzanů," sdělil jí Carrol, ale ona ho moc neposlouchala.

Hlava Talanta Ypsira byla odervána od těla dřív, než těla Fallon a Kunsera dopadla na zem.

??

??

??

??

- 1 -